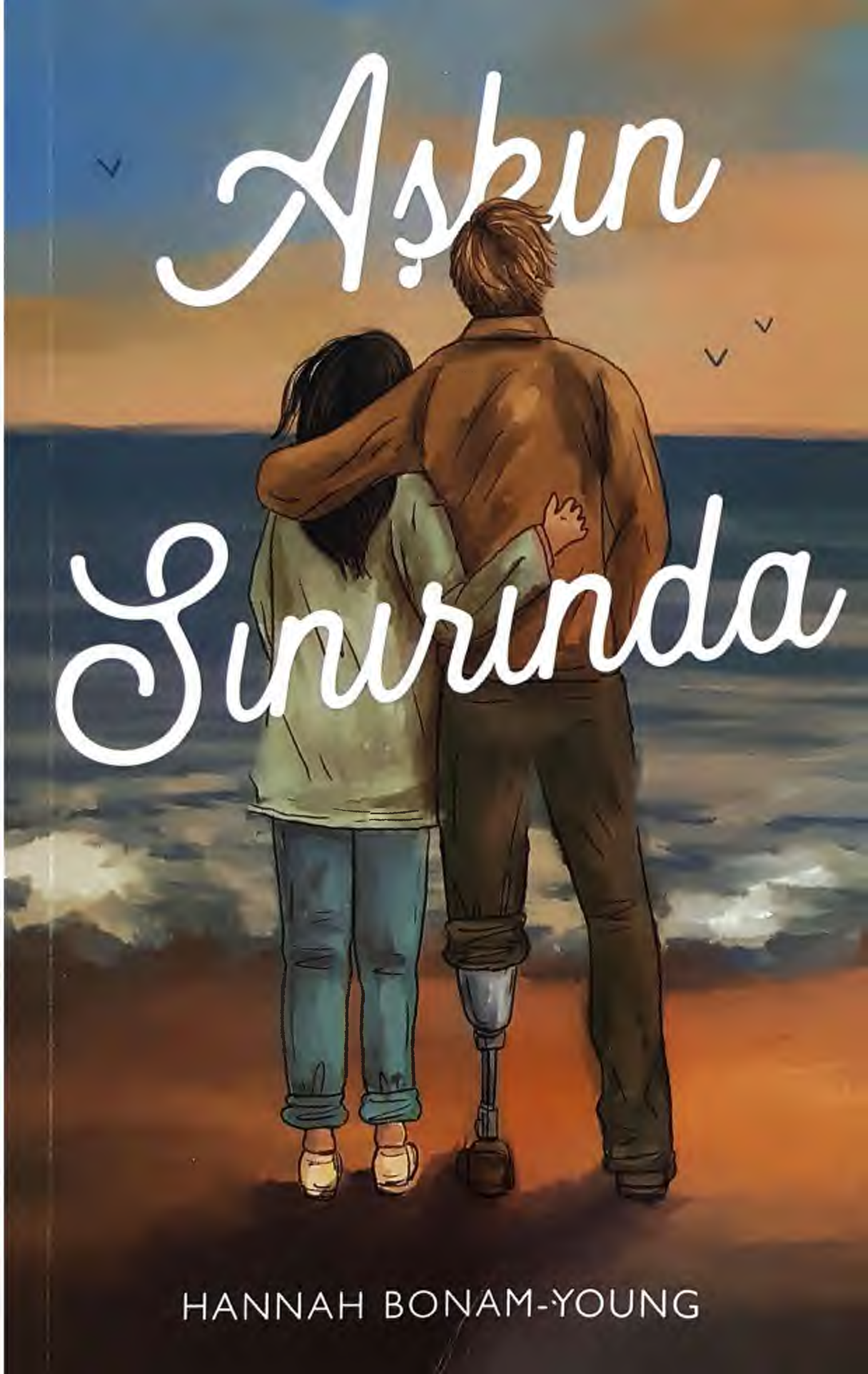
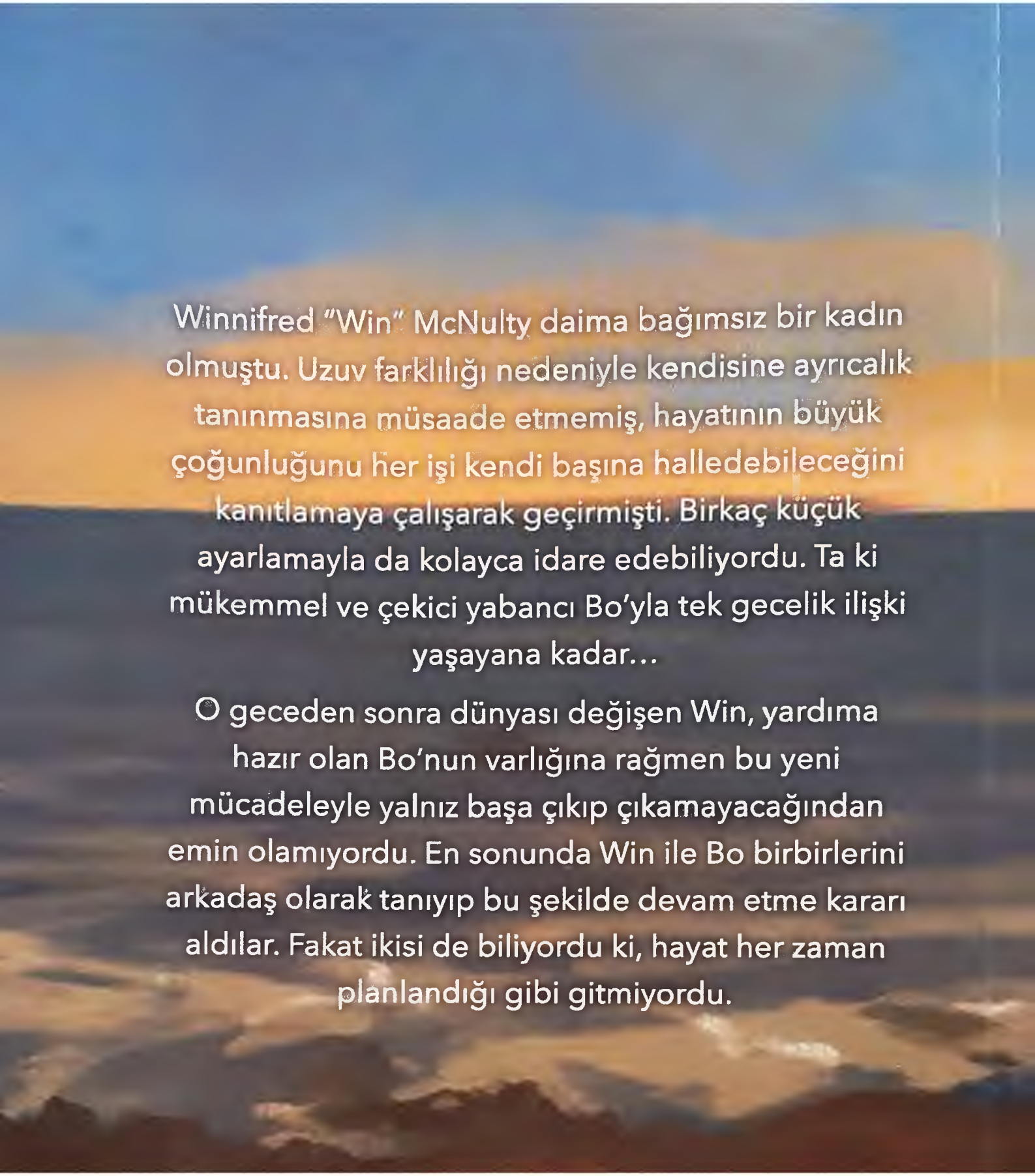
Aşkın Sınırında

HANNAH BONAM-YOUNG

Winnifred "Win" McNulty daima bağımsız bir kadın olmuştu. Uzuv farklılığı nedeniyle kendisine ayrıcalık tanınmasına müsaade etmemiş, hayatının büyük çoğunluğunu her işi kendi başına halledebileceğini kanıtlamaya çalışarak geçirmişti. Birkaç küçük ayarlamayla da kolayca idare edebiliyordu. Ta ki mükemmel ve çekici yabancı Bo'yla tek gecelik ilişki yaşayana kadar...
O geceden sonra dünyası değişen Win, yardıma hazır olan Bo'nun varlığına rağmen bu yeni mücadeleyle yalnız başa çıkıp çıkamayacağından emin olamıyordu. En sonunda Win ile Bo birbirlerini arkadaş olarak tanıyıp bu şekilde devam etme kararı aldılar. Fakat ikisi de biliyordu ki, hayat her zaman planlandığı gibi gitmiyordu.

HANNAH BONAM-YOUNG

Aşkın Sınırında

Duzenleme
Ny.ozlem

**

Çeviren: Gülfem Çırak

MARTI

Ninova

Ninova

YAZARIN NOTU

İlk çocuğum doğduktan sadece beş gün sonra *Instagram*'da aşağıdaki yazıyı yayımladım:

"Tek elimle yapamayacağımı düşündüğüm tek şey iyi bir anne olmaktı. Bu mantıklı gelmeyebilir fakat annelerin her zaman 'ekstra bir çift ele ihtiyaç duyduğu' ile ilgili klişe yorumları duydukça midemin altüst olduğunu hissediyordum. Küçüklüğümde yetişkinler bebeklerini kucağıma vermeye hep korkarlardı ve sanırım bir noktadan sonra bu kafama kazınmıştı. Özgüvensizlik içime işlemişti ama bu haftaya dek pek fazla dile getirmemiştim. Şimdi söylemek isterim ki, on parmağa sahip olmak çok abartılıyor. Çünkü bu bebek ve ben yolumuza gayet rahat bir şekilde devam edebiliyoruz."

Henüz bir haftalık anneydim ama kendimi var olan tüm duyguları deneyimlemiş gibi hissediyordum. Fiziksel ve zihinsel açıdan travmatik bir doğumun ve zor bir hamileliğin etkisinden yeni yeni çıkıyordum. Meme uçlarım acıyor, tüm vücudum sızlıyordu ve vajinamın bir daha *asla* eskisi gibi olamayacağını *düşünüyordum*. Yine de... saçma şekilde *çok ama çok* mutluydum. ******

Sebebi yalnızca bizimle eve gelen minicik bebek değildi (tabii ki onun da etkisi büyüktü) ama korkmakla hata ettiğimi anlamak çok iyi gelmişti. Çünkü asıl yanılan, *o* çok konuşanlardı. Ben de gayet iyi bir anne olabilirdim.

Win gibi ben de uzuv eksikliğiyle doğdum. Kitapta Win tam olarak gelişmemiş bir sağ ele sahip, ben de gerçek hayatta öyleyim. Ömrüm boyunca bunun beni bir şeylerden geri tutmaması için çabalasam da bana birkaç zorluk çıkardığını söylemeliyim. Göz önünde yapmam gereken şeyleri hep yalnızken yapmak zorunda kaldım. Yeni aldığım pantolonun düğmesini iliklemek ya da derste not almak gibi. Günlük olarak başa çıkmam gereken mücadeleleri düşünerek saatlerimi harcadım. Kendime göre küçük düzenlemeler yaptım, tuhaflıklar ya da başarısızlıklarla karşılaşmamak için her günümü sinir bozucu en küçük detaylarına kadar planladım. Sonra hamile olduğumu öğrendim, ki buna tamamen hazırlıksızdım. Hiçbir şeyin beni bir bebeğe hazırlayamayacağını biliyordum ve dehşet içindeydim.

Bu yüzden, başarısızlık korkusuna yenilmek üzereymiş gibi hissedenler için bir kitap yazmak istedim. Sadece çocuk sahibi olmayı seçenlere ya da bir engeli olanlara değil, konfor alanlarından çıkmalarına neden olan yeni bir deneyime atılmış olan ve geçmişteki korkmuş hallerini hatırlamayanlara da yönelik bir hikâye olacaktı. Arzum, birbirlerini çok seven ve tutundukları negatif düşünce yapılarını değiştirip farklılıklarını kabullenmeyi öğrenen bir çifti ve nazik, düşünceli, eğlenceli, sabırlı, değerli kılan, hoşgörülü bir aşkı sayfalara aktarmaktı.

Bu kitapta Win hamile kalarak anneliğe doğru bir yolculuğa çıkıyor. Hamileliği tamamen beklenmedik olduğundan dolayı sağlık ekibiyle ve kürtaj seçeneğini düşündüğünde destek sistemiyle konuşmalarını da eklemek istedim. Bu kitabın, kürtaj hakkının diğer yerlerde olduğu gibi tehdit altında olmadığı Kanada'da geçtiğini ve seçeneklerinin sınırsız olduğunu belirtmem gerekir. Sonuç olarak Win bebeğini doğurmayı seçiyor ancak son zamanlarda kadınların güvenli ve yasalara uygun şekilde kürtaj yaptırma hakkı gözetilmediği için, bu konudaki tartışmaları hikâyeye eklemem gerektiğini hissettim. Win'in seçimi, diğer seçimlerden kesinlikle üstün değil ve bu kararı verirken baskı altında değildi. *Kendi özgür iradesiyle* seçim yaptı.

Bu notu sonlandırırken romantik kitapların hamilelik içermesinin eleştirildiğini bildiğimi de açıklamak isterim. Bu türden hikâyelerin herkese göre olmaması gayet normal. Fakat bu kitap, bir bebekle sonuçlanan bir tek gecelik ilişkiden çok daha fazlası. Birinin en dağınık, en muhtaç yanlarınızı görmesine izin vermekle, olduğunuz gibi sevildiğinizi bilip yardım kabul etmeyi öğrenmekle ilgili. Bu kitap **engelli neşesi** içeriyor ve bana sorarsanız bunu daha sık görmemiz gerekiyor.

Umarım Bo ile Win'i en az benim kadar seversiniz.

Sevgilerimle,

Hannah Bonam-Young

İÇERİK UYARISI

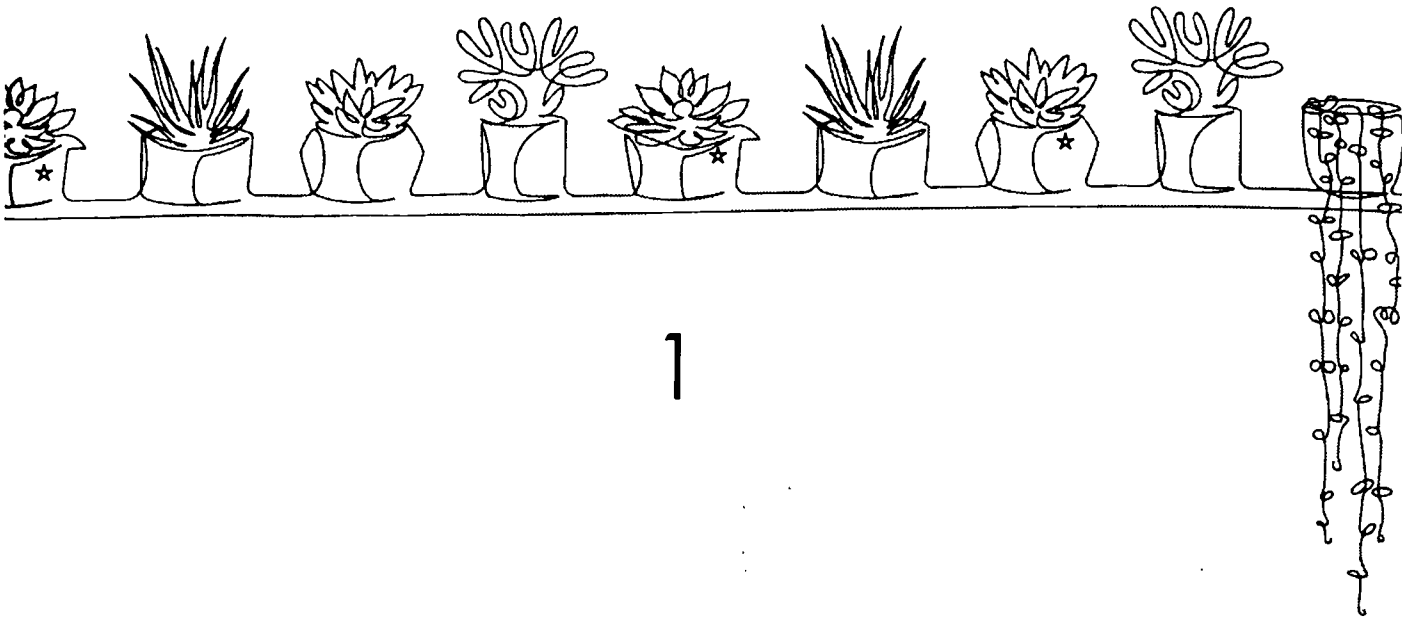
Sansürsüz cinsel içerik, hamilelik semptomları ve hamilelik, kısa bir kürtaj tartışması (sadece seçenek olarak geçiyor, gerçekleşmiyor), engelli ayrımcılığı, sözlü tacizde bulunan eski partner (tekrar ortaya çıkmıyor), bir ebeveynin ölümü (geçmişte kalmış), depresyon ve intihar (geçmişte kalmış), kanser (geçmişte kalmış, tekrarlamıyor), ampütasyon (geçmişte kalmış).

Ninova

Ben'e,
Daima sağ kolum olduğu için.
Taş, kâğıt, makas oyununda asla
kazanamayacağın için üzgünüm.
Seni seviyorum.

Ninova

Ninova

1

Hoparlörü işaret ederek, "Bu şarkının bir seks partisiyle alakalı olabileceğini biliyor muydun?" diye sordum *punch* kâsesinin yanında dikilen cadıya.

Çalı süpürgesini andıran gümüş rengi peruğunu, zift karası pençeleriyle kulağından çektikten sonra bağırdı. "Ne?"

"*Monster Mash* şarkısını diyorum." Tekrar hoparlörü işaret ettim.

"Ne varmış şarkıda?" diye sordu daha da bağırarak.

"Seks partisi!" dedim yüksek sesle. Tam o anda müzik aniden kesildi. Hem arkadaşım hem de gecenin ev sahibi olan Sarah, konuklara hitap etmek için bir sandalyeye atladı.

"Sağ ol, almayayım." Cadı, gözlerinden hançerler fırlatan bir bakış atıp yavaşça dönerek benden uzaklaştı. İronik şekilde kanlı bıçaklarla süslenmiş kemerli kapıya yöneldi.

"Aşırı şanslı olmalısın," diye mırıldanarak bardağımı ne olduğu belli olmayan neon yeşil sıvıyla doldurdum. Bunu yaparken *punch* kâsesinin içinde yüzen göz küresi şekerlerine bakmaktan kaçındım.

Kendimi bildim bileli en yakın arkadaşım olan Sarah her seneki "*cadılar bayramı partime geldiğiniz için çok teşekkür ederim, umursadığım tek şey bu*" konuşmasını yapıyordu. Ben de şimdiye kadar kaç tane mumya şekilli sosisli sandviç yediğimi takip eden biri olup olmadığını düşünmekle meşguldüm.

Kimsenin bakmadığına emin olunca bir tane daha yemeye karar verdim.

"Vay vay, Kaptan Winnifred!"

Kahretsin, yakalanmıştım. Mumyayı içeceğimin içine atıp üstünü elimle örttüm.

"İyi misin?" Sarah'nın kocası Caleb bardağıma şüpheyle baktı.

"Daha iyi olmamıştım," diye yanıtladım tüm tatlılığımla. "Yine mükemmel bir organizasyon olmuş." Profesyonel şekilde dekore edilmiş eve hayranlıkla baktım.

Aynı şeyi yapan Caleb'ın yüzünde hafif bir gurur ve hayranlık belirdi. Ağzından çıkacak bir sonraki sözcüklerin ne olacağına dair evrenle bahse girebilirdim.

"Sarah nasıl isterse," dedik ikimiz aynı anda. Caleb minik bir suçluluk ve utanç, aynı zamanda da kararlılıkla bira bardağına doğru gülümsedi. İkisi dokuzuncu sınıfta tanışmışlardı ve Caleb o zamandan beri Sarah'nın kitaplarını -ve diğer yüklerini- taşıyordu.

Caleb'ı seviyordum, benim için kardeş gibiydi. Eskiden Sarah'yla iddia ettiğimiz gibi *öz* kardeşler -bkz: yalan- olsaydık enişte olabilirdi. Birkaç yıl önce yaptırdığımız DNA testine göre dördüncü kuşaktan kuzendik ve Sarah şimdi her fırsat bulduğunda kuzen olduğumuzu söylüyordu.

Birasından uzun bir yudum aldıktan sonra, "Arkadaşım Robbie burada. Sizi tanıştırmak isterim," dedi Caleb.

Ama ben kesinlikle istemem.

Doğrusu onun bulduğu kişilerle görüşmekten kaçınıyordum çünkü bir defasında işyerinden arkadaşıyla ayarladığı randevu çok iyi geçmemişti. Winston adındaki adam, *hayatta olan* annesini ve aralarındaki "muhteşem bağı" anlatırken ağlamıştı. Ayrıca bana orkide almıştı. Bitkileri sevdiğim için normalde bu tatlı jest hoşuma gidebilirdi ama çiçek, içi taşlar ve ağaç kabuklarıyla dolu büyük, seramik bir kâsedeydi. Ayrıca aşağı yukarı bin ton ağırlığındaydı. Garsonlardan birinin takılıp ölüme yuvarlanmaması için yere bırakamamış, masanın ortasına koymak zorunda kalmıştım. Bu da birbirimizi görmemizi engellemişti.

Tatsız geçen akşam yemeğinin ardından koca çiçekle taksiye binip onu eve kadar taşımak zorunda kalınca adama nazik ama ciddi bir dille mesaj atmıştım: *Bunu bir daha yapmasak iyi olur.*

Bu randevu, gündelik ilişkilere ve çıkacağım kişiyi kendim seçebileceğim flört uygulamalarına olan bağlılığımı daha da arttırmıştı.

"Sonra tanıştırırsın," dedim Caleb'a. "Şimdi ev sahibemizle konuşmam gereken konular var." *Korsan Westley* kılığındaki kocasına uyumlu olarak *Prenses Buttercup** kostümü giymiş arkadaşımı çenemle işaret ettim.

"Pekâlâ, öyle olsun. Ama bu seferki farklı. Annesi ölmüş," dedi Caleb aşırı heyecanlı şekilde.

"Vay canına! Bu bir bonus!" dedim onun enerjisini taklit ederek. "Ölü anneleri severim. Bayramlarda işleri kolaylaştırır."

Caleb bir kahkaha atıp misket limonlu *punch*'tan almak için döndü. "Al bakalım." Bardağı bana uzattıktan sonra mumyalanmış içeceğimi elimden aldı ve çöpe fırlattı. "İstediğin kadar yiyebilirsin, Win."

İçkiyi kabul ederek ona doğru eğildim. "Bu bana söylediğin en seksi şey olabilir, Caleb."

O anda biri kıçıma şaplak indirdi. "Bu adam yine mi seninle flörtleşiyor? Tanrım, size yüz kere söyledim. Yasak ilişkiniz varsa bile uluorta yaşamayın."

"Buttercup! Bize katılman ne büyük şeref," dedim kocaman gülümseyerek.

"Kostümüne bayıldım... bu sene de." Sarah detaylıca hazırlanmış korsan kostümümü işaret etti.

"Elim çıkana kadar komedi gösterim bu olacak." Kancamla göğsünü dürttüğümde kıkırdayarak kolumu itti.

"Bizim gidip insanlarla muhabbet etmemiz gerekiyor. Bu akşam kalacak mısın? Misafir yatak odasını hazırladım ve..."

"Evet, kalıp temizliğe yardım edeceğim. Her sene yaptığım

* *Korsan Westley* ve *Prenses Buttercup*, Prenses Gelin isimli fantastik aşk romanının kahramanlarıdır. (ç.n.)

gibi, bebeğim," diyerek sözünü kestim. "Hadi gidip konuklarınızı eğlendirin bakalım."

Sarah bana, "*Teşekkürler, sen dünyadaki en iyi arkadaşsın*" ve benzeri cümleleri hızlıca sıralayıp kocasını hevesli bir köpek yavrusuymuş gibi çekiştirdi.

"Süper kostümler." Kırmızı pastel boya kılığına girmiş aşırı sarhoş bir kadın bana yaklaştı. Yanındaki mavi pastel boya, "Çiftler kostüm yarışmasını siz kazanabilirsiniz," diye ekledi ve yürüyüp gittiler.

Çiftler kostüm yarışması mı? Ben mi? Bekâr Winnie mi? Lütfen ama.

Muhtemelen Caleb'ı benim korsan partnerim sanmışlardı. Tabii tahminleri çok uzak sayılmazdı çünkü *Westley* aslında *Korkunç Korsan Roberts* diye biliniyordu. Fakat benim korsan stilim, klasik hafifmeşrep kadın kılığına daha yakındı. Memelerim kulaklarıma değecek kadar kabarıktı, file külotlu çorabım her yıl giyilmekten yırtılmıştı. Bu da *kazara* fahişe gibi görünmeme neden oluyordu. Belimi geniş bir kemerle ortaya çıkarmış, omuz hizasındaki saçlarıma kırmızı bir bandana takmıştım. Kostümümün korsan şapkasını geçen yılki uçarılık anlarında kaybetmiştim. *Huzur içinde yatsın.*

Espri iyice eskiyene dek bu kostümü giymeye devam edecektim, bu bir yalan değildi. Hem gerçekçi olmak gerekirse, bunun içinde epey seksi görünüyordum. Ek olarak, kendime yeni bir şeyler alacak finansal özgürlüğe sahip değildim ama bunu şimdi konuşmak istemiyordum.

Sarah'nın zekâsının sınırı yoktu. Mümkün olduğunca erken şekilde bir bilgisayar kurdu bulup kendine deliler gibi âşık etme ve onun aşırı zengin olmasını bekleme planı işe yaramıştı. Şimdiyse tam zamanlı olarak eğlenceye çalışıyordu. Partiler ve etkinlikler düzenliyor, bol bol okuyor, çocuksuz ve hizmetçili hayatın tadını çıkarıyordu. Son zamanlarda kafasına taktığı şey ise on sekiz ay sonra gireceğim otuzuncu yaşım için düzenleyeceği partinin temasıydı.

"Pardon?" Arkamdan yükselen alaycı sese döndüm.

Ah, işte *buradaydı*. Habersizce çift olduğum diğer korsan.

İlk düşüncem uzun boylu olduğuydu. Çok uzun... Sanki bedeni, sihirli altın çocuk fırınında pişirilmeden önce merdaneyle güzelce esnetilip uzatılmıştı. Doksanlar erkek müzik grubu üyelerinin birdenbire yeniden moda olan, dağınık, ortadan ayrılmış saç tarzına sahipti. Saçları sarıydı ama fena da sayılmazdı. "*şansın varken kaç*" diyen çarpık bir gülüşü, fazla olmasa da hafif kemerli burnu vardı. Tüm bu özellikler birleşerek onu son derece çarpıcı birine dönüştürmüştü.

"Kusura bakma," dedi samimiyetsizce. "Ama birimizin kostüm değiştirmesi gerek."

"Aman Tanrım." Eteğimi düzeltip ellerimi belime dayadım. "Bu aşırı utanç verici. Nasıl denk gelmiş ama?"

"Aynen. Bu şekilde ikimizden biri bireysel kostüm yarışmasını kazanamaz. Bu arada..." Fısıldamak için eğilmesine rağmen *hâlâ* benden uzundu. "...bunun altına bir şey giymedim."

Atışmamızın bitmemesi için kahkahamı tuttum çünkü bunu yapacak birini bulmak cidden çok zordu. Özellikle de bu kadar hoş birini...

"Eh, yapacak bir şey yok. Kostümünü daha iyi planlamalıydın. Ben kendiminkinin altına birkaç kostüm daha sakladım mesela."

Dudağının kenarı seğirdi ama o da bunun ötesinde bir tepki göstermemek için kendini tutuyor gibi görünüyordu. Meydan okumasını seve seve kabul edebilirdim.

"Ne kostümü mesela?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Viking kostümü."

"Şimdi sen söyleyince fark ettim. Boynuzunun ucunu görebiliyorum sanki." Kıvırdığı parmağıyla kafamın yan tarafını işaret etti.

"Aslında o Şeytan'ın Dölü kostümünün bir parçası ama kafanın karışmasını anlayabiliyorum."

"İlginç. Başka neler var?"

"Tabii ki seksi hizmetçi," dedim gözlerimi kırpıştırarak.

Biraz fazla hızlı şekilde, "Bunu görmem lazım işte," diye cevap verdi.

O anda gülmeme yarışında galibiyeti alacağım noktaya geldiğimden emindim. Şok faktörü her zaman kazandırırdı.

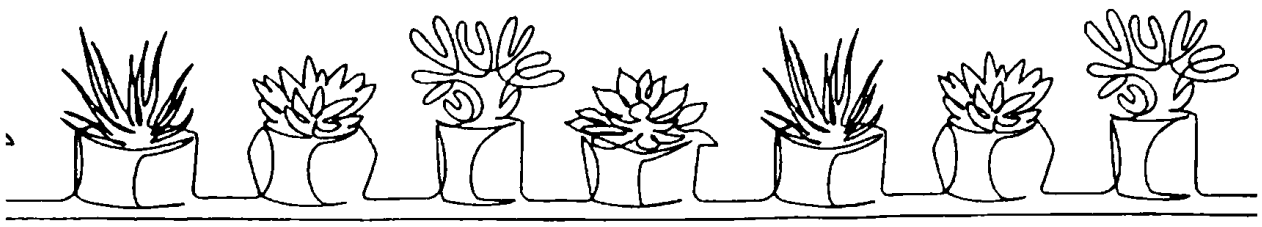
"Korkarım korsan kostümünü çıkarmam mümkün değil. Çünkü..." Koluma taktığım kancayı kavrayıp çektim ve gelişmemiş sağ elimi ortaya çıkardım. "...kancam olmazsa olmaz." Minik, kısa parmaklarımı alaycı bir şekilde sallamaya çalıştım.

Adam düşündüğüm gibi kahkahalara falan boğulmadı. Bunun yerine yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. Gülerken parlayan gözleri endişe verici derecede etkileyiciydi. İfadesi aşırı ilgi çekici olmasaydı, kendime sinirlenebilirdim. Çünkü bu hali, benden bir adım önde olduğunu düşündüğünü gösterir gibiydi.

"Ah, anlıyorum. O halde... belki uzlaşma sağlayabiliriz." Ayaklarından birini bana doğru uzattı.

Yok artık. Bu bir şaka olmalıydı.

Duzenelem
Ny.ozlem

2

Adamın bacağı protezdi. Korsanların tahta bacaklarına benzemesi için, mutfak raflarında kullanılan vinil gevşekçe yapıştırılmıştı. Siyah pantolonu deri bir bağcıkla dizden bağlanmıştı.

"Yok artık!" diye bağırdığımda nihayet kahkaha attı. Derin, yoğun ve gürültülü gülüşü gerçekten muhteşemdi. Gülerken çenesiyle boyun kasları gerilmişti. Bu sırada gözüme çarpan boynunun çok seksi olduğunu söylemeden geçemeyecektim.

"Bu raundu kazanacağıma emindim," dedim dengesiz bir sesle.

Gülmeyi hâlâ kesmemişti. Doğrusu kahkahaları benimkilerden daha güçlüydü. Buna hiç alışkın değildim ama cidden iyi gelmişti. İğrenç şekilde gürültücü olduğumu söyleyen, beni annesine seslenen yavru fok balıklarına benzeten kişilerle çok karşılaşmıştım. Hatta tam iki kişi aynen *bu* sonuncu benzetmeyi kullanmışlardı.

"Bak işte, buna çift kostümü denir. Pastel boyalar haklıymış," dedim soluksuz kahkahalar arasında.

Genç adam gülerken dengesini sağlamak istercesine elini göğsüne bastırdı. En sonunda kahkahaları dindiğinde geriye çocuksu gülümsemesi ve beni baştan aşağı süzen samimi bakışları kaldı.

Acaba gördüğü şeyi beğenmiş miydi? Beğenmesini *umuyordum* çünkü karşımdaki manzara benim gerçekten hoşuma gitmişti. O beni süzdükçe görünüşümü onaylamasını daha da çok istiyordum.

Dümdüz olmayan ama kıvırcık da sayılmayan omuz hizasındaki siyah saçlarımı, ergenlik yıllarımda acımasızca alarak incecik bıraktığım kaşlarımı, keskin hatlı burnumu ve sol tarafındaki sade altın *piercing*'i, buz mavisi gözlerimi, kostüm iyice sıkıştırdığı için epey dolgun görünen göğüslerimi ve bir illüzyonla incecik kalan belimi beğenir miydi?

Vücut tipimi ortalama olarak tanımlayabilirdim. Uzun yürüyüşleri, yüzmeyi, dans etmeyi severdim. Ancak yağmurlu günlerde kanepeye gömülmeye, hamur işleri yemeye ve fazlasıyla tatlandırılmış kahve içmeye de bayılırdım. Hem kollarım hem de sırtım yıllarca yüzmekten dolayı güçlü olsa da kalçalarım ve karnım iyi beslenmiş, rahat yaşamış bir kadın olduğumun işaretçisiydi. Bedenimi olmayacağı bir şeye dönüşmeye zorlamıyor, onu dünyanın zevklerinden mahrum bırakmıyordum. Onu *böyle* kabul ediyor, *olduğu* gibi seviyordum.

Peki... şu anda karşımda duran mükemmel beyefendi normal bir günde nasıl görünüyordu? Küçüklüğünden beri güzel biri olduğu belliydi. Keşke çenesinin hafif kibirli eğimi ve gülümsemesinin saf tatlılığı bu kadar etkileyici olmasaydı. Benden yarım metre uzun olduğunu düşünüyordum. Yani eğer onu öpmek istersem, pliseli korsan gömleğinin yakasını kavrayarak yüzünü kendime doğru çekmem gerekecekti.

"Ben Bo." Tokalaşmak için sol elini uzattığında bedenim bunu "*Seni becermemi ister misin?*" olarak algıladı. Çünkü benim için sağ elimle tokalaşmak kadar tuhaf bir şey yoktu. Bunu düşünebilen bir erkek de benden *ekstra* çekicilik puanı kazanırdı.

Hevesle elini sıktım. "Win."

"İsmin kısaltma mı?" diye sordu elini indirip cebine sokarken.

"Evet, Winnifred'in kısaltması. Ama kimse tam adımı kullanmıyor. Eee, söyle bakalım." Başımı abartılı bir biçimde geriye yatırarak ona sanki peri masallarındaki devlerden biriymiş gibi baktım. "Bu kadar uzun olmanın bir sebebi var mı?"

Kahkahaları *yeniden* başlarken ben de onu güldürmenin keyfini sürdüm.

"Ne?" dedi gözleri neşeyle parlarken.

"Cidden, boyun kaç? On metre falan mı?"

"Bir doksan beş."

"Günlük yaşantı için aşırı abartı. Basketbol oynuyor musun bari?"

"Eskiden oynardım." Gülümsemesinde çok minik bir değişim olduğunu fark ettim. Ayrıca muhtemelen farkına varmadan elini dizine, protez bacağın başladığı yere kaydırıp orayı ovuşturmuştu.

Yüzümü ekşittim. "Kusura bakma," dedim kısaca. "Ben bu elle doğduğum için bazen aptallık edip insanların sonradan..."

"Sıkıntı yok," diye araya girip çenesini öne çıkartarak gülümsedi.

"Batırdım, biliyorum. Yine de bundan öncesinde iyiydim, değil mi?"

Gözlerini benden kaçırırken açık bir utançla sırıttı. Bakışları odada geziniyor, bedeni hafifçe sallanıyordu. "Hâlâ iyi olabilir. İstersen skoru eşitlemek için elinle dalga falan geçebilirim, ne dersin?" diye sordu. Tabii ki ciddi değildi.

Yine de blöfünü gördüm. "Lütfen yap. Skorun eşitlenmesi bana iyi gelir."

Dönüp beni izlerken dudaklarında kanın yüzüme hücum etmesine neden olan o gülümsemesi belirmişti. Kafasını yana yatırdığında sonraki adımını hesapladığını fark ederek meydan okuyan bir ifadeyle kaşımı kaldırdım.

"Pekâlâ." Avucunu uzatıp iki parmağını kıvırarak ona yaklaşmamı işaret etti. "Göster bakalım."

Haylazca gözlerimi kısıp küçük elimi benimkinin iki katı büyüklüğündeki avucuna yerleştirdim. Bu temasla damarlarımda kıvılcımlar çakarken yutkunmadan edemedim.

"Kahretsin..." diye fısıldayarak bileğimi *aşırı hoşuma giden* bir biçimde kavrayıp döndürdü. "Çok sevimli." Dilini şaklattı ve dikkatlice incelediği elimi bırakıverdi. "Ne diyebilirim ki?"

"Değil mi?" Kollarımı havaya savurdum. "Dalga geçmek imkânsız çünkü aşırı tatlı. Bu da resmi olarak bu akşamı batırdığımı gösteriyor."

"Bulabildiğim en iyi espri 'Güzel el, *Kayıp Balık Nemo*,' oldu ama bu da bir derece tatlı, değil mi?"

"*Nemo* bir ikondur."

"O küçük balığa bayılıyorum." Ensesini ovuşturarak kemerli kapının ötesine ve solumuzdaki koridora baktı. "Oturmak ister misin?"

Başımla onayladıktan sonra onu Sarah'nın küçük oturma odasındaki iki kişilik sarı koltuğa yönlendirdim. Duvarlar, arkadaşımın sayısız kitaplarıyla ve Kuzey Ontario'daki çeşitli göllerin haritalarıyla kaplıydı. Bu odayı kır evi havası vermek için özellikle böyle döşemişti çünkü zengin insanlar temalı partiler vermenin *yanı sıra* temalı odalara da sahip olurdu.

Bacaklarımı altımda toplayıp ona dönerek oturdum. "Eee, Sarah ile Caleb'ı nereden tanıyorsun?" diye sordum. Bu kadar yakınındayken gözlerinin minicik yeşil karışımlı ela renginde olduğunu görebiliyordum. Kirli sakalı ilk anda fark ettiğimden daha fazlaydı ve saçlarından daha açık renkteydi. Ayrıca *çok* iyi kokuyordu. Tarçın ile leziz, sıcak bir miskin karışımıydı. Hem kamp ateşi yakabilecek hem de benim için doğum günü pastası pişirebilecek türden birinin kokusuydu.

Utanıp sıkılmadan onu incelemeye devam ettim çünkü kendimi tutamıyordum. Sonunda bakışlarım siyah ojeli parmaklarına taktığı, *şaşırtıcı derecede* çekici görünen yüzük koleksiyonundan ayrıldığında gözlerini bluzuma diktiğini fark ettim. O da utanmazca beni süzüyordu.

Kendi kendime gülümserken omuzlarım ve göğüslerim gururla dikilmişti. Birkaç saniye daha izlemesi için izin verdim, ardından nazikçe boğazımı temizledim.

"Pardon." Kendini sarstı. "Ne dedin?" Suçüstü yakalanan bir adam gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Seni utanmaz!" diye bağırdım gülerek. "Beni *kesiyordun!*"

Gergince kıkırdadı. "Biliyorum. Kahretsin, özür dilerim. Ben hiç... yani şey, daha önce birini incelediğimi belli etmemeyi unuttuğum olmamıştı." Dudaklarının kenarları hâlâ kıvrıkken mahcubiyetle yüzünü buruşturdu.

"Bu kostümün amacı da bu zaten." Eteğimle oynayarak omuz silktim.

"Cidden çok üzgünüm. Ben aslında..."

"Nasıllar?" diye sorarak sözünü kestim.

Benimle başa çıkmasına yardımcı olacak bir ilah ararcasına tavana bakması çok hoşuma gitmişti.

Yüzünde küçük bir tebessümün belirmesini, altdudağının kenarının dişlerinin arasına girmesini izledim. "Diğer her yerin gibi onlar da güzeller," dedi yavaşça. Gözlerim yüzüne dikilmişken ve yanaklarım kızarırken bu sefer o boğazını temizledi. "Ama... neden sordun?"

Söylediğim her şeyi unutarak telaşa kapıldım. Sonra odada etrafıma bakınıp görüşümdeki bulanıklığın geçmesini bekledim ve kimin evinde olduğumu, Bo'ya ne sorduğumu hatırladım.

Bo koltuğun arkalığına yaslanıp dalgınca gömleğinin fırfırlı yakasıyla oynamaya, onu boynundan uzaklaştırmak için uğraşmaya başladı. "Caleb ve ben altı yıl kadar önce ortak bir arkadaşımız aracılığıyla tanıştık ve bu yılın başlarında işle ilgili bir konuda tekrar iletişim kurduk. O iyi bir adam. Peki ya sen?"

"Ben Sarah'yı doğduğumdan bu yana tanıyorum. Annelerimiz lisede en yakın arkadaşmış ve ikisi de son sınıfta kazara hamile kalmış. Sonrasında da bizi sanki öz kardeşmişiz gibi yetiştirmişler."

"Vay canına. O halde Caleb'ı da uzun zamandır tanıyorsundur."

"Dokuzuncu sınıftan beri, evet," dedim. "Üçümüz de aynı lisedeydik. Hep onların ekstrası oldum diyebilirim."

"Ekstra," diye tekrarladı. "Yani..." Ağzını tek tarafı kıvıracak şekilde sırıttı. "Buraya biriyle gelip gelmediğini soracaktım ama şimdi sorumu birazcık değiştirmem gerekiyor. Sana az önce öyle baktığım için, beni tekme tokat dövecek biri var mı?"

"Hayır." İşaretparmağımı kıvırarak dudaklarıma götürüp gülümsememi sakladım ve toparlanana kadar böyle kaldım. "Kimse yok. Ne burada ne de *başka* bir yerde." Bu niyetlendiğimden daha davetkâr olmuştu ama tebessümünün hafifçe genişlediğini ve bakışlarının bir saniyeliğine dudaklarıma kaydığını görünce rahatladım.

"Kimse yok." Başını sallayıp çenesini yukarı doğru kaldırdı. "Not edildi."

"Senden ne haber? Kız arkadaşın var mı?" Soruyu sorar sormaz yutkundum.

Böyle bir şeyi aklımdan geçirmeme bile gücenmişçesine kaşlarını kaldırdı. "Yok tabii ki!"

"Eh, bekârmış gibi davranan ama bekâr olmayan ilk erkek sen olmazdın." Mesela eski erkek arkadaşım bunu sık sık yapmayı tercih ederdi.

"Doğru." Şaşkınlığı gitmişti. "Hayır, kız arkadaşım yok. Ne burada ne de *başka* bir yerde," dedi sataşırcasına.

"Anlaşıldı." Koltukta daha rahat oturup arkama yaslandığımda göğüslerim birbirine daha çok yapıştı ve bu da Bo'nun dikkatini anlık olarak çekti. "Pekâlâ... bana kendinden bahset. Kimsin, neler yaparsın?"

"Bu soru niye hep bu kadar göz korkutucu olmak zorunda?" Parmak boğumlarını yanağına sürtüp başparmağını çene hattında gezdirdi.

"Çünkü insanın hayattaki deneyimleri birkaç cümleyle özetlenemez," dedim. "Yine de cevap vermek nezaket olur."

Başını salladı. Bana meraklı gözlerle yandan bakışı gayet rahattı ama kalbimi gümbürdetiyordu. "Haklısın," dedi ve başladı. "Yirmi dokuz yaşındayım. Finansal analistim." Araya girmemi engellemek istercesine elini kaldırdı. Bunu yapmasaydı, *gerçekten* araya girecektim. "Aşırı heyecan verici bir kariyer seçimi, değil mi? Ama aslında seviyorum." Bu sefer başparmağının arkasını burnuna sürtüp odanın karşı tarafına baktı. "Ailemin tek çocuğuyum," diye ekledi. "Babam Fransa'da yaşıyor.

Bu nedenle sık sık görüşmüyoruz ama acınası şekilde kendisi benim en iyi arkadaşım. Annem ben küçükken vefat etti." Fazla şey paylaşıp paylaşmadığından emin olamıyormuş gibi hafifçe güldü.

"Üniversitede *barista* olarak çalıştım ve bu da iş kahveye gelince birazcık gösterişçi olmama yol açtı," diye devam etti. "Ergenlik döneminde sağlıklı beyin için edinilmesi gereken alışkanlıklar hakkında bir kitap okumuştum, bu yüzden her gün sudoku çözüyorum. Çünkü beynimin çürümesi paranoyam haline geldi. En sevdiğim hayvan köpektir ama hiç köpeğim olmadı. Hımm, en sevdiğim renk de mor?" Son cümleyi, nerede duracağını bilemiyormuş da emin olmak istermiş gibi söylemişti.

"Süper. Bu kadarı yeterli, teşekkürler," dedim.

"Öyle mi? Testi geçtim mi?"

"Kesinlikle. Bilgilendirici oldu. Gerçi birkaç ek sorum olacak."

"Önce senin de kendinden bahsetmen gerekmez mi?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Ah, doğru. Pekâlâ," derken önümüzdeki sehpaya bıraktığı bardağa uzandım.

Bo konuşmamı beklediği sırada bakışlarını bana odaklayarak koltukta arkasına yaslandı.

"Yirmi sekiz yaşındayım." İçkimden bir yudum aldım. "Bir kafede çalışıyorum, yani *benim de* kahve konusunda biraz bilgili olduğum söylenebilir. Mevsimsel olarak cankurtaranlık yapıyorum ve buna bayılıyorum. Elimden gelse tüm hayatımı açık havada geçirirdim. Annem bana hem bu yüzden *hem de* bir şeyler istiflemeyi sevdiğim için '*Evcil sincabım*' derdi. Son zamanlarda istiflediğim şey bitkiler. Annem ardı arkası kesilmeyen erkek arkadaşlarıyla Florida'da yaşıyor. Onu her sene bir kez ziyaret etmeye çalışsam da çok yakın olduğumuz söylenemez. Babamla ise hiç tanışmadım. Ve..." Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım. "Ah, en sevdiğim renk yeşil."

"Seni tanıdığıma memnun oldum, Fred."

"Lütfen bana öyle seslenme," derken ciddiydim.

"Ne? Neden?" Abartılı bir şekilde gücenmiş gibi yaptı.

"Pek de seksi bir isim değil," dedim. "Winnifred zaten yeterince kötü. *Fred* ise Şükran Günü yemeğine davet edilmeyen ürkütücü amcanın adı gibi."

"Katılmıyorum."

"Yatak odasında Fred diye inlediğini düşünsene," dediğimde sırıtışı büyüdü. Ona dik dik bakıp dediğimi kanıtlamak için devam ettim. "Ah, Fred," diye inledim. "Evet, Fred!" Sahte bir tutkuyla inlerken muhtemelen fazla gürültülüydüm. "Berbat bir deneyim olurdu." Parti konuklarından birkaçı kafaları karışmış ve biraz kızmış şekilde bize doğru döndüler. Onlara asker selamı verip tekrar Bo'yla konuşmama döndüm.

Aşırı klişeydi, biliyordum ama gülümsemesi gerçekten güneşten bile daha parlaktı. Ona baktıkça fotosentez yaptığımı, çiçek açtığımı hissediyordum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordum birden utanarak.

"Çok komik birisin," derken yüz ifadesi değişmemişti.

Ah.

Diğer konuklar ve kostümleri birdenbire ilgimi daha çok çekmeye başlamış gibi odada etrafıma bakındım. İltifatı karşısında kıpkırmızı kesildiğimden emindim ve bir an önce geçmesini diliyordum.

Sonunda Bo'ya döndüğümde dikkatinin koltuğun sırt kısmında olduğunu gördüm. Elini benim dayandığım kısma koymuştu ve kumaş kaplı düğmelerin üzerinde başparmağının ucuyla dalgınca daireler çiziyordu.

Bundan etkilenmemeliydim. Yüzüme vurulsa kesinlikle inkâr ederdim ama hareketinde doğasından gelen bir çekicilik vardı. O düğmeyi kibarca okşarken büyülenmiş halde izlemeye devam ettim. Parmağının *benim üzerimde* de aynı şekilde gezindiğini hayal ettiğimde boğazım sıkıştı, dudaklarım aralandı.

Bir erkeğin bana bu şekilde dokunmasına izin verecek kadar iyi bir randevu geçirmeyeli aylar olmuştu. Son deneyimimin pek iyi olduğu söylenemezdi ama şimdi göğsümün hızla inip kalkmasına neden olan kesik nefeslere bakılırsa, Bo'nun denemesine izin vermeye gönüllü gibiydim.

"Eee," dedi genç adam. Sesi dikkatimi düğmeden ayırıp yüzüne çevirmemi sağladı. "Buraya biriyle gelmedin..."

"Bu bir soru mu?" derken sesimde fark edilir bir çatallanma vardı.

Bo gözlerini devirdi. Bu hali de çok hoşuma gitmişti.

"Sanırım," dedi sözcüğü uzatarak. "Ama asıl soru neden yalnız olduğun."

"Akşamın o kısmına mı geldik? '*Kusurların neler?*' diyorsun, ha?"

"Ben daha çok '*Senin gibi biri nasıl bekâr olabilir?*' şeklinde bakıyordum ama evet, sanırım *öyle* de denebilir."

"Ah, peki. Sağ ol." Alaycılığıma rağmen yüzümün yeniden yanmaya başladığını hissediyor, bunun için kendime lanetler okuyordum. Bir gecede üç kez kızarmak yeni rekorumdu ve tek dileğim daha fazlasının olmamasıydı. "Dürüst olmak gerekirse, cevap o kadar da ilginç değil. Hayatımda kalıcı bir şey istemiyorum, o kadar. Sarah hep bağımsızlığıma çok düşkün olduğumu söyler."

Annemin eve ezik üstüne ezik getirmesini izleyip onlarsız çok daha iyi olacağımızı bilerek büyüdüğüm kısmı atladım. Kiminle sevgili olsa adam birkaç hafta içinde annemin, hatta *ikimizin* hayatı üzerinde bir yetkisi varmış gibi davranmaya başlıyordu. Genelde küçük şeylerden başlıyorlardı, örneğin evde annemin en sevdiği kahvenin yerine onların tercih ettiklerinin kullanılması gibi. Sonra yavaş yavaş abartıyorlardı. Akşam dizi maratonlarımızın yerine, "*Maalesef, tatlım. Bu akşam maç var,*" geliyordu. Tabii "*Neden odana gidip ödevini bitirmiyorsun?*" ya da "*Hayır, bu akşam taco yiyemeyiz. Erkek arkadaşım sevmiyor,*" tarzında ifadeler de vardı. En sonunda adam gittiğinde

biz de sıfırlanıyorduk. Sarah, annesi ve ben, annemin yeni sevgilisi sahneye gelene dek bir süre rahat ediyorduk. Ancak sonra her şey en baştan yaşanıyordu ve annemi bok çukurundan kurtarmak bize düşüyordu. Bu yüzden, istediğim şekilde yaşamaya niyetliysem bir erkeğin hayatıma girmesine izin vermemem gerektiğini erken yaşta öğrenmiştim.

Fakat çoğu umutsuz romantik gibi ben de bu altın kuralı yirmili yaşların başında unutmuş ve *her şeyin* kendi isteklerine göre yapılmasını isteyen, bunu elde etmek için nasıl davranması gerektiğini umursamayan erkek arkadaşım Jack'le aynı eve çıkmıştım. Tabii ki ilişkimiz korkunç şekilde sonlanmıştı ve hâlâ parçalarımı toplamakla uğraşıyordum. Özgüvenim de hayat planlarım da yerlerdeydi.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Eş arayışında mısın?"

"Hayır." Bir kahkaha atarken gözleri bir anlığına tavana kaydı. "Değilim."

"Eh, o zaman epey... uyumluyuz." Altdudağımı ısırırken çok da üstü kapalı olmayan imayı anlamasını umdum.

Uzun uzun bakışından beni anladığı belliydi. Nabzımın boynumda sertçe attığını hissedebiliyordum. Evet, bu tepkiyi istemiştim ama nedense karşımdaki Bo olunca biraz fazla yoğun gelmişti. Sebebi belki de beni bir yerlerden çıkarmaya çalışıyormuş, sanki daha önce tanışmışız ya da belki de tanışmadığımıza inanamıyormuş gibi bakmasıydı.

Bu *bakış* her neyse sonlanmasını istiyordum çünkü beynime çok fazla kan hücum etmesine neden oluyor, beni yakıyor, başımı döndürüyordu.

"Korsan bacağını sevdim," diyerek odağı başka bir konuya çekmeye çalıştım. "Y-yani... tabii ki sadece bacağını değil, tüm kostümünü beğendim." Bocalıyordum.

"Ah, iyi o zaman. Ben de bir anlığına beni sadece bacağım için istiyorsun diye endişelenmiştim," diye takıldı.

İstemek kelimesini nasıl rahatça kullandığını görmezden gelmeyi seçip yaptığım gafı unutturmak için keskin bir dönüş dene-

Nihova

dim. Sakinleşmemi sağlamasını umut ederek içkime uzanırken, "Daha önce hiç başına geldi mi?" diye sordum. "Ben daha geçen hafta *Instagram*'da acayip bir mesaj aldım. *Reese24* adında biri, aletinin *bebek elimin* içinde devasa görüneceğini yazmış."

"Aman Tanrım." Bo'nun yüzü kahkahalarla çarpıldı.

"Evet."

"Bu nasıl bir saçmalık?"

"Öyle bir saçmalık işte."

"Ama..." Bo iki avucunu da kaldırıp bir şeyi ölçüyormuş gibi yaptı.

"Hayır," dedim şok içinde gülerek. "Hayır. Sakın yapma."

"*Yani*..." Muzip gözlerle omuz silkti. "Bir bakıma haklı. Muhtemelen öyle görünürdü."

"Aman Tanrım."

"Yalnız ego üzerinde süper etkisi olur. *Reese24* işini biliyormuş."

"Korkunçsunuz," dedim kahkahalarımızın arasında. "İkiniz de korkunçsunuz." Bo kolunu bir kez daha arkama doğru uzatıp koltuğa rahatça yerleştiğinde, oda iğrenç kokuyormuş gibi burnumu kırıştırdım.

Havadan sudan konuşmaya devam ederken uzunca bir süre geçmiş olmalıydı çünkü Sarah'nın çalma listesi başa dönmüş, *Monster Mash*'i ikinci kez çalmıştı. Cadı kostümlü kadının aksine, Bo şarkıyla ilgili teorime çok güldü ve eve gittiğinde sözleri analiz edip kendi araştırmasını yapacağını söyledi. Parti yavaştan sonlanırken biz de sohbetin sonuna gelmiş, benim gidip aldığım üçüncü içkilerimizi yudumladığımız sırada sessizliğe gömülmüştük.

Ne tuhaftı, konuşmayı kesip sessizleşmemiz hiç rahatsız edici gelmemişti. Daha önce çıktığım birçok randevuda sohbetin akmadığı noktalarda ya randevuyu bitirmeyi ya da geceyi birimizin dairesinde sonlandırmayı tercih ederdim. Fakat bu akşam ne konu eksikliği hissediyor ne de zorlama sohbetler yapmaktan korkuyordum.

Bu küçük sessizlikler sadece birer mola gibiydi. Sonra ikimizden biri mikrofonu eline alıp diğerini eğlendiriyor, güldürüyor, ilgi çekici şeyler anlatıyordu. Bo'yla sohbet eğlenceliydi ve bir yanım, Sarah ile Caleb herkesi kovmadan biraz daha vaktimiz olmasını diliyordu. Gerçi Bo'yu biraz daha kalmaya ikna etme *ihtimalim* de vardı.

Onun hakkında şimdiye dek öğrendiğim her şeye dayanarak ilk adımı atan taraf olmam gerektiğine karar vermiştim. Nasıl çekici olduğundan hiç haberdar olmaması gerçekten komikti, hatta utangaç olduğu bile söylenebilirdi. Evet, belki telefon numaramı isterdi ama beni evine davet edecek cesareti olacağından şüpheliydim. Fakat ben yapmak istiyordum.

"Bu bir peruk mu?"

Bo'nun parmağının arka kısmı çeneme değene dek fark etmemiştim ama baş ve işaretparmağı arasında tuttuğu bir tutam saçımı dalgınca döndürüp duruyordu.

"Hayır, kendi saçım." Başparmağı çenemin altına değdiğinde yutkundum.

Bo bir yılanın etkisi altına girmişçesine parmaklarının arasında saçlarımı döndürmeye devam ediyordu. Bense kucağına tırmanıp kedi gibi mırlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Kusura bakma," diye fısıldadı dudağını ıslatarak. Yine de saçımı bırakmadı.

"Benim için sorun değil," dedim yumuşak bir sesle. Aslında söylemem *gereken* tamamen farklı bir şeydi. *Dokunmaya devam et. İstediğin yere dokun.*

Dengemi bozan bir ifadeyle yüzüme bakarak, "Çok güzel," dedi Bo. Ardından saçımı bırakıp arkasına yaslandı ve burun deliklerinin genişlemesine yol açan derin bir nefes aldı. "Sanırım çok fazla *punch* içtim."

"Gerçekten sıkıntı değil." Eğilerek gözlerine bakmaya çalıştım. Daha fazlasını istemesi için ona adeta sessizce yalvarıyordum. Fakat işe yaramadı. Muhteşem bir adam olduğunun farkında bile değildi ve bu hem çok tatlı hem de aşırı sinir bozucuydu.

En sonunda daha fazla katlanamayacağıma karar verip dizginleri elime aldım. Kahretsin, ben modern bir kadındım. Bu, günlük hayatımda uyguladığım bir konsept olmasa da *başarabilirdim.*

"Bo, benimle üst kata gelmek ister misin?" Özgüvenli görünmeye çalışırken sesim niyetlendiğimden biraz daha yüksek çıkmıştı.

Gözleri şaşkınlıkla genişledi, başını yana eğdi. "Üst kata mı?"

Söylediklerimi tekrar edebileceğimi ya da doğrulayabileceğimi sanmıyordum. Tek istediğim kırlentlerden birini alıp yüzümü gizlemekti. Ancak artık iş işten *geçmişti*, bir adım atmıştım. "Benimle... seks yapmak ister misin? Burada odam var," diye açıkladım. Ezilip büzülmemek için elimden geleni yapıyordum. Özgüven havası oluşturmak kilit noktaydı.

"Burada mı?" Kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı.

"Evet."

"Sen... burada mı yaşıyorsun yani?"

"Hayır. Sık sık burada kalıyorum." Birkaç saniye sessiz kalıp beni içine düştüğüm utanç verici durumdan kurtarmasını bekledim ama o uzaklara dalmıştı, çok şaşkın görünüyordu. Aramızdaki şeyi cidden yanlış yorumlamış olabilir miydim? Daha önce de yanıldığım olmuştu ama *böyle* hissetmemiştim. Bo'yla hisler kesin gibiydi.

Başını eğerek gergince güldü. "Şey, aslında ben..."

Hepsi neon punch'ın suçu, dedim kendi kendime. "Neyse kusura bakma. Söylediklerimi unut." Bu olayı atlatmak için kendime yalanlar söyleyebilir, Bo'nun bâkir olduğunu ya da yıllar önce ettiği bir yemin yüzünden kadınlardan uzak durduğunu söyleyebilirdim. Belki de hayatının en cazip teklifini almasına rağmen bu yüzden güçlü kalıp reddetmek zorundaydı. Yani sorun ben değildim. Kesinlikle ben değildim! Ben...

"Hayır," dedi biraz kaba bir sesle. "Unutmak istemiyorum. Üzgünüm, sadece..." Başını iki yana salladı. "...ben bir süredir..." Bakışları dizine, protez bacağının başladığı yere kaydı.

Ah.

Konuşmadan önce düşünmeyi *öğrenmeliydim* ama bir türlü yapamıyordum. Düşündüğüm zamanlar gerçekten çok azdı. "O bölgede de mi bir sorun var?" Asla dile getirmemem gereken soruyu sorarken kucağını işaret ettim.

Winnifred June McNulty, insanlara aletlerinin bozuk olup olmadığını soramazsın. Senin sorunun ne?

"Ah, hayır. Bir şey yok. Gayet formunda." Seçtiği kelimeleri... veya belki de bu konuşmayı rahatsız edici bulmuş gibi yüzünü buruşturdu.

Bu durumu düzeltmeliydim. Ben böyle biri değildim. Vücutları ya da farklılıkları hakkında yorum yaparak insanları rahatsız eden bir insan olamazdım. Bu şekilde davranmam *ikiyüzlülükten* başka bir şey değildi.

Nazikçe yaklaşıp elimi onunkinin üstüne koydum. "O zaman çok da farklı olmayacağına eminim." Tereddütlü şekilde gözlerime bakmasını bekledim. "Sen de istersen ben denemeye hazırım. Eğlenceli olabilir."

Bana bakmak için döndüğünde gözleri kararmış, gözbebekleri irileşmiş ve kaşları çatılmıştı. "Kulağa niye bu kadar seksi geliyor?"

İşte, diye düşündüm. Gururumun bir parçası geri dönmüştü.

"Benimle sol elinle tokalaştığında bunu yapmaya çoktan hazırdım." Gülümsememek için dudağımı ısırdım. "Belki senin için de aynıdır. Kontrolü ele almamdan etkilenmişsindir."

Başını sallarken büyülenmiş bakışları yeniden dudaklarıma kaydı.

"Eee, cevabın ne?" Ona, burnuna ve yanaklarına yayılan çilleri sayabilecek kadar yaklaştım. "Çünkü bir kez daha sormak zorunda kalırsam gidip kendimi *punch* kâsesinde boğmam gerekebilir."

Bo tereddüt etmeden aramızdaki mesafeyi kapattı ve çenemi tutarak bana yumuşacık, çok kısa bir öpücük verdi. Dolgun, sıcak dudakları neredeyse sarhoş ediciydi. "Evet," derken

açlıktan ölüyormuşçasına nefes alıp alnını benimkine bastırdı. Ardından kısık sesle gülerek saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Aynı elini boynuma, oradan da omzuma ve koluma kaydırdı. "Hadi." Elimi tutup kalkmaya yeltendi.

"Bekle," dedim onu aşağı çekerek. "Önce ben çıkıp odayı kontrol edeyim. Belki bizden başkaları da aynı düşüncelerle misafir odasını kullanmaya karar vermiş olabilir. Sen mutfağa gidip bize su falan al. Odam koridorun sonunda, soldaki kapı."

"Peki." Bo hevesle arka arkaya başını sallayınca birden tereddüt yaşadım. Çünkü bu hali bana Caleb'ın yavru köpek hevesiyle hareket ettiği hallerini anımsatmış, damarlarıma bir panik dalgası yayılmasına yol açmıştı.

Yatak odasında *aşırı* nazik olan bir erkeğe daha katlanamazdım. Aramızdaki bu kimyanın, üst kata çıktığımız anda kayıplara karışmayacağından emin olmalıydım.

"Bo, bana bir konuda söz verebilir misin?" dedim.

Altdudağını büzüp bu kez daha az hevesli şekilde başını salladı. "Tabii."

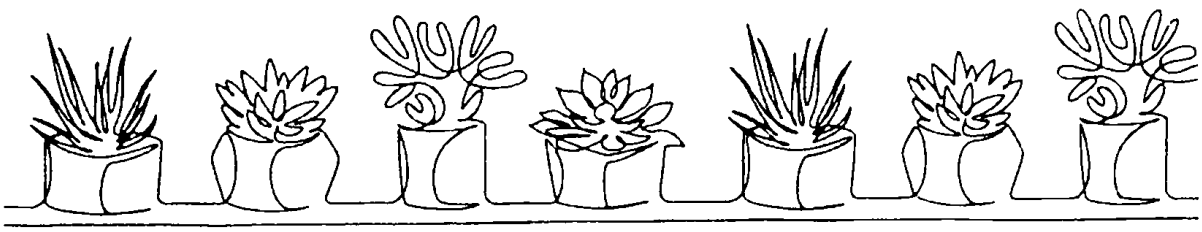
"Bu geceden *ikimizin de* keyif alacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Bu sene sinir bozucu pek çok tek gecelik ilişkiye katlandım. Eğer bir kez daha orgazm olmuş rolü yapmaya mecbur kalırsam, gidip resmi olarak rahibe falan olmam gerekebilir." Dudağımı ısırdım. Neredeyse tamamen yabancı olduğum birinden böyle bir şey istemenin fazla kaçıp kaçmayacağını düşünürken kaygılanmıştım.

Bo tereddütlü görünmüyordu. Çocuksu sırıtışı tüm kuvvetiyle geri dönmüştü. "Win, eğer o odadan çıktığında ayakların zemine benden daha sağlam basıyor olursa canım sıkılır."

Bacak esprisi mi? Buna kalbim nasıl dayanacaktı?

Keskin bir nefes alarak ağzımı kapattım ama minik bir kahkaha çoktan dudaklarımdan kaçmıştı. "Böyle bir espri yapmış *olamazsın*."

"Yaptım bile," diyerek koltukta rahatça arkasına yaslandı. Saçlarımla oynamaya geri dönerken gülen gözlerinde bir miktar arzuyla beni izliyordu. "Şimdi... yukarı çık ve beni bekle."

3

"Off, bu *çok* iyi geldi," dedim kemerimi odamdaki banyonun zeminine bırakıp keyifle iç geçirerek. Lavabonun altındaki çekmeceyi açtığımda hızlı bir kişisel temizlik için gereken her şeyi bulmuştum. Sarah bu çekmeceyi her zaman dolu tutardı.

Diş ipini, ağız yıkama suyunu, deodorantı ve *alt kat* temizliği için makyaj temizleme mendilini çıkardım. Islak mendiller özel bölgemin pH dengesini bozabilirdi ama bu yarınki Win'inin sorunuydu, şu anda kafa yoramayacaktım.

Oda kapısının yavaşça tıklatıldığını, ardından gıcırdayarak açılıp kapandığını duydum.

"Bir dakikaya geliyorum!" diye seslenip partiden önce yaptığım koyu göz makyajının birazını sildim.

Kapının diğer tarafından, "Burası evin *misafir* odası mı cidden?" diye sordu Bo. Çok etkilendiği belliydi.

"Sen finans işindeydin, değil mi? Bu evin değeri ne kadardır sence?" Ağız yıkama suyuyla ağzımı çalkaladıktan sonra *sessizce* tükürmeye çalıştım.

Bo güldü ama bir tahminde bulunmadı.

Başımı öne eğip sol elimi ve sağ bileğimi kullanarak saçlarımı yüksek bir atkuyruğu şeklinde topladım. Ardından deri eteğimle çizmelerimi üstümden attım ama birkaç düğmesini açtığım beyaz bluzumu ve file külotlu çorabımı çıkarmadım.

En sonunda dengemi sağlayabilmek için derin nefesler aldım. Biraz parlatıcı sürüp dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra var olan tüm cesaretimi toplayarak banyonun kapısına uzandım.

Sarah'nın misafir yatak odası gri duvar kâğıtları ve koyu renkli parkelerle dekore edilmişti. Tavanda küçük ama gösterişli bir avize asılıydı. Odaya geldiğimde banyoya girmeden önce ışıkların hepsini kısıp ortamı loş hale getirmiştim. Tam ortada bembeyaz pamuklu yatak örtüsü, kahverengi örgü battaniye ve kırlentlerle süslü çift kişilik bir yatak duruyordu.

Yatağın kenarında oturan Bo beni fark ettiğinde elini otomatik olarak pantolonunun önüne götürdü ve bu egomu *fena* okşadı.

Çenesini sıkarak, "Kahretsin," dedikten sonra öne eğilip acı tatlı bir tavırla kendi kendine kıkırdadı. Yarı kapalı gözlerle bana baktığında heves dolu ifadesi içimin bir güçle dolmasına neden oldu. Sanki "*Zıpla*," desem "*Ne kadar yükseğe?*" diye soracaktı.

"Üstümdekilerin birkaçını çıkardım," dedim dengede kalabilmek için kapı çerçevesine tutunarak.

"Görüyorum." Dudaklarını ıslattı ve kendini rahatlatmak istercesine bacaklarını ovuşturdu. "Güzel görünüyor." Boğazını temizleyip yavaşça doğruldu. "Harika hatta. Harika görünüyorsun." Gülümsedi ama son derece ciddi bakan gözleri tamamen yüzüme odaklıydı.

Parmak uçlarımda beş adım ilerleyip iki yana ayırdığı dizlerinin arasında durdum. Elleri bacaklarımın arkasını, kalçamın hemen altını buldu. İncecik filenin üzerinde dolaşan parmakları gergindi. Boyu çok uzun olduğu için otururken bile yüzüm onunkinden sadece birkaç santim yukarıdaydı.

"Seksi hizmetçi kostümü hakkında ciddi değildin demek." Avuçlarını dizlerimden kalçama kaydırıp başparmaklarıyla çorabın iplerini okşadı.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye sordum eğilerek. Atkuyruğumun ucu yanağına değdiğinde kafasını çevirdi, gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı.

"Birazcık." Bacağımdaki ellerinden birini enseme götürerek beni kendine iyice çekti ve dudaklarıma yapışmak için çenesini kaldırdı.

Ağızlarımız çarpışmadan hemen önce, "Belki seneye giyerim," diye fısıldadım.

Öpücüğümüz bir keşif olarak başladı. Nazik ama kararlıydı. Ardından Bo'nun diğer eli belimi buldu. Hararet artarken dişlerimiz çarpmaya, dudaklarımız birbirinin altında ezilmeye başladı. Bacaklarımı iki yanına atarak kucağına oturduğumda hafifçe geriye yaslandı ve kalçasını bana doğru kaldırdı. Onu uyluklarımın arasında hissettiğim anda kendimi tutamayıp inledim.

Dudaklarıma doğru, "Siktir. Cadılar Bayramı'na bayılıyorum," diye hırlarken hâlâ gülümsüyordu.

Benim aklımdaki tek düşünceyse üstümdeki her şeyden *kurtulmak* istediğimdi.

Birbirimizin üstüne atlayalım *istiyordum.*

Beynimi tamamen kapatmak *istiyordum.*

Çenesinden kulağına doğru öpücüklerden bir yol çizerken, "Başkalarının düğmelerini çözemiyorum," dedim çatallanan sesimle. "Yani, yapabilirim ama... yavaş olur."

"Aceleye hiç gerek yok," diye karşılık verdi. Boynuma kondurduğu nazik öpücükler içimde baş döndürücü bir şehvet uyandırıyordu.

Sol elimi göğsüne kaydırıp gömleğinin ilk düğmesini buldum ve elimden geldiğince tek tek açmaya çalıştım.

Bo da benim gömleğimin düğmelerini çözmeye başladı. İlk başta yavaş hareket ederek beni tahrik etmeye çalıştığını sandım. Ancak sonra fark ettim ki, benim hızıma uyum sağlamaya çalışıyordu. Bu hareketinin beni diğer her şeyden daha *çok* tahrik ettiği de bir gerçekti.

Aynı zamanda hayatım boyunca karşılaştığım en büyük romantik jestlerden biriydi.

Düğmelerin hepsini çözdüğümde gömleğini omuzlarından aşağı kaydırdım. Bir yandan onu hararetle öpmeye devam ediyordum.

Benim gömleğimden de kurtulduktan sonra geri çekilip

ellerimi göğsünde gezdirdim. Gözlerim iştahla onu izliyordu. Göğsündeki çiller üst kollarına doğru yayılıyor, kollarında aşağı indikçe azalıyordu.

Parmaklarımla gece göğündeki takımyıldızları çizercesine onları takip ederken Bo'yu tekrar öpmek için eğildim. Fakat o başını eğerek beni engelledi. Ardından dudaklarını sutyenimin üstünden taşan göğsüme yapıştırdı.

Hafifçe inleyerek göğüslerimi ona doğru ittiğimde bakışlarını kaldırdı ve tenime öpücükler kondururken tepkilerimi izledi. O, etimi dişlerinin arasına alıp kalçamı daha da sıkarken nefesim sıklaşmıştı.

Sağ elimi başının arkasına götürerek saçlarını kavrayıp onu olduğu yerde tutmaya çalıştım ama o sırada utanç devreye girdi. Eski sevgilimin, "*Yapma. Diğer elini kullan,*" deyişi kulaklarımda çınlarken küçük elimi kafasından indirdim.

Dudaklarını ve burnunu köprücükkemiğime bastırıp oradan boynuma doğru kaydırırken, "Bu hoşuma gitti," dedi Bo. Ardından elimi tutup tekrar saçlarının arasına yerleştirdi. Ben de kısa parmaklarımla saçlarını tutup olabildiğince çekmeye çalıştım.

Bo karşılık olarak inleyip kulağımın hemen altındaki nabız noktasını emerken çeneme değen saçlarını tekrar çektim.

"Kokuna bayıldım," dedim bizi gittikçe kızıştıran kesik solukların arasında.

"Ben de seninkine. Elma şekeri gibi kokuyorsun." Dudakları çenemdeyken burnunu saçlarıma bastırdı. "Bende türlü istekler uyandırıyor ve..." Tüm vücudu gerilirken ağzı açıldı, dişleri hafifçe çeneme değdi. "Tanrım," dedi neşesizce gülerek.

"Seni istiyorum," dedim nefes nefese.

Yanağıma doğru nazik bir sesle, "Benim için uzanır mısın?" diye sordu. "Seni görmek istiyorum."

Çekingen bir şekilde başımı sallayıp kucağından indim. Yatağın ortasına emekledim ve uzanarak çıplak kollarımla bacaklarıma değen lüks yatak örtüsünün tadını çıkardım. O kadar

yumuşaktı ki, beni daha da tahrik ediyordu. Pamuğun verdiği his ve tüy dolu yastıkların sesi beni bir koza misali sarmıştı.

Üstünde sadece siyah pantolonuyla kalan Bo yatağın ayakucuna geçti. Gözlerini vücudumdan ayırmadan parmaklarındaki üç yüzüğü çıkarmasını izledim. Yüzükler yere düştü ama o bunu umursamıyor gibi görünmüyordu.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup saçlarının darmadağınık olmasının verdiği tatminle sırıttım. Elini tekrar içlerinden geçirdiğinde iyice dağıldılar.

Benim yüzümden aklını yitirmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Win." İsmim dudaklarında acı dolu bir yakarıştan farksızdı. "Siktir. Sen *nasıl* bir şeysin böyle?"

Sırıtışım büyürken masumiyet rolleri takınarak, "Nasıl?" diye sordum. Bana dokunamayacağını ya da yaklaşamayacağını söylemiş olmamama rağmen epey sıkıntılı görünüyordu. Bu anları *ikimizin de* istediği şekilde olabildiğince uzun tutmak için tüm öz kontrolünü kullanıyor olmalıydı.

İtiraf etmem gerekirse bu hisse, sahip olduğum bu güce bayılmıştım. Böyle sırtüstü uzanırken vücudumun birini bu hallere sokabileceğini görmek kontrolün bende olduğunu hissettiriyordu. Tıpkı plajda cankurtaranlık yaptığım zamanlardaki duygularıma benziyordu.

Bo iki eliyle dizlerimi işaret etti. "Benim için bacaklarını aç, tatlım."

Tatlım mı? Hımm, sanırım bu hoşuma gitmişti.

Topuklarımı yatağa bastırıp bacaklarımı büktüm ve yavaşça araladım.

"Böyle mi?" diye sordum tatlı bir sesle.

"Evet." Bo yumruğunu ısırdı. "Aynen öyle," derken yüzüne düşen saçları geri itti.

Parmaklarımı çorabımın beline götürdüm, oradan kalçama doğru kaydırdım ve uyluğumun en kalın kısmındaki filenin üzerinde dolaştırdım. "Çorabımı çıkarır mısın?"

Bo başını çılgınca sallarken yatağa doğru eğildi. Belime

uzandı ve çorabı tek bir keskin hamlede çekip çıkararak omzuna attı. Bunu bilerek yapmadığını, çorabı birazdan yere bırakacağını düşündüm. Ancak o bir eliyle onu sıkıca tutmaya devam ederken diğer elini bacağımın iç kısmına kaydırdı.

"Win," dedi neredeyse inleme gibi çıkan sesiyle. "Kimsin sen?"

Yıllardır hiç olmadığım kadar tahrik olmuştum ve adam daha bana doğru düzgün dokunmamıştı. Parmaklarım altımdaki battaniyeyi kavrarken, "Bo," diye fısıldadım hasretle.

Ona, "*Bacağımı okşamayı bırakıp elini, ağzını ya da aletini gerekli yerlerime yaklaştır*," demek istiyordum. Fakat bunun yerine, "Buraya gel lütfen," dedim altdudağımı ısırarak.

Bo yatağın çevresinden dolaşırken hâlâ çorabımı tutuyordu. Kıyafetlerini çıkarmak için oturduğunda onu da yere bıraktı.

Üstünde sadece *boxer* şortu kalana kadar soyunduğunda ben de yatağın sağ tarafına kaydım. Pantolonu ve kostümü gidince protez bacağını net görebilmiştim. Metalik oluşu, gümüşi ek yerleri ve gri plastik soketiyle beklediğimden daha fütürist bir şeydi.

Sonra alt katta konuşurken başına her ne geldiyse o olaydan beri seks yapmadığını söylediğini hatırladım. Yeni adımının ne olacağını seçme konusunda tamamen güvende hissetmesini istiyordum ama bu ikimiz için de deneyimlenmemiş bir şeydi.

"İstersen protezini çıkarabilir ya da böyle bırakabilirsin. Nasıl rahatsan öyle," dedim sesimi ifadesiz tutmaya çalışırken. Bir yandan da soluk soluğa halimi devam ettirdim çünkü az öncekinden daha isteksiz olduğum fikrine kapılmasını istemiyordum.

Arkası hâlâ bana dönükken başını sallayıp kollarından destek alarak bacaklarını yatağa çekti. Sırtı yatak başlığına değene kadar geriledi ve iki bacağını da önüne uzattı.

Hiç vakit kaybetmeden hareketlenerek dudaklarımı omzunun kenarına yapıştırdım, oradan da omzuna kaydırdım. Tek bacağımı diğer tarafına atıp tekrar kucağına oturduğumda iki-

miz de canlandık. Bizi ayıran incecik iki siyah kumaş parçasından başka bir şey olmadığı gerçeği heyecan vericiydi.

"Bana tekrar tatlım de," dedim sertliğine sürtünerek.

"Hoşuna mı gitti?" diye sorarken sesinde kibir vardı. "Ağzımdan kaçmıştı aslında."

Cevap vermedim. Daha doğrusu verdim ama kelimelerle değildi.

İçgüdüsel olarak öpüşmeye geri döndük. Çok sert, çok açtık ama birbirimizle uyumluyduk. Ne burunlarımız çarpışıyor ne de dillerimiz dişlerimize takılıyordu. En sonunda yere çakılıp parçalara ayrılma ve yanma umuduyla yükseklere, daha yükseklere çıkan iki kişiydik.

Bo'nun aceleci davranmamasına minnettar olarak kucağında hareket etmeye devam ettim. Sürtünmenin gücü *gerçekten* hafife alınıyordu.

Tam vücudumun mükemmel noktayı bulup kendini uçurumdan aşağı bırakmaya başladığını hissettiğim sırada Bo sırtıma uzanıp sutyenimi çıkardı. İri elleri anında göğüslerimi bulup oynamaya başladığında kıpırdanmaktan, kesik nefesler almaktan başka bir şey yapamadım. Sanki onun kontrolündeki bir kuklaydım. Dudaklarını göğüslerime indirdiğinde onun için sırtımı gerdim ve meme ucumu önce parmaklarıyla sıkmasına, sonra da yalayıp emmesine izin verdim.

Kalçalarımın ritmi artarken, "*Evet*," diye tısladım.

Bo da inleyerek parmaklarını belime götürdü ve ağzı tüm açlığıyla bir göğsümden diğerine geçerken beni kendisine daha da bastırdı.

"Kalçanı kaldır." Dişlerinin arasından zorla konuşuyordu.

Hiç sorgulamadan dizlerimin üzerinde doğrulduğumda kendini kolayca yatakta kaydırıp bacaklarımın arasında pozisyon aldı.

"Güzel," dedi beklenmedik bir sertlikle çamaşırımı kenara çekiştirirken. Kirli sakalı uyluğumun içine sürtünüyordu. "Şimdi otur bakalım... *tatlım*." Son kelimeyi sanki koşulları

cazip hale getirmek istemiş gibi söylemişti. Eh, benim zaten ikna edilmeye ihtiyacım yoktu.

Fakat ben daha tam hareket edememişken iki eliyle kalçamı kavrayıp bacaklarımın arasını yüzüne doğru çekti. Tenime batan parmakları *neredeyse* can acıtıcıydı.

O tenime gömülmüş haldeyken, "Gevşe," dedim nefes nefese. Ancak ukala halim fazla uzun sürmedi. Ağzı üzerimde hareket etmeye başladığında keskin bir nefes aldım. Dizlerim o kadar fena titriyordu ki, en sonunda *cidden* yüzüne oturdum. O, dilini tam olarak olması gerektiği yere dokundururken yatak başlığına tutundum.

"Evet, evet, evet," diye fısıldadım çatallanan sesimle.

Bo uzanıp elleriyle benimkileri kavrayarak belime götürdü ve kuvvetli, sert yumruğunun içinde tuttu. Vücudum *tamamen* onun merhametine kalmıştı, üstelik bu umurumda bile değildi.

Dudaklarımdan kaçan sesler karşısında o da merkezime doğru inliyordu. Her inlemem, bağırışım ve nefes alışım ödüllendiriliyordu.

Bunu daha önce pek çok kez deneyimlemiştim. Fakat hiç kimse bu şekilde, sanki bana gerçekten *açmışçasına*, en az benim kadar keyif alıyormuşçasına yapmamıştı.

Haz içimde büyüdü, büyüdü, büyüdü ve en sonunda patlayarak tüm vücudumu titretti. Orgazmımla birlikte minnettar bir inleme dudaklarımdan kaçarken içimde zevk ve rahatlama birbiriyle çarpışıyordu.

Bo ellerimi bıraktı ama beni yalayarak omurgama ürpertiler göndermeye devam ediyordu. Alnımda biriken terleri sildiğim sırada bedenim hâlâ seğiriyordu.

Üstünden kalkmaya çalışırken, "Olmaz," diye fısıldadım. Bo bacaklarımın arasındaki başını iki yana salladı, memnuniyetsizce hırladı ve dizimi kavrayarak beni yerimde tutmaya çalıştı. Yine de kendimi kurtarmayı başardım.

Bacağımı çekmeye çalışırken uyluğumun iç kısmının en hassas noktasını *sertçe* ısırdı. Küçük bir çığlık atıp şaşkınlıkla güldüm. Yastıkların arasına düşerken tamamen ayılmıştım.

"Beyefendi!" diye bağırdım şokla. Sesimin, "*Bu ne cüret?*" dercesine çıkmasını istemiştim.

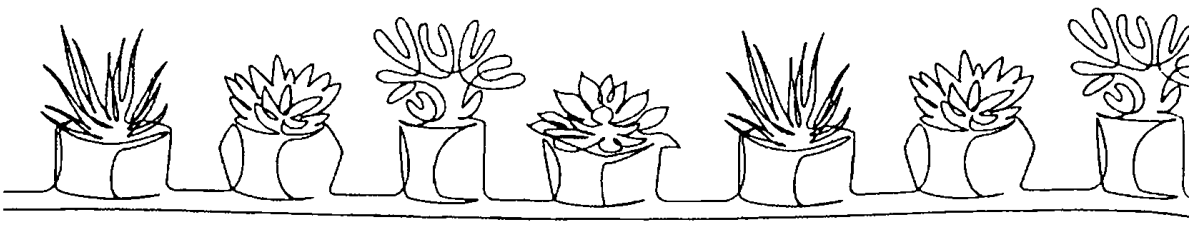
Ona baktığımda anlık bir afallama yaşadım. Aralanmış dudakları hafifçe şişmişti ve ıslaklıktan parlıyordu. Gözlerindeyse tatmin olmuş bir ifade vardı. "Of, kahretsin," dedi soluksuz bir kahkahayla. "*Beyefendi* hitabını sevdim."

Gözlerimi devirsem de gülümsemeden edemedim.

Sonra nefes almaya çalışarak yanına uzandım. Yüzüne düşen bir tutam saçını geriye atıp kolundan aldığı destekle doğruldu ve bana doğru eğilerek dudaklarımı yavaşça öpmeye başladı. Ağzında kendi tadımı almak beni acayip tahrik etmişti. Dilini benimkine sürtüp durmasına bakılırsa, o da bundan fazlasıyla keyif alıyordu.

Kısa bir sürenin ardından *boxer* şortunu zorlayan sertliğine parmağımın ucuyla dokunmaya başladım. "İzniniz var mı?" Başparmağımı çamaşırının belinden içeri azıcık kaydırdım. "*Beyefendi*," diye eklerken sesimde *biraz* alaycılık olsa da niyetim aslında onu ödüllendirmekti.

Küstah bir şekilde, "İzin senindir, tatlım," diyerek kendini yatağa bıraktı ve ellerini başının arkasına götürdü.

4

Bo'nun aleti devasaydı. Upuzun boyuna ve *boxer* şortunun üzerinden hissettiklerime bakıldığında aslında bu şaşırtıcı olmamalıydı. Yine de bu konuyu fazla düşünememiştim.

"Porno oyunculuğunu düşündün mü hiç?" diye sordum şaşkınlıkla ona bakarken.

"Öylece bakmaya devam mı edeceksin?" dedi Bo dişlerinin arasından.

"Sen bana baktın ya, şimdi sıra bende."

"İnsana birazcık hassas hissettiriyormuş." Ellerini havaya kaldırıp indirdi. "Böyle çırılçıplak yatmak yani."

"İstersen seni bağlayabilirim," diye önerdim. "Bu yöntemin, daha önce yataktaki utancımı atmamı sağladığı oldu." Etrafıma bakındım. "Ama bağlayacak bir şey bulmam gerekiyor."

"Ben *utanmıyorum*," dedi imalı bir sesle. "Fakat şu anda *seni* yatağa bağlanmış halde hayal etmediğimi söylersem yalan olur." Uzanıp bir elini enseme koydu ama ben hafifçe geri kaçtım. Bu sürprizle ne yapacağımı hâlâ bilmiyordum.

"Ben bunun içime nasıl sığacağını hesaplarken sessiz ol." Dizlerimin üzerinde doğrulup bacaklarının yanma oturdum.

Bo iç geçirdi. Elini alnına götürerek gözlerini yarı yarıya örttü.

"Henüz yapamadığım bir sürü şey var, biliyor musun?" dedim.

"Ne?" Bitkince gülerek elini saçlarından geçirdi.

"Gezilere gitmek, belki çocuk sahibi olmak, evde mum yap-

mayı öğrenmek istiyordum. Daha *The Office*'in dokuz sezonunu bile tamamlayamadım. Hepsi için yeterince vaktim olur sanıyordum."

"İma etmeye çalıştığın şey..."

"Devasa aletinle beni öldürme ihtimalin olup olmadığını düşünüyorum, evet," dedim sözünü bölerek.

"Aman Tanrım," diye homurdandı.

"Tuvaletini yaparken onu tutmak ellerini yormuyor mu?"

Karşılaştırma yapmak için kolumun alt kısmını bacağına, aletinin yakınına koydum. "Ben gidiyorum," diye mırıldandı. "Buradan derhal gidiyorum."

"Tamam, tamam. Özür dilerim. Gitme. Bir şekilde çözeceğim."

"*Rubik Küp* mü bu, Win? Bahsettiğin şey benim penisim."

"Penis demesen olur mu? Pek seksi bir kelime sayılmaz."

"Doğru. Çünkü *soyunduğum* andan itibaren konuşmalarımız *tamamen* seksi konulardan oluşuyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Sağ ol," dedi içerlemiş şekilde.

"Sadece... *hızlıca* bir şey soracağım. Nasıl..."

Kısık sesle bir şeyler mırıldandıktan sonra kafamın arkasına uzandı. Beni kendisine doğru öyle sert çekti ki, elinin altında neredeyse anında pelteye dönüştüm. "Daha fazla soru yok." Dudaklarımı aralamam için başparmağını ağzımda gezdirdi, ardmdan içeri daldırıp dilime bastırarak ağzımı iyice açmamı sağladı. "Böylesi daha iyi," dedi keskin bir nefesle.

Aman Tanrım.

"Hazır mısın?" Gözlerimin içine baktığında başımı sallayarak dilimi parmağının etrafında döndürdüm. Kafamı kucağına doğru bastırırken sırıtışı daha da alevlendi. Bir eliyle atkuyruğumu sıkıca tutmuş, diğerini de yanağıma koymuştu.

Pekâlâ, ağzıma *sığıyordu.*

Ayrıca Bo gerçekten hiç nazik *değildi.*

Sanırım bu tek gecelik ilişkinin *tek gece* kısmını gözden geçirmem gerekecekti.

Ağzım üzerinde çalışırken Bo titrek bir sesle inledi. "Oh, sessizlik," diye takıldı nefes nefese. Ona ters bir bakış attım ancak ne tuhaftı ki, aleti boğazımın derinliklerindeyken sert bir etki oluşturamadım.

Ardından işime devam ettim. Dilimi etine bastırdım, ucunu kabarmış damarlarda gezdirdim. Yanaklarımla vakumlama hareketi yaptığımda tüm bedeni gerildi ve saçlarımı beni bağırtacak kadar sertçe çekti.

"Kahretsin, özür dilerim," diyerek saçımı bıraktı.

Islak bir sesle aletini ağzımdan çıkardım ama onu elimle okşamaya devam ettim. "Özür dilemene gerek yok." Uzunluğunu kökünden ucuna kadar yalarken şeytan gibi sırıttım. "Başa çıkabilirim."

Bunun anlamı şuydu, erkeklerin elim yüzünden bana narin muamelesi yapmasından bıkıp usanmıştım. Ben kırılgan değildim. Kırılmış hiçbir yerim de yoktu. Beni kullanabilirlerdi. Onları *ağza alınmayacak* şeyler yapmalarına neden olacak noktaya getirmeme izin verebilirlerdi. Üzerlerinde güç sahibi olmama müsaade edebilirlerdi. Bunu yapabilecek kapasiteye sahiptim.

Ben ritmik itme ve çekme hareketlerine devam ederken dakikalar geçti. Ağzım üzerindeyken Bo cennete yolculuk yapmış gibi görünüyordu. Adımı söylüyor, hayatını ayaklarıma sermeye hazırmışçasına cömert iltifatlar fısıldıyordu.

Sonra eli kalçama kaydı ve sıkıp yoğurmaya başladı. Onun için sırtımı gererek kalçamı iyice havaya diktim.

"Lanet olsun," diye fısıldarken iç çamaşırımı tuttuğu gibi aşağı çekti ve çıkarmama yardım etti. Küçük kumaş parçası yerdeki eşya yığınına katıldığında Bo elini bacaklarımın arasına daldırıp sahiplenici, tutku dolu bir şekilde kavradı. Ben de hızlandım, aletinin etrafında mırıldayarak onu ödüllendirdim.

Bo uzun, titrek bir nefes verdi. Boğuluyormuş gibi hissettiğim için onu bıraksam da hemen ardından tekrar emmeye devam ettiğimde sertçe tısladı. Parmağı ıslak merkezimi bulduğu anda içim ani kanat çırpınışlarıyla doldu.

Nirvana

"Dur," dedi Bo güçlükle. Ensemi hafifçe kavrayarak beni üstünden çekti. Doğrulup bana uzandı. "*Sana* ihtiyacım var." Belime kaydırdığı elleriyle beni kaldırdı ve kucağına oturttu. Göğüslerimiz çarpışırken kıkırdadım.

"Çok sabırsızsın." Tek kaşımı kaldırarak karnına yaslanmış haldeki ıslak, parlak sertliğine baktım.

"Çıldırtıcısın." Boynunu döndürüp yavaşça güldü. "Cidden çıldırtıcısın."

Komodine doğru uzanırken kızarmamaya ya da gülümsememeye çalışarak dudağımı ısırdım. Çekmeceyi açtığım sırada göğsüm dikkatini çekmiş olmalıydı, ben körlemesine prezervatif kutusunu ararken dudaklarını ve dilini meme ucuma yapıştırdı.

Elimle çekmeceyi yoklamaya devam ettim ancak... aradığımı bulamadım.

Hayır... Hayır. Hayır. Hayır!

"Kahretsin." Bo'yu göğüslerimden zorla uzaklaştırıp bomboş kalmış kutuya baktım.

"Ne?" Bir komodine bir de benim inanmazlıkla dolu yüzüme bakıyordu.

"Sende prezervatif var mı?" diye sordum.

Sol eliyle sağ omzunu ovuşturduğunda kasları gerildi ve dikkatimin *dağılmasına* neden oldu. "Hayır. Kahretsin, üzgünüm. Bu akşam böyle bir şey yaşanmasını beklemiyordum."

Kucağından inip dizlerimin üzerine oturarak, "Tüh ya," diye inledim. Kucağındayken düzgün düşünemiyordum.

Üstüme bir şeyler geçirip koridorun sonuna, Sarah ile Caleb'ın odasına *gidebilirdim.* Ancak 2019'daki *travmatik* seks oyuncakları keşfimden sonra oraya asla adımımı atmamaya yemin etmiştim. Sağ başparmağımın küçük tırnağını gergince kemirerek bir sonraki adımımızı düşünmeye çalıştım.

Bo beni bir süre endişeyle izledikten sonra beklenmedik bir şey yaptı ve küçük elimi dişlerimden ayırıp dudaklarına götürdü. Sonra hepsine teker teker öpücükler kondurdu.

Bunu daha önce *hiç kimse* yapmamıştı.

Ben de daha önce hiç kimsenin elime bu denli samimiyetle dokunabileceğini hayal etmemiştim.

Göğsümde oluşan helezonlar, bu kırılganlık seviyesinin kabul edilir olup olmadığına karar veremediğimi gösteriyordu. Yine de onu durdurmadım. Durdurmak istemedim. Huşu ve kafa karışıklığıyla öylece ona baktım.

Bo gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan dişlerini avucuma sürtüp bileğime birkaç küçük öpücük kondurdu. Afallamış haldeydim ama *yıllardır*... hatta belki de ömrümde hiç hissetmediğim bu şefkat karşısında kalbimin ritminin nasıl değiştiğini hissedebiliyordum.

"Duralım mı?" diye sordu kısık sesle.

Hayır! İçimdeki her şey çığlık çığlığaydı.

"Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedim güç bela.

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Ben de testlerimi yaptırdım. Hepsi temiz." Sesinde belirgin bir çaresizlik vardı.

"Ben de." Elini belime kaydırıp beni yeniden kucağına çektiğinde burnumu boynuna gömdüm. "Durmak istemiyorum," dedim öpücüklerini köprücükkemiğimde hissederken.

"Ben de istemiyorum."

Bo beni tapınırcasına öpmeye devam ediyordu. Kendimi tamamen sakinleşmiş ve uyuşmuş hissederek sonunda korunmasız şekilde üzerine oturdum. İlk başta ikimiz de tamamen hareketsiz kaldık. İç duvarlarımı germesine alışmaya çalıştım çünkü onu mümkün olduğunu düşündüğümden daha derinde hissediyordum. Rahatsız edici bir his olmasa da nefesimi kesmiş, vücuduma ürpertiler yayılmasına neden olmuştu. Bu zonklayan ihtiyaç hissinin bir an önce yatıştırılması gerekiyordu.

Yaptığımız şey sert seksle, sakin sevişme arasında bir şeydi. Benim için yepyeni ve biraz da sersemleticiydi çünkü daha önce hiçbir tek gecelik ilişkimde böyle hissetmemiştim. Nazik değildi ancak hedonistik de değildi.

Birbirimize mükemmel biçimde uyuyorduk. Ben bacaklarımı onun beline sarmıştım, o da yatağın ortasında tüm kuvvetiyle oturarak beni dengeliyordu. Ellerini omurgamda aşağı yukarı kaydırıyor, kalçalarımı ve ensemi kavrıyordu. Bense parmaklarımı saçlarından, çene hattından ya da omuzlarından ayıramıyordum.

Seks boyunca tutkuyla öpüşmeye devam ettik. Her şey çok fazla geldiğinde birbirimizin dudaklarını, omuzlarını ve çenelerini ısırdık. Soluksuz inlemelerimiz havaya karışırken birbirimizin kızışmış teninin ve saçlarının kokusunu içimize çektik.

İkimiz de aynı anda doruğa ulaştık. Bo'nun başparmağı klitorisimde, dişleri çenemdeydi. Bana boşalmamı söylüyor, daha doğrusu *emrediyordu*. İnanılmaz bir deneyimdi.

Fakat banyoda temizlenip odaya geri döndükten sonra onu yarı giyinik halde buldum. Etrafa saçılmış eşyalarını aramakla meşguldü.

"Al." Yatağın kenarında öylece yere attığı yüzüklerden birini ona uzattım.

"Teşekkürler." Yüzüğü parmağına geçirirken bakışları yerdeydi, utangaç bir şekilde gülümsedi.

Tabii ki seksten sonra kalmasını beklememiştim. İkimiz de ne aradığımız konusunda açıktık. Hatta ben daha açık davranmış, ciddi ya da kalıcı bir şey istemediğimi söylemiştim. Hâlâ da aynı şekilde düşünüyordum.

Yine de... birlikte öylesine kırılgan dakikalar geçirdikten sonra tek başıma uyumam gerekeceği düşüncesiyle göğsümde başlayan ve omurgama yayılan tuhaf hisse engel olamıyordum. Bu seks deneyiminin ona benim kadar mükemmel hissettirmeyebileceğini ya da onun için yeterince iyi olmayabileceğimi düşünmeden edemiyordum.

Nevresimi üstüme sarıp Bo'nun rahatça gömleğinin düğmelerini iliklemesini izledim.

Giyindiğinde hareketsiz kaldı. Telefonunu, anahtarlarını ya da cüzdanını kontrol edermiş gibi ceplerini yokladıktan sonra kendi kendine başını salladı. En sonunda yüzünde tereddütlü bir ifadeyle bana baktı.

"Teşekkür ederim," dedi sol elime uzanarak. Eğilip elimi öperken gözleri yüzümdeydi. "Bunun benim için ne anlama geldiğini tarif edemem." Güçlükle yutkundu. "Teşekkür ederim, Win."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım. Eğer konuşursam "*Yanımda kal*," sözlerini ağzımdan kaçıracağımdan korkuyordum. O, odanın öbür ucundaki sandalyeden son bir eşyasını da alıp arkasına bakmadan kapıya giderken yatağın kenarına oturdum.

Işıkları kapattıktan sonra kendimi yastıkların arasına bırakıp bunun en iyisi olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Biriyle aramda en son bu kadar hızlı bir bağ oluştuğunu ve içimde seks sonrası heyecan patlaması yaşandığını hissettiğimde kendimi korkunç bir yerde bulmuştum.

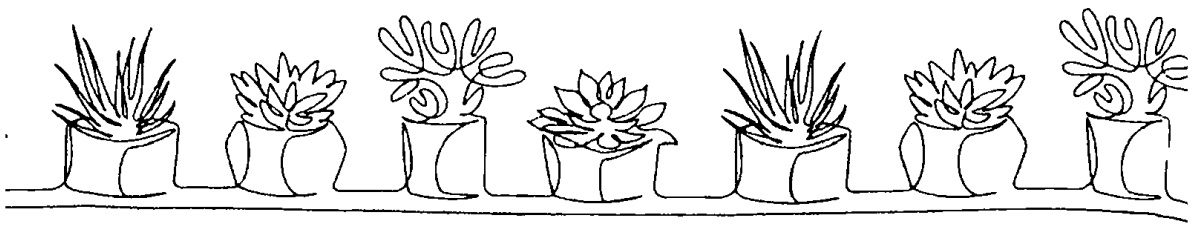
Jack de ilk başlarda çok nazik, tatlı ve komik biriydi. Yatakta cömertti. Eğer baştan kötü biri olsaydı, ona beni mahvetme şansını hiç vermezdim. Zaten erkeklerin yöntemi hep böyleydi. Yanlış bir rahatlık hissi tattırır, on ay sonra da insanlara kırmızı gözlerinizi açıklamak için alerjiniz olduğu yalanını *tekrar tekrar* uydurmanıza neden olurlardı.

Annem gibi ben de aşırı yumuşak kalpliydim. İnsanların içindeki iyiliği görmeye hevesliydim. Gerektiğinde bırakamayacak kadar çok bağlanırdım. Yalmz kalmaktan çok korkardım.

Sonsuza dek tek başıma kalabilecek olma fikri beni *gerçekten* zorluyordu. Fakat sanırım bu da kendimi erkeklerden korumam için bir başka sebepti. Kendi kendine mutlu olup güzel zaman geçiremeyen bir kadından daha kötü ne vardı? Bağımsızlık bir erdemdi ve fazla kötü ders almaya gerek kalmadan da öğrenilebilirdi.

Hayatım boyunca mantığım her zaman aptal, çaresiz kalbimle uzlaşmak için çareler arayacaktı ve ben daima mantığın kazanacağından emin olacaktım.

Bu yüzden rahat bir uyku çekme niyetiyle gözlerimi yumdum. Ne kadar harika biri olsa da bir erkek için uykumu kaybetmemeye kararlıydım.

5

"Hamilelik mi?" Histerik bir kahkaha patlattım. Doktor Salim kaçık gülüşlerimi giderek artan bir endişeyle izliyordu. "İmkânsız. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Tekrar kontrol edin. Testleri tekrar yapın. Ya da oyları tekrar sayın. Ortada bir *yanlışlık* olmalı."

Her zaman duruşu güçlü bir kadın olan doktorum derin bir nefes alıp sırtını dikleştirdi. Sonra en azından, kazara benim olduğunu düşündükleri raporlara tekrar bakıyormuş gibi yapma nezaketini gösterdi. "Win, kan tahlilleri yalan söylemez. En son ekimin on sekizinde regl olduysan, sekiz haftadır olmadın demektir."

"Winnifred McNulty düşündüğünüzden daha sık rastlanan bir isim aslında," dedim raporun üst kısmına işaret edip gergince yutkunarak. "Laboratuvarda sonuçlar falan karışmış olmalı." *Aynen öyle.* Başka açıklaması yoktu.

Kapı kısaca tıklatıldı ve aralıktan içeri bir el uzandı. Muhtemelen o küçük kabın içine işememi isteyen hemşire gelmiş ve yeni bir rapor getirmişti. Bugün bu raporlarla başım dertteydi.

"İdrar tahlilin de sonucu doğruluyor," dedi doktor büyüyen dosyama bir kâğıt daha ekleyerek. "Win." Dosyayı masaya bırakıp bacak bacak üstüne attı ve birleştirdiği ellerini dizinin üzerine koydu. "Sanırım bu senin için sürpriz oldu."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," derken kendi sesimi doğru düzgün duyamıyordum. Sesim de bedenimle birlikte uzak bir yerlere gitmişti. Daha dakikalar önce hamile olmayan bedenimle.

"Hiçbir doğum kontrol yöntemi hamileliğe karşı yüzde yüz koruma sağlamaz."

"Prezervatif de kullanıyorum," diye ekledim.

"Her seferinde mi?"

Sıçayım. Doğru ya. "Şey, bir keresinde kullanmamıştım." Cadılar Bayramı'ndan önce sabıkam mükemmeldi. Sonra, o günden bu yana düşüncelerimden uzak tutmaya çalıştığım Bo gelmişti.

Sabrı anlık olarak tükenmiş gibi görünürken, "Beş ya da altı hafta önce olabilir mi?" diye sordu Doktor Salim.

"O kadar oldu, evet," diye yanıtladım niyetlendiğimden daha kaba bir sesle. "Kahretsin, kusura bakmayın." Yüzümü örttüğüm avuçlarıma doğru konuştum. "Bir korsan tarafından hamile bırakıldım," dedim ellerim yüzünden boğuk çıkan sesimle.

"Pardon, ne?" Doktorun ses tonu, söylediğim şeyin ne kadar sıradışı olduğunu fark etmemi sağlamıştı.

Parmaklarımın arasından ona baktım. "Cadılar Bayramı'ydı. Adam korsan kılığına girmişti."

"Ah." Doktor içini çekti. "Aynı ayda ya da kısa süre sonrasında başka biriyle birlikte oldun mu?"

"Hayır, ondan başkası olmadı."

"Korsandan başka yani."

"Evet, kaptan," diye inledim kısık sesle.

Doktor Salim bana sadece annemden gördüğüm "*şimdi hiç yeri ve zamanı değil*" bakışını attı. "Eh, en azından tarihi biliyorsun. Böylece doğum vaktini tahmin edebiliriz." Masasındaki karton daireyi alıp tarihleri ayarladı. "Temmuzun yirmi dördü."

"Peki." Başımı salladım ve dengemi bulmak için bakışlarımı duvardaki bir noktaya diktim. Duvarlar dönerek üstüme üstüme gelirken odak noktam hafifçe kalkmış bir boya parçasıydı.

Temmuzun yirmi dördü. Bu çok sıradan bir gündü. Normalde bu tarihte ne yapardım?

Yazlarımı genelde yerel kamp merkezi Westcliff Point'teki plajda cankurtaranlık yaparak geçirirdim. Geçen sene, yazın sonunda Florida'ya annemi ziyarete gidebilmek için kafede ekstra vardiya yapmıştım. Oraya gittiğimde de her akşam yemeğini palmiye ağaçlarının ıslık sesleri ve aşırı gürültücü kurbağaların vıraklamaları eşliğinde dışarıda yemiştik. Annemin cildi deri gibi görünüyordu ve güneşlenme alışkanlığı beni korkutmaya başlamıştı. Ancak çok önemli bir şey olmamıştı. Hayatım boyunca *hiç* bu kadar önemli bir olay yaşamamıştım.

Dokuz aylık hamileyken cankurtaran olarak çalışamazdım.

Yeni doğmuş bir bebekle annemi ziyaret edemezdim.

Hamilelikte dokuzuncu ayında olan biri *ne* yapabilirdi ki?

"İyi haber şu, hamileliğin bu evresinde pek çok seçeneğe sahipsin. Nasıl ilerleyeceğine karar vermek için biraz zamanın var."

Şu anda tek seçeneğim, "Peki," demekti.

"Haberi sindirmen için sana yardımcı olabilecek biri var mı? Bir arkadaşını ya da... bebeğin babasını arayabilirsin belki."

"Var," diye mırıldanarak telefonumu çıkardım ve Sarah'ya mesaj attım. Numarası bende *olsa bile* Bo'yu aramayı düşünmezdim.

"Bir hafta sonraya bir randevu daha ayarlayalım, olur mu? O günden önce karar verirsen beni ararsın, ona göre bir yol haritası çizeriz. Karar verememiş olursan da seçeneklerini konuşuruz."

Gözlerim köşede, üzerlerinde tombul bebek fotoğrafları basılı broşürlerin ve posterlerin altmda bulunan küçük tartıya takılırken, "Peki, tamam," dedim.

"Birkaç hafta sonrası için ultrason randevusu da yazacağım çünkü yerler çok çabuk doluyor. Tavsiye ettiğimiz şekilde ilk üç aylık kontrolünü böylece yapmış oluruz. Eğer o zaman hamile olmazsan, randevuyu tabii ki iptal ederiz."

"Ultrason, peki." Siyah-gri küçük ekranı gözümde canlandırırken dizilerdeki gibi kalp atışlarının kulağımda çınladığını hayal ettim. Fakat bu sefer ekrandaki benim rahmimde ikamet

eden birey olacaktı. Cihazın ucu da *benim* karnımda dolaşacaktı.

Sol elimi kucağımdan kaldırıp karnımı saran fitilli kadife kumaşın üzerine bastırdım. Göbeğimin şeklinde, boyutunda ya da yapısında herhangi bir farklılık yoktu. Yine de her şey değişmişti.

Telefonum gelen bir mesajla çınladı. Sarah yolda olduğunu haber veriyordu. Tıpkı annelerimizin bize öğrettiği gibi ne tereddüt etmiş ne de soru sormuştu. İkisi de, "*Önce git, sonra sor,*" derlerdi.

Aşağı yukarı otuz yıl önce o küçük apartman dairesinde annelerimizi hayal ettim. *Çok* gençlerdi. Sarah ve ben doğduğumuzda bizim şu anda olduğumuz yaştan çok daha küçüklerdi. Bordo renkli pejmürde koltuğumuzda hep birlikte oturup albümlere baktığımız günleri dün gibi hatırlıyordum. Bize kocaman hamile göbekleriyle korkunç doksanlar tarzında, pastel renklerde giyindikleri sayısız fotoğrafın hikâyesini anlatırlardı. Sarah'yla paylaştığımız çocuk odasını boyadıkları soluk yeşil duvar rengini, ördek desenli duvar kâğıdıyla süslü tavanı düşündüm. Hepsini bizim için özel olarak kendi başlarına yapmışlardı.

Onların aksine, ben çoğu arkadaşımın hamileliği seçtiği dönemdeydim. Sadece bu sene üç bebek partisine katılmıştım. Gizliden gizliye kendi bebeğim olmasını da diliyor, *hayatımı yoluna sokunca* çocuk yapmayı hayal ediyordum.

Gerçi... merak ediyordum da acaba bebek sahibi olmaya *gerçekten* hazır olan biri var mıydı?

Bunu düşünmek beni rahatlatsa da ömrümde hiç bu kadar yargılanmış hissetmemiştim. Doktor Salim tarafından değil de dünyanın geri kalanı tarafından eleştirileceğimi düşünüyordum. Hatta milyonlarca görünmez gözün üzerimde olduğunu şimdiden hissedebiliyordum.

Şu dünyada hamile kalma kararının ya da bu konudaki düşüncelerin ortalığa saçılmadığı, tartışılmadığı, öyle ya da böyle

üzerine kavga edilmediği bir gün bile yoktu. Buna rağmen tüm bunların merkezinde kalmanın nasıl bir his olacağını düşünmemiştim. Hastaneden dışarı adım attığımda beni bekleyen muhabirlerle, ahlaken yanlış bir şey yapıp yapmadığımı tartışacak politikacılarla ve protestocularla karşılaşacakmış gibi hissediyordum. Kafamda bu küçücük muayenehaneye sığamayacak kadar çok seçenek dolanıyordu.

Hepsini olabildiğince bastırmaya çalıştım.

Burada yalnızca Doktor Salim ve ben vardık. Tam da olması gerektiği gibi.

"Sana bir sonraki randevundan önce hissedebileceğin semptomlardan bahsedeyim," diye tekrar söze girdi doktor. Ardından kulağa dehşet verici gelen olasılıkları listelemeye başladı. Sızlayan memeler, bulantı, tükürük artışı, sinirlilik, yorgunluk... "Görmek istemediğimiz semptomlar da var." Bunlar çok daha korkunçtu. Kanama, yoğun kramplar, bulanık görüş, ciddi depresyon nöbetleri...

"...bu durumda beni ara, olur mu?"

İçim tamamen boşalmış gibi hissederken başımla onayladım.

"Bir sonraki adımının ne olacağından emin değilsen, buna istenen bir hamilelikmiş gibi yaklaşmanı öneririm." Ayağa kalkıp masasının üzerindeki dolaba uzandı. "Günde bir kez bu doğum öncesi vitamininden al. Sigara, alkol ya da herhangi bir uyuşturucu kullanımını tavsiye etmiyoruz. Bekleme odasında kaçınman gereken yiyecekleri gösteren bir broşür de var." Hafifçe gülümseyerek vitamin şişesini bana uzattı. "Ben ikinci hamileliğimde ara sıra *sushi* yiyip nadir de olsa bir kadeh şarap içtim ve her şey yolunda gitti. Tabii ki daima ölçülü olmak gerek."

Bu doktor neyden bahsediyordu böyle? *Sushi* mi? Bebekler ne kadar narindi de lanet bir *maki roll* bile yiyemiyorduk?

"Tamam," dedim. Doktor Salim benim için kapıyı açarken yerimden kalktım.

"Haftaya görüşürüz. İhtiyacın olursa öncesinde de arayabilirsin," diye hatırlattı.

Ona sarıldım. Bunun doğru olduğundan emin değildim ama yine de yaptım. Şu anda tüm dünyada bu sırrı bilen yalnızca ikimizdik ve aramızda bir tür bağ oluştuğunu hissediyordum.

Doktor Salim biraz fazla sıkı olsa da kucaklamamı kabul edip sırtıma hafifçe vurdu ve muayenehanesinden çıktığımızda kapıyı arkamızdan kapattı. Boş koridorda dikilirken profesyonel maskesinin azıcık kaymasını, arkasındaki bitkin ama nazik şefkatin görünmesini izledim.

"Bunun seni teselli etmeyebileceğimi biliyorum ama hamileliği planlayan hastalarım bile bazen baskı altında hissedebiliyor. Tüm bunları sindirmek güç. Ama sen becerikli bir kadınsın, Win. *Kendin* için neye karar verirsen ver, en iyisi olacağına eminim. Her türlü kararında da arkanda olacağım."

Tam ona tekrar teşekkür edip belki de bir kucaklaşmaya daha zorlayacakken lobiden ismimin seslenildiğini duydum. Sarah'nın sesindeki endişe çok belirgindi.

Arkamı dönüp de arkadaşımı gördüğümde gözümden bir damla yaş akıverdi. Üstüne hızlıca geçirdiği belli olan eşofman altı ve kıskaçlı tokayla tutturduğu topuzuyla birazcık dağınık görünüyordu. Gerçekten de her şeyi bırakıp derhal yanıma gelmişti.

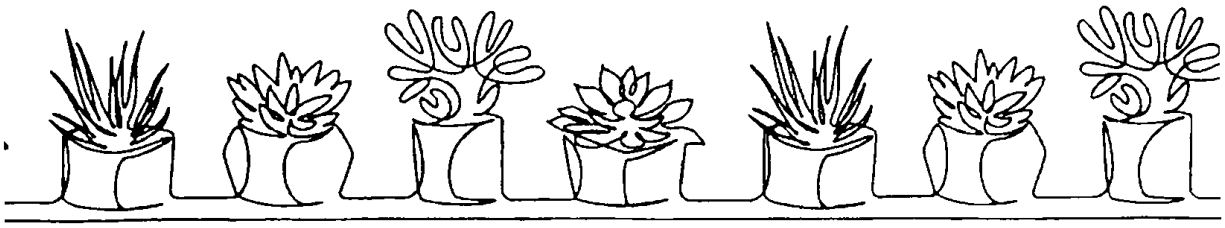
"Geldiğin için teşekkür ederim," dedim muhtemelen sadece benim duyabileceğim bir sesle.

Sarah kollarım açarak bana doğru koştu ve çarpışarak sarıldık.

"Ne oluyor?" diye sordu yüzü hâlâ omzumdayken. Sesi cevabımdan korkuyormuşçasına temkinliydi. Aklıma anında annesi geldi. Öz annem olmasa da Marcie pek çok yönden benim de annemdi ve hayatının sonlarına doğru doktorundan aldığımız her haber, Sarah'ya olduğu kadar bana da büyük bir darbe olmuştu.

"Ben iyiyim," diye güvence verdim arkadaşıma. "Gerçekten." Onu bırakıp geriye doğru bir adım attım. "Arabanda konuşsak olur mu?" Tişörtümün koluyla gözyaşlarımı sildim.

"Tabii olur, bebeğim. Hadi gidelim." Sarah bileğimi sıkıca tutarak beni çıkışa doğru sürüklerken omzumun üstünden doktoruma bakıp sessizce teşekkür ettim.

6

"Bize taşınıyorsun." Sarah'nın kolumdaki parmakları iyice sıkılaştı. Hayat değiştiren bu ani haberi her zaman olduğu gibi kontrolü ele geçirmeye çalışarak karşılamıştı. Bizim yöntemimiz hep buydu.

"Sar, saçmalıyorsun. Benim kendi dairem var. Sen ve Caleb çocuk yapmak bile istemiyorsunuz." Dudağımı çiğneyerek burnumdan nefes verdim. "Ayrıca daha ne yapacağımı bile bilmiyorum."

"Bebeği doğuracaksın, Win. *İkimiz* de biliyoruz."

Muhtemelen haklıydı.

Doktorun muayenehanesinden ayrılır ayrılmaz -Sarah'ya haberi verme cesaretini toplamadan önce- doğum öncesi vitamininden bir tane yutmuştum. Hemen sonra hiç düşünmeden telefonuma hatırlatıcı kurup önümüzdeki dokuz ay için *tekrar* butonuna basmıştım.

Fakat o hatırlatıcıyı silebilirdim. Kolayca *yapabilirdim*.

"Yine de kürtajı düşünmeliyim, değil mi?"

Yargılayıcı olmayan bir sesle, "Düşündün mü?" diye sordu Sarah.

"Henüz düşünmedim."

Sessizce otururken dalgın gözlerimiz birbirimizin yüzündeydi.

Zihnimde "*bu bebeği doğurmamam için sebepler*" listesini oluşturmaya çoktan başlamıştım. Sarah'ya saçmalamamasını söylemiştim ama *aslında* haklıydı. Dairem boktan bir yerdi.

Akla gelebilecek her türden haşereyle doluydu ve bir tür için ilaçlama yaptırsam bile bir şekilde başka bir tanesi ortaya çıkıyordu.

Komşularım gürültücü ve düşüncesizdi. Her sabah saat dörtte binanın önünden tren geçiyor, tüm duvarları sarsıyordu. Mutfak tezgâhımın altı, ortalıkta pek görünmeyen ev sahibimin "*yoğurttaki gibi sağlıklı bakteri*" olduğunu iddia ettiği rutubetle kaplıydı. Ancak bundan daha beter şartlarda büyüyen çocuklar da vardı. Mesela Sarah ile ben buna örnektik. Sonunda ikimiz de *neredeyse* sorunsuz yetişkinler olmuştuk.

Listeye ayrıca işimi de ekledim. Kafe asgari ücretten biraz fazla maaş ödüyordu. Üstelik Kanada'da doğum izninde kazanılan paranın, normal gelirden yüzde elli daha az olduğundan neredeyse emindim. Bu şekilde geçinebilir miydim bilmiyordum. Para kazanmak zordu ve eğer yeni bir daireye çıkmam gerekirse bu daha fazla kira ödeyeceğim, geçinmek için de daha az paraya sahip olacağım anlamına geliyordu. Üstüne bir de beslenecek ekstra bir boğaz, giydirilecek ikinci bir beden ve para harcanacak bebek bezleri vardı.

Fakat annelerimiz hamilelik dönemlerini neredeyse hiçbir şeyleri yokken geçirmişlerdi. Ayrıca parasız büyümek, insanın güçlü bir karaktere sahip olmasını sağlardı. Yani böyle düşünüyordum. Böyle olduğunu umuyordum.

Tabii bir de *diğer* ebeveyni düşünmek zorundaydım. Birlikte geçirdiğimiz gece kısa olsa da Bo, çocuğunun annesini ortada bırakacak birine benzemiyordu. Ancak onu çok iyi tanımıyordum. Tanımaya da niyetim hiç olmamıştı. Zaten yaptığımız şeyin amacı da bu değil miydi? Yine de... belki istesem bana yardımcı olurdu. Bunun için de önce ona haberi vermem gerekiyordu. Yani onu tekrar görmek zorundaydım ama bununla ilgilenip ilgilenmeyeceğini bilmiyordum.

Endişe verici olan şuydu ki, *ben* ilgileniyordum.

Biraz düşündükten sonra göz ardı edemeyeceğim herhangi bir neden bulmakta zorlandığımı fark ettim. Hamileliği devam

ettirmemek için yeni sebepler aramama rağmen kalbimin neyi daha çok istediğini biliyordum.

Tereddütlü de olsa isteğimi içimden kendime söyleme izni verdim. *Bu bebeği doğurmak istiyorum.* Derinlerde bir yerde, iliklerimde bunun doğru olduğunu hissediyordum. Bu yüzden tekrar düşündüm. Bir kez daha düşündüm. Panik ya da korku dalgasının üzerime çarpmasını bekledim. Fakat hiçbiri gelmedi. Sadece... kararlılık vardı. Hatta birazcık da heyecanlıydım.

Her zaman bir ya da iki çocuk istediğimi biliyordum. Emin olmadığım konu partnerdi çünkü Jack'ten çok çekmiştim. Belki de bu durum, arzu ettiğim şeylere kısıtlama olmadan ulaşmamı sağlayacak bir şanstı. Bağımsız hayatıma devam ederken bir bebeğe sahip olabilirdim.

"Doğuracağım," derken doğru hissettirmesini umuyordum. Ardından başımı sallayarak kendimden daha emin biçimde tekrar ettim. "Bebeği doğuracağım."

"Emin misin?" diye sordu Sarah nazikçe.

"Evet." Ona döndüm ve gözlerim hâlâ yaşlı olsa da haberi aldığımdan beri ilk defa gülümsedim.

"Win?" dedi arkadaşım. Dudaklarındaki yumuşak tebessüm hafif bir rahatsızlığa dönüşmüştü. "Bunu sormak için düzgün bir yol var mı bilmiyorum ama... bebeğin babası kim?"

Ah, evet. Bu konu er ya da geç açılacaktı. "Bir itirafta bulunmam gerekiyor," dedim yüzümü buruşturarak.

En yakın arkadaşım sırtını dikleştirdi ve araç park halinde olsa da direksiyonu iki eliyle sıkıca tuttu. "Ah, ne yaptın?" diye fısıldadı. Gözleri merakla ve muziplikle parlıyordu. "Yasak ilişki mi? Adam senden yaşça çok mu büyük? Mafya mı? Çocukluk kankan mı? Ah, bir dakika. Çocukluk kankan benim."

Kesinlikle fazla düşündüğü için beyni yanmak üzereydi.

"Cadılar Bayramı'nda oldu," diye itiraf ettim.

"Aman Tanrım." Yüzü parladı. "*Benim* partimde birini yatağa mı attın?" Keskin bir nefes aldı. "Bebeğini benim evimde mi yaptın?" Bu kadarına inanamıyormuşçasına başını geriye

atarak güldü. "Gizli gizli nasıl becerdin? Sonrasında adamı nasıl gizlice evden çıkardın? Biz lisedeyken annelerimiz de böyle mi hissediyordu acaba? Bu arada başın *büyük* belada, küçük hanım!"

Başımı yolcu koltuğuna dayayarak, "Misafir odasındaki prezervatif kutusu boştu," diye inledim.

"Gördün mü? Benimle dalga geçiyorsun ama çekmeceleri doldurmaya bu yüzden bu kadar önem veriyorum."

"Belki bir dahaki sefere altı şişe seyahat boyu şampuan almak yerine, hayati önem taşıyan ürünleri stoklamaya daha çok özen göstermelisin."

"Caleb ve ben ara sıra orada takılıp oteldeymiş gibi davranıyoruz. Eğlenmek suç mu? Her neyse, bebeğin babası arkadaşlarımızdan biri sanırım. Kim?" Öne eğilip yoğun bakışlarını ruhuma dikti.

"Caleb'ın benim tanımadığım bir arkadaşı. Adı Bo."

"Bo kim be? Caleb'ın o isimde bir arkadaşı... aman Tanrım." Keskin bir nefes daha aldı. "Davetsiz bir konukla yatmışsın!"

Ona dik dik baktım. "Caleb'ı ortak bir arkadaşları aracılığıyla tanıdığını söyledi. Bir de..." Cümlemin gerisini düşünmek bile suçlu hissetmeme neden oluyordu. Çünkü daha önce ben de birilerine aynı şekilde tarif edilmiş ve pek hoşlanmamıştım. Ancak en kolay tarif yöntemi de *buydu*. "Protez bacağı var."

"Bir dakika." Sarah kuru bir kahkaha attı. "Robbie'yi mi diyorsun?"

"Yok artık!" diye bağırdım. "Caleb'ın bana ayarlamak *istediği* adam mı?"

"Caleb buna *bayılacak*," dedi arkadaşım gülerek. "Ben onunla hiç tanışmadım bu arada."

"Yani ben *Robbie* adında bir adamla mı yattım?"

"Robbie adında bir adamdan çocuğun olacak, bebeğim."

"Bakalım o *isteyecek* mi?"

"Robbie'ye söylemek zorundasın. Biliyorsun değil mi?"

"Ona şöyle deyip durma."

"Bo'ya söylemek zorunda olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi Sarah ciddiyetle.

"Evet," diye homurdandım.

"Yakın zamanda."

"*Herhalde!*" Kollarımı havaya savurup göğsümde kavuşturdum.

İkimiz de aynı anda derin birer nefes vererek koltuklarımızda arkamıza yaslandık. Aracın camlı tavanının ötesinde, rüzgârda sallanan kuru ağaç dallarını izlemeye koyuldum. Yarın kar yağacağı söyleniyordu ama benim kafam temmuzda takılı kalmıştı. Yani *önümüzdeki* temmuzda.

"Doğum temmuzun yirmi dördünde gerçekleşecekmiş," dedim çekinerek.

"Daha çok zamanımız var." En yakın arkadaşım orta konsolun üzerinden elime uzanıp beni kendine çekti ve başını omzuma yasladı. Ben de başımı onunkine dayadım. İkimizin de gözü yukarıdaki camdan ayrılmadı.

"Bahse varım ağustosun birinde doğacak," dedi Sarah ciddiyetle.

İtiraf etmeliydim ki, o söyleyene dek annesi Marcie'nin öldüğü tarihi unutmuştum. Kadını her gün özlüyordum, belki de bu yüzden o gün tüm anlamını yitirmişti.

"Annem o gün doğmasını çok isterdi," diye ekledi ben cevap vermeyince. "Şımartacak bir kız torunu olmasını da isterdi."

"Ben de bunu yaşamasını isterdim." Başının üstünü öptüm. "Ama bebeğin kız olup olmadığını bilmiyoruz."

"Kız olursa adını Sarah koymalısın."

"Erkekse?"

"Sa-rah-yan," dedi.

"Güzel."

"Kısaca Ryan deriz."

"Eve gidip sen de hamile kalsan nasıl olur?" diye fısıldarken yarı ciddiydim.

"Hayır, kesinlikle olmaz." Burnunu boynuma sokuşturdu.

Ofladım. "Çok kabasın."

"Ben anne olmak için yaratılmamışım. Bu konuyu konuşmuş ve kapatmıştık." Yanağımı okşadıktan sonra doğrulup nazik gözlerini yüzüme dikti. "Ama dünyanın en iyi teyzesi olacağım."

O anda içimdeki karmaşa yeniden başladı. Gerçekliğin kocaman dalgasının yaklaştığını hissediyordum. "Bir bebeğim olacak, Sarah."

"Öyle görünüyor."

"Burada yüzen bir çocuk var." Karnıma işaret ettim. "Gerçek bir insan."

"İçeride neler olduğunu görmek için şu uygulamalardan indirmeliyiz."

"Ne?"

"Bebeğin büyüklüğünü söyleyen uygulamalar var ya hani? Elma çekirdeği kadar mı, yoksa papaya çekirdeği kadar mı?"

"Şu anda epey minik olmalı." Bu düşünce beni rahatsız edici bir dehşet hissiyle doldurdu. *Ne kadar küçüktü? Ne kadar kırılgandı?* Soruları zihnimden uzaklaştırmaya çalışsam da başaramadım. Bu bebeği doğurmaya karar versem bile doğmayabileceğini fark etmek bir yük treni gibi üzerime çarpmıştı.

"Hemen bakıyorum," dedi Sarah telefonunu çıkararak.

Dudaklarımı titreten bir nefes verdim. "Bilgin olsun, doğum kontrol hapı kullanıyordum," dedim ama o telefonla meşgul olduğu için beni pek dinlemiyordu.

Geçen birkaç haftada yaptığım, hamile bir kadının asla yapmaması gereken şeyleri düşünürken dizim sallanmaya başladı. Hafta sonu Sarah'nın evinde içki içmiş, marketin önündeki yemek kamyonetinde ne olduğu belli olmayan bir çeşit et yemiş, önceki gece yüzdükten sonra spor salonunun saunasında oturmuş, birkaç gün önce de uzun bir vardiyanın ardından esrarlı sigara kullanmıştım. Bugün bütün gün doğru düzgün su içmemiştim. Düşününce su şişemi otobüste unutmuş bile olabilirdim.

Son birkaç haftadır hissettiğim beyin bulanıklığının sebebi de *sanırım* buydu.

Sarah "*hı hı, tabii*" dercesine alaycı bir nefes verdi. "Telefonun akşam dokuzdan önce kapandığında doğum kontrol hapını kullanmayı unuttuğuna kaç kez şahit oldum."

"Son zamanlarda daha sık hatırlıyordum," dedim savunmacı şekilde.

Bana dönüp alaycı gözlerle bir karnıma bir yüzüme baktı. "Belli oluyor."

"Artık bana karşı daha nazik olmalısın. Hamileyim ben," dedim dramatik bir şekilde çenemi dikerek.

"Hey!" Sarah ekranını işaret etti. "Bebek, kahve çekirdeği kadarmış." Bana gösterirken sesi sevgi doluydu. "Bundan sonra daha az kafein tüketmelisin. Biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim ters ters.

"Hâlâ o dairede kalmanı istemiyorum. Bize taşınmayı bir düşünebilir misin lütfen?"

"Dinle, *Daddy Warbucks**. Teklifine minnettarım ama dairem gayet iyi durumda."

"Daha iki ay önce dezenfekte ettirmek zorunda kaldın."

"Yani problem geçti gitti." Omzumun arkasındaki emniyet kemerine uzanıp göğsümden geçirerek taktım.

"Sen yine de bir düşün." Sarah da kendi kemerini takıp telefonunu aramızdaki bardak tutacağına bıraktı. "Şimdi nereye?"

"Neresi olursa. Hastane randevum olduğu için bugün izin aldım. Adetim gecikince öleceğimden emin olmuştum."

"Ah, evet. Hastalık, bebekten daha büyük bir ihtimal, değil mi?" diyen Sarah birden duraksadı. "Bir dakika, ne zamandır bu konuda kaygılanıyordun? Neden bana bir şey söylemedin?"

"Bir haftadır. Seni de strese sokmak istemedim."

Arkadaşım kaşlarını çattı. Bu konuda sık sık tartışırdık. Marcie dokuz yıl önce vefat ettiğinden beri Sarah'nın sorumlu-

* *Oliver "Daddy Warbucks*; daha sonrasında müzikal ve film uyarlaması da yapılmış olan *Little Orphan Annie* isimli çizgi romandaki kurgusal karakter. Yetim *Annie*'yi evlat edinmiştir. (ç.n.)

luğunu daha çok hissediyordum. Ondan sadece üç ay büyüktüm ama küçüklüğümüzde abla rolü üstlenip onunla ilgilenen hep bendim.

Evet, şimdi benden çok daha fazla parası ve onu seven bir kocası vardı. Ancak Sarah *saf kalpli* bir insandı. Dışadönüktü ama biraz toy olması, kendini soktuğu bazı durumlarda insanların onun iyiliğinden faydalanmak istemesine neden olabiliyordu. Üstelik çok şey yaşamıştı ve bundan böyle stres olmasını hiç istemiyordum. Özellikle de benim yüzümden.

"Bir daha bu şekilde bir kaygı yaşarsan benimle paylaş." Motoru çalıştırıp park yerinden çıktı.

"Eee, nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Gülümseyip yolu kontrol ederek şerit değiştirdi. "Bize. Caleb haberi duyunca *delirecek*."

Sarah'nın evine giden kısa yolda, ikimizi de hamileliğin ve bebeklerin aşırı korkutucu ama aynı zamanda sihirli olduğuna ikna eden broşürleri sesli okudum.

Bunu yaparken bir yandan da Bo'yu düşünüyordum.

Acaba bugün neredeydi ve normal bir iş gününde neler yapıyordu? Korsan kostümü dışındaki bir kıyafetle nasıl görünüyordu? Çalıştığı alanda takım elbise giymek zorunlu olmalıydı. Onu takım elbiseyle görmeyi isterdim.

Baba olacağını öğrendiğinde dehşete mi düşecekti, mutlu mu olacaktı? Yoksa ikisinin arasında bir yerde mi kalacaktı?

Sarah ve benim babalarımızın aksine, bebeğin sorumluluğunu alacak mıydı?

Diğer yandan bebeğin sorumluluğunu almasını istiyor muydum, yoksa bunu tek başıma yapmayı mı tercih ederdim bilemiyordum. Hem kendimi hem de çocuğumu hayal kırıklığından ve reddedilme darbesinden korumak için kendi başımıza olmayı seçmem belki de en iyisiydi.

Eve vardığımızda kocasına hamileliğimden bahsetme onurunu Sarah'ya bıraktım. Caleb mutfağa girdiği *anda* arkadaşım haberi yumurtladı ve adamın donup kalmasına neden oldu.

"Dondu." Şok olmuş kocasının fotoğraflarını çekerken kıkırdayan arkadaşıma döndüm. "Adamın ayarlarını bozdun."

"Hayır, *sen* bozdun." Sarah tekrar güldü. "Şimdi sistemi yeniden yüklenir. Ara sıra böyle oluyor." Telefonunu arka cebine koyarak, "Caleb," diye şakıdı. "Bize geri dön, tatlım."

Mutfak taburelerinden birine çökerken, "Niye kimse kafayı yemiyor?" diye sordu genç adam.

"Sanırım bana gerçekler daha çarpmadı." Omuz silkerek buzdolabındaki rendelenmiş peynir torbasından biraz alıp ağzıma attım.

"Ben bunun bir gün olacağını zaten hissediyordum." Sarah hep böyle yapar, hayatta hiçbir şeyin onu şaşırtmadığını söylerdi. İddiasına göre psişik bir yeteneği vardı ve ben tuhaf bir şekilde bunu rahatlatıcı buluyordum.

"Eee... ne yapacağız?" diye sordu Caleb neredeyse isterik bir şekilde. "Ne yapmamız gerek?"

"*Senin* bir şey yapmana gerek yok," dedim. "Bazen aramızda ensest bir şey varmış gibi gelse de bebeğin babası sen değilsin."

"Çok tuhaf. Şimdiye dek hep sadece üçümüz vardık." Dirseğini tezgâha dayayarak burun kemerini sıktı.

"Ah, sevgilim," dedi Sarah sesinde sahte bir tatlılıkla. "Sen *her zaman* bizim ilk bebeğimiz olacaksın. Seni *çok* seviyoruz."

Caleb karısını duymazdan gelip bana döndü. "Babası kim?" diye sordu.

Kollarımda bir dolu atıştırmalıkla buzdolabının kapağını kapattım. Sarah, kocasının yanına geçip bana baktı. "Söyle hadi," dedi ukala bir tavırla.

Arkadaşıma ters bir bakış attıktan sonra kucağımdakileri tezgâha bıraktım. "Bo," dedim kısaca.

"Bo da kim *be?*"

"Robbie!" diye bağırdı Sarah patlarcasına. "Robbie!"

"Of... *siktir.*" Caleb yüzünü buruşturdu.

Sarah ve ben yüzlerimizde aynı dehşet ifadeleriyle birbirimize baktık.

"Ne? Neden *siktir* dedin? Adam bir çeşit... suçlu mu?" diye sordu Sarah tekrar ona dönerek.

"Hayır! Sadece... şey..."

"Beni onunla tanıştırmak istemiştin, Caleb," dedim her geçen saniye hiddetim artarken. "*Siktir* ne demek oluyor şimdi?"

"Birlikte biraz eğlenirsiniz diye düşündüm!" dedi ellerini havaya savurarak. Sesi aşırı tizleşmişti. "*Bunun* olacağı nereden aklıma gelsin?!"

"Çıkar ağzındaki şu baklayı artık!" diye bağırdı Sarah.

"Robbie, Cora'nın eski sevgilisi."

En yakın arkadaşım bayıldığımız pembe dizilerinden birindeymiş gibi keskin bir nefes aldı.

"Ne?" dedim ölümcül bir sakinlikle.

Caleb'ın ablası Cora, Şeytan'ın Dölü'ydü. O rahimden çıkarken geride hiçbir kötülük DNA'sı bırakmadığı için Caleb'ın bu kadar iyi bir insan olduğuyla ilgili Sarah'yla sık sık şaka yapardık. Kadın, düğün gününde Sarah'ya yorgun göründüğünü söylemişti. Ayrıca on beş yıldır ailelerinin içinde olmama rağmen *ne zaman* bir etkinlikte karşılaşsak, ona tam adımı hatırlatmamı istiyordu.

Bu muhteşem kişilik özellikleri dışında, son yıllarda onun hakkında duyduğum tek şey... *Robert* adında bir adamla nişanlanıp *terk edilmiş* olmasıydı.

"Adamın niye bu kadar çok kimliği var?" diye sordu Sarah. Benim de merak ettiğim şeyi dile getirmişti. Gerçi sesi zar zor duyuluyordu. "Sen neden bana *Robbie*'den bahsettin ama *Robert*'tan bahsetmedin?"

Sanki biz bunu anlamamışız gibi, "Robert *hem* Robbie *hem de* Bo çünkü," diye düzeltti Caleb. "Cora ona Robert demekte ısrar ediyordu. Babam bir süre sonra Robbie demeye başlamıştı, bu yüzden ben de öyle diyordum. Sanırım son zamanlarda daha çok Bo'yu kullanıyor."

"Yani bu Robert, nişanlısını pat diye terk eden *Robert* mı?" Sarah küçük daireler çizerek volta atıyordu.

Caleb yüzünü ekşitirken başıyla onayladı.

"Süper. Süper. Harika. Görünüşe bakılırsa bebeğimin babası, spor olsun diye çocuk avlayan kadınlara âşık olan ve..." Keskin bir nefes aldım. "Onları çöp gibi kenara atan bir adam."

"Eh, *bazı* kadınlar da *gerçekten* çöp oluyor ama," dedi Sarah tezgâhta bana yaklaşarak.

"Ablamdan bahsediyoruz burada!" diye yakındı Caleb.

Sarah dişlerini sıktı. "Nasıl biri olduğunu sen de biliyorsun."

"Peki sen bu ilişkiyi nasıl bilmezsin?" diye bağırdım Sarah'ya.

"Ben Cora'dan vebalıymış gibi kaçıyorum, biliyorsun! Adamla tanışmadım bile!"

"Sanırım kusacağım," dedim midem bulanmaya başlarken. Ancak kimse beni dinlemiyordu. Sarah ile Caleb kavgaya tutuşmuşlardı ve arkadaşım, kocasının göğsünü parmağıyla dürtüp durarak geri adım atmasını sağlıyordu.

"Cora'nın eski sevgilisini ne *bok* yemeye Win'e ayarlamaya çalıştın?"

"O kadar da korkunç bir şey değil ki. Robbie iyi bir adam. O..."

"İşte tam da bu yüzden karar vermeden önce karına danışmalısın!"

Avucumu terden yapış yapış olmuş alnıma bastırdım. "Bir dakika..." dedim ama sesimin beni duyamayacakları kadar kısık olduğunu biliyordum.

"Partiye geleceğini bile düşünmemiştim ki! Ama Win'le birbirlerine çok benziyorlar. Yaşananlara bakılırsa haksız değilmişim!"

"Ah, ikisi de engelli olduğu için mi çok benziyorlar? Seni pislik."

Benden başka kimse odanın dönmeye başladığını fark etmişe benzemiyordu. Musluğa gidip yüzüme soğuk su çarptım.

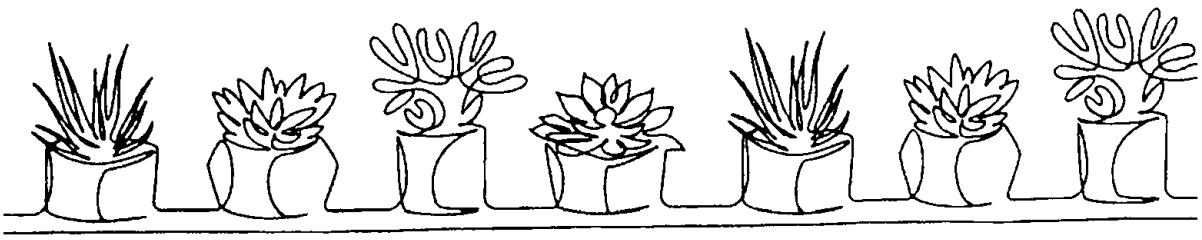
"Benzerliğin *sadece* o olmadığı belli!"

"İçine ne kaçtı da böyle bir şey yapmayı düşündün anlamıyorum!"

Büyük ihtimalle, kesinlikle, yüzde yüz kusacağım.

"Az önce de *söyledim*, Robbie iyi bir adam. Sorun Cora'yla ilişkisiyse..."

Caleb ile Sarah'nın konuşması, benim mutfak tezgâhına doğru öğürmemle bölündü.

7

Sarah'nın evinden ayrılana dek Caleb'ı sorguya çekip Robert, Robbie *ve* Bo hakkında bildiği her şeyi dökülmesini istedik.

Anlattıklarına göre Bo ile Cora, finans alanında staj yaparken tanışmışlardı ama bir yıl sonra kalıcı pozisyon için savaşmak zorunda kalana dek fazla yakın değillerdi. Doğruyu söylemek gerekirse, ilişkileri Sarah'nın aşk romanlarının başlangıcını hatırlatmış ve sinirimin katlanmasına neden olmuştu. Adamla herhangi bir alakam olmadığını biliyordum, yine de Deccal'le düşmandan aşka hikâyesi çok hoşuma gitmemişti.

Sonrasında birkaç yıl ayrılıp barışmalı bir ilişki yaşamışlardı. Caleb'a göre iniş çıkışlar çok fazlaydı. Fakat sonra birdenbire nişanlandıklarını duyurmuşlardı. Bu, iki yıl kadar önceydi. Tam düğün planları yapılırken birkaç ay sonra Cora ailesine Bo'nun onu ortada bıraktığını söylemişti. Görünüşe bakılırsa, Caleb nedeni hiç sorgulamamıştı çünkü tam bir *ahmaktı*.

İki adam, geçen bahar işyerinde tesadüfen tekrar karşılaşmışlardı. Caleb, Bo'nun danışmanlık yapmak üzere tutulduğu bir proje hakkında ne Sarah'nın ne de benim bilmek istemediğimiz kadar bilgiye sahipti. Birlikte çalışmaya başladıklarından bu yana çok sıkı olmasa da arkadaşlıklarını sürdürmüşlerdi. Caleb bu konuda son derece belirsiz konuşsa da çoğunlukla spor salonunda görüşmüşlerdi. Fakat Cora'dan ya da biten ilişkilerinden hiç bahsetmemişlerdi.

Erkekler gerçekten tuhafın da tuhafıydı.

Arkadaşımın kocası, bundan daha fazlasını *bilmediğini* söylemişti. Bo'nun bacağına ne olduğundan bile haberi yoktu. Onu en son Cora'yla gördüğünde protezi olmadığını, şirkette karşılaştıkları zaman gördüğünde ise sormanın kabalık olacağını düşündüğünü iddia ediyordu. Bu konuda ona katılıyordum ama eğer durum buysa, Bo'nun başına gelenler yeni olmalıydı. Adamı tanımasam da kalbimin sancımasına engel olamadım. Çok büyük, dramatik bir değişim yaşamıştı ve yakında hayatında yeni bir değişikliğe daha yer açması gerekecekti.

Bu bir insanın başa çıkamayacağı kadar zor muydu? Eğer öyle olursa onu anlardım. Ben kafe menüsüne yeni bir ürün eklenmesinden bile hoşlanmıyordum.

Daireme giden altı merdiveni tırmanıp kapıya ulaştığımda biraz yorgun hissediyordum, midem hâlâ hafifçe bulanıyordu. Koridorun sonundaki komşular yine kavga ediyor, tavan lambaları korku filmlerindeki gibi titreşiyordu. Yine de evim benim cennetimdi. Eh... en azından arafımdı.

Jack'ten ayrıldıktan sonra bu daire kirasını karşılayabildiğim tek yerdi ama zaten herhangi bir yere evet diyecek durumdaydım. Büyük bir problemle yüz yüze olduğum için, mükemmeli arayacak halim yoktu. Bunun *geçici* bir çözüm olacağını düşünmüş, dört yıl sonra hâlâ burada olacağımı tahmin etmemiştim. Yine de bir şekilde idare etmeyi başarmıştım.

Amansız Kanada kışlarına göğüs gerebilmek amacıyla, seralardan bile daha fazla ev bitkisi satın almıştım. Onları mükemmel yatırımlar olarak görüyordum. Aynı anda hem hobi hem dekor hem de hava temizleyiciydiler. Onlarca bitkimin bir kısmını, açarak yatak olarak kullandığım çekyatın arkasındaki geniş, kare pencerenin önünde tutuyordum.

Anahtarlarımı, kuruyan bulaşıkların altında havluların bulunduğu yemek masama attım. Ardından odanın öbür ucuna yerleştirdiğim mor şifoniyerimin üzerindeki lambayı çalıştıran düğmeye bastım. Bir banyosu olan stüdyo dairemin tüm duvarları, benden önceki kiracının sigara alışkanlığı yüzünden sarar-

mıştı. Çekyatın altına serili halının üstündeki lekelerin ne olduğunu ancak Tanrı bilirdi. Biraz temiz hava almak için, açılır pencerelerin olması belki iyi olabilirdi ama yoktu. Tüm bunlara rağmen burası evimdi ve benim için kıymetliydi.

Sahip olmak için para biriktirdiğim tek şey buydu. Kendi başıma imzaladığım tek kontrat buraya aitti. Yalnız yaşadığım ve tüm kontrolünü elimde bulundurduğum ilk ev burasıydı.

Bir bardak suyu kafama dikip tekrar doldurdum ve telefonumdan duş çalma listemi açarak banyodaki hoparlöre bağlandım. *Carole King*'in sesi eşliğinde evde ilerlerken giysilerimi tek tek çıkardım. Arkamda el örgüsü çoraplar, mavi kazak, turuncu fitilli kadife tulum, bej külot ve üstüme tam uymayan bej sutyenden bir yol bırakmıştım.

Şüphe içindeysen banyoya gir, derdi annem hep. *Başın beladaysa banyoya gir*, diye eklerdi Marcie. Hep böyle uyumlu konuşur, hayat derslerini arka arkaya sıralarlardı.

Of, siktir. Anneme bebekten bahsetmem gerekecekti.

Ancak hayır, şu anda bunu düşünmeyecektim. Önce banyoya girecektim.

Eh... önce yapacağım başka *birkaç şey* daha vardı.

Daha doğrusu... çoğu şeyi anneme haber vermeden önce halletmem gerekiyordu.

Hayatımda olan bitenleri anneme nasıl anlatacağımı hiçbir zaman bilemezdim. On bir yaşıma girdiğimde nasıl olduysa evlattan çok arkadaş ve sırdaşa dönüşmüştüm. Fakat sohbetlerimizde iki kişinin sorunlarına hiç yer olmuyor, anneminkiler hep daha önemli sayılıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bence o zamanlar çok yalnızdı. Ne ailesi ne de Marcie dışında doğru düzgün arkadaşı vardı. Tek çocuktu ve bana hamile kaldığını öğrendiklerinde anne babası ona sırtlarını dönmüşlerdi. Aslında ben yalnızlığın bazı insanların yapısında olduğunu düşünüyordum. Dünyanın ilgisini görseler de içlerindeki boşluğu dolduramıyorlardı.

Bunu bende de aynı şey olduğu için mi fark ettiğimi bilmiyordum. Ancak öyle olmasından korkuyordum.

Geçmişte diğer ebeveynlerin annem hakkında söylediklerine de şahit olmuştum. Ona yüzsüz, gürültücü, zevksiz demişlerdi. Onun bulunduğu ortamda kocalarını kilit altına almaları gerektiğiyle ilgili şakalar yapmışlardı. Fakat June McNulty kendi olmaktan asla ödün vermezdi ve bu takdir ettiğim özelliklerinden biriydi. Ayrıca onu gerçekten seviyordum.

Evet, belki kötü bir randevudan sonra gecenin bir yarısı sağa sola çarparak eve girip beni uyandırmasaydı ya da güzel geçen randevularının ardından gereksiz detayları vermeseydi iyi olurdu. Çünkü hiçbir kızın, annesi hakkında öyle şeyleri bilmeye ihtiyacı yoktu. Yine de elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordum. Onun iletişim şekli buydu. Benimle hayatı paylaşıyor ve karşılığını aynı şekilde vermemi bekliyordu. Oysa hiçbir zaman verebildiğimi hissedememiştim. Neyse ki Marcie vardı da onunla dertleşebiliyordum. Düşüncelerimi süzgeçten geçirip irdelemem için bana alan tanıyor, lafımı bölmeden ya da sonuca atlamadan beni dinliyordu.

Yine de annem istediğim sevgiyi bana farklı şekilde verse bile sevildiğimi hep biliyordum.

Bir mum yakıp küvetin dolmasını beklerken lavabonun karşısına geçtim. Günün kirini yüzümden yıkayarak ılık, ıslak avuçlarımın yanaklarımda bıraktığı hisle rahatlamaya çalıştım. Çay ağacı yağı içeren yüz yıkama jelim buharla nemlenirken derin derin nefesler aldım.

Küvet dolduğunda içine girip iki elimi de karnımda genelde bakmaktan kaçındığım noktaya koyarak uzun uzun izledim.

Vücudumu ya da karnımı sevmediğimden değildi. Sadece bir vücudum yokmuş gibi davranır ve görünüşüme fazla odaklanmazsam özgüvensizlik riskinin azalacağını düşünüyordum.

Yaşıtım olan kadınların çoğu gibi ben de insanları tatmin etmeye *yetecek kadar* kendimden nefret etmeyi öğrenmiştim. Bu dünyada, görünüşünü fazla beğenenlerin kimse tarafından

sevilmeyeceği söylenirdi. Böyleleri kendini beğenmiş, egoist ya da burnu havada olarak etiketlenirdi. Oysa tüm bunlar bizi birbirimize karşı kışkırtmak için kasıtlı olarak yapılan şeylerdi. Tüketim çılgınlığı, görünüşümüzden hiçbir zaman memnun olmamamızı isterdi çünkü kendimizi beğenirsek onlarca endüstri Babil gibi çökerdi. Fabrikaların çalışmaya devam etmesi, erkeklerin ceplerinin dolması için dertlerimize bir çare arayışında olmamız şarttı.

Sivilce problemin mi var? Saklamak için daha fazla makyaj yap, böylece cildin daha da bozulsun.

Çatlak izlerin mi oluştu? Bunun için bir krem var, eğer işe yaramazsa daha pahalısı da mevcut.

Dişlerin mi lekelendi? Beyazlatıcı şeritlerle sarı dişlere son! Tek yapman gereken içeriğin ne olduğunu sormamak.

Aşırı mı zayıfsın? Memelerini kaldırmak için şu sutyeni tak çünkü zayıf olsan da memelerinin devasa olması *gerek.*

Ancak ben bazı şeyleri "düzeltmenin" mümkün olmadığını çok genç yaşta fark etmiştim. Ergenlik dönemimde okuduğum dergiler "*yeni parmaklarınızın oluşması için on hızlı yöntem*" gibi yazılar yayımlamıyordu. Hiçbir krem elimi *bulanıklaştıramaz*, *düzeltemez* ya da *tamir edemezdi.* Benim ihtiyacım olan şey derin cepler, uzun kollu tişörtler ve fotoğraflarda elimin görünmemesi için stratejik poz verme yöntemleriydi. Böylece her kusur gibi elim de saklanabilirdi.

O zaman beni çok utandırsa da elimi saklama konusunu yüzüme vurduğu ve uyanmamı sağladığı için Marcie'ye borçluydum. On dördüncü doğum günümde arkadaşlarımı mahalle havuzuna davet etmiştik. Biz bir arkadaşımın tek kullanımlık makinesiyle fotoğraf çekerken Marcie, annemin erkenden kaptığı şezlonglarda oturduğu yerden fırlayarak yanımıza gelmişti. "Winnifred June McNulty, sen ne yapıyorsun?" diye kükremişti.

"Bir şey yaptığım yok," demiştim tavırlı bir şekilde.

"Küçük bebeğim..." Marcie neşesizce gülmüştü. "Diğer

kızlar ellerini havaya kaldırmışlar. İki kollarını ve iki ellerini. Saymayı biliyorsun, değil mi? Peki seninkiler nerede?"

Sarah'ya dönerek "*gel anneni başımdan al*" dercesine dik dik bakmıştım. Ancak Marcie arkadaşımla arama uzanmış, sağ kolumu sıkıca tutarak havaya kaldırmıştı. "Sen busun, bebeğim. Ve böyle çok güzelsin." Ardından geri çekilip bugün bile hâlâ kalbimi ısıtan bir sıcaklıkla grubumuza bakmıştı. "Bir şeyleri saklayarak değiştiremezsin. Eğer böyle yaparsan, geriye dönüp hatıralara baktığında kendini silmeye çalıştığını fark edersin. Bu çok üzücü olmaz mı?"

Üzücü kelimesini söyleyiş şekli beni öyle çok etkilemişti ki, şimdi bile kulağımda çınlıyordu. *Zavallı* diyormuş gibi hissettirmişti. Genç bir kız için bu unutulmayacak bir darbeydi.

O zamana dek, sanki bir gün geriye bakıp farklı olduğumu unutabilecekmişim gibi saklandığımı fark etmemiştim. Sonrasındaysa kendimi silme çabalarımı yavaş yavaş azaltarak sonlandırmaya çalışmıştım.

İlk başlarda çok çaba sarf etmem gerekmişti. Kendimi saklanırken yakaladığımda hemen davranışımı düzeltiyordum. Fakat zamanla işim kolaylaşmıştı ve artık saklanmamam gerektiğini kendime sürekli hatırlatmak zorunda kaldığım günleri geride bırakmıştım.

Elbette içimde verdiğim savaş çok daha yoğundu. Gençlik dönemimle yetişkinliğimin ilk günleri korkunç kıyas oyunları ve utanç döngüleriyle geçmişti. Sık sık denemekten vazgeçiyordum çünkü başarısız olmaktan korkuyordum. Basit işleri yapmakta zorlanmamın sorun olmadığı söyleniyordu ama sonra aşırı başarılı insanların hikâyeleri her yerde anlatılıyordu.

Başarılı olanlar derken engellilerin kaymak tabakasından bahsediyordum.

Tek kolu olan sörfçü, bacakları olmayan dağcı, tek ele sahip baterist.

Derinlerde, onlarla gurur duymam gerektiğini biliyordum. Onlar benim topluluğumdu ve geri kalanımızın üzerindeki

Nihova

damgayı silmek için çok şey yapıyorlardı. Oysa gururlu hissetmiyordum. İçim acıyordu. Kıskanıyordum. Sadece *mükemmel bir sörfçü*, *rekor kıran dağcı* ya da *başarılı bir baterist* olmadıkları için kızgın hissediyordum. Bana göre bu kişiler, kendimi ne kadar mükemmel görsem de dünyanın beni her zaman farklı bir gözle göreceğinin, diğerlerinden ayrı bir kefeye koyacağının hatırlatıcısıydı.

Onların aksine, ben başarılı olmak istemiyordum. Bir şeylere kafa tutmak istemiyordum. Sadece sıradan hissetmek, her gün ekstra çabalamak zorunda kalmamak istiyordum. Bazı konularda kötü olsam da hayat böyle olduğu için insanların bana gülmesini istiyordum, acıyarak bakmalarını değil.

Bazı konularda iyi olduğumda ise üstesinden geldiğim için değil, gerçekten *iyi* olduğum için övgü almak istiyordum.

Düşük beklentilere karşı rekabet içinde olmak gerçekten berbat bir şeydi çünkü hiçbir şekilde kazandığınızı hissetmiyordunuz.

Ancak çoğu kişi gibi ben de yaş aldıkça bir noktaya kadar özgüvensizliklerimden kurtulup kendi ritmimi bulmuştum. İçimdeki engellerin ve güçenikliğin dışında benliğimi keşfetmiş, kimliğimi oluşturup özgüven kazanmıştım. Kim olmadığıma ve olamayacağıma değil, kim olduğuma odaklanmaya başlamıştım.

Sonra hayatıma Jack girmişti.

İşte o zaman özgüvenim yerle bir olmuştu.

Jack ilk başlarda hikâyemin kahramanı olmak istemişti. Dışarıdayken küçük elimi tutardı ama bana, "*teşekkür etmene gerek yok*" dercesine bir gülümseme atmayı ihmal etmezdi. Doğruyu söylemek gerekirse, poşetleri taşımak ya da kapıları açmak gibi *normal* erkek arkadaşların yapması beklenen şeyleri nazik olma amacıyla yapmazdı. Hepsinin altmda başka bir niyet, ortaya çıkmasından korktuğum için yüzleşmek istemediğim *çirkin* bir tavır olurdu.

Ben onun hayır işiydim.

Beni engelim için değil, engelime rağmen severdi.

Sanırım en sonunda tüm bunlar yorucu olmaya başlamıştı. Onun gözünde beceriksizdim. Yeteri kadar *çabalamıyordum*. Bu yüzden de kötü adam olmayı seçmişti ve bunda gerçekten çok iyiydi.

Bir akşam arkadaşının nişanına geç kalmıştık ve ben topuklu ayakkabımın bağcığıyla bir dakika fazla oyalanmıştım.

"Siktir, Win. Biraz *çabalasan* keşke," diye bağırmıştı Jack kendini bitkince sağa sola savurarak. "İnsanlar hayatlarını senin için hazır bir şekilde durarak geçirecek değiller. Bu kadar faydasız olma artık."

O anda birdenbire elini arkasına saklayan o on dört yaşındaki kız oluvermiştim. Çaresizce değişmeyi, saklanmayı diliyordum.

Sonrasında ondan fazla bir şey istememek, daha az yük olmak için her günümü detaylara önem vererek ve her işi aşırı inceleyerek geçirmiştim. Yine de Jack bağıracak bir şeyler buluyordu.

En sonunda onu terk ettiğimde bile bir sene boyunca en dipte olduğum, en özgüvensiz hissettiğim dönemlerde kendimi Jack'e minnettarlık hissederken bulmuştum. En azından *birinin* beni isteyebileceğini, benim de sevilmeye layık olduğumu öğrendiğim için şükran doluydum.

Sonra sevilebilirliğimi doğrulama gücünü ona vermiş olmak, aynı şeyi yeniden başkasıyla yaşamak, beni Jack'in hiddetinden çok daha fazla korkutmaya başlamıştı. Bu yüzden bir daha kimseye böyle bir güç vermemeye karar vermiştim. Sadece kendimi, birilerinin hoşnutluğundan -ya da hoşnutsuzluğundan- etkilenmeyecek kadar sevdiğimde o adımı atabilirdim.

Kendimi bir nebze olsun kabullenmem ve aşırı uçlardan kurtulmam aşağı yukarı dört yılımı almıştı. Bazı günler, Cadılar Bayramı'nda olduğu gibi kendimi hem içten hem de dıştan çok güzel hissediyordum. Bazı günlerde ise Jack'in zalim, melankolik sesi kafamın içinde çınlıyor, bana ne kadar faydasız olduğumu söylüyordu. Ben de ona inanıyordum.

Fakat bu seslere inanmamayı bir kez öğrenmiştim, yani tekrar yapabilirdim. Tekrar yapmak *zorundaydım*. Çünkü önümde yepyeni bir meydan okuma vardı ve tüm özgüvenimi toplamamı gerektiriyordu. Kendimin en iyi versiyonu olmalıydım.

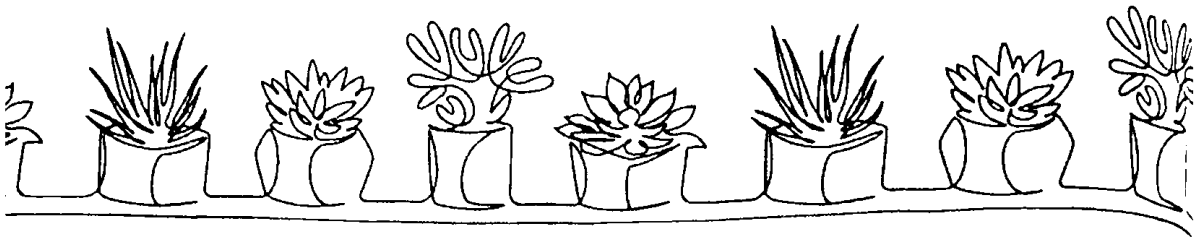
Yarın kendime deneyip başarısız olma izni verecektim. Annelikle ilgili uygulanabilir stratejiler geliştirecek, planlarımı yapacaktım. Kolay bağcıkları olan bebek giysileri almaya, elle tutmayı gerektirmeyen kanguru tipi taşıyıcıları araştırmaya, bebek arabalarıyla otomobil koltuklarını test etmeye başlayacaktım.

Ancak şimdilik hiçbir sorun yaşanmayacakmış gibi davranacaktım. Kendime beklenmedik şekilde hamile olduğunu öğrenen diğer kadınlar gibi hissetme izni verecek, ekstra yükümü hesaba katmadan sanki normal bir heyecan ve gerginlik yaşıyormuşum gibi düşünecektim. Bugün en azından kendim için bunu yapabilirdim.

Tam da bu yüzden gevşeyip kendimi küvette daha derine bıraktım. Saçlarım suya dökülmüş mürekkep gibi etrafımda süzülürken gözlerimi yumup hayaller kurmaya başladım. Kulaklarıma kadar daldığım su etraftaki dairelerden gelen sesleri bastırıyor, hoparlörümden yükselen *Fleetwood Mack*'in "*Songbird*" şarkısını boğuk bir ninniye dönüştürüyordu.

Burada, göğsümde yeni doğmuş minik bir bedenin yattığını hayal ettim. Birlikte yapacağımız banyoları, diğer aktiviteleri, uykusuz geceleri, öfke nöbetlerini, diş sancılarını ve ebeveynlerin endişelendiği diğer her şeyi düşündüm. Fakat aklımdan en çok iyi şeyleri geçirdim. Uyku masallarını, güneş ışığıyla ısınmış sabahları, karahindiba toplayacağımız park yürüyüşlerini, denize taş atacağımız sahil gezilerini, kucaklaşmaları ve birini kendimden daha çok sevmenin kutsallığını düşündüm.

Düşünürken de bir yandan kendime tekrar tekrar bunu *yapabileceğimi* söyledim. Hatta en sonunda biraz da olsa buna inanır gibi olmuştum.

8

Siparişimi almak için bankoya giderken nefes almak neredeyse imkânsızdı. Kafenin menüsündeki her şey mide bulandırıcı geliyordu. Geçtiğimiz hafta her yemek böyle hissettirmişti. Yemek beynim için kabul *edilebilir* olsa da sonrasında kusup *çıkarıyordum*.

Doktor Salim buna sabah bulantısı diyordu, sanki lanet günün her saati olmuyormuş gibi... Muhtemelen ikinci üç aylık dönemde geçeceğini de eklemişti. Bunun doğru olması için her an dua ediyordum.

Fakat bugünkü mide bulantım içimde büyüyen minik bebek yüzünden değildi. Asıl sebebi, koca bir haftayı hayali bir konuşmayı kafamda döndürüp durmaya çalışmış olsam da Bo geldiğinde ne diyeceğimi hâlâ bilemiyor olmamdı. Çünkü nasıl cevap vereceğinden *ve* onun cevabına benim tepkimin ne olacağından emin değildim.

Evet, bir süredir duygularım inişli çıkışlıydı. Ancak bu konuşma insanın içinde bir çukur oluşturan, dışarıda hava soğukken bile terler akıtmaya neden olan korkutucu bir konuşmaydı.

Geçtiğimiz hafta kendimi huzurlu bir görsel imgeleyerek sakinleştirmeye çalışmıştım. Temmuzda bikinimi geren kocaman göbeğimle sahilde uzandığımı, rüzgâr saçlarımı uçuştururken parlak ojeli ayak parmaklarımı kuma gömdüğümü hayal etmiştim. İki elim de karnımdaydı ve martılar tepemde uçup dalgalar kıyıya vururken bebek karnıma tekmeler indiriyordu.

Bo kötü bir tepki verse ve bizimle bir ilgisi olmasını istemese

de her şeyin yolunda olacağını kendime hatırlatıp duruyordum. Ben ve bebek hâlâ burada olacak, yazın sahile gidebilecektik. Huzurum hâlâ benimle olacaktı. Sadece benimle kalması için birazcık daha çabalamam gerekebilirdi.

Baristaya teşekkür edip *London Fog**'ımı aldım. Kafenin en tenha alanındaki küçük, yuvarlak masanın kapıya bakan tarafına yerleşerek dev sarışının gelmesini beklemeye koyuldum. Bir yandan da arka kapıdan veya banyo camından kaçma dürtümü bastırmaya çalışıyordum.

Birlikte olduğumuz son anlarda, içimden çıktıktan *hemen sonra* hızlıca giyinmeye başladığını düşündüğümde Bo'yu kahve içmeye davet etmek biraz utanç verici olmuştu.

Onun da benimle aynı düşüncede olduğuna, birbirimizi bir daha asla görmeyeceğimizi sandığına emindim. Bir daha görüşmeyi, randevuya çıkmayı veya iki ay sonra bir pazar günü durup dururken bir kafede oturup kahve içmeyi planlamamıştık. Ancak ona sorduğumda benimle buluşmayı istekli bir şekilde kabul etmişti, yani bu da bir başlangıçtı.

Ben: *Selam Bo, ben Win. Cadılar Bayramı'ndaki diğer korsan. Bu hafta sonu birlikte kahve içmek için müsait misin?*

Bo: *Win, selam. Kim olduğunu tarif etmene gerek yoktu, seni hatırlıyorum zaten. Evet, müsaitim. Cosgrove Caddesi'ndeki Saints'i biliyor musun? Pazar sabahı onda buluşalım mı?*

Kafe kapısı çınlayarak açıldı ve her şeyden bihaber müstakbel baba içeri adımını attı. Kahretsin ki normal hali, bir maceracı gibi giyinmiş halinden daha muhteşemdi. Bej rengi, uzun bir spor paltoyla yeşil triko kazak giymişti. Boynuna atkı dolamıştı. Siyah botları, siyah kot pantolonuyla uyumluydu. Sakalı Cadılar Bayramı'nda olduğundan biraz daha uzun olsa da

* *Earl Grey* çayı, buharda pişirilmiş süt ve genellikle vanilya şurubundan oluşan tatlandırıcıyla hazırlanmış sıcak içecek. (ç.n.)

saçları hâlâ dağınıktı. Botlarını yere vurarak karları silkelerken yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana el salladı, ardından bir şey isteyip istemediğimi sorarcasına bankoyu işaret etti.

Cevap olarak fincanımı gösterdiğimde başparmaklarını kaldırıp kendi siparişini vermeye gitti.

Zavallı adam, birazdan hayatının tamamen değişeceğini hiç bilmiyordu.

Birden şu durumda Doktor Salim'in yerinde olduğumu fark ettim. Soğukkanlı, gerçekçi ve anlayışlı olmaya çalışmalıydım. Ancak *maalesef* başarabileceğimden emin değildim. Ben de hâlâ bocalıyordum. Üstüne üstlük Bo'nun yanında kontrolümü kaybediyordum. Şehir *o kadar da* büyük olmadığı için, önceden de tek gecelik ilişki yaşadığım adamlara rastlamıştım ama bu kesinlikle farklıydı. Çünkü tek gecelik ya da sıradan değildi.

En sonunda geniş ağızlı bir fincan ve üç farklı hamur işiyle dolu bir tabakla masama geldi. Birazdan bunları paket yaptırarak gitmiş olmayı dileyip dilemeyeceğini merak ederken dişlerimi sıktım.

"Bunları paylaşırız diye düşündüm," dedi tabağı ortaya koyarak. "Ah, merhaba bu arada." Karşıma oturup kahverengi atkısını çözerken sesi sıcacıktı. "Bana yazman hoş bir sürpriz oldu."

"Selam," dedim zorla. Sesimde şimdiden "*üzgünüm*" tonu vardı. "Şey, nasılsın?"

"İyiyim." Kafasını yana eğip dilini ağzının kenarına bastırarak şüphe dolu gözlerle beni inceledi.

Gergin göründüğümü biliyordum, bu yüzden bana bu şekilde bakması şaşırtıcı değildi. Kendime engel olamadan dudaklarımı sürekli birbirine sürtüyordum, gözlerim hafifçe seğiriyordu ve muhtemelen biraz fazla göz kırpıştırıyordum. Ayrıca kıpırdamadan duramıyordum.

Kendimi gülümsemeye zorladım ancak Bo'nun kaşları hafifçe çatıldığında pek de ikna edici olamadığımı anladım.

Yumruğunu ağzına götürerek boğazını temizleyip devam

etti. "İşler çok yoğun. Bayram yaklaşırken, yani tatil başlamadan önce genelde hep böyle olur. Bunun dışında hayatımda fazla bir şey yok." Yarım gülüşüyle yüz ifademi incelemeye devam ediyordu.

"Anlıyorum," dedim.

Kahvesinden büyük bir yudum alırken gözleri masanın yanında sallanan dizimdeydi. "Win, sen iyi..."

Yüksek sesle, "Hamileyim," diyerek cümlesini böldüm. Kelimelerin ağzımdan çıkmasıyla birlikte ciğerlerimdeki tüm hava da boşalmıştı.

Bo'nun rengi anında attı ve kendi ağırlığını nasıl destekleyeceğini unutmuşçasına omuzları çöktü. "Ne?"

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Daha fazla içimde tutamadım."

"Sen..." Yutkunurken aramızdaki masaya baktı. Ellerini kucağından kaldırıp masanın üzerine koyarak bana doğru eğildi. "Sen az önce..." Yüzüme bakan kocaman açılmış gözlerini hiç kırpmıyordu. "Hamile olduğunu mu söyledin?"

"Evet, öyle söyledim."

Başını salladı. Sonra sallamaya devam etti, hatta bir ara boynunun kırılacağım düşündüm. "Pekâlâ. Tamam. Peki. Ve... eh, şey, bunu *bana* söylemenin nedenini sanırım tahmin edebiliyorum." Başını sallamayı kesmeden derin, titrek bir nefes aldı.

"Evet. Babası sensin."

"Vay canına." Burun kemiğini sıkarak içine derin bir nefes çekti. Ardından bir avucuyla ağzını kapatıp sandalyesinde hafifçe sallanmaya başladı. "Peki," dedi eline doğru. "Peki." Elini indirdi.

"Büyük bir haber olduğunu biliyorum." Kucağımdaki ellerimi ovuşturarak yandaki masaya baktım ve ömrüm boyunca kaç hayati sohbetin yanında her şeyden habersiz oturduğumu merak ettim. "Üzgünüm."

"Hayır. Şey, ben..." Titrek bir nefesle kahvesinden uzun bir yudum daha aldı. "Vay canına," dedi yutkunarak.

"Kesinlikle." Bakışlarımı tezgâha doğru çevirdiğimde su sürahisiyle cam bardakları gördüm. "Biraz su ister misin?" diye önerdim. Aslında istediğim birkaç saniyeliğine de olsa masadan uzaklaşmaktı.

"Ah, tabii. Olur. Teşekkürler."

Kalkıp iki bardağa su doldururken ortaya attığım bombanın yarattığı etki ile arama anlık da olsa mesafe koyabildiğim için mutluydum. "Al bakalım," diyerek bardaklardan birini Bo'nun önüne koyduktan sonra yerime geçtim.

Bütün bardağı tek seferde içti. "Kahretsin, özür dilerim. Sen nasıl hissediyorsun? Nasılsın? D-durumun nasıl?"

"İyiyim," dedim dürüstçe. "Çok bulantım oluyor ama durumum iyi. *İkimiz* de iyiyiz." Masanın altında, gözünden uzaktaki elimi karnıma koydum.

Babanla tanış, evlat.

"Bunu hiç ama hiç beklemiyordum." Bo'nun gözleri en sonunda odada gezinmeyi bırakıp beni buldu. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Dikkatle düşündüğü de belliydi. Beyninin, birlikte geçirdiğimiz geceyi tekrar oynattığını ve prezervatif kullanmadığımızı hatırladığını görebiliyordum.

"Ben de beklemiyordum." Boğazımı temizledim. "Hap kullanıyorum derken yalan söylemiyordum."

"O şekilde düşünmedim zaten." Başını hızlıca iki yana sallarken kaşlarını çattı.

"Amacım... şey... *hamile kalmak* değildi."

"Biliyorum."

"Böyle şeyler bazen oluyor işte." Kayıtsız görünmeye çalışarak omuz silksem de *kaygı* doluydum. *Hem de nasıl kaygı.*

Bo avuçlarıyla yüzünü sıvazlarken tenini aşağı çekiştirdi. "Eee... şimdi evlenecek miyiz?"

"Ne?" İrkilerek geri çekildim. "Hayır. Neden evlenelim ki? Birbirimizi tanımıyoruz bile!"

Sırtını dikleştirip nefes verdi. "Özür dilerim. Bunu bana ne söyletti bilmiyorum."

"Muhtemelen büyük büyükbabanın hayaletidir," dedim.

"O zaman ne yapacağım? Sana nasıl yardımcı olabilirim? Yapmam gereken..."

"Bo, ben bebeği doğurmaya karar verdim," diye araya girdim. "Senden hiçbir şey beklemiyorum ama anlaşmaya varabileceğimizi düşünüyorum. Hayatımıza ne kadar dahil olmak istersen, benim için tamamdır. Fakat şunu bilmelisin, bebeğin yanında olmaya karar verirsen bir daha gitmeyeceğinden emin olmam gerek. Babayı bulma oyunu oynayıp duracak değiliz. Bebeği istiyor musun? O zaman yeni yürümeye başlayan çocuğu da, ergeni de, yetişkini de kabul etmek zorundasın. Anlıyor musun?"

Çalıştığım tek konuşma buydu. Planladığımdan biraz daha farklı çıkmıştı ama buraya gelmekteki amacımı tamamladığım için omzumdaki yükün kalktığını hissediyordum. Gerisi Bo'ya kaldığından en azından bir kısmından kurtulmuştum.

"Tamam," derken dudakları hafifçe aralanıp gözleri yeniden daldı.

Nedense yüzündeki afallamış ifade beni yavaşlattı. Öyle perişandı ki, aldığı haberden daha büyük bir yük sırtına binmiş gibi görünüyordu. Sebebini sormak istesem de beni ilgilendirmezdi. Ne de olsa birbirimize yabancıydık.

Yine de ona sempatim giderek büyüyordu. Bu büyük haberi epey iyi karşılamıştı ve bildiğim kadarıyla iyi bir adamdı. Belki de ben birazcık sert konuşmuştum. Durumu yumuşatmaya çalışarak, " Tabii ki hemen şimdi karar vermek zorunda değilsin," dedim nazikçe.

Daldığı uzak diyarlardan geri döndü. Masanın üzerinde parmaklarını birbirine geçirirken bakışları odaklı ve kararlıydı. "Hayır. Ben... ben *varım*. Hayatınıza dahil olabildiğim kadar olurum. Seni ne şekilde desteklemem gerekiyorsa desteklerim. Yüzde yüz varım."

"Ah," diye fısıldadım kendimi tutamadan. "Peki."

Derin bir nefes verdi. "Özür dilerim."

"Bu kimsenin suçu değil." Düşünceli şekilde dudağımı ısırdım. "Yani aslında tabii ki bizim suçumuz. İkimizin ortak suçu. Ben doğum kontrol hapımı zamanında almayı hep unuturum. O gece ikimizin de yanında prezervatif yoktu. Sen de boşalacağını hissettiğinde geri çekilebilirdin."

"Ben aslında..." Durup tabağındaki çikolatalı hamur işinden *piton tarzı* bir ısırık aldı, çiğnedi ve kendi kendine başını salladı. Sonra kalanını ağzına atıp bitirdi. Bunun ardından ikinci hamur işine de uzanıp aynısını ona da yaptı. "Ben olmaz sanıyordum," dedi dolu ağızla.

"Ne olmaz sanıyordun?" diye sordum. Seks mi yapamayacağını sanmıştı? Bacağını kaybettiğinden beri denemediğini söylemişti ama o gün *yapmıştık*. Eğer kastettiği buysa, neden yanında prezervatif taşımadığını zaten biliyordum.

Ağzındaki büyük lokmayı tek seferde yuttu. "Win, sana söylemem gerektiğini düşündüğüm bir konu var."

Son kalan hamur işini de alarak tabağı rekor sürede bitirmiş oldu. Hepsini bütün olarak ağzına tıkmasını ve zorla çiğneyerek yutup bir yudum kahve içmesini izlerken, gergin hissettiğinde yemeğe saldıran kişilerden olduğuna karar verdim.

"Birkaç yıl önce hayatım pek de planladığım gibi ilerlemiyordu ve ben..." Bir sağa bir sola bakarken bu konuyu konuşmaktansa yerin dibine geçmek istiyormuş gibi görünüyordu. Onu izlerken kafe sandalyesine zar zor sığdığını fark ettim. Cüssesine rağmen şu anda çok minik görünüyordu. Ezilip büzülmüştü ve yüzü normalden gençti. Sonunda dilinin ucundakilerle savaşmayı bırakıp boynunu döndürdü. Sırtını dikleştirirken göğsünü şişiren derin, uzun bir nefes aldı.

"Ben kanserdim," dedi birden. "Kemik kanseri, üçüncü evre. Yirmi sekizinci doğum günümden kısa bir süre sonra teşhis koyuldu ve geçen ekimde ameliyat oldum. Benim için *epey*... karanlık zamanlardı. Tedaviden önce spermlerimi dondurmamıştım. Kullanabileceğim kadar uzun süre hayatta kalmayacağımı,

kalsam da çocuk istemeyeceğimi düşünüyordum. Bir ilişkiden henüz çıkmıştım ve tamamen çaresiz hissediyordum."

"Ah," dedim şaşkınlıkla. "Çok üzgünüm. Ben..." Sesim kısılarak yok oldu. Söylenecek işe yarar *ne* vardı ki? Böyle bir şeyi yaşamasını asla istemeyeceğimi anlatabileceğim hiçbir kelime yoktu.

Kanseri, Caleb'dan aldığım çoğu faydasız bilgiyle kafamda oluşturduğum zaman çizelgesinde bir yere yerleştirmeye çalıştım. Muhtemelen ani nişanla ve bunu takip eden ayrılıkla aynı zamanlarda olmalıydı.

Bakışlarımı masanın köşesinden ayırıp yüzüne çevirdim. "Bo, ben gerçekten..."

Yanağına süzülen yaşı silerek sözümü kesti. "Ben sadece... bunun mümkün olabileceğini düşünmüyordum." Yüzünde gülümseme vardı. "Kahretsin, üzgünüm," dedi öksürerek. "Ben..."

Bu planladığımdan *çok* daha büyük bir konuşmaydı. Kalbim, karşımda parçalara ayrılan ama aynı zamanda sağlam duran bu adam için sızlıyordu. Fakat her şeye rağmen yüzündeki hayret dolu, umut verici ifade içimi rahatlatıyordu.

Masanın üzerinden uzanıp elimi dirseğine koydum. Dokunuşumu hissettiğinde elini yüzünden çekerek benimkini tuttu. Bileğimi dudaklarına götürdü ve nabzımın attığı yere bir öpücük kondurdu.

Bu şehvet içeren bir öpücük değildi. Rahatlamak ve rahatlatmak için yaptığı bir şeydi çünkü ikimiz de ne diyeceğimizi bilemiyorduk.

Bo elimi bırakmadan masaya indirirken ona güven verici bir şekilde gülümsedim. "Dürüst olacağım, mutluluk gözyaşları *beklemiyordum*," dedim şakayla karışık.

Acı tatlı bir şekilde güldü. "Ben de beklemiyordum." Boğazını temizledi. "Özür dilerim, ilgiyi üzerime çekmek istemezdim."

"Ben doktorun muayenehanesinde başrolü oynadım zaten. O günden bu yana da *her gün* başroldeyim."

"Epey... sakin görünüyorsun."

"Şey, evet. Sanırım sakinim. İyi hissediyorum. Tabii kusmadığım zamanlarda. Sana söyleme konusunda korkularım vardı ama bunun dışında tuhaf şekilde huzurluyum. Çocuğum olmasını hep istemiştim, sadece *bu kadar* plansız olacağını düşünmezdim."

Başım sallarken kelimelerimi ezberliyormuşçasına yüzümü inceliyordu. Bu zor duruma dair tüm cevaplar bendeymiş gibi bana bakması çok fazlaydı. Yani galiba öyleydi. Elimi onunkinin içinden çekip kucağıma indirdim ve onu tekrar konuşmanın odağı yaptım. "Ayrıca bebeğin babasının DNA'sının fena olmaması da bir avantaj."

Bir özrün fısıltısıyla dolu gözleriyle bana baktı. "Kanseri saymazsak," dedi zayıf bir sesle.

O anda az önceki dalgın bakışlarının, gelecekle ilgili tereddütlerinin sebebini anladım. "Hâlâ hasta mısın?" diye sorarken temkinliydim. Kalbim boğazımda atıyordu.

"Hayır, değilim. Birkaç ayda bir test yaptırıyorum. Bir yıldır hiçbir şeyim yok. Ama..." Dişlerinin arasından bir nefes çekip oturduğu yerde kıpırdandı. "Her zaman başka bir yerde çıkma ihtimali var."

Midem *yine* bulanmaya başladı.

"Özür dilerim," dedi başını yana eğip rahatsızca kaşlarını çatarak. "Garanti vermem iyi hissettirirdi, biliyorum."

"Hayır, Bo. Özür dileme." Masaya eğdiğim başımı iki yana salladım. "Bu dünyada hiçbirimizin garantisi yok. Tek yapmamız gereken sahip olduğumuz zamanı en iyi şekilde değerlendirmek." Yüzümü ona çevirdim.

Dudakları seğirdi ve yüzünde beklenmedik bir sırıtış belirdi. "Klişeler, ha?" diye takıldı.

Kaşlarımı çattım ama ben de sırıtmaya başlamıştım. "Kapa çeneni," diye fısıldadım gülerek. "Kusura bakma ama sürpriz bebeğinin babasının kanser olduğunu öğrendiğinde ne yapman gerektiğine dair bir el kitabı falan yok. Ne yapacağımı bilemez

durumdayım şu an. Buraya gelirken şaşırtıcı haberlerin sadece bende olduğunu düşünmüştüm."

"Sorun yok," dedi samimiyet içermeyen bir sesle. "Bir de '*Her şeyin bir sebebi var,*' dersen tam klişe olacak."

Gözlerimi devirdim.

"Ah, bir de '*Çok cesursun,*' var! Favorim hep bu olmuştur."

"Biliyor musun, aslında bunların hepsi bir numaraydı. Hamile değilim. Sanırım artık gidebilirim." Kollarımı göğsümde kavuşturup sandalyemde arkama yaslanarak sırıttım.

"Öyle mi?" dedi. "Vay canına, sürprizlerle *dolusun.*"

"Canım sıkılmıştı, ne yapayım? Belki kahvemi bedavaya getirebilirim diye düşündüm. Ama değmezmiş. Epey sinir bozucusun çünkü."

Dudaklarını yaladı. Gözlerindeki muzip parıltı bir sonraki iğnelemesini düşündüğünü söylüyordu. Bu atışmalarımızın ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlayarak sabırla bekledim. Sonra Bo gözlerini kırpıştırıp başını salladı ve yüzündeki ifade tamamen silindi.

"Ne zaman öğrendin?" diye sordu kısık sesle.

Ah, tabii. Konuşmamız gereken daha önemli konular vardı.

"Geçen hafta. Bebek 24 Temmuz'da doğacak." Aramızdaki boş tabağı kaplayan şekerli kırıntıları inceledim. "Önümüzdeki cuma ultrason randevum var."

"Cuma mı?" dedi telefonunu çıkararak. "Saat kaçta?"

"Evet. Öğleden sonra dörtte."

"Nerede?" Kafasını kaldırırken başparmağı yazmak için hazır şekilde bekliyordu.

"West Ninth'teki klinik. Mavi bir bina."

Telefonuna not alıp başını salladı. "Seni almamı ister misin?"

"Sen... sen de mi geleceksin?"

"Elbette."

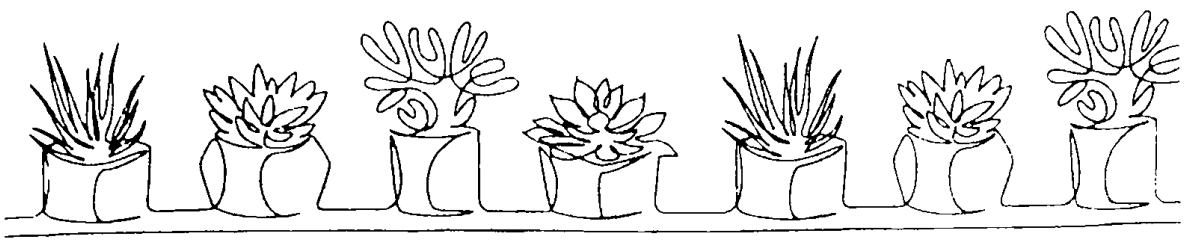
"Beni almana gerek yok, orada buluşuruz."

"Peki." Zayıf bir gülümsemenin ardından biraz sakinleşmesini sağlayan derin bir nefes aldı. "Eee, şimdi ne olacak?"

"Önce yiyecek birkaç şey daha alır mısın?" Deminki hamur işlerinin mezarını işaret ettim. "Acıktım."

Anında kalkıp bankoya yönelmesi, yüzümde bir gülümseme oluşmasına neden olurken göğsümde tehlikeli bir duygu uyandı. Bu adam için tüm vücudumu saran yumuşacık bir şefkat hissediyor gibiydim. Ancak onu bastırıp suçu hormonlara attım. DNA'mın ilkel bir parçası, üreme serüveninde benimle olan bu adama yakın olmamı söylüyordu sadece.

Eh, uzunca bir zamanı, muhtemelen *tüm ömrümüzü* yakın geçireceğimiz düşünülürse en azından tahammül edilmez biri olmadığına şükrediyordum.

9

"Bunlar mutluluk gözyaşları mı?" diye sordu Sarah. Altını süpürmem için sandalyelerden birini kaldırdı. Tıpkı bir sokak kedisi gibi kalan hamur işlerinin peşine düşmek için yıllardır vardiyamın son saatlerinde kafeye uğrar, genellikle de temizlikte bana yardım etmek zorunda kalırdı. Kendi faturalarını ödemek zorunda olan bir kadın rolü yaptığıyla ilgili ona takılırdım, o da hayatını yatak odasında kazandığını söyleyerek beni rahatsız ederdi.

"Tabii ki mutluluk gözyaşları, Sar." Ellerimi süpürge sapının tepesine dayayıp ona baktım. "Gerçekten böyle bir şeyi *hiç* beklemiyordum."

"Fakat bu iyi bir şey, değil mi?" Diğer sandalyeyi kaldırıp masanın üzerine ters şekilde koydu.

"O anda iyi hissettirdi ama..."

"Ama eve gittin ve aşırı düşünmeye başladın," diye sözümü kesti arkadaşım. Ona dik dik baktığımda içini çekti. Gözlerinde biraz sabır olsa da yüz ifadesine bitkinlik hâkimdi. "Win, bazen iyi şeyler sadece iyi şeylerdir. Bo bebek konusunda mutluymuş işte, neden bunu kutlamıyoruz?"

Boğazımdan şüpheci bir inleme sesi yükseldi. "Jack'in de ilk zamanlarda çok tatlı olduğunu düşünmüştüm. Davranışları çok düzgündü."

Ne zaman Jack'in konusunu açsam Sarah'nın gözlerinde minicik bir kıvılcım belirirdi. Sonra da eski sevgilimin bahsinin

beni ne kadar rahatsız ettiğini ölçmek için yüzümü incelerdi. Bahsi açan kişi *kendim* olsam da fark etmezdi.

"Bo, Jack değil," dedi temkinli şekilde.

"Adamla tanışmadın bile."

"Caleb ona kefil oluyor. Ben de erkeğime güveniyorum," diyerek başka bir sandalyeyi kaldırdı.

Süpürme işini bırakıp daha önce nasıl yanıldığımı, bazı erkeklerin çirkin yüzlerini saklamakta ne kadar iyi olduklarını ve nasıl hızla değişebildiklerini düşündüm. "Onu daha iyi tanımalıyım. Hayatımıza dahil olmak, doktor randevularına falan gelmek istiyor olabilir. Ama temelde birbirimize yabancıyız. Ya doğumhaneye de girmek isterse? Girerse *her şeyi* görür," dedim yüzümü buruşturarak.

"Seni bu duruma sokan şey..." Sarah abartılı hareketlerle kalçalarımı işaret etti. "Bo'nun *her şeyi* görmesi zaten." Süpürgeyi elimden aldı çünkü aynı anda hem konuşup hem süpürme kabiliyetimi yitirmiştim. "Bence her şey yolunda gidecek."

Ürperdim. "Birkaç içkinin ardından loş bir odada soyunmakla bir yabancının, bacaklarımın arasındaki kasırganın gözüne bakması arasında fark var."

"Sen *vajinana* kasırganın gözü mü dedin?"

"Doğumhanede öyle bir şeye dönüşecek, evet."

"Sen istemezsen doğuma girmez. Bu arada haberin olsun..." Duraksayıp elini omzuma koyarak sıktı. "Seni seviyorum ama ben doğumhanede *olmayacağım*."

"Sarah, sen birinin burnunun kanadığını görsen bayılırsın. Doğumdayken yanıma *yaklaşmana* izin verir miyim sanıyorsun?"

"Düşüncesi bile beni hasta ediyor," diye fısıldadı. Bakışları omzumun gerisinde bir yerlere dalmıştı.

"Teşekkürler." Ona boş boş baktım. "Çok yardımcı oldun."

Gözlerini devirip peşimden diğer masaya geldi, ben toz alırken süpürmeye devam etti. "Ultrason cuma öğleden sonraydı, değil mi? Sonrasında müsaitse Bo'yu bize davet etsene. Oyun

gecesi yaparız. Takım olursak kaybettiği zaman nasıl tepki verdiğini gözlemleriz. Stabilite için önemli, biliyorsun."

"Bu hafta sonu bayram olduğu için muhtemelen yurt dışına çıkacaktır. Babası Fransa'da yaşıyor."

"Gördün mü? Hakkında bildiğin şeyler var işte!" Topladığı pislikleri küreğe doldurdu. "Sen yine de davet et. İşi varsa vardır. Ama bebeğinin seksi annesiyle biraz zaman geçirmeye hayır diyeceğini sanmıyorum." Omuzlarını ve kaşlarını oynattı. "Belki seni tekrar hamile bırakmak ister."

"Öyle bir şey kesinlikle *olmayacak*."

"Niye endişelisin? İkiz doğurmaktan mı korkuyorsun? Bu bir ihtimal değil, biliyorsun."

"Biz..." Sarah etrafımda imalı danslar ederek dönerken ne diyeceğimi bulmaya çalıştım. "Bo ile ben tamamen profesyonel ilerlemeliyiz. Artık iş arkadaşı sayılırız."

Arkadaşım kalçasını ileri geri hareket ettirirken duraksadı. "*İş arkadaşı* mı?"

"İyi, tamam, iş arkadaşı değiliz. Ama ne demek istediğimi anladın. Dokuz ay boyunca... hayır, *minimum* on sekiz yıl boyunca birbirimizi sevmek zorundayız."

Sarah başını iki yana sallayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama..." dedi ihtiyatlı şekilde. "Fiziksel çıkarları olan ortak ebeveynler olsanız iyi olmaz mı mesela? Aranızda bir kimya olduğu belli. Seks deneyimi de güzelmiş."

"Seksin güzel olduğunu hiç söylemedim."

Yüzüme işaret ederken akrilik tırnağını neredeyse gözüme sokacaktı. "Her şey *burada* yazıyor. Bo'nun konusu ne zaman açılsa birazcık kızarıyorsun. Yine o tatlı, dolgun yanaklarının ihanetine uğradın."

"Bu kadar yakınımdayken *dolgun yanaklar* gibi tuhaf ve saçma ifadeler kullanma." Eline vurarak yüzümden uzaklaştırdım. "İyi, tamam," diyerek pes ettim. "Seks iyiydi." Hatta en iyi deneyimim olabilirdi ama bunu dile getirmedim. "Yine de buna devam edersek işler karmaşıklaşabilir."

"Ya da çok eğlenceli olabilir. Benim gözümde Bo güzel giyinen, bebek haberini mutluluk gözyaşlarıyla karşılayan, süper espri anlayışı olan, iyi bir işe ve kendi evine sahip bir adam. Bunların hepsini sen söyledin bu arada, ben değil." Sırtını dikleştirip burnunu kaldırarak ellilerin komedi dizilerindeki bir karakter tavrına büründü. "Aman Tanrım, ne yapsak? Böyle bir adama âşık olmaman için dua ediyor olacağım!"

Burnuna fiske atma dürtüme karşı koydum. "Sen iflah olmazsın."

"Ayrıca tüm seçenekleri gözden geçirmediğini söylemeliyim, bebeğim." Bankoya oturup ellerini silkeledi. "Onu her yönden tanıma şansına kapılarını kapatmamalısın." Sarah şaşırtıcı şekilde ciddiydi. "Sen en güzel şeyleri hak ediyorsun. Bo'nun da güzel bir şey olup olmadığını görmeliyiz. *Tek* dediğim bu."

"O güzel bir şey, Sar. Bebek için." Ben de bankoya hoplayıp yanına oturdum. "Yanımızda olacağını söyledi ve benim için bu yeterli."

"Tamam. Seni anlıyorum." Aramızda ağır bir sessizlik oluştu ama söyleyeceklerinin bitmediğini biliyordum. Sarah'nın geri adım attığı pek görülmüş şey değildi. "Ama..." *İşte geliyor.* "Aletinin boyutunu doğru bildiğimde beni durdur." Avuçlarını önünde birleştirip yavaşça aralamaya başladı. İki elinin arasındaki mesafe büyüdükçe ağzı da şaşkınlıkla açılıyordu.

"Dur. *Bu kadar*," dedim tatmin olmuş bir gülümsemeyle.

"Ciddi misin?" diye fısıldarken bakışları muzipti.

"Ciddiyim." Gerçek bir başarı -en azından *benim* başarım- sayılmayacak olsa da kendimle berbat şekilde gurur duyuyordum.

"Hamile kalmana şaşmamalı. Adam doğrudan yumurtalığını hedef alıp on ikiden vurmuş!"

"Noel hediyesi olarak sana bir anatomi kitabı alacağım."

Sarah iç geçirdi. "Bir şeyleri bilmiyorsam, suçlusu sağlık hocamız."

"Bayan Forestein'i bu işe *karıştırma*. Kadın elinden geleni yaptı." Sabah vardiyası için temiz ve hazır durumdaki kafede etrafıma baktım. İşim bitmiş olsa da henüz içimden gitmek gelmiyordu. Bazen bunu yapar, kapanış saatinden sonra uzun uzun otururduk. Eve gitmenin zor olduğunu itiraf etmeliydim. Çünkü orada beni yalnızlık bekliyordu.

"Bo'yu cuma akşamı davet edeceğim." Zarifçe bankodan inmeye çalışsam da başarısız oldum. Neredeyse bileğimi burkuyordum. "Ama dolap çevirmek falan yok, tamam mı?"

"Sadece güzel kız yeğenim için dedektif modunda olacağım." Sarah elini kalbine bastırdı.

İnmesine yardım etmek için elimi uzatarak, "Ya da erkek yeğenin," diye ekledim.

"Hey. Hiç düşündün mü?" Sarah birleşmiş ellerimize bakarken karakterine aykırı şekilde çekingendi. "Bebeğin de elinin küçük olma ihtimali var mı?"

"Bebeğin mi? Ah, sanmıyorum. *Galiba* bu genetik bir şey değil."

"Evet ama senin elinin küçük olmasının nedeni annenin rahminin şeklinde bir gariplik olması değil miydi? Bu yüzden elin sıkışmıştı?"

"Annem hep böyle söylerdi ama kim bilir?"

"Peki rahim şekli genetik midir?"

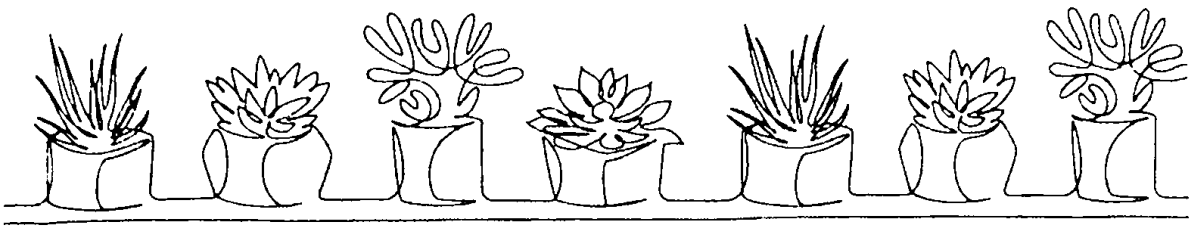
"Bilmem," dedim arkalarda bir yere dalarak. "Emin değilim."

Sarah görüş alanıma girerek hafifçe ama güven verircesine gülümsedi. "Öyle olsa da acayip süper gizli el hareketleriniz olur işte."

Derin bir nefes alıp kendimi ana dönmeye zorladım. Aslında durum basitti. Endişelenecek bir şey yoktu çünkü şimdilik bir

şey bilme ihtimalimiz yoktu. Hem eli küçük olsa da bu kötü bir şey değildi... değil mi? "Evet, öyle olur," dedim.

"Hadi seni evine bırakayım." Sarah kolunu omzuma atıp beni arka kapıya yönlendirdi.

10

Ultrason randevuma vaktinde yetişebilmek için, işten erken çıkmak zorundaydım. Neyse ki kafenin sahibi Lisa çoğu zaman otla kafayı bulmuş oluyordu ve personelinin özel hayatıyla, ilgi alanlarıyla, hatta genellikle isimleriyle alakası yoktu. Bana izin verirken ne randevum olduğunu bile sormadı.

Kafede uzun süre çalışmak beni bu güven seviyesine ulaştırmıştı. Yani en azından vardiyamın sonuna doğru erken çıkabilme ayrıcalığına sahiptim. Teknik olarak yetkili olmasam da gerektiğinde birkaç ekstra iş yaparak bazı haklar kazanmıştım.

Programı ben yapıyor, kafeyi açacağım sabahlar kimin kapanış yapacağına ben karar veriyordum. Lisa etrafta değilken yeni elemanları ben eğitiyordum. Yine de bana birkaç kez sormuş olmasına rağmen müdür yardımcısı pozisyonunu istemediğimi belirtmiştim. Böyle bir unvan, beraberinde bazı beklentiler de getirirdi. Zaten bu iş hiçbir zaman kalıcı olmayacaktı. İşe girdiğimden bu yana hep bir ayağım kapıdaydı ama *iki* ayağımı da kapıya götürmek için bir hamle yapmıyordum.

Otobüsten inip caddenin karşısındaki büyük, mavi binaya doğru ilerlerken kar yağmaya başlamıştı. Sağlık merkezinin kapısından içeri adım attığımda lobide bekleyen Bo'yu gördüm. Yön tabelalarından birinin altmda dikilmiş, telefonuna bakıyordu. Tabeladan, ultrason odasının ikinci katta olduğunu öğrendikten sonra tekrar ona dönerek yanına ilerledim.

Kahverengi süet paltosuyla mavi kot pantolonu geçen hafta kafeye geldiğinde üstünde olanlardan daha gündelikti. Yine de

ben siyah yoga taytım, geçen kış ördüğüm camgöbeği kazağım, mor renkli diz boyu şişme montum ve beni neredeyse boğan aşırı uzun atkımla onun yanında fazla özensiz görünüyordum.

Kış mevsiminden nefret ettiğimden bahsetmiş miydim?

"Seninle burada karşılaşmak ne hoş," diye şakıdım atkımı çıkarırken.

Kafasını kaldıran Bo'nun yüzünde gülümseme vardı. "Selam." Telefonunu cebine koydu. "Bu şekilde *karşılaşıp* durmaktan vazgeçmeliyiz," derken esprisiyle aşırı gurur duyuyormuş gibi görünüyordu.

"Cidden mi?" Tek kaşımı kaldırdım.

Omuz silkerken şapşal gülümsemesi sinir bozucu derecede yakışıklı olan yüzüne daha da yayılmıştı.

Çenemle merdiveni gösterdim. "Hazır mısın?"

Başıyla onaylayıp ikinci kata giderken hemen peşime düştü. Ancak sonra aceleyle, "Ah, bir dakika," diyerek bileğimden tutup beni kendine çekti. Aniden durdurulmanın verdiği şaşkınlıkla boğazımdan bir *of* sesi yükseldi.

"Pardon. Unutmadan önce şunu yapmam gerekiyordu." Telefonunu cebinden çıkarıp önümüzde tuttu ve kameranın yönünü değiştirerek küçük ekranda görünmemizi sağladı. "Üç, iki..." *Klik.*

Kendi yansımamı görmek otomatik olarak gülümsememi sağlamış olsa da lobinin ortasında neden fotoğrafımızı çektiğini merak ediyordum. Bo tuhaf bir şey olmamış gibi telefonunu tekrar cebine koyup merdivene yöneldi.

"Bu neydi?" Sesimde şaşkınlık vardı.

Bo "*ah seni zavallı şey*" dermişçesine abartılı bir şekilde dudak büzdü. "Telefon, tatlım."

"Telefonlara aşinayım, sağ ol. Neden fotoğrafımızı çektin?" *Bana tatlım diye seslenmemelisin. Bunu yaptığında midem uzaydaki bir tekerleğe dönüşmüş gibi hissediyorum.*

"Günü belgeliyorum! Çocuğumuzla tanışmak üzereyiz. Hiçbir şeyi unutmak istemiyorum."

"Peki." Bu garip adam karşısında gözlerim kısılsa da gülümsedim. "Kabul edilebilir." Merdiveni tırmanmaya başlayıp ilk katı tamamladığımda içimi dehşet kapladı. Bo daha basamakların yarısındaydı ve mecburen yavaş ilerliyordu.

Özür dileme dürtüme karşı çıktım çünkü bunu yapmak hız farkımıza daha fazla dikkat çekerdi. Bunun yerine o yanıma varana dek duvardaki boktan resme hayranlıkla bakıyormuş gibi yaptım. Sonra onun adımlarına uyarak yavaşça ultrason ofisine yürüdüm.

Aşırı hamile bir kadınla partnerinin bulunduğu bekleme odasına geçmeden önce resepsiyon görevlisine adımı ve kimliğimi verdim. Parlak mavi boyalı odanın floresan aydınlatması berbattı. Duvarlardaki uçları kalkık kelebek ve orman hayvanları çıkartmaları, köşede küçük bir dergi seçkisi vardı. Şu anda da benden *çok daha* hamile olan kadın o dergileri karıştırmakla meşguldü.

Kadın... *kibirli* görünüyordu. Bir falcının kristal küresini okşaması misali karnım okşuyor, adeta insan soyunun devam etmesini sağlayan tek kişi kendisiymiş gibi burnu havada duruyordu.

Karnımı işaret ederek, "İlk mi?" diye sordu şeker gibi bir sesle. Parmağını geri çekerken omuzlarını kıpır kıpır bir tavırla kaldırmıştı.

Dudaklarımı birbirine bastırmış halde nazikçe gülümseyerek başımla onayladım.

"İlkler çok özel olurlar. Ah, çok korkuyor olmalısın." Samimiyetsizce dudaklarını büzdü.

Hadi canım?

Kaşlarını çatarak, "Zavallı şey," diye mırıldandı.

Ona cevap vermiş miydim? Onay almak için Bo'ya baktım ama o kot pantolonun dizindeki görünmez bir ipliğe dalmıştı. Ancak yan gözle bakışı ve hafif sırıtışı, Doğurgan Myrtle'ın -gerçi ses tonuna bakılırsa kendisi takma isim olarak muhtemelen *Meryem Ana*'yı tercih ederdi- saçmalıklarını duyduğunu gösteriyordu.

"Bu muhtemelen *bizim* son ultrasonumuz." Elini karnına götürdüğünde dev pırlanta yüzüğünün plasenta üzerinde ağırlık yapacağından endişelendim. "Otuz dokuz haftalığız." Diğer elini kocasının omzuna koydu. Gözlerini ona dikmiş, hayranlıkla bakan adam gür bıyığı ve *heyecanlı* yapısıyla *Ned Flanders*'ı andırıyordu.

"Bu bebek her an gelebilir," diye şakıdı Ned, Myrtle'a. Sesi tüm odada yankılanacak kadar yüksekti.

"Vay canına, hiç belli olmuyor." Adamın karnına işaret ederken *yanlışlıkla* dostane olduğu düşünülebilecek muzip bir sırıtış takınmıştım.

"Ay ne komik kadın." Myrtle, Bo'ya bakarak beni işaret etti. "Umarım genetiktir."

"Komik eş, mutlu yaşam. Ben bunu bilir bunu söylerim," diye ekledi yanındaki Ned.

Bo bana yüzlerce sorunun ağırlığını taşıyan kısa bir bakış attı. Ben de hepsine sessizce yanıt verdim.

"Ah, bilemiyorum. Biz aslında lobide tanıştık. Ultrasonla ilgili neyin bu kadar abartıldığını merak ettiğim için hanımefendi ona katılmama müsaade etti," dedi Bo son derece ciddi bir tavırla.

"Ben Guinevere bu arada." Tokalaşmak için Bo'ya elimi uzattım. "Affedersin, kendimi tanıtmayı unutmuşum."

"Lance," diye yanıtladı karşımızdaki çifte bakarak. "Sizin isimleriniz?"

Kadın birdenbire utangaç göründü. "Melissa."

"Ted." Adamın adını neredeyse tutturmuştum.

"İkinizle tanıştığıma memnun oldum." Bo kafasını koridora doğru eğdi. "Seninle tanıştığıma da memnun oldum tabii," diyerek yeni dostlarımıza göstermeden göz kırptı.

"Yani... sen bebeğin babası değil misin?" diye sordu Ted *-yani Ned-*.

"Hangi bebeğin?" Bo afallamış gibi göründü.

* Amerikan animasyon dizisi *The Simpsons*'daki kurgusal karakter. (ç.n.)

"*Hanımefendinin* bebeğinin." Adam bana dudakları aralanmış halde bakıyordu. Zavallıcık, aşırı şaşkındı.

Başparmağıyla beni işaret ederek, "Ah! Gwen'in bebeğinin mi?" diye sordu Bo.

Kahkahamı bastırmaya çalışırken burnum seğiriyordu.

"Evet," diye doğruladı Ted. Şaşkınlığı gittikçe artıyordu. Tırnaklarını inceleyen Melissa ise rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Hayır, bebeğimin babası o değil," dedim dalgalanan sesimle. "Ama..." Bo'ya döndüm. "Eğer *müsaitsen* iş senin olabilir."

"Ah, vay canına." Bo gözlerini benimkilerden ayırmadan elini kalbine götürdüğünde gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Bu benim için büyük bir onur olur..."

Melissa dikkatimizi çekmek için boğazını temizledi. "Konuşmak istemiyorsanız, söylemeniz yeterliydi. Bu kabalığa gerek yoktu."

Her şeyden habersiz görünen Ted hâlâ küçük oyunumuza kapılmış durumdaydı. "Eee, bebeğin babasının kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Korkarım ki bizim hikâyede de birazcık *Mamma Mia** havası var," diye yanıtladım.

"Başlıyoruz," dedi Bo sessizce. O sırada Melissa kocasını kendine doğru çekip kulağına fısıldamaya başladı. Ted'e bizimle konuşmayı *kesmesini* tembihlemeyi bitirdikten sonra agresif hareketlerle yanındaki rafa uzanıp 2000'lerin başlarından kalma bir *People* dergisi aldı.

Bo'yla göz teması kurmamaya çalışsam da kahkahalarını bastırmaya çalışırken omuzlarının sarsıldığını hissedebiliyordum. Dışarıdayken sadece Sarah'yla böyle aptalca şeyler yapabilirdim çünkü beni destekleyeceğini bilirdim. Sanırım Bo'yla beraberken de bu türden saçmalıklar yapabilmeyi ve rahat hissetmeyi iyiye işaret olarak alabilirdim.

* Yönetmenliğini *Phyllida Lloyd*'un yaptığı, başrollerinde *Meryl Streep, Amanda Seyfried, Pierce Brosnan, Colin Firth, Stellan Skarsgård, Dominic Cooper, Julie Walters* ve *Christine Baranski*'nin olduğu 2008 yapımı müzikal film. (ç.n.)

Gerçi Ted'e birazcık acımıştım. *Ah tatlı, saf Ted.*

"McNulty?" Teknisyen köşeden seslenip kafasını bir kez dışarı uzatmakla yetindi.

"Evet!" Ayağa kalkarken bacaklarımın birden merdiveni tırmanırken olduklarından daha zayıf hissettirdiklerini fark ettim. Doğruyu söylemek gerekirse şu ana kadar dikkatimi dağıttıklarından dolayı Melissa, Ted ve tabii Bo'ya minnettardım. İşyerinde gün boyunca aşırı stresliydim ve dün gece doğru düzgün uyuyamamıştım.

Bebeğin başına korkunç bir şey geldiğini falan düşündüğümden değildi. Semptomlara bakılırsa her şey pürüzsüz ilerliyordu ama mide bulantılarım hâlâ aynıydı. Doktor Salim, çantamda sürekli poşet taşımak ve yatağımın başında tuzlu kraker bulundurmak zorunda kalmamın iyi bir şey olduğunu, bunun bebeğin güçlü şekilde büyüdüğünü gösterdiğini söylüyordu.

Sanırım benim asıl korkum her şeyin birdenbire çok gerçek gelmesiydi. Koridorun sonundaki ultrason sedyesine beni yaklaştıran her adım, kendimi *bu* yola adadığımın kanıtıydı. Bu büyük kararı *azıcık* mantık, *çokça* içgüdüyle almıştım ve *bu* bebeği doğurma kararı bir derece varsayımsaldı. Ancak o odaya girdiğim anda *bebeğimi... bebeğimizi* dünyaya getireceğime gerçekten karar vermiş olacaktım.

Bo, bacaklarımın beni taşıyabildiğinden çok daha hızlı yürüyerek teknisyenle beraber önden ilerliyordu. Bir ara bana döndü ve cesaret verici, tatlı bir şekilde göz kırpıp gülümsedi.

Bunu... yani bu anın ciddiyetini, yoğun baskıyı onun da hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Yerçekimi adeta binanın içinden çekilmişti. Koridorda süzülerek yeni gerçekliğimize doğru yaklaşıyorduk.

Muhtemelen hissetmiyordu.

Yine de odanın ortasındaki sedyeye uzanıp hâlâ herhangi bir değişim geçirmemiş göbeğimi açarken rahatlamak için solumdaki *Bo'ya* baktım. Hemen isteğimi gerçekleştirerek tutmam için elini uzattı.

"Her şey yolunda." Ses tonu bana uçak kalkmadan hemen önce korkan çocuğunu sakinleştirmeye çalışırken, "*Daha önce pek çok kişi bunu yaptı, endişelenmeye gerek yok,*" diyen bir anneyi hatırlatmıştı. Buna rağmen sesinde, "*Gerçi uçak kazası duyulmamış şey değil,*" diye eklercesine küçük bir endişe olurdu.

"Söz veriyorum," diye devam edip başını sallarken kaşlarını çatmıştı. Yüzünde konsantrasyon ve denge vardı. Bana *böyle* bir teminat vermek istediğine göre gerçekten korku içinde görünüyor olmalıydım.

Sağımdaki teknisyen *hiç susmadan* bir şeyler anlatıp duruyordu ama ben sadece yarısını duyuyordum. Gözlerim Bo'daydı. Kadını dikkatlice dinlemesini ve başım sallamasını izlemek, daha derinlere düşmemi önlüyordu. En azından o andaydı ve kulak verebiliyordu. Buradan ayrılırken ihtiyacımız olan bilgileri toplamış olacaktı.

Teknisyen elini sağ omzuma koyduğunda ona ve önünde durduğu makineye döndüm. "Şimdi jeli süreceğim, biraz soğuk olacak. İşimiz bittiğinde karnından sileceğiz." Bana jel şişesini gösterdiğinde zayıfça gülümseyerek başımla onayladım.

Bo'nun elini sıktım, o da kalp atışlarıma uyum sağlamak istercesine ritmik şekilde elimi sıkıp bırakmaya başladı. Kısa bir an için Sarah'yı da çağırmış olmayı diledim, böylece hayatım buna bağlıymışçasına ona tutunmak zorunda kalmazdım.

Soğuk jel tenime değdi ve teknisyen ultrason başlığını beklediğimden daha sert bir şekilde tenime bastırdı. Adeta karnımı oyuyordu. Acı verici derecede uzun gelen birkaç saniyenin ardından bebeği bulamadığından endişe etmeye başladım. Belki de bebek artık *yoktu*.

Bir milyon korkunç senaryo zihnimi esir alırken dehşet hissi omurgamda buzlu su etkisi oluşturdu. Odada daha önce olmayan bir soğukluk hissetmeye başladım. Serin bir esinti tenime çarpıyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Sinir uçlarım *kesinlikle* panik zamanının geldiğine dair sinyaller gönderiyordu. Ancak sonra Bo beni çekip kurtardı.

Ona döndüğümde, benim bakmaya çok korktuğum ekranı kocaman gözleri ve açık kalmış ağzıyla izlediğini gördüm. Titrek bir nefes verirken yüzünde neşe belirdi. Öne eğilip bana tam anlamadığım bir şey fısıldadı, ardından başlık tekrar hareket ederken kımıldamadan öylece kaldı.

Hafif hayretinin, dudağını ısırıp başını iki yana sallayarak bastırmaya çalıştığı tam bir coşkuya ve gülümsemeye dönüşmesini izledim.

"Winnifred?" dedi arkamdaki teknisyen. "Sen de görmek istemez misin?"

Gözlerimi kısıp dudaklarımı büzerek kendimi hazırladım ve yavaşça döndüm.

Orada, siyah beyaz ekranda, beni bekleyen minik, mükemmel bir *fasulye* vardı.

Bebeğim.

Başka bir bebek değildi. *Benim* bebeğimdi.

Düşündüğüm kadar dehşet verici olmadığını fark ettim çünkü bu bebeğin benim olduğunu biliyordum. Kahretsin, öyle gerçekdışıydı ki... Bir onurdu. Muhteşem, inanılmaz, olağanüstü ve yüce bir *şeydi.*

Bebeğin kırpışarak hareket etmesini izlerken rahatlık hissi tenimi ısıttı. Sanki bulutlu bir günde güneşin bir huzmesini tenimde hissediyordum. Kalbim sevinçten patlayacakmış gibi şişmişti.

Teknisyen elindeki başlığı karnıma iyice bastırarak bana bebeği daha iyi göstermeye çalışırken gülümsedi. "Çok aktif bir bebek. Doğduğunda ellerinizi epey meşgul edecek gibi görünüyor."

"Hı hı," diye mırıldandım. *Ama bizim küçük bir el sorunumuz var, hanımefendi.*

Bebek ekranda tekrar hareket etti. Bana bir pireyi anımsatan bu küçücük seğirme, tüm dünyayı unutmama sebep olmuştu.

Tekrar yap, diye bağırdım içten içe. Damarlarımın ve kanımın radyo sinyal vericileri gibi ona bir mesaj iletmesini, bebeğin beni bir şekilde duyabilmesini umuyordum.

Bebek yeni bir seğirmeyle başlıktan kaçarken Bo derin bir sesle güldü. "Birileri biraz mahremiyet istiyor sanki."

"*Of*, anne. *Of*, baba. Beni bir salsanız artık?" dedim huysuz bir ergen gibi.

Aynı şekilde sızlanarak, "*Acayip* sinir bozucusunuz," dedi Bo.

Şimdiden çekilmezdik ve buna bayılmıştım. Muhtemelen olması gerekenden daha çok hoşuma gitmişti.

Teknisyen görüntüyü izlemeye devam ederken birkaç ölçü alıp not yazdı. Yüzünde oluşan konsantrasyonu gördüğümde bir an bunun endişe olabileceği aklıma geldi. Belki de yalnızca eğitimli gözlerin fark edebileceği bir sorun vardı.

"Bebek iyi mi?" Kelimeler daha düşünemeden dudaklarımdan dökülmüştü.

"Bence her şey yolunda," diyen teknisyen ekran yerine yüzüme baktı. "Kalp atışlarını duymak ister misiniz?"

"Evet, lütfen," dedik Bo'yla aynı anda.

Birkaç düğmeye basıp bir başka düğmeyi çevirdi ve kısık bir ses duyuldu. Sonra bebeğin kalp atışlarının sesi yükselerek odayı doldururken mükemmel bir ritimle duvarlarda yankılandı. İnsanın hayatını tamamıyla değiştirecek güçte, muhteşem bir sesti.

Kesik nefeslerimin, Bo'nun bilinçsizce çıkardığı hayret ve mutluluk karışımı seslerin ve diğer *her şeyin* arasında duyabildiğim tek şey buydu. Dışarıdaki şehir, zihnimdeki kaygı fısıltıları, tüm bu değişimler karşısında ezilen kaburgalarımın çatırtısı yok oldu.

Güm güm. Güm güm. Güm güm. Rayların üzerinde ilerleyen bir tren gibiydi.

Güm güm. Güm güm. Güm güm. Artık bunun sorgulaması yoktu.

Güm güm. Güm güm. Güm güm. Bu bebek *mutluluk getiren* bir kazaydı.

Gözyaşları alt kirpiklerimi ıslatırken, "Vay canına," diye nefes verdim.

Teknisyen yazmaya devam ediyordu. "Kalp hızı altmış yedi."

Anı bozmaktan endişe edercesine kısık sesle, "Bu iyi bir şey mi?" diye sordu Bo.

"Evet, tam olmasını istediğimiz gibi."

Bo rahat bir nefes verdikten sonra sıcak dudaklarını elimin üstüne bastırdı. Gözlerimi ekrandan ayırıp ona baktığımda temas ettiğimiz noktayı görmek bir anlığına afallamama neden oldu. Gerçi yaptığımız diğer şeyler düşünüldüğünde bu his epey absürttü.

"Burada olmama izin verdiğin için teşekkür ederim," dedi. Bunu belki de ses çıkarmadan, yalnızca dudaklarını oynatarak söylemişti. Emin değildim. Duyabildiğim tek şey düzenli bir şekilde atan kalbin sesiydi.

Duygular boğazımı düğümlerken, "Bunu kayda alabilir misin?" diye sordum boğuk sesle.

Bo elimi bırakıp telefonunu çıkardı ve ses kayıt uygulamasını açarak kayda başladı.

Birkaç dakika sonra teknisyen sesi yavaşça kısıp makineleri kapattı. "Sizin için ultrason fotoğraflarını basacağız. Önümüzdeki birkaç gün içinde doktorunuz sizinle iletişime geçecektir." Duraksadı. "Aslında Noel'e iki gün kaldığı için muhtemelen haber almanız biraz gecikir ama aramızda kalsın..." Fısıldamak için eğildi. "Endişe etmeyi gerektirecek hiçbir şey olmadığını söyleyebilirim." Göz kırptı.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Size birkaç dakika vereyim," diyerek bana ılık bir havlu uzattı. "Jeli silmeniz için." Göbeğime işaret ettikten sonra sedyenin etrafından dolaşıp odadan çıktı.

"Bu harikaydı," dedi Bo ben karnımı silerken. "Ama bebek, beklediğim insan formundan çok uzakmış."

"Minik bir fasulye tanesi gibi," dedim sevgiyle gülümseyerek.

"Sürekli kıpırdanıp duruyordu," diye devam etti Bo inanmazlıkla. "İçeride gayet rahatmış gibi. Çok çılgınca, değil mi?"

"Aynen, kendini evinde hissettiği belli." Doğrulup tişörtümü indirdim. "Vay canına." Bunu söylemeye doyamıyordum çünkü gerçekten "*vay canına*" demeyi hak eden bir durumdu.

"Evet." Bo derin bir nefes vererek onaylarken yüzünde çarpık bir gülümsemeyle bana baktı.

"Bir bebek," dedim gözlerine bakarak.

Başını iki yana salladı. "Bir bebek," diye tekrarladı.

"Bu delilik."

İçini çekip yüzünü ovuşturdu. "Acayip havalı ama." Bana baktığında neşeyle birbirimize gülümsedik ve ben sedyeden indiğimde birlikte resepsiyona yöneldik.

Teknisyenin verdiği tıpatıp aynı iki ultrason fotoğrafını aldıktan sonra rahat bir sessizlik içinde merdivenden lobiye indik. Dışarıda lapa lapa yağan kar, sokak lambalarının altmda parlıyordu.

"Off," diyerek dışarıdaki şüphesiz soğuğa bakıp atkımı boynuma sıkıca doladım.

Paltosunun düğmelerini iliklerken, "Seni evine bırakmamı ister misin?" diye sordu Bo. Sonra durdu ve bir saniyeliğine beni izledi. "Aslında ısrar ediyorum, seni evine ben bırakacağım."

İyi niyetle gözlerimi devirdim. "Bu çok iyi olur, sağ ol," dedim ama sonra Sarah'nın önerisini hatırladım. "Bir dakika... bu akşam için planın var mı?"

Paltosunun önünü iliklemeyi bitirince iki elini de ceplerine soktu. "Hayır." Tek kaşı kalkarken dudağının kenarı da kıvrıldı. "Ne düşünüyorsun?"

"Benimle Caleb ve Sarah'nın evine gelmek ister misin? Oyun akşamı yapacağız."

Hevesle başını salladı. "Tabii, olur. Çok isterim. Arabam şu köşede." Bo kliniğin kapısını açtı ve fırtınaya adım attık. Rüzgâr etrafımızda ıslık çalarak dönerken elini belime yaklaştırıp dokunmadan beni yönlendirdi. Ön yolcu kapısını benim için açtı ve bindiğimde kapattı. O hızlıca arabaya atlayıp yerine yer-

leşirken ben de duyularımı geri kazanmış, nefesimle ellerimi ısıtmaya başlamıştım.

Bo'nun arabası çok güzeldi. Araçlar hakkında fazla şey bilmezdim ama orta konsolda bulunan tablet boyutundaki ekranı ve ısıtmalı deri koltuklarıyla epey bir paraya mal olduğunu tahmin ediyordum.

"Araban güzelmiş," dedim tam bir aptal gibi.

Bir düğmeye basıp aracın ışıklarını yaktı. Motorunu çalıştırırken dudağı hafifçe seğirdi. "Teşekkürler."

"Sarah'nın evinin yolunu hatırlıyor musun?"

"Evet. O evle ilgili her şeyin hafızama kazındığını söyleyebilirim." Silecekleri çalıştırarak ilerlemeye başladı.

İlk başta bu söylediğinin sebebinin evin güzelliğiyle ya da Sarah ile Caleb'm zenginliğiyle alakalı bir şey olduğunu sandım. Fakat daha sonra söyleyiş tarzını fark ettim. En son oraya gittiğimizde olanlara imada bulunuyordu. Yanaklarımın kızardığını hissederken ayın fazla parlak olmamasına şükrettim.

"Beni davet etmene sevindim. Dürüst olmak gerekirse, *bunu* nasıl yapacağımızı bilemiyordum. Ama sanırım önceden ayarlanmamış şekilde bir arada vakit geçirmek, birbirimizi tanımamız için güzel olacaktır. Ne de olsa..." Omzunun arkasına bakarak şerit değiştirirken cümlesini yarıda kesti.

"... birbirimize mahkûmuz?" diye tamamladım.

"Bu biraz tuhaf oldu. Ben ortak bir hedef için çalışacağımızla ilgili bir şey söyleyecektim."

"Ben geçen gün iş arkadaşı olduğumuzu söyleyerek Sarah'yı dehşete düşürdüm."

"Dehşete düşürdün, ha?" diye takıldı.

"Şaşkınlıktan buz kesti de diyebilirim."

"Aslında evet, bizim bu yaşadığımız şeyi tanımlamak için doğru bir terim yok."

"Ortak ebeveynler olduğumuzu söyleyebiliriz."

"Ama *ebeveyn* unvanı, çocuğun fiziksel olarak var olduğu zamanı kapsıyor gibi," dedi Bo. Sonra karnıma bakarak, "Gücenmece yok," diye ekledi.

"O zaman arkadaşlık diyelim."

"Ortak bir bebeği olacak arkadaşlar."

"Evet. Ortak bir fetüsü olan arkadaşlar."

"Bu terime de yeni bir anlam kazandırdık." Güldü. "Ama evet, arkadaşlık iyidir."

"Arkadaşlık süperdir."

"Sana çok fena arkadaşlık edeceğim, Freddie McNulty."

"Vay, bu ne agresiflik?" dedim kıkırdayarak.

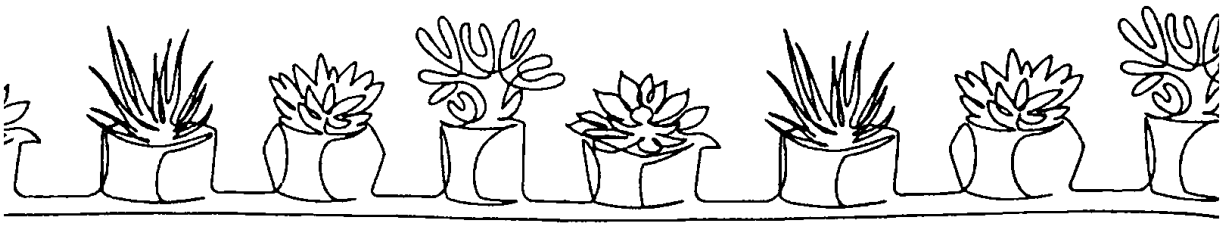
"Bir huyumu bilmen gerektiğini düşünüyorum. Her iki tarafa da fayda sağlayacak bir görev olsa bile aşırı rekabetçiyimdir. O yüzden bu yoğun arkadaşlığa hazır olsan iyi edersin."

"İşleri çok tuhaflaştırdın. Ancak..." dedim koltukta daha dik oturup kollarımı göğsümde birleştirerek. "Bilmelisin ki ben de fazlasıyla rekabetçiyimdir. Üzgünüm ama asla kazanamayacaksın. Çünkü o kadar hızlı şekilde kankan olacağım ki, başın dönecek. Sense benim için yalnızca bir tanıdıktan ibaret kalacaksın."

"Hadi bakalım," diye karşı atakta bulundu Bo.

"Ayrıca bana Freddie deme."

"Tamam *Frederick*."

11

Kilerden yeni bir paket *tortilla* alırken, "İçeride *neler oluyor* öyle?" diye sordu Sarah fısıltıyla bağırarak.

Üç saat önce Bo'yla buraya geldiğimizden beri oynadığımız her *Catan* oyununda Sarah'yla ekip olmuş ve bir türlü kazanmayı başaramamıştık. Bo masa oyunlarında absürt şekilde iyiydi, Caleb da ona her değiş tokuş isteğinde destek atıyordu.

"Neler olduğunu bilsem kıçımızın Mutlu Yeşil Dev tarafından tekmelenmesine izin verir miydim? Ama bence suçlu Caleb," dedim buzdolabından salsa sosu çıkarırken.

"Bo değiş tokuş esnasında aşırı sakin davranıyor. Her seferinde ne yapacağımızı *biliyormuş* gibi. Aslında bu... tuhaf şekilde seksi." Sarah kavanozu benden alırken endişeyle yüzünü buruşturmuştu.

"Of, Tanrıya şükür. Sadece ben böyle hissediyorum sanıyordum," diye fısıldadım. "Yeni bir hesap yaparken çenesini kibirli bir şekilde kaşıması ve..." Sustum. "Aman Tanrım, ne diyorum ben? Bu adam bize ne yapıyor?"

"Bebeğim?" dedi Caleb mutfak kapısının eşiğinden. "Yardıma ihtiyacımız var mı?"

"Evet, var," dedi Sarah dişlerinin arasından. "Adama bir *lanet* koyun karşılığında neden altı cevher verdiğini anlamaya ihtiyacımız var."

"Doğrusu hiç bilmiyorum. Sanki beni bir şekilde büyüleyip elimden aldı."

"Kendimizi toplamalı ve güçlerimizi birleştirmeliyiz. Adam

bizi yıkıp geçiyor." Sarah içini çekerek önümdeki dolaptan kâse almaya uzandı. "Belki de oyun oynamayı bırakarak doğrudan sorguya geçmeliyiz. Bu adam kim? Deccal'le arasında neler geçti? Winnie'yle ilgili niyeti ne? Caleb, sen *tabii ki* iyi polis olacaksın."

Tam karşı çıkacağım sırada koridordan ayak sesleri geldi.

"Herkes burada mı?" diye sordu Bo. Elleri kotunun ceplerinde, tembel adımlarla mutfağa girdi. Hafif şaşkın bir gülümsemeyle yüzlerimize bakıyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Yoo, her şey yolunda!" dedi Sarah normalden daha tiz bir sesle.

"Sürekli kazandığın için biraz kızgınlar," dedi Caleb haini.

Beni işaret ederken aşırı büyük bir sırıtış takınarak, "Seni uyarmaya çalıştım," dedi Bo. "Rekabetçiyimdir dedim." Tek omzunu silkti.

"Bu normal bir rekabetçilik değil," diye karşı çıktım parmağımı ona doğrultarak.

Genç adam gözlerini parmağımdan ayırmadan bana doğru ilerledi ve parmağımın ucu sert kaburgalarına değene dek durmadı. O temas ettiğimiz noktaya küstahça gülümseyerek bakarken midemin takla atmasını umursamamaya çalıştım.

"Kaybettiğin için *Monopoly* tahtasını devirdiğin ya da zar tuttuğun yok. Sadece seksi *Jedi* zihin oyunları yapıyorsun." Kaburgasına parmağımı *sertçe* bastırdıktan sonra dönüp mutfak taburelerinden birine huysuzca oturdum.

"Ben mi seksiyim?" Bo yüzünde muzip bir parıltıyla elini göğsüne götürdü.

"O kadar şeyin içinden bunu mu seçip aldın?"

"Nasıl yaptığını bilmiyoruz ama *çözdüğümüzde* işini bitireceğiz," dedi Sarah. Yanıma gelip kolunu omzuma attı.

Ağzı *tortilla* ve salsa sosla doluyken, "Başka bir oyun oynasak? İskambil mesela?" dedi Caleb.

Üç, iki, bir...

"Soyunmalı poker?" dedi Sarah. Gülümseyerek kocasına koştu.

"*Sarah.*" Caleb kısık sesle iç geçirip kafasını eğdi. "Hayır," dedi sonunda. Arkadaşım dudaklarını büzerek sessiz bir yakarışla bedenini sağa sola sallamaya başladığında tekrar, "Hayır," diye ekledi.

En yakın arkadaşıma sırıtarak, "Ben soyunmalı pokere hayır demem," dedi Bo.

"Aman Tanrım." Caleb'ın yüzü dehşetle dolmuştu. "Birdi, iki oldu."

Önce Caleb'a, sonra iki baş belasına baktım. "Kimse soyunmayacak," dedim. "Bu evde son soyunuşum bana epey pahalıya patladı. Bir daha asla tekrarlamayacağım."

Bo dudaklarını birbirine bastırmıştı ama yine de kahkahası aralarından kaçtı. "Makul bir sebep." Tezgâhtan bir *tortilla* cips alıp havaya fırlatarak ağzıyla yakaladı.

"Aaa! Şimdi aklıma geldi." Sarah mutfağın diğer tarafına geçip servis odasına girerek gözden kayboldu. Ardından gövdesini kapatacak kadar büyük bir sepetle döndü. Şeffaf ambalajla sarılmış sepet, kocaman kırmızı kurdeleyle süslenmişti. "Siz ikinize bir hediye almıştım."

Arkadaşım hediyeyi ada tezgâha koyarken, "Sarah," diye sızlandım. "Noel'e iki gün var zaten. Buna ne gerek vardı?"

Arkadaşım dikkatini Bo'ya verip gururu yaralanmış gibi yaptı. "Win hediyelerden nefret eder. Bizim paramız var, kendisinin yok diye rahatsız oluyor. Ona sevgimi bu şekilde göstermeyi tercih ettiğimi bin defa söyledim ama hep aynı şeyi yapıyor. *Sen* hediyeleri sever misin, Bo? Lütfen dikkatli cevap ver çünkü bu, seni sevip sevmeyeceğime karar vermemi *sağlayacak.*"

"Çok severim," diye hızlıca cevap verdi Bo. Ada tezgâha yaklaşarak temkinli bir şekilde paketi inceledi. "Sağ ol."

Sarah genzinden gururlu bir *hıh* sesi çıkardı.

Bo'ya dik dik bakarak, "Seni *hain*," diye fısıldadım.

"Hediyeyi benimle açmayacak mısın cidden?" dedi kurdeleyle oynarken. Parmaklarını izlediğim sırada birdenbire zih-

nimde iç çamaşırımla bu şekilde oynadığı bir görüntü belirdi ama geldiği hızla yok oldu.

"Bu hediye için *çok* uğraştım," dedi Sarah aynı alaycı sesle.

Bu ikisi tehlikeli ve sinir bozucu bir kombinasyon oluşturuyorlardı.

"İyi." Tabureden atlayıp Bo'nun yanına gittim.

Kurdeleyi pek de kibar olmayan bir şekilde çekip gerisini halletmesi için Bo'ya işaret verdim. O da ambalajı açarak bazıları hediye paketi yapılmış, bazıları olduğu gibi bırakılmış bir sürü eşyayla dolu yeşil, örgü sepeti ortaya çıkardı. Hediyelerin en üstünde, iskambil kartı büyüklüğünde beyaz bir kutu vardı.

Âşık Olmanızı Sağlayacak Yirmi Soru.

Bakışlarımı bana muzip bir neşeyle bakmakta olan arkadaşıma çevirdim.

"*Ciddi misin?*" diye sordum sessizce. Sağ gözüm seğiriyordu.

"İnternette bu oyunla ilgili bir video gördüm. Adı biraz... *kışkırtıcı* olabilir ama aslında birini daha iyi tanımak için tasarlanmış yirmi sorudan ibaret. Faydalı olabileceğini düşündüm." Son cümleyi bana bakarak, keskin bir sesle söylemişti. "Sonuçta *giyinikken* birbirinizi tanıma konusunda daha gidecek çok yolunuz var."

Çocuksu bir sesle onu taklit etme dürtümü bastırdım.

"Çok düşüncelisin, teşekkürler," dedi Bo. Sesi, beni de aynısını yapmam için yüreklendiriyormuş gibi çıkmıştı. Tam gözlerimi devirecekken devam etti. "Biz de buraya gelirken birbirimizi tanımaya başlama konusunu konuşmuştuk. Tam denk geldi."

"Aynen." *Birazcık* kabullenmiş olabilirdim. "Teşekkür ederiz."

Bo kart kutusunu alıp arkasını çevirdi. Ben de başımı sallayıp nazikçe gülümseyerek başka bir hediye paketine uzandım.

"Düşününce..." Caleb dramatik bir şekilde fısıldadı ve tezgâhın etrafından dolaşıp yanıma geldi. "Her gün bir soru sorsanız, üç haftadan kısa süre içinde âşık olursunuz."

Sarah'nın seçtiği güzel küvet yastığıyla Caleb'ın kafasına vurdum.

Kocasına ters bakışlar atarken, "Hediye için teşekkür ederim, *Sarah*," dedim imalı şekilde.

"Sizden sonra misafir odasına bir sürü yeni prezervatif koydum. Ekstra büyük boylar da var," dedi Bo'ya göz kırparak.

Genç adamın boğulurcasına öksürmesi keyfimi yerine getirmişti.

"Üzgünüm," diye mırıldandım hafifçe ona doğru dönerek. Ancak sırıtmamak için dudaklarımı bastırıyordum.

Sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Hiç de üzgün değilsin," dedi Bo. Ardından sepetin içine uzandı. Ben de bu esnada başka bir hediye çıkarmıştım.

"Ah," dedi Caleb elimdeki tuluma bakarak.

"Ne kadar *küçük*." Bo yavaşça gözlerini kırpıştırırken bakakalmıştı.

"Bebekler küçük olur ya hani?" Yumuşacık pamuklu kumaşı yanağıma sürttüm.

Onun uzun bedenini süzerek, "Bo, sen doğduğunda kaç kiloymuşsun?" diye sordu Sarah.

"Ah. Şey, hiç bilmiyorum ki." Omuz silkti ve hevesle sepetteki çikolataları gösterdi. "Off, bunlara bayılırım."

"Annene sorsana. Arkadaşım için endişeliyim," dedi Sarah.

Caleb homurdanarak karısının dikkatini kendine çekti.

"Ne?" Sarah iki adama baktı.

Duygulu olmayan bir şekilde, "Annem ben çok küçükken vefat etti," dedi Bo. Sepetten bir paket kraker aldı. "Bunlar da favorim." Paketi hızlıca açıp krakerden gürültülü bir ısırık aldı ve sanki en sevdiği şarkıyı dinliyormuşçasına başını sallayarak çiğnemeye başladı.

Kimin favori krakeri olur ki?

Sarah yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Sorun değil." Bo ağzındakini yutarak ona gülümsedi. "Hediyeler ve oyun gecenize katılmama izin verdiğiniz için tekrar teşekkürler, Sarah." Caleb'a döndü. "Sana da teşekkürler, dostum."

Karısı tezgâhta ona doğru gidip kolunu beline dolarken, "Rica ederim," dedi Caleb. "Evimizde bebek yapan *her* çiftle iletişim halinde kalmayı severiz."

"Aynen. Bu geleneğimizdir," diye ekledi Sarah.

"Bunun sık sık gerçekleşen bir şey olduğunu bilmiyordum. Bir destek grubu ya da çevrimiçi forum falan da var mı?" diye sordu Bo.

"Evet. Salı günleri on birde burada toplanıyorlar," dedi Sarah. "Hafif atıştırmalıklar dahil."

"Harika. Bir dahakine bizi de sayın." Bo sepetteki son şeyi çıkardı. "Vay canına," dedi kıkırdayarak. "Bunun benim için olduğunu sanmıyorum."

Tuttuğu kutuyu gördüğüm anda eline vurarak yere düşmesini sağladım ve içgüdüsel olarak bir tekmeyle bizden uzaklaştırdım. O kadar sert vurmuştum ki, kutu yerde kayarak kapıdan çıkıp koridora kadar gitti. Yüzü kızaran Bo ayaklarına bakıyor, dudağını ısırıyordu.

"Sarah Abilene Linwood," derken çenemi sıkıyordum. Gözlerimi kocaman açarak mesajımı telepatik yolla iletmeye çalıştım. *Böyle şeyler yapmayacağına söz vermiştin.*

Sarah iki eliyle ağzını kapatsa da kahkahasını bastıramadı. "Şey, kendimi savunmam gerekirse hediyeyi aslında senin için hazırlıyordum. Sonra ikiniz için olsun diye düşündüm. *Bunun* da içinde olduğunu unutmuş *olabilirim*."

Caleb bana şeytani bir bakış atarak taburesinden inip sinsice koridora ilerledi. O çizgi filmlerdeki kötü karakterler gibi geri geri giderken ben de sertçe suratına bakmaya devam ettim.

Kalkıp kutuyu alacak enerjim yoktu. Bu yüzden *eski* en iyi arkadaşımla hain müstakbel babanın kıkırtılarını duymazdan gelerek hediyelerimizi ayırmaya odaklandım. Bo'nunkileri sağa, kendiminkileri sola koyuyordum.

"Clit-Stim 9000..." Caleb vibratör kutusunu avucuna vurarak mutfağa döndü. "Bizde bundan var mı?" diye sordu gülmemeye çalışırken *az da olsa* suçlu görünen karısına.

"Neden *dokuz* versiyon yapmak zorundalardı acaba?" diye sordu Bo.

"Bir erkek tarafından yapılmış olmalı," dedim *İlk Kez Baba* adlı kitabı birazcık gürültülü şekilde yığının üzerine bırakarak. "Bir kadını nasıl memnun edeceğini çözmek için dokuz deneme yapması gerekmiş."

Bo başını iki yana sallarken dilini yanağının iç kısmına bastırdı. Gözlerindeki küstah parıltı geri gelmişti. "Yanlış hatırlamıyorsam, her erkeğin dokuz denemeye ihtiyacı olmuyor." Onun tarafına yerleştirdiğim çikolataları benimkine koyarken bana doğru eğildi. "Bazılarımız için tek deneme yetti," diye fısıldadı.

Ardından krakerinden aldığı tek bir agresif ısırıkla boynumu sıkan gerginliği yok edip topuklarının üzerinde Caleb'a doğru döndü. "At bakalım şunu." Caleb kutuyu fırlatınca tek eliyle yakalayıp benim eşyalarımın yanına koydu. "Sen de al bakalım."

"Kahramanım benim," dedim kuru bir sesle.

"Hepsi sende kalabilir," dedi Bo eşyalara bakarak. "Ama bir dakika, kitabı ve..." Üzerine beyaz harflerle yazı yazılmış siyah tişörtü kaldırırken yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. "'*Bana Babacık De*' tişörtünü alırım." Kaşlarını imalı bir şekilde oynattı.

"Sarah sapığın teki," dedim.

"Ne dediğini duydum!" Sarah yanımızdan geçerken Bo'nun açık kutusundan bir kraker çaldı.

Kocasıyla bir şişe şarabı açmaya uğraşan arkadaşıma dik dik baktıktan sonra Bo'ya döndüm. "Seninkiler sende kalsın. Adaletli bir şekilde ayırdım."

"Ama *bu* pek adaletli değil," dedi bir beni bir kendisini işaret ederek. "Bütün işi sen yapıyorsun, bense grup projesini sunumdan bir gün önce gören öğrenci gibiyim."

Ona ayırdığım eşyalara düşünceli bir şekilde baktım. "İyi, tamam." Arkadaşımın muhtemelen bulantılarım için aldığı zen-

cefilli şekerleri alıp ona yirmi soru kutusunu verdim. "Soruları sorma görevi senin olsun. Sana da biraz sorumluluk yükleyelim."

Gülümsedi. "Harika."

Kendimi biraz tuhaf hissetmeye başlayınca dolaptan boş bir bardak alıp musluğa gittim.

"Sen iyi misin?" diye sordu Sarah.

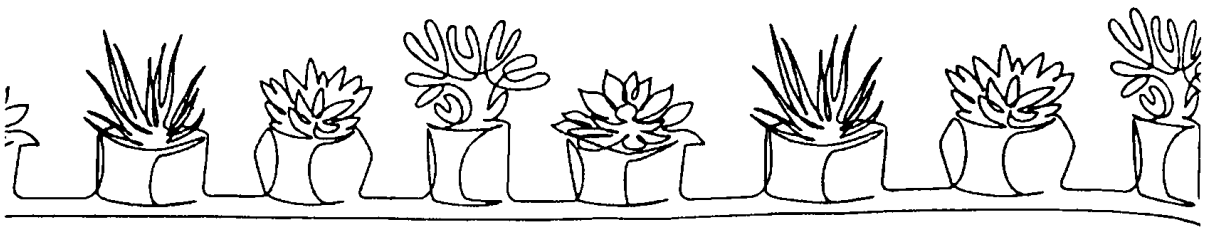
"Evet. Sadece şu midenin baş aşağı dönmesi hissini yaşıyorum." Musluğu kapatıp bardağı dudaklarıma götürdüm.

"Ne hissi?" Gözlerini endişeyle kısmış olan Bo yanımıza geldi.

"Bulantı," dedim sudan yavaş yudumlar almaya çalışırken. "Bazen durup dururken geliyor." Tenim yapış yapış olurken kalp atışlarım hızlandı. Her şey birdenbire tuhaf kokmaya, dilim ağzımda büyümeye başlamıştı. Tüm bunlar *bir an önce* banyoya gitmem gerektiğinin işaretçisiydi. "Hemen dönerim. Senin için sorun olmaz, değil mi?" diye sordum Bo'ya.

Sorum karşısmda çok şaşırmış gibi göründü. "Tabii ki de olmaz. Sen git. Ben..."

Boğazıma kadar yükselen kusmuk çıkmasın diye uğraşırken cümlesini bitirmesini bekleyemeden ana katın banyosuna koştum.

12

Kapının tıklatılma sesi sifonun gürültüsüne karıştı.

Sarah kapının diğer tarafından seslendi. "Sen iyi misin, şampiyon?"

Homurdanarak alnımı klozetin yanındaki serin duvara dayadım.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Su ister misin?"

"Evet." Ağzımı silmek için tuvalet kâğıdına uzanırken boğazım kupkuruydu. "Su, lütfen."

"Tamam. Bo geliyor."

Ne? Hayır! Beni böyle görmesini...

Bo kapıyı açıp içeri hızlıca girdikten sonra hemen kapattı. "Selam," dedi anlayış dolu bir sesle.

Cenin pozisyonunda duvara yaslanmış otururken ne kadar berbat göründüğümü düşünerek içten içe inledim. Sarah'nın kanlı ve iğrenç şeylerden uzak durma ihtiyacı şu anda benim hiç işime yaramıyordu. En azından Caleb'ı gönderebilirdi.

"Su ve zencefilli şeker getirdim. Sarah iyi gelebileceğini söyledi." Bana su bardağını verip şekerin ambalajını açtı. "Yemek ister misin?"

Göz temasından kaçınarak başımla onayladım ve avucumu ona uzattım. Altın rengi şekeri elime bırakıp ambalajı çöpe attı.

Lavabonun altındaki bir çekmeceyi açarak, "Bu her gün yaşadığın bir şey mi?" diye sordu.

"Son zamanlarda günde birkaç kez oluyor."

"Kahretsin, Win. Çok üzgünüm."

Musluğun açıldığını duyunca ona döndüm. Bir havluyu suyun altına tutmuş ıslatıyordu. Saniyeler sonra suyu kapattı ve havluyu sıkıp düzgün bir dikdörtgen şeklinde katladı.

Sıkıca tuttuğu banyo tezgâhının kenarından destek alarak tek dizinin üzerine çömeldi. "Şunu koyalım," derken nazikçe saçımı kenara itti ve serin havluyu enseme yerleştirdi.

İtiraf etmeliydim, çok iyi gelmişti. Ancak Bo'nun *aşırı* iri bedeni, Sarah'nın *aşırı* küçük banyosunda bana *aşırı* yakındı. Artık hissettiğim şeyin bulantının devamı mı, yoksa bu yakınlık yüzünden hissettiğim baskı mı olduğunu bilemiyordum.

Havluyu ondan alıp yanağıma koyarken gözlerine baktım. "Kapıyı açabilir misin?" diye sordum. Gözleri çok güzeldi. Nazik bakıyordu. "Sanırım biraz... alana ihtiyacım var."

"Elbette." Hafifçe inleyerek ayağa kalktı. "Gitmeye hazır olduğunda bana söylersin. Sarah eşyalarını topladı. Başka bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım, tamam mı?"

"Tamam, teşekkürler," dedim o kafasını eğerek banyodan çıkıp kapıyı kapatırken.

Serin havluyu alnıma bastırdım ve gözlerime düşmesine izin verdim. Ne zaman kussam başım ağrımaya başlıyordu, *bu da* eğlenceli semptomlardan biriydi. Şimdi de gözlerimin arkasında başlayan baskı görüşümü bulanıklaştırmıştı. Her ses aşırı yüksek geliyordu.

Doktor Salim'le yeni randevum beş hafta sonraydı. Kusmuk fabrikası olarak ortalıkta dolaşmaya ne kadar tolerans gösterebileceğime bu sürenin ardından karar verecektim. Eğer o zaman hâlâ devam ediyor olursa, hastalığın beni alaşağı etmesine izin vermeyi düşünüyordum. Hasta ve biraz kafadan kontak kadınların yaptığı gibi deniz kenarına gidebilir, erkenden mezara girebilirdim.

Ya da belki Doktor Salim'den, bahsettiği ilacı reçete etmesini isteyebilirdim.

İki seçeneğim vardı.

Midem sonunda rahatladığında ve bardaktaki suyum bitti-

ğinde yavaşça doğruldum. Ellerimi yıkayıp ağzımı çalkaladım. Banyodan çıktıktan sonra Sarah ile Caleb'a mırıldanarak kısaca veda ettim ve eşyalarımı taşıyan Bo'yla birlikte aracına doğru ilerledim.

Serin kış havası biraz da olsa iyi gelince arabaya binene kadar montumu giymeye de zahmet etmedim. Yapış yapış olmuş tenime değen soğuk çok hoştu.

Arabaya binip kapısını kapatırken, "Üşümüyorsun, değil mi?" diye sordu Bo. Onunla birlikte içeri giren karlar anında eridi.

"Dengede hissediyorum," diye cevap vererek yanağımı koltuk başlığına yasladım.

"Tamam. Radyoda istediğin kanalı açabilirsin," dedi ekranda GPS'i açarak. Ona adresimi verdim ve yola çıktık.

Sarah'nın eviyle benimkinin arasındaki yirmi dakikalık yolda bir ara uykuya dalmıştım.

Apartmanımın arkasındaki otoparkın çakıl taşlarının sesiyle gözlerimi açtım ve alnımı camdan çekip gizlice çenemdeki salyayı sildim. Ben ürkmüş bir yaratık gibi gözlerimi kırpıştırırken Bo misafir park yerlerinden birine girdi.

Serin havaya bir de şekerleme eklenince *çok* daha iyi hissetmeye başlamıştım.

"Özür dilerim, uyuyakalmışım."

"Evet, ortaokulda herkesin içinde nasıl kustuğumla ilgili hikâyemin ortasında bir yerlerde fark ettim." Elini aramızdaki vitese koyarak bana gülümsedi. "Eh, duymaman daha iyi oldu."

"Ah. Bir dahaki sefere anlatırsın artık." Kemerimi çözüp arka koltuktaki eşyalarıma baktım. "Getirdiğin için sağ ol," dedim. Bir yandan da hediye sepetini, el çantamı ve Sarah'nın alıp kurtarmam için yalvardığı bitkiyi nasıl kucaklayıp yukarı çıkaracağımı hesaplıyordum. Bu tür işlerde artık profesyoneldim, bir buçuk elle ve bir boğanın inadıyla insan neler neler başarıyordu.

"Sana yardım edeyim," dedi Bo motoru susturarak. Karşı

gelmeye kalkmadım ama muhtemelen bunu yapmalıydım. Son birkaç haftadır bitkinliğim, sadece sabahla kısıtlı kalmayan *sabah* bulantılarım yüzünden bulaşıklar ve çamaşırlar dışında hiç temizlik yapamamıştım. İş tüm enerjimi tüketiyor, eve döndüğümde öylece uyuyakalıyordum. Banyo yapma isteğini bile zar zor buluyordum.

Dondurucu gece soğuğunda arka kapıya gittik. Gri metalin camının tek tarafı kırıktı ve buraya taşındığımdan beri tamir edilmemişti. Binanın girişini, koridorlarını, sigara kokusunu, soyulan zemin döşemelerini, titreşen ışıkları düşünürken içten içe ezilip büzüldüm. *Kahretsin.* Bir de bozuk asansör vardı.

"Teşekkür ederim." Sepetimi elinden almaya çalıştım ama tek elimde çantamı, telefonumu ve anahtarımı tutmaya çalışırken onu da dengelemekte başarılı olamadım. *Pekâlâ, biraz ayarlama yapmak gerekiyor.* Telefonu çantama koyup anahtarlarımın halkasını da küçük başparmağıma taktım. Şimdi sepeti tutmak için boşta bir elim vardı, gerçekten çok kolay olmuştu. "Neyse, ben artık eve çıkayım." Sepeti alıp kalçamla kolum arasında tuttum. "İyi geceler!" derken sesim biraz *fazla* şevkli çıkmıştı.

Bo dilini dudaklarının arasından çıkarıp çok hafifçe gözlerini kısarak bir bana bir de etrafımızdaki giriş alanına baktı. "Burada asansör yok, ha?"

Yüzümü ekşittim. "Teknik olarak var ama dört yıldır hiç çalışmadı. Yani yok diyebiliriz. Üzgünüm."

"Evin kaçıncı katta?" diye sordu Bo merdivene bakarak.

"Altı," dedim zayıf bir sesle.

Burun delikleri küçük bir nefesle genişledi. "Biraz zorlu olacak." Neşesiz bir kahkaha atıp kaşını kaşıdı, sonra aynı elini kalçasına koydu.

Terk edilmiş asansörün yanındaki metal banka bir bakış attım. Bo'ya beni takip etmesi için başımla işaret verdim. Oturup sepeti yere koyduktan sonra ayak bileklerimi üst üste atarak gergince kıpırdandım.

"Bebeği öğrendiğimden bu yana aşırı yorgunum ama yeni bir ev aramak bir süredir aklımda," dedim yere bakarak. "Doğrusu bu bina gerçekten berbat. Ben de karnım kocamanken altı kat tırmanmayı isteyeceğimi hiç sanmıyorum. Bunu denersem, merdivende doğurabilirim."

Bo nefes verir gibi hafifçe güldü.

"Ayrıca bundan böyle benim yaşadığım yere senin de gelebilmen önemli," dedim ona bakmak için kafamı kaldırarak.

O da bana baktı. Gözlerinde çekingenlik görüyordum ama beraberinde minnettarlık da vardı.

"Henüz planımızı yapmadık, hatta hiçbir şey konuşmadık ama ne zaman istersen ziyarete gelebilmen ve..."

"Win, sizi sadece ziyarete gelmek istemiyorum. Ben..." Başını sağa sola sallayarak uzun bir nefes aldı. "Aşırı talepkâr görünmeden nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama bebeğin benim evimde de kalmasını isterim. Bazı geceler olabilir, hafta sonları olabilir. Hayatına en az senin kadar dahil olmayı diliyorum."

İşte bulantı geri dönmüştü.

Anneliğin neden olduğu güçlü bir koruma hissinin beni sardığını hissettim. Bebekle ilgili yardıma ihtiyaç duyacağımı biliyordum ancak Bo'nun yardım etmek *dışında* bir şeyler isteyebileceğini şimdiye dek hiç düşünmemiştim. İstediği şey bundan çok daha fazlasıydı. Göğsümü dolduran duygular arasında derin bir nefes alarak cevap verecek kadar sakinleşmeye çalıştım. Mantıksal olarak istediği şeyin adil olduğunu biliyordum. Bu bebek bana olduğu kadar ona da aitti. Fakat... bu belki biraz bencillik olsa da benim *ana* ebeveyn, Bo'nun ise yardımcı ebeveyn olmadığı bir senaryoyu aklımdan bile geçirmemiştim. Ne de olsa herkesin iki tane destekçi ebeveyni olmuyordu.

"Bu ne zaman mümkün olur bilemiyorum," diye kekeledim. "Onu emzirerek büyütmeyi diliyorum. İlk birkaç ay bebeğin benden birkaç saatten uzun uzak durmaması gerek."

"Belki de emzirmeye biberonla beslemeyi ekleyebiliriz, ne

Nimova

dersin?" diye sordu utangaç şekilde. "Gerçi ben sadece *birini* yapabilirim," derken gergince kıkırdadı.

"Sürekli değişiklik yapmanın bebekler için kafa karıştırıcı olabileceğini okumuştum. Annenin sütünü de etkileyebilirmiş." Derin, keskin bir nefes aldım. "Pekâlâ, bu konuya bir virgül koyalım. Her şeyi hemen çözmek zorunda değiliz. Sana sadece yeni bir ev bakmaya odaklanacağımı söylemek istemiştim aslında. Kirasını karşılayabileceğim, kolay ulaşılan ve berbat olmayan bir yer. Dört yıl önce bu daire, şehirde kirasını ödeyebildiğim tek yerdi. Şu anda *daha* iyisini bulabileceğimden şüpheliyim ama deneyeceğim. Şimdilik kolay ulaşılabilir olmasına odaklanır, gerisine sonra bakarız."

"Kafeden ne kadar maaş alıyorsun? Yani... sormamın bir sakıncası yoksa?"

"Vergileri çıkarırsak yılda yirmi binden biraz fazla. Yazları da cankurtaranlık yaparak altı bin kadar kazanıyorum."

Bo dirseklerini dizlerine dayadı, ellerini boynunun iki yanına koyarak derin düşüncelere daldı. Çatık kaşları, alnında derin çizgiler oluşturmuştu. Çenesi gergindi ve arka dişlerini sıktığı belli oluyordu.

"Bütün bunları sonra *konuşacağız*, Bo. Her şey adil olacak, merak etme. Seni dışarıda bırakmaya niyetim..."

"Bana taşın," diyerek sözümü böldü. Yüzüme diktiği gözleri birazcık tereddütlü olsa da daha çok kararlı gibiydi. "Boş bir odam var. Bebek odasına dönüştürebileceğimiz bir de çalışma odası bulunuyor. Evim küçük ama hoş bir yer. Eğer yanıma taşınırsan, hamilelik süresince yeni bir ev için para biriktirebilirsin. Doğumdan hemen sonrasını da birlikte atlatabiliriz. Uzun, uykusuz gecelerde tek başına olmanı istemiyorum. Senin rutinini ya da bebeğin beslenme düzenini bozmayı da hiç istemem. Yapalım mı?"

"Benim için yabancısın," dedim afallamış halde.

"Bu uzun bir süre böyle kalmayacak ama, değil mi? Birini tanımak için onunla yaşamaktan daha iyi bir yöntem *var mı?*"

Boğazını temizledi. "Pek çok yabancı aynı eve çıkarak ev arkadaşı oluyorlar sonuçta."

"Ya aynı evde kalmaktan nefret edersek? Ya benimle yaşamak sana kâbustan farksız gelirse? Ya da seninle yaşamak benim kâbusum olursa?"

"O zaman Sarah ile Caleb'ın yanma taşınabilirsin. Veya... benim evimde kalırsın, ben de bir otel falan bulurum."

"Bilemedim. Zaten boyumuzu aşan işlere kalkıştık, üstüne bir de ev arkadaşı mı olacağız?"

"İstediğin kadar düşünebilirsin. Bence çok mantıklı." Yutkunurken gözleri karnıma inip bir süre orada oyalandı. "Şu anda daha fazlası elimden gelmiyor," dedi üzgünce. "Başka şekilde yardım edemem ama sana, üçümüz için de iyi olacak bir çatı sunabilirim. Önümüzdeki ay taşınırsın ve bir yıl duruma bakarız. Altı ay hamileliği, altı ay da bebeğin ilk zamanlarını birlikte geçiririz. Bu süreçte çok para biriktirebilirsin. Depozito için yeterli olacak kadar bile birikebilir. Ya da istersen daha fazla kalabilir, hoşuna gitmezse de erken ayrılabilirsin. Sana bağlı. Benim yapmak istediğim tek şey olabildiğince yardımcı olmak ve *bu şekilde* yapabileceğime inanıyorum."

Bir erkeğin evine en son taşındığım zamanı düşündüm. Jack de ilk zamanlar çok güzel konuşmuş, hayatlarımızın geri kalanına birlikte başlayacağımızı söylemişti. Masrafları bölüşerek çok para biriktirecektik. Kara gözlerinde normalde hiç göstermediği bir heyecanla, *"Kaybedecek neyimiz var?"* demişti bana. Siyah saçları da diken dikendi. Bazı zamanlar o kadar hayat dolu olurdu ki, sanki içinden elektrik dalgaları halinde taşardı. Bana enerji verdiği kadar yakabilme gücüne de sahipti. Her gün hangisini seçeceği ise ona bağlıydı.

Bana ilk bağırdığında birlikte yaşamaya başlayalı henüz birkaç hafta olmuştu. Daha önce de tartışmalar yaşanmıştı ama hiçbiri bu kadar kötü değildi. Akşam yemeğini yakmamla başlayan azarlamalar, *onun* yemeğini israf ettiğim ve *onun* evini duman kokuttuğum sözleriyle üç saat sonra bile devam etmiş-

ti. Sonrası da hep böyleydi. Faturaların çoğunu ben ödesem de orası *onun* eviydi. Yemekler, mobilyalar, rutin ona aitti. Ben ihlalciydim. Kendi alanımda yasaklı ziyaretçiydim.

"Eğer gelirsem kiranın bir kısmını ödemek isterim." Düşünürken bir sağa bir sola bakarak. "Ayrıca elimizde yazılı bir şeyler olursa iyi olur. En azından bir yıl birlikte yaşayacağımıza dair resmi bir belge imzalayabiliriz. Böylece birimiz evden ayrılmak zorunda kalırsa, diğerinin masraflarına yardımcı olabilir." Burada tabii ki de kendimi kastediyordum. Bu adamın bana evini verip de otelde yaşamasının imkânı yoktu.

"Olur. Sen nasıl rahat edeceksen öyle yaparız."

"Arada arkadaşlarımı davet etmek isterim. Sarah ile Caleb'ı mesela. Oranın benim de evim olduğunu hissetmeliyim."

Bo kaşlarını tekrar çatıp kafasını yana eğdi. "Tabii ki hissedeceksin, Win." Bana uzun uzun baktı. "Orası benim olduğu kadar senin de evin olacak. İstersen bütün duvarları neon yeşiline boyat, benim için hiç önemli değil." Güldü. "Ya da... önce bana sorsan iyi olabilir ama yine de boyatabilirsin."

"Biraz düşünmek istiyorum," dedim eğilip sepetimi alırken. Dudaklarımı bastırarak ona gülümsedim. "Teklifin için teşekkür ederim."

"Bu işte beraberiz, Win."

"Biliyorum," dedim refleksle. Buna inanıyor muydum bilmiyordum ama zaten şu anda hiçbir şey net gelmiyordu.

"Eve sağ salim girdiğinde haber ver." Merdiveni işaret etti.

"Buradan altıncı kata çıktıktan sonra mı?" dedim kuru sesle.

"Evet." Bankta arkasına yaslandı. "Sen haber verene kadar *burada* oturacağım," dedi inatla.

Gözlerimi devirip sepeti yine kalçama dayadım. "Öyle olsun." Giriş alanını geçip ilk basamağa ulaştığımda ona döndüm. "Kendi çamaşır ve kurutma makinelerin var mı?"

Usulca ortaya çıkan gülümsemesi iyimserdi. "Var."

Başımı salladım. "Bitkiler hakkında ne düşünüyorsun?"

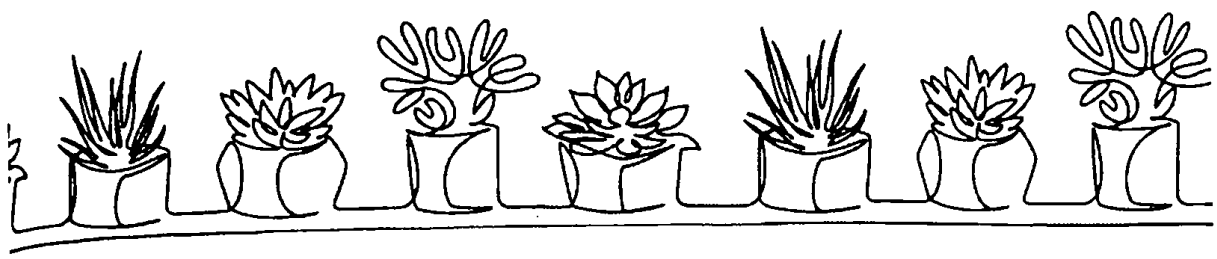
"Bitkileri severim," dedi tereddütsüzce.

Ninova

"Peki." Tekrar önüme dönüp kendimi tırmanışa hazırladım.

"Peki," diye tekrarladı Bo. Sesindeki iyimserlik girişte yankılanıyordu. "Bu konuda iyi hislerim var, Fred!"

"Hı hı!" Yakın zamanda onunla ev arkadaşı olacağımızı sanmıyordum ama düşünmekten zarar gelmezdi.

13

Kapıyı açtığımda, "Taşınma günü!" diye bağırdı Sarah heyecanla. Hemen arkasında, tanımadığım uzun boylu ve kaslı iki adamla birlikte Caleb duruyordu. Omuzları kapı eşiğine sığamayacak kadar geniş olan adamlar bana nazikçe gülümseyerek evime girdiler.

Sarah beni itip geçerken kısık sesle, "Bunlar kim?" diye sordum. Arkadaşım penceremin önüne sığ bir sebze meyve kasası bırakıp bana döndü. Bisikletçi şortu ve üzerinde *Velaris* yazan sevimli, büyük beden bir kazak giymişti. Sanırım bu en sevdiği kitaplardan birine göndermeydi ama sorarsam, buradan asla zamanında çıkamazdık.

"Michael ve Levi," dedi pürüzlü bir sesle. Arkamızdaki Caleb çoktan harekete geçmiş, adamları mor şifoniyerime yönlendirmişti. İki adam mobilyayı çabasızca kaldırdılar ve ben daha... *yeteneklerine* hayran kalamadan kapıdan çıkıp gittiler.

"Nakliyeci mi tuttun?" diye sordum sinirli bir sesle. Bunu yapmamasını özellikle söylemiştim.

"Yoo!" Üstelik gücenmiş gibi görünecek cesareti vardı. "Onlar bizim arkadaşlarımız."

Berbat bir yalancıydı ve tam da *bu yüzden* strip poker oynamaya bayılıyordu. Gençliğimizde Caleb evde ders çalışmakla meşgulken onun çıplak, sarhoş kıçını partilerden hep ben toplardım.

Ona kaşlarımı çattım. "Sana nakliyeci tutmamanı söylemiştim, Sar. Buna bütçem yetmez ve..."

"Orada dur bakalım, hamile hanım. Sabahtan akşama kadar altı kat inip çıkacak değilsin. Caleb ve ben de o kadar dirençli değiliz. Ne yapacaktık? Acı mı çekecektik? Daha az gerekli *pek çok* boktan şeye para harcamışlığım var, merak etme."

"Ben gayet de merdiven inip çıkabilecek durumdayım," diye karşı çıktım.

Sarah gözlerini devirerek potos sarmaşığımın dolaşık yapraklarını çözmeye koyuldu. "Bugün kusmadın mı?" diye sordu. Bana "*Bu konuya girmek ister misin?*" bakışı atabilmek adına atkuyruğunu savuracak bir hızla kafasını çevirdi.

Tartışmak için ağzımı açtım ama derin bir nefesle kendimi durdurdum. Dürüst olmak gerekirse, bugün merdivenleri turlamayı *cidden* hiç istemiyordum. Son birkaç hafta eşyalarımı toplarken, bağışlanacak şeyleri yerlerine ulaştırırken ve taşınma malzemesi alıp gelirken zaten çok fazla yorulmuştum. Sarah da çoğu zaman yanımda olmuştu ve şimdi ona nankörlük etmemeliydim. Ay sonuna dek buradan çıkmam için elinden geleni yapıyordu. Ben sadece... nakliyecileri kendi paramla tutmayı ve Sarah ile Caleb'a yük olmamayı isterdim. Çünkü bundan nefret ediyordum.

"İyi, tamam. Bitkilerime dokunmasınlar yeter."

"Eşyalarının yarısı bitkilerden oluşuyor ama," dedi Caleb kolunu omzuma sararak. "Taşınma günün kutlu olsun." Koluma hafifçe vurdu. "Bu yeri bir daha asla görmeyeceğim için mutluyum."

"Züppeler," diye takıldım. Elimi Sarah'ya uzattığımda o da bize katıldı ve üçümüz pencere kenarındaki birbirine dolanmış bitkiler gibi kucaklaştık. "Teşekkürler, çocuklar," diye mırıldandım Sarah'nın omzuna doğru. "İkinizi de çok seviyorum ve yardımlarınız için *gerçekten* minnettarım. Kabul etmekte bu kadar berbat olduğum için de üzgünüm."

"Biz de seni seviyoruz," dediler aynı anda.

"Şimdi bitkilerini nasıl güvenli bir şekilde taşıyacağımızı göster de buradan yeni nakliyeci arkadaşlarımızın cenazesini çıkarmayalım," diye ekledi Sarah.

Sabahın geri kalanı kolay geçti. Michael ve Levi küçük mobilya koleksiyonumu tek tek aşağı indirdiler. Kanepem tam bir canavar olduğu için onunla ilgilenirlerken Caleb da yardımcı oldu. Bo'nun ekstra odasında çift kişilik yatak olduğundan dolayı koca canavar şimdi yeni sahibini bulma umuduyla kaldırım kenarında bekliyordu.

Kutuların geri kalanı aşağı götürülürken Sarah, Caleb ve ben bitkilerimi indirmek için iki tur yaptık. Sahip olduğum her şeyi toplamamız iki saati sadece birazcık aşmıştı. Caleb adamlara ödeme yapıp kamyonetin yanında beklerken Sarah ile ben etrafa son kez bakmak için tekrar yukarı yollandık.

Dördüncü katın sahanlığında durup su şişesini açarken, "Siktiğimin merdivenleri," dedi arkadaşım. "Tanrının belası merdivenler." İki büklüm olurken nefes nefeseydi.

"Bu son," diyerek sırtımı dikleştirdim. Son altı haftada bulantılar konusunda uzmanlaşarak tuzlu kraker, zencefilli şeker, mide tableti ve sakızla doldurduğum bel çantamdan bir şeker çıkardım. Aslında bir süredir daha iyi hissetmeye başlamıştım fakat şu anda hiçbiri yardımcı olmuyordu.

En sonunda daireye ulaştığımızda antre ile mini mutfağın küçücük zeminine döşenmiş kahverengi-bej döşemenin üzerine kendimizi bıraktık. Sarah'nın suyundan küçük yudumlar alarak nefes alış verişlerime odaklanmaya çalıştım ama faydası yoktu. Sanırım bu evde son bir kez daha kusmam gerekecekti.

Banyoda işimi bitirdikten sonra lavabonun altını kontrol edip -tabii ki- bir tel toka daha buldum ve cebime attım. Bunun dışında geride kalan hiçbir şey yoktu. Tüm eşyalarım toplanmış, satılmış ya da bağışlanmıştı.

"Gerçekten yapıyorsun, ha?" dedi Sarah. İçeri girdiğimde yanına oturmam için zemine hafifçe vurdu.

"Yapıyorum." Sırtımı duvara dayayıp kayarak oturdum.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim," dedim ağzıma bir sakız atarak.

"Bo'nun evine taşınma konusunda diyorum."

"Ah..." *Şu konu.*

"Hâlâ endişeli misin?"

"Evet." Sesli bir nefes verdim. "Endişelenmemek zor."

"En azından bize yakın olacaksın. Haritadan baktım, ev sadece on sekiz dakikalık yürüme mesafesinde."

Dalgınca başımı salladım. Ağzımdaki sakızı, kinim varmış gibi dişlerimi bastırarak çiğnedim.

"Gerekirse her an bize taşınabilirsin. Ama bence Bo'yla yaşaman çok iyi olacak. Bir süreliğine tuhaf olsa da birbirinizi tanımanız kolaylaşacak. Hem bebek geldiğinde ekstra bir çift el fena olmaz."

Yüzümü ekşittim.

"Pardon. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Başımla onaylarken ona rahat bir gülümseme gönderdim.

Beş hafta önce bu evde daha fazla kalamayacağım kesinleştiğinde Sarah'nın onlarda kalmama dair teklifini bir düşünmüş, sonra bunu yapamayacağıma karar vermiştim. Caleb ile Sarah, çocuk sahibi olmama konusunda kararlıydılar ve çocuksuz yaşamlarını berbat edemezdim. Bunu yapmak zorunda kalırsam, çok suçlu hissederdim.

İncinen gururuma teselli arayarak, "Kendi başıma da yapabilirdim," diye karşı çıktım.

Sarah burnuma bir fiske attı. "Elbette, *yapabilirdin*. Ama yapmak zorunda değilsin. Mesela annelerimiz birbirlerine sahipti. Sen de Bo'yu öyle düşün. Sen June'sun, o da Marcie."

"Bu durum ondan çok daha karmaşık."

"Niçin? Marcie'nle yattığın için mi? Yoksa tekrar yatmak isteyeceğin için mi?" diye sorarken sona doğru sesine cilve katmıştı.

Evet ama sadece o değil. "Hormonlar yüzünden."

"Cadılar Bayramı'nda harekete geçen hormonlar mı, yoksa bebeğin büyümesini sağlayanlar mı?"

"İkisi de."

"Kendine biraz güvenin olsun." Sarah omzunu benimkine dokundurdu. "Yine de işleri daha da karmaşıklaştırmak istememeni anlıyorum."

"Tek mesele Bo'yla yatmış olmam değil. Jack'in etkisi hâlâ üzerimde. Daha önce sadece bir erkekle birlikte yaşadım."

Sarah suyundan bir yudum daha aldı. "O olanlar bir daha yaşanmayacak, Win. Sana söz veriyorum," dedi ciddiyetle.

"Kulağa çok saçma geldiğini biliyorum. Bo şimdiye dek nezaket ve destekten başka bir şey göstermedi. Adamın yanına gayet rahat bir şekilde taşınıyorum. Yine de oraya yerleştiğim *anda* Jack'in yaptığı gibi beni azarlamaya başlamasından korkuyorum."

"En kötü senaryoyu gözden geçirelim mi?" dedi Sarah.

Küçüklüğümüzde bir şeyler hakkında endişelendiğimizde Marcie bizimle bunu yapardı. Şimdi geçmişe baktığımda kafaya taktığımız çoğu şeyin ne kadar boş olduğunu görüyordum.

Başımı sallayıp derin bir nefes aldım.

"Pekâlâ. Bo'nun yanına taşındın ve her şey yolunda gidiyor. *Sonra* bir gece Bo birden patlıyor. *Jekyll* ve *Hyde* gibi değişime uğruyor. Jack gibi." Eski sevgilimin adını tiksintiyle söylemişti. "Bu durumda ne yaparsın?"

"Oradan derhal ayrılırım. Ya yürürüm ya da taksi çağırıp size gelirim."

"Sonra ne yaparsın?"

"Şey..." Annesinin bize öğrettiği gibi düşünmeye, zihnimin en derin köşelerine girip gerçekçi bir senaryo oluşturmaya çalıştım. "Muhtemelen Caleb gidip ihtiyacım olan şeyleri alırdı. Bo dışarıdayken de seninle gidip kalan eşyalarımı toplardık."

"Ardından?"

"Çocuğumun bir babası olmazdı. Ya da benim korktuğum bir babası olurdu. Ömrümü endişe içinde geçirirdim. İkisinin buluşması konusunda kaygılar yaşar, çocuğu almaya ya da bırakmaya geldiğinde gergin hissederdim. Eğer işler daha da ile-

ri giderse, bir avukat tutup onu mahkemeye verirdim. Bo'nun daha iyi bir avukat tutabilecek kadar parası olduğu için davayı kaybedebilir, bir şekilde başımı daha büyük derde sokabilir, çocuğumu ziyaret etmek için izin istemek zorunda kalan taraf *ben* olabilirdim."

"Peki," dedi arkadaşım yumuşacık bir sesle. Avucuyla sırtımda yavaş daireler çiziyordu. "Bitirdin mi? En kötü senaryo bu, değil mi?"

Başımla onaylarken yanağımdan süzülen sıcak bir gözyaşını sildim.

"Tamam. *Şimdi*... Bu sana olası görünüyor mu?" diye sorarken sesi samimiydi.

"Hayır," dedim kısaca. "Görünmüyor."

"*Gerçekte* ne olacağını düşünüyorsun?"

"Sorun da bu ya, hiçbir fikrim yok. Bo'nun sorun çıkaracağını sanmıyorum. Yine de onu her şeyin *gerçekte* nasıl olacağını bilecek kadar iyi tanımıyorum. Beraberken hep birbirimize takılıyoruz. Bu çok eğlenceli ve rahat hissettiriyor ama başka bir şey bilmiyorum."

"O zaman bekleyip göreceğiz."

"Birbirimizi daha fazla tanımamız gerekiyor."

"Doğru. Bu yüzden de onun evine taşınmanın iyi bir seçim olduğunu söylüyorum. Bebeğin ve senin yaşamınıza dahil olmak istiyor ve bence aksi için bir sebep vermedikçe ona güvenmen sağlıklı."

Bo'yu en son yüz yüze gördüğüm zamanı düşündüm. Bu fikri ortaya attığı akşamdı. Düğmelerini iliklemediği süet paltosunun altında lacivert örgü kazağı vardı ve mavi kot pantolonunun paçalarından parlak yeşil çorapları görünüyordu. Bu hiç tehditkâr bir manzara değildi.

Sonra o günden bu yana birbirimize attığımız mesajları, ismi ekranımda her belirdiğinde tatlı veya komik bir şey geldiğini bildiğim için yüzümde nasıl gülümseme oluştuğunu düşündüm. Beni her gün kontrol ediyor, sürekli teşekkürlerini dile

getiriyor ve bulantılarım için üzgün olduğunu belirtiyordu. Bir de ilk kez baba olacaklar için yazılmış o kitaptan öğrendiği şeyleri aktarıyordu.

Son birkaç haftadır beraber yaşamanın iyi olacağına dair kendimi giderek daha çok ikna etmeye başlamıştım. Ancak sanırım tam anlamıyla emin olamama konusunda biraz daha rahat hissetmem gerekiyordu. Zaten geçmişte yaşadıklarım göz önünde bulundurulduğunda büyük ihtimalle o güvensizlik hep var olacaktı. İnsanın kendini koruması için biraz da şüphe lazımdı.

Sarah dizimi kavrarken derin düşüncelere dalmıştı. "Ayrıca sen yalnız *değilsin*, Win. En kötü senaryoda da en güzel günlerde de ben hep yanında olacağım. Caleb da öyle. Sen bizi istesen de istemesen de."

"Eskiden *ben* senin arkanı kollardım, hatırlıyor musun?" Kendime kızarak taytımı çekiştirdim.

"Evet. Hâlâ da arkamda olduğunu hissediyorum." Bana yaslandığında dizimle oynamayı kestim. "Şimdi sıra bende. Zaten hayat hep böyle değil midir?"

Tam ev sahibi inceleme için gelmeden önce çıkmamız gerektiğini söyleyeceğim anda koridordan yankılı bir ses geldi. "Sarah?" Caleb sesinde komik bir gerginlikle merdivenden sesleniyordu. "Telefonlarınıza cevap vermiyorsunuz. İyi misiniz?"

Sarah'yla aynı anda telefonlarımızı çıkarıp yüzlerimizi buruşturduk. İkimizde de en az on cevapsız çağrı ve mesaj vardı. Arkadaşım bana, "Affet beni," diye fısıldayıp yüksek sesle devam etti. "Kusura bakma! Win sinir krizi geçiriyor, ben de onunla ilgileniyorum! Bir dakikaya aşağıda olacağız!"

Caleb kıpkırmızı bir suratla ve terlemiş halde kapıda belirdi. "Hiç zahmet etmeyin." Gülerek önümüze uzanıverdi. "Ben burada yatıp ölürüm."

"Siz ikiniz neslinizi devam ettirmeme konusunda isabetli bir karar almışsınız. Çocuğunuz *acayip* dramatik olurdu."

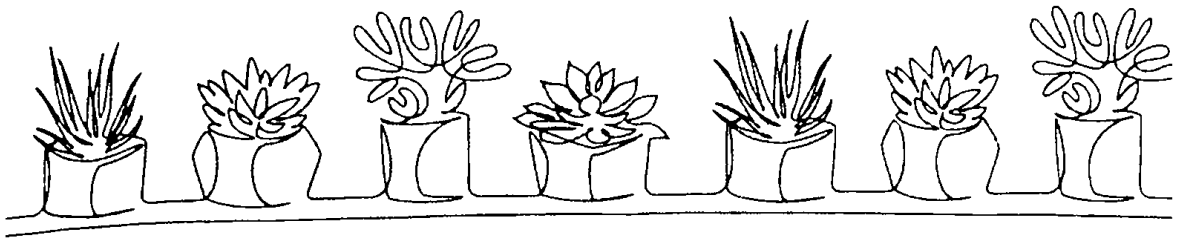
"Umarım Bo'nun DNA'sı *seninkini* dengeler," dedi Caleb

tek gözünü açıp bana bakarak. Sakız ambalajımı suratına fırlattım.

Bir süre sessizce oturduk. Caleb yerde kediler gibi uzanırken Sarah onun omuzlarına masaj yaptı. Ben de boş kalınca birdenbire *aşırı* küçük görünen daireyi inceledim.

Burada yaşadığım dört sene boyunca her şeyi bir şekilde idare edebilmek için yapmıştım. İşimde faturaları ödeyebileyim diye çalışıyor, birazcık kendim olabilmek için yaz aylarını bekliyordum. Daha fazlasını yapmak ya da daha fazlası olmak için kendimi zorlamıyordum çünkü korkuyordum. Bu evde hiç ilerleme kaydedememiştim. Durgun bir hayatı kabullenmiştim. Güvendeydim ama biraz *fazla* güvendeydim. Yaşamak istediğim hayattan çok daha küçüktüm. Belki de bu yeni başlangıç, kendimi toplamam için bir adım olurdu.

Belki biraz rahatsızlık bana iyi gelirdi.

14

Sarah'yla birlikte arabaya bindik ve nakliye kamyonetindeki Caleb'ın arkasından ilerledik. En sonunda kartpostal manzaralarını andıran birbirinden farklı evlerle dolu, hafif bir karla süslenmiş, sessiz sakin bir sokağa girdik. Bugün hava güneşliydi ve on dört numaralı evin siyah çatısındaki buzlar parlıyordu.

Bo'nun mekânına varmıştık.

Aslında birkaç hafta önce burayı ziyaret etmem için plan yapmıştık ama Bo'nun işyerinde yeni bir proje üstlenmesi, benim genel bitkinliğim ve kış fırtınaları yüzünden fırsat bulamamıştık.

Ev *saçma* derecede sevimliydi. Yüksek, üçgen çatısı ve beyaz taş cephesiyle Tudor stili bir bungalovdu.

Evin önüne park ederken, "Bo'nun Pamuk Prenses'in kulübesinde yaşadığını söylememiştin," dedi Sarah. Caleb kamyoneti evin sağ tarafındaki garaj yoluna çekmişti ve onunla buluşmak için araçtan indiğimizde çoktan kamyonetin arkasını açıyordu.

"Acaba yedi cüceler ne zaman bize yardıma gelecek?" dedi Caleb bize dönerek.

Sarah, kocasının kıçına bir şaplak attı. "Ben de şimdi benzer bir espri yaptım," diye şakıdı mide bulandırıcı bir tatlılıkla. Ardından bakışları garaj yoluyla evin ön kapısı arasında gidip geldi. "Bir dakika, Bo burada değil mi?"

"Tüm hafta sonu işle ilgili bir konferansta olacak. Yılda bir defa gerçekleşen bir şeymiş. Yarın geri dönecek ama bugünlük rahatça yerleşmem için bana fırsat tanımak istedi."

Sarah, kamyonetin arka tarafında duran Caleb'ın ona verdiği bir bitki kutusunu bana uzattı. "Süper. Bu evi karıştırabileceğimiz anlamına geliyor." Muzip sırıtışı yüzünü kaplarken kaşlarını aşağı yukarı oynattı.

Kutuyu alıp çakıllı garaj yolundan ön kapıya ilerledim, Bo'nun daha önce mesajla gönderdiği şifreyi girdiğimde kapı bipleyerek açıldı. Mavi mozaik zemin döşemeleri ve siyah hoş geldin paspasıyla küçük ama muhteşem bir antre bizi karşıladı. Kireç beyazı duvara, altında koyu ahşap ayakkabı rafı bulunan palto askıları monte edilmişti.

Tam karşımda, arkasında muhtemelen dolap olan dar bir kapı, sol tarafta da oturma odasına giden kemerli bir giriş bulunuyordu. Arazinin ön tarafına bakan kalın çerçeveli penceresi ve pek işlevsel görünmeyen, rafı da boş olan şöminesiyle oturma odası gerçekten de bir kır kulübesinden fırlamış gibiydi. Bunlara bir de yüksek tavanlardaki ahşap kirişler eklendiğinde dekorasyonu eksik oda epey sıcak görünmüştü.

Sanırım Bo'nun çok fazla özel eşyası yoktu. Orta sehpada birkaç kitap, şömine rafının iki yanında duvar aplikleri vardı ama bunlar dışında duvarlar bomboştu. Odanın ortasına çoğu bekâr erkeğin evinde gördüğüm basit, gri bir kanepe ile pencerenin yanındaki köşeye yine gri bir berjer yerleştirilmişti. Acaba bitki standım için berjerin yanındaki boşluğu kullanabilir miydim? Çok güzel güneş alacaklarına emindim.

Evde ilerleyerek yemek odası olması için tasarlanmış bitişik odaya girdim. Burada sadece köşeye itilmiş çalışma masası, bunun üstüne yerleştirilmiş monitörler ve bir yığın kâğıt ile *etkileyici* bir vinil plak koleksiyonuna ev sahipliği yapan ceviz ağacından ünite vardı.

Şimdiye dek birlikte bebek yaptığım adamın müzik zevkinin berbat olma ihtimalini hiç düşünmemiştim. Daha da kötüsü, müziği sevmeyen şu insanlardan biri bile olabilirdi. Bu kesinlikle DNA'mı kiminle eşleştireceğim konusunda belirleyici unsur olurdu. Bu yüzden *Fleetwood Mac*'in *Hit Müzikleri*'nin

yanında, bir *Nat King Cole* plağı gördüğümde zevk sahibi olduğu için çocuğumuz adına Bo'ya sessiz bir teşekkür gönderdim.

Ünitenin sağında, başka bir kemerli ve geniş geçidin diğer tarafında Bo'nun mutfağı görünüyordu. Evdeki en gelişmiş yer burası olabilirdi. Karla kaplı büyük arka bahçeye bakan uzun, dikdörtgen bir pencere vardı. Bunun altında üzerine beyaz mermer tezgâhlar yerleştirilmiş koyu gri dolaplar ve paslanmaz çelik gazlı ocak bulunuyordu. Bu dolaplarla benim durduğum yer arasında, oturacak yeri olmayan bir ada tezgâh, bunun tam ortasındaysa mat siyah bir eviye vardı. Karşı duvardaki dolaplar *L* şekli oluşturuyor, parlak aydınlatmalı bir koridora açılan daha dar kemerli girişe kadar uzanıyordu. Dolaplarla girişin arasına ise buz makinesi olan çok güzel, paslanmaz çelik bir buzdolabı yerleştirilmişti.

Aynen öyle. Kahrolası bir buz makinesi vardı. Artık ben de o *sürtüklerden* biriydim.

"Pekâlâ, ev çok tatlı ama *boş* bir tuvalden farksız," dedi Sarah. Arkamdan gelip tezgâha bir kutu bıraktı. "Bitkilerin ve enerjinle burası mükemmel olacak." Kollarını bana sararken heyecandan kıpır kıpırdı. "Ne düşünüyorsun? Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

"Sonsuz buza sahip olmak beni biraz duygulandırdı." Parmağımı yavaşça buzdolabına doğru kaldırdım.

"Önceliklerin her zaman kusursuz," dedi beni itip koridora geçerek. "Bakalım yatak odan nasıl görünüyormuş."

Buzdolabını hasretle okşayarak yanından geçtim ve arkadaşımın peşine düştüm.

"Etrafa bakabilmen için bütün kapıları açık bırakmış. Ne kadar düşünceli," dedi Sarah omzunun üzerinden. Sonra en sondaki yatak odasına girerek gözden kayboldu.

Soldaki ilk kapıdan içeri baktığımda evin geri kalanıyla aynı kireç beyazı duvarlar ve koyu renkli döşemesiyle boyutları gayet hoş, kare şekilli bir yatak odasıyla karşılaştım. Perdeli pencerenin altına yerleştirilmiş, ceviz rengi başlığı olan yatak

ve cam kürelerden oluşan avize dışında odada bir şey yoktu. Sanırım burası bana ait olacaktı.

Sonraki oda açık gri duvarları, arka bahçeye bakan uzun dikey penceresi ve soldaki küçük gömme dolabıyla daha küçük bir yatak odasıydı. Köşedeki ethernet kabloları, modem ve üstünde "*bağışlanacak*" yazan yarı dolu bir kutu dışında tamamen boştu.

Bu odanın bebeğe ait olacağını fark ettiğimde kapı çerçevesine yaslanarak biraz daha dikkatli şekilde inceledim. İkindi güneşinin duvara en yakın dolabın kapağında minik bir gökkuşağı oluşturduğunu fark ettim. Acaba Bo odayı sarıya boyama konusunda ne düşünürdü? Bence bu renk, odaya bu saatlerde dolan ışığı çok daha parlak gösterebilirdi.

Diğer odaya geçmek için arkamı döndüğümde Caleb'm sessizce arkamda dikildiğini fark ettim. Bakışlarını omzunun arkasındaki bir yere kilitlemişti ama sonra dikkatini yavaşça bana çevirdi ve utangaç, umutlu bir gülümseme paylaştık.

"Bebeğin odası mı?" diye sordu kısaca.

Başımı salladım.

"Hoşuna gitti mi?"

"Evet." Gözyaşlarım her an akmaya hazırdı.

"Çok güzelmiş."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedim titreyen sesimle. Düşen tek gözyaşını silerken kendime güldüm. "Aman Tanrım, lanet hormonlar," diye yakındım. "Cidden hoş bir oda, değil mi?"

"Hey," dedi Caleb tek kolunu bana uzatarak. Yanına gidip başımı göğsüne yasladım. Omzuma birkaç kez hafifçe vurdu, ardından omzumu sıkıca tutarken nazikçe sarstı. Alaycı ama nazik bir tonda, "Bu iyi bir şey, Win. Burası harika bir ev ve bu oda da mükemmel. Üzülme. Ağlama," dedi.

"Üzgün değilim. Ama bu büyük bir değişim." Geri çekildim. "Bebeğimin uyuyacağı odayı görmek beni birazcık etkilemiş olabilir. Hepsi bu."

"Anlıyorum. Ama..."

Sarah sanki koşudan dönmüşçesine soluk soluğa koridorda belirdiğinde Caleb'ın dikkatini dağıtarak cümlesini kesmesine neden oldu. "Prezervatif buldum. Hem de yepyeni, ambalajlı." Sesi muhabirlerinki gibi çıkmıştı.

Eh, *bu* insanı uyandıran bir girişti. Ona boş boş bakıp hiç kırpmadığı gözlerini, heyecanlı yüz ifadesini inceledim. "Benim odamda mı?" diye sorarken kafam karışıktı.

"Tabii ki hayır. Orada sadece bir yatak var. Bo'nun odasında buldum." Tekrar solumuzdaki odaya girip kayboldu.

"Sarah, hayır! Çık oradan." Peşinden gittim. "Odayı karıştırıp durmayı bıra..." Kendimi Bo'nun odasının ortasında bulunca arkadaşımı azarlamam yarıda kaldı. Evin geri kalanının aksine burası tam olarak onu yansıtıyordu. Sanat eserleri ve kişisel eşyalarla dopdoluydu.

Çam ağacından yapılmış ızgara şekilli yatak başlığının bulunduğu duvar koyu yeşile boyanmıştı. Grimsi bej nevresim serili yatağın ayakucuna ahşap, rüstik bir bank yerleştirilmişti. Hem yatağın hem de bankın altına serilmiş geniş, doğal dokuma hah açık raflı ve çekmeceli iki komodinin önünde bitiyordu.

Sağ komodinin üzerinde ilk bakışta *müstehcen* dergi sanılabilecek bir koleksiyon duruyordu ama bunlar aslında...

"Çizgi romanlar," dedi Sarah sırıtarak.

"*Kindle*'ında okuduğun şeyleri gördüm. Onu yargılayacak kişi sen değilsin."

Arkadaşım karşı çıkmak için parmağını kaldırdı ancak ardından kabullenmişçesine başını salladı.

"Sizce bunu ödünç almama izin verir mi?" diye sordu Caleb. Bo'nun dolabından üzerinde bir şövalye zırhı ve kaskıyla çıktı.

"Ah, acaba yatakta rol yapmayı seviyor mu?" dedi Sarah. Seke seke kocasının yanma gidip göğsündeki metale parmaklarını değdirdi. Omzunun üstünden bana bakarken, "Acayip seksi olurdu ha!" diye ekledi.

"Leydim," dedi Caleb onu öpmek için eğilerek. Dudakları birleşirken arkadaşım kıkırdadı.

"Aman Tanrım, siz ciddi misiniz? Adamın eşyalarını lekeliyorsunuz!"

"Bence bu gayet adil," dedi Caleb. Kaskı çıkarıp kalçasına yasladı. "Misafir odamızda bebek enerjisi olduğunu öğrendiğimizden beri orada eğlenemiyoruz."

"O iş öyle olmuyor ama neyse," dedim kısık sesle. İçimi çektim. "Lütfen, her şeyi yerine bırakın."

Caleb ayak sürüyerek dolaba dönerken Sarah yanıma geldi. "Win, bebeğinin babası koca bir inek olabilir."

Omzunun üzerinden dolap kapısının yanındaki duvara asılmış çerçeveli sepya esere baktım. *Uzay Yolu: Atılgan*'ın karakalem çizimiydi. "Eh, ben de bu yüzden buradayım, değil mi? Onu tanımak için."

"Aynen. Zaten ben de o yüzden çekmecelerine baktım."

"Aman Tanrım," diye mırıldanarak burun kemerimi sıktım. "Bu aynı şey değil."

"Söyle bana, Winnifred June. Bir erkek neden prezervatif alır?"

Tişörtümü kaldırıp hafiften şekil almaya başlamış olan karnımı gösterdim. Yumuşak kalçalarımın arasında, dev bir *burrito* yedikten sonra şişmiş bir göbek gibi görünüyordu. "Bundan kaçınmak için olabilir mi?"

"Ama kutuyu açıp *kullanmamış* bile."

"Sarah, ne anlatmak istiyorsun? Boşaltmamız gereken koca bir kamyonet var. Ayrıca bu odaya girmemiz de adamın seks hayatını konuşmamız da çok yanlış." Caleb'ın bulunduğu dolaptan bir gümbürtü gelince omzumun arkasına baktım. "Orada ne yapıyorsan hemen dur!" diye bağırdım.

"Başka biriyle seks yapmıyor demek istiyorum," dedi Sarah. Vahşi bir kedi gibi sırıtıyordu.

Caleb'ın dolapta attığı kahkahalara bir ışın kılıcının açılma sesinin eşlik ettiğine yemin edebilirdim.

"Ya da çok fazla seks yaptığı için yeni bir kutu almak zorunda kalmıştır," diye karşı fikir sundum. Sarah'nın yüzü anında

düştü. Bo'nun başka biriyle yatması fikrine karşı o kadar ihanete uğramış görünüyordu ki, bunu söylediğim için *neredeyse* suçlu hissedecektim. "Sar, niyetinin iyi olduğunu biliyorum. Ancak Bo ile ben okuduğun kitaplardaki çiftlerden değiliz. *Benimle* seks yapmayı planlıyor olsaydı prezervatife ihtiyaç duymazdı, değil mi?"

"İtiraf ediyorum, düşüncem geri tepti."

"Hem ben de onunla seks yapmayı planlamıyorum. Unuttuğun bir diğer şey de bu."

O anda Caleb elinde bir şeyle, kötücül bir şekilde kıkırdayarak dolaptan çıktı. "Sanırım Bo ya tırmanışçı ya da..."

İpeğimsi siyah halatı gördüğümde boğazım gerilip kurudu. Caleb onu otriş gibi boğazına dolarken Sarah burnundan alaycı bir nefes vererek kahkaha attı ve komodindeki bir çizgi romanı karıştırmaya koyuldu.

"Şunu *hemen* bırak ve gidip kamyonetin orada bekle," dedim hiddetle. "Ve *sen*." Parmağımı Sarah'ya doğrulttum ama ne diyeceğimi bilemeyip duraksadım. "Sen de... benimle banyoya bakmaya gel. İkiniz de bir daha bu odaya girmeyeceksiniz, anlaşıldı mı?"

İkisi de gözlerini devirdiler. Caleb ayaklarını vura vura dolaba dönerken Sarah da dudaklarını büzerek çizgi romanı yerine bıraktı. Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olduktan sonra onları odadan çıkarıp kapıyı arkamızdan kapattım ve Sarah'nın peşinden koridorun sonundaki banyoya ilerledim.

Geniş, cam duşakabin alanın çoğunu kapladığı için ikimiz içeri zar zor sığmıştık. Beyaz duvarlarla hoş bir kontrast oluşturan siyah altıgen zemin fayansları duşun içine doğru uzanıyor, gömme bankı da kaplıyordu. Lavabo küçük tezgâhlı dolaba bağlıydı ve üst kısmında aynalı ilaç dolabı asılıydı.

Kapalı klozete oturarak, "Sanırım uzun banyoların için bize gelmen gerekecek," dedi Sarah.

İtiraf etmeliydim, banyoda küvet olmamasına bu kadar üzülmeyi beklemiyordum ama acı gerçek beni fena çarpmıştı.

Küvet rahatlayıp gevşemek, olan biteni düşünmek için tercih ettiğim bir şeydi. Ayrıca son bir ayda bitkin, sancılı bedenimi ancak küvete girerek rahatlatabiliyordum.

"Olabilir." Dudak büzerek musluğu açıp kapatmaya döndüm.

"Ya da buraya küvet yaptırabilirsiniz. Adamın parası olduğu belli. Banyo da yeterince geniş."

Kısık sesle güldüm. "Aynen. Talep listemi hemen yazmaya başlayayım." Sırtımı dikleştirip en kötü halimin taklidini yaptım. "Kendi başıma doğru düzgün bir yetişkin olmayı beceremeyip senden hamile kaldıktan sonra buraya taşınmama izin verdiğin için teşekkürler, Bo. Ama banyoyu yeniletmeye ne dersin? İşe başlamışken bir de bana kalacak bir kule inşa edebilirsin."

Sarah bana gülümsedi. "Tamam, anladık." Kalkıp yanımda dikildiğinde aynadaki yansımalarımıza bakarak hüzünle iç geçirdik.

"Üstelik bu evde duşakabin ihtiyaç gibi görünüyor," dedim içerideki tutunma kollarına bakarak. "Küvetimi özleyeceğim ama benim küvete *ihtiyacım yok.*"

"Buna katılmıyorum ama neyse." Sarah dudaklarını büzüp kaşlarını kaldırdı ve saçlarıyla oynayarak hayranlıkla yansımasına baktı. Ben de kâküllerimi dolgunlaştırarak aynı şeyi yaptım. "Eskiden her gün bunu yapardık," dedi hassas bir tavırla. Gözleri aynada benimkileri buldu.

"Hı?"

"Bir aynayı paylaşarak hazırlanırdık. Bazen bunu çok özlüyorum. O eski daireyi de çok özlüyorum."

Ben de özlüyordum. Marcie ve annemin birlikte olmasını, mutfakta ellerinde beyaz şaraplarıyla dans edip liseli kızlar gibi kıkırdamalarını, dört kadının aynı banyoyu ve aynı aracı kullanmaya çalışmasından çıkan kaosu özlüyordum. Genç, saf ve kaygısız olmak da özlediğim şeylerdi. Büyümeyi, oradan ayrılıp kendi hayatımı yaşamayı sabırsızlıkla dileyerek çok fazla

vakit kaybetmiştim. Yine de böyle bir şey gerçekleşmemişti. Şimdi elimde yaş almış olmaktan başka bir şey yoktu.

"Hep makyaj malzemelerimi çalardın," dedim göğsümdeki nostalji hissini görmezden gelmeye çalışarak.

"Evet ama karşılığında hep saçını örerdim," diye cevabı yapıştırıp saçımın bir tutamıyla oynamaya başladı. Bunu yaparken dudaklarını birbirine sürtüyor, uzaklara dalmış gibi görünüyordu. "Ben, şey... Aslında dün gece June'la konuştum."

"*Ah.*" Annemin onu aramış olması şaşırtıcı değildi çünkü bir aydan uzun süredir aramalarına cevap vermiyordum. Beni şaşırtan, Sarah'nın bundan bahsetmek için şu ana dek beklemesiydi. Genelde konuşmanın hemen ardından bana mesaj atar, annemi oyalamayı ve onu aracı olarak kullanmayı kesmemi söylerdi.

"Senin için endişeleniyor. Uzun zamandır sana ulaşamıyormuş."

"Doğru."

"Zor olduğunu, annenin nasıl biri olduğunu biliyorum, Win. Ama annene söylemen gerekiyor. Seni özlüyor. Ayrıca kötü bir tepki vereceğini sanmıyorum. Bunu yaparsa ikiyüzlülük etmiş olur."

"Biliyorum. Söyleyeceğim zaten. Sadece... öğrendiğimden bu yana çok yoğunum ve hayatımdaki değişimi sindirmeye çalışıyorum. Şimdi bir de taşınma işi eklendi. Ama söz veriyorum, bu akşam ararım."

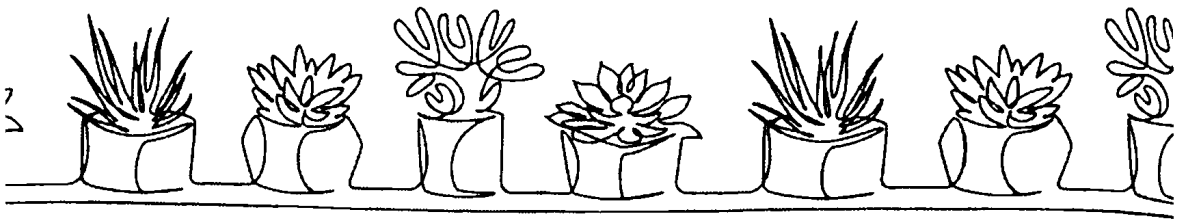
"Tamam," dedi Sarah. Sıkıca ördüğü saç tutamımı bıraktı. "Güzel."

Aynada birbirimize yumuşacık gülümsedik.

"Gidip Caleb'a yardım etsek iyi olur," dedi dudakları bir sırıtışla gerilirken.

Yüzümü ekşiterek güldüm. "Of, *kahretsin*. Onun dışarıda olduğunu tamamen unutmuştum."

Banyodan çıkarak ön bahçeye koşturduk.

15

Saatler süren kutu indirip boşaltma ve odama mobilyaları yerleştirme işinin ardından bugünlük bırakmaya karar vermiştik. Eve söylediğim pizzayı yedikten sonra Sarah ile Caleb evlerine gitti. Beni de ürkütücü sessizlikteki evde kendimle ve bir müzik kutusuyla baş başa bıraktılar.

Biraz uğraşmam gerekmişti ama en sonunda pikabı çalıştırabilmiştim. Nevresimimi kurutucuya yerleştirirken nisanda coşmaktan bahseden *Frank Sinatra*'ya eşlik ettim. Bitişikte rahatsız olabilecek komşuların olmaması, içimden geldiğince bağırarak şarkı söylememi sağlıyordu ve bu sayede ev artık o kadar boş gelmiyordu. Sevgili Frank bir zamanlar korsan olduğundan bahsederken tavana bakarak bir kahkaha attım. Çünkü kendimi burada bulmama *neden olan* kişi bir korsandı.

Ayrıca bundan böyle tam da Bay Sinatra'nın şarkıda önerdiği gibi kendimi toplayıp yarışa geri dönmeye kararlıydım.

Bir elimi henüz büyümemiş göbeğime koydum ve dans edip süzülerek evin içinde ilerledim. *Birçok* kez buz kemirmek için buzdolabına uğradım. Plağın *B* tarafındaki şarkılar bittiğinde kurutucu da nevresimle işini bitirmişti. Yatağımı hazırlayarak içine girdim.

Telefonumu çıkardım ve hemen Bo'dan gelen mesajları kontrol ettim. Eve yerleşip yerleşmediğimi sormuş, duştaki musluğun nasıl çalıştığını tarif etmiş -görünüşe göre ustalar musluğu ters takmıştı, bu yüzden de sağı solu belli olmuyordu- ve yarın öğle yemeğinden önce geleceğini bildirmişti. Ona

hızlıca cevap yazdıktan sonra annemle mesajlaşmaya döndüm. Birkaç kez özür dilemenin ardından aramanın daha iyi olacağına karar verdim.

Telefona cevap vermesi için bir kez çaldırmam yetti.

"Vay, kızım yaşıyor," dedi selamlama yerine.

"Selam, anne. Özür dilerim. Son zamanlarda çok yoğundum. Seni özledim."

"Sarah da aynı şeyi söyledi ama başka bir şeyden bahsetmedi. Her zamanki gibi sırlarım saklıyor. Bu defa aracı olmak istemedi, sen de beni bu yüzden arıyorsun diye düşünüyorum."

"Hayır! Yani evet, senin aradığını söyledi ama gerçekten hayat çok yoğundu. Ayrıca evet, sana söylemem gereken bir şey *var*." Tavana bakarak kelimelerin oluşmasını bekledim. Ya da bunun yerine uzaylı istilasına uğrayabilir veya kıyameti karşılayabilirdik. "Hamileyim," dedim en sonunda.

Tek kelime. Bu kadar basitti ve artık ağzımdan çıkmıştı. Geri dönüş yoktu.

Hatta acı verici bir sessizlik oluştu.

"Anne?"

"Buradayım."

"Dediğimi duydun mu?"

"Neyi duyacaktım? Pardon, dizim başladı da."

"*La Reina del Sur* mu? Anne, dizi *Netflix*'te. Durdurabilirsin yani." Pazar akşamı pembe dizi izlemek gibi bazı gelenekler asla ölmüyordu. Sarah da muhtemelen şu anda yatağında aynı şeyi yapıyordu. Bu hep ikisine özel bir şey olmuştu. Bazen Marcie ile ben de davet edilirdik ama "*Bu adam ölmemiş miydi?*", "*Şu kim?*", "*Cinayetler arasında yasak ilişkiye nasıl fırsat buldu?*", "*Bu, kızın üvey babası değil miydi?*" gibi sorular sormamamızı şart koşarlardı.

Annem homurdandı. Koltuğundan gelen gıcırdama sesi kumandayı aradığını gösteriyordu. "İyi, tamam, tamam. Beni hareketli bir anda yakaladın. Senden hemen önce Teresa aramıştı ve..."

"Hamileyim," diyerek sözünü kestim.

"Sen mi?" dedi birden ve afallamış bir kahkaha attı.

Şaşkınlığı beni neden gücendirmişti bilmiyordum ama gücenmiştim. "Evet, *ben*."

Yarı eğlenmiş, yarı şok olmuş halde püskürtme misali bir ses çıkardı. "Peki. Adam kim?"

Elbette. Nasıl hissettiğimi ya da bebeğin kaç aylık olduğunu soracak değildi. Tamam, adamın kim olduğunu soracağını biliyordum ama ilk iki soru daha önemliydi. "Adı Bo. Kendisiyle arkadaşız. Bir partide karşılaştık ve... eh, gerisini biliyorsun." Detaylara girecek değildim. Adamın biriyle tanışır tanışmaz yattığımı bilmesine gerek yoktu. Daha on yaşımdayken bana cinsellikten uzak durmam konusunda vaazlar veren kadınla bazı şeyleri paylaşmasam da olurdu.

"Doğum kontrolü sıfır, McNulty kadınları iki," diye espri yaptım düz bir sesle.

"Eee? Adam eziğin teki mi, yoksa düzgün biri mi?"

Bahsi geçen *adamın* evindeki *yeni* yatağımda otururken etrafıma bakınıp başımı salladım. "Düzgün biri. Aslında artık onunla aynı evde yaşayacağım."

Hattın diğer ucundan minik bir inleme yükseldi. Mutluluk, rahatlama ve memnuniyet karışımı bir iç çekişti. "Ah, bu harika, Winnie. Gerçekten, gerçekten harika."

Muhtemelen neden birlikte yaşamaya karar verdiğimizi de açıklamalıydım ama niye zahmet edecektim ki? Gerekmediği sürece kendimi zor konuşmalara sokmayı tercih etmiyordum. "Daha önce aramadığım için üzgünüm ama cidden her şey üst üste geldi. Midem çok bulanıyordu ve..."

"Adam nasıl biri?"

"Of ama ya," dedim kendimi tutamadan.

"Ne?" dedi sivri şekilde.

"*Anne*." Sesimin, hissettiğim kadar sıkıntılı çıkmaması için çaba gösterdim. "Sana her gün içim dışıma çıkana dek kustuğumu anlatmaya çalışıyorum ama sen gidip lafımı bölüyor, bana

adamı soruyorsun. Bo iyi biri. Mükemmel biri. Ancak *öz kızın* burada birazcık annelik tavsiyesi bekliyor."

"Affedersin. Haklısın. Ben de sana hamileyken çok bulantı yaşamıştım, civcivim. Berbat bir şey ama bir gün hepsine değecek."

"Verebileceğin bir ipucu var mı?"

"Bende işe yarayan tek şey her gün ağırlığım kadar kök birası içmek ve tuzlu kraker yemekti. Bugünlerde doktorlar muhtemelen bunu önermezler."

"Acaba elim bu yüzden mi böyle oldu?"

"Winnifred June!"

Kıkırdadım. Annem de kıkırdadı ama her zamanki gibi kendini tutmaya çalıştığı belliydi.

"Doğum temmuzun yirmi dördünde gerçekleşecekmiş," dedim kıkırtılarımız azalınca.

"Ah, vay canına. O zaman... *birkaç* ay olmuş." Sesindeki kırgınlık açık bir şekilde duyuluyordu. Onu üzmekten nefret ediyordum ama daha önce aramadığım için pişman değildim. Eğer beklemeseydim ve onu Bo'nun yanına taşınmaya karar vermeden *önce* arasaydım, bu görüşme hayal kırıklığıyla dolu sözler ve derslerden ibaret olurdu.

Benim hatalarımdan ders aldığını sanıyordum. Seni bundan daha iyi yetiştirdim. Bir kafede çalışırken bebeğe nasıl kendi başına bakacaksın? Seni şimdi hangi erkek ister?

Evet, annemin romantik anlamda beraber olduğumuzu düşünmesi için Bo'yu güvenlik ağı olarak kullanıyordum. Fakat ikisinin de bir şeyden haberi yokken bir sorun olmazdı.

"Dünden itibaren on beş haftalık hamileyim." Küçük bir suçlulukla duraksadım. "İnan bana, günler gerçekten aşırı yoğun geçiyordu."

"Eh, en azından şimdi söyledin. Sağ ol."

"*Özür dilerim*, anne. Sana söylemek hep aklımdaydı ama henüz gerçek olduğunu hissetmeye hazır değildim."

"Şimdi gerçek olduğunu hissediyor musun?" diye sordu.

Dürüstçe cevap verdim. "Hayır."

İçini çekti. Sesine yeniden, az da olsa şefkat yüklenmişti. "Ben de öyle hissetmiştim. Senin çığlıklar atan minik bedenini kucağıma verdikleri ana kadar her şey uydurma gibi gelmişti."

"Sonrası güzel miydi? Hayatının en büyük lütfuna sahip olduğunu mu hissettin? Yoksa cennetten bir hediye aldığını mı?" Sesimde tiyatral bir abartı vardı.

"Elbette. Sonra korktum. Ardından yine harika hissettim. Sonra yine korku geldi. Bu döngü aslında... sonsuza dek devam ediyor. Eğer *gerçekten* şanslıysan, o bebek bir şubat ayının bir pazar günü hiç beklemediğin anda seni arayıp büyükanne olacağın haberini veriyor."

"Sürpriz!" diye şakıdım.

"Bu yaz ziyaret sırası *bende*, ha?"

"Gelmen beni çok mutlu eder."

"Sanırım programın biraz boşaldığında gelmemi istersin," dedi gülerek.

"Ağustos en iyi zaman olabilir. Yani sen gelmeden önce bebek doğmuş olsun diye. Çocuğun sahne korkusu yaşamasını istemeyiz." *Ben de zaten seni o hastane odasının yakınlarında istemem*, diye düşündüm kendi kendime.

"Dur, ben önce bir Duncan'a danışayım. Sonra ne zaman geleceğime karar veririm."

"Yeni bir medyum mu buldun? Maureen'e ne oldu?"

"Hayır, *tatlım*, Duncan benim yeni sevgilim. Dört aydır çıkıyoruz. Sana daha önce ondan bahsetmiştim. Aaa!" keyifle güldü. "Artık *ikimizin de* sevgilisi var."

Duncan mı? Onu daha önce duyduğumu sanmıyordum. Ancak geçen temmuz ayındaki Travis olayı gibi bir meselenin tekrar yaşanmasını istemiyorsam, bunu anneme söyleme riskine girmemeliydim. Aşk hayatına ilgisizliğim ve yaşamına girip çıkan erkeklerin hesabını tutamamam onu çok gücendiriyordu.

Esasında bir nevi ikiyüzlülük ettiğimi biliyordum çünkü arkadaşlarımın kiminle yatıp kalktıkları ya da aynı anda birçok

ilişkiyi yürüttükleri hiç umurumda olmazdı. Oysa konu anneme geldiğinde bundan *nefret ediyordum*. Hep etmiştim. Kendini birkaç haftalığına ya da aylığına birine kaptırmasına, her şeyini vermesine ve en sonunda adam gidince boşluğa düşmesine dayanamıyordum. Onun için bundan daha fazlasını istiyordum.

"Duncan, doğru ya. Adam pilot mu? Yoksa seyahat için en uygun zamanın hangi tarih olduğunu kestirebilecek kadar zeki mi?" Bunu sorarken sesimin biraz iğneli çıktığını kabul ediyordum.

"Eh, onu öylece bırakıp gelecek değilim, Winnie." Sözlerimin saçmalığının *aşikâr* olduğunu düşünüyormuş gibi güldü.

"Öyle mi? Tek kızını ve torununu görmek için bile mi?"

"Duruma bakacağım dedim, Win. Annenle böyle konuşmayı bırak."

Yavaş bir nefes alıp vererek kendimi sarstım. "Tamam, anladım. Bana haber verirsin o zaman."

"Veririm tabii." Dudaklarını sesli bir şekilde birbirine bastırıp açtı. Yeni bir konu düşündüğü belliydi ama bulamamış olmalıydı. "Eh, sonra görüşürüz o zaman," dedi.

"Tamam, anne." Konuşmaya devam etmesini isteyebilirdim. Her şeyin ne kadar korkutucu geldiğini, *hem* zamanı ileri sarmayı *hem de* geri almayı ne kadar çok istediğimi, onun uzun ve sıkı kucaklamalarına ihtiyacım olduğunu *söyleyebilirdim*. Fakat bunun yerine, "Seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum, tatlı kızım. Umarım bol bol dinlenebilirsin. Torunuma söyle sana fazla yüklenmesin."

"Söylerim. Hoşça kal."

Telefonu kapatıp çeneme bastırdım. Sırtüstü döndüğümde tavanı izlerken konuşmamızı zihnimde tekrar ettim. Rahatlamıştım çünkü beklenmedik duyguların kraliçesi olduğunu bildiğim annemle her şey daha kötüye gidebilirdi. En azından artık haberi vardı. Bebeğin doğumundan önce yapılacak şeyler için oluşturduğum sonsuz listemden bir madde silinmişti. Aslında şimdi fark ediyordum da bu listeyi yazıya dökmeliydim.

Bugünü bir şeyler başarmış olarak kapatmayı ve *çok* rahat yeni yatağımda uykuya dalmayı düşündüğüm sırada kapıyı kilitleyip kilitlemediğimi kontrol etmeyi unuttuğumu fark ettim. Yatak, içinde kalmam için yalvarsa da uykumda öldürülmeye ya da ilk gecemde evin soyulmasına izin vermeye niyetim yoktu. İnleyerek kendimi yataktan dışarı sürükledim ve karanlıkta ön kapıya ilerledim.

Zincirin takılı olduğunu uzaktan da görebiliyordum ama yine de kapı kolunu kontrol etmek için antreye girdim. O anda yanlışlıkla muhtemelen kapıdaki boşluktan içeri yeni atılmış olan bir yığın postaya bastım.

Bir zarfta *Robert Durand* yazıyordu. Vay canına, bebeğimin babasının tam adını bile daha yeni öğreniyordum. Gerçekten ben *neye* bulaşmıştım?

El ilanlarının ve yazısız zarfların arasında kargoda kıvrılmış bir çizgi roman duruyordu. Eğilip yığını antre masasına koymak için aldım ve tam yatağa dönecekken çizgi romanın parlak çizimlerinin, ilgi çekici yazılarının büyüsüne kapıldım. Uyumadan önce biraz okumanın iyi olabileceğine karar vererek kitabı odama götürdüm.

Yatağa girip yastıkları kabartarak yaslandım. Kitabın kapağında *Annihilator, Sayı 392* yazıyordu. Acaba Bo'da önceki üç yüz doksan bir kitap bulunuyor olabilir miydi? Bilemiyordum çünkü Caleb'ın aksine ben dolabını karıştırmamıştım. Bo'nun benim hiç bilmediğim bir sürü eşyası olabilirdi. Mesela daha fazla halat bulabilirdim.

Hayır. Bunu hayal etmek tehlikeliydi. Bu düşüncelerin gerisini getirmemeliydim.

Bu Annihilator denen kişinin kim olduğunu ya da cehennemin kralının, Serinthina adındaki kıt kıyafetli ama belalı kadın tarafından devrilmiş olmasına neden bu kadar taktığını bilmiyordum. Yine de kahretsin, bu acayip sürükleyici bir çizgi romandı.

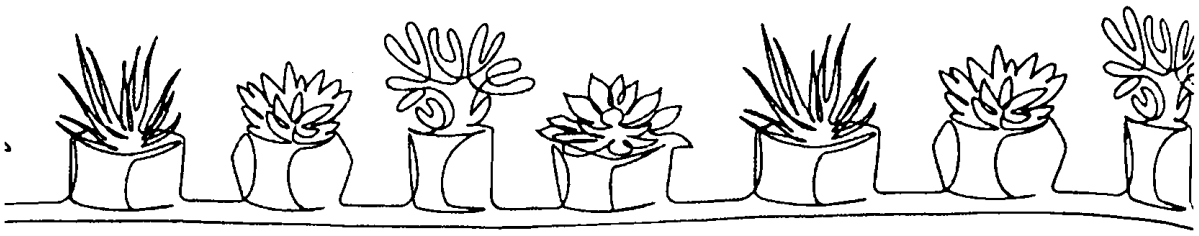
Bu iki "düşman" arasında öyle bir karşılıklı çekim vardı ki,

beni tutsak etmişti. Anladığım kadarıyla ikisinin de korktuğu bir ölümsüz tanrı vardı ve gönülsüz olsalar da yalnızca birlikte çalışırlarsa onu alt edebilirlerdi. Önceki sayıları okumadığım için daha fazla bilgim yoktu. İsimlerin, terimlerin ya da mekânların yarısını bilmiyordum. Yine de... epey hoşuma gitmişti. Son sayfada, dövüş sonrası eğlenceli laf dalaşının arasında Serinthina, adamla Buz Gezegeni Borgue'da nasıl yiyiştiklerine dair bir imada bulundu. Bunun hangi sayıda geçtiğini bulmak için derhal telefonuma sarılmamın tek sebebi, hamileliğin neden olduğu azgınlık hormonlarıydı.

Sonra yüz seksen birinci sayıyı telefonuma indirmek için üç dolardan birazcık fazla ödeme yaptım. Bunun da tek sebebi Bo'yu daha iyi tanımak, ilgi alanlarını keşfetmekti.

Azgın uzaylıların yiyişmelerini okumak falan *değildi.*

Ninova

16

Gecenin yarısını *Annihilator*'ın eski sayılarını okuyarak geçirmiş, bedelini sabah alarmım çaldığında gözlerimi açmakta zorlanarak ödemiştim. Bugün vardiyam yoktu ama sabahın bir kısmını Bo gelmeden kutu açıp içindekileri yerleştirerek geçirmem gerekiyordu. Kutuların ya da bitkilerin benim odama yığılması sorun değildi. Ancak mutfağı ya da oturma odasını kaplayarak hayatını zorlaştırmak istemiyordum.

Son mutfak kutusundaki son fincanımı bulaşık makinesine yerleştirdiğim sırada ön kapıdan bipleme sesi geldi ve Bo eve girdi.

Kapıyı arkasından kapatırken, "Selam," diye seslendi.

"Selam!" Makineye deterjan koyarken kendi kendime gülümsedim. "Mutfaktayım!"

Bulaşık makinesinin kapağını kapatıp döndüğümde Bo kemerli girişe yaslanmıştı. Paltosu katlanmış halde kolundaydı ve elinde keten bir silindir valiz tutuyordu. "Merhaba, ev arkadaşım," dedi kocaman ve bulaşıcı bir gülümsemeyle.

"Eve hoş geldin." Aptal gibi hafifçe reverans yapıp anında pişman oldum. "Evin çok hoşmuş."

Bo omzumun arkasında kalan mutfak camına astığım bitkilere beğeniyle baktı. "Bitkileri sevdim," dedi. "Odadakileri de." Başparmağıyla arkasındaki oturma odasını işaret etti.

"Çok fazla değil mi?" dedim yüzümü buruşturarak.

Önemli değilmiş gibi omuz silkti ama dudaklarının minicik seğirmesi onu ele vermişti. Zoraki bir şekilde, "Değil tabii," derken sesi titremişti.

"Aman Tanrım. Çok fazla geldiler."

"Beklediğimden daha fazla, evet. Ama hoşuma gitti. Gerçekten."

"Seni uyarmaya çalıştım," dedim bir bardak buz alarak. "Bu arada bu çok iyi bir sürpriz oldu."

Valizi diğer eline geçirirken, "Buzdolabı mı?" diye sordu.

Oflayarak güldüm. "Hayır tabii ki, şapşal. Buz makinesini diyorum."

"Sen bana şapşal mı dedin?"

"Madem üstüne alınmak istiyorsun." Kahretsin, ben ne diyordum? Uykusuz haldeyken espri yapmaya ya da flörtleşmeye çalışmamalıydım. Zaten flörtleştiğim falan da yoktu. Bu aptalca olurdu, değil mi? *Evet.*

Önce valizine, ardından yüzüne bakıp gözlerinin altındaki koyu halkalara odaklandım. "Pardon, izin vereyim de dinlen. Kahve yaparsam sen de ister misin?"

Onay dolu bir mırıltı çıkardı. "Evet, çok isterim. Sağ ol. Ben duşa girmeden önce banyoda işin var mı?"

"Yok, girebilirsin."

Yirmi dakika sonra şık *espresso* makinesinin yardımıyla Bo'ya bir *red eye** hazırlamıştım. O da kokusunu almış gibi anında mutfakta belirdi. Gri basketbol şortunun üzerine bej bir *sweatshirt* giymiş, *gözlük* takmıştı. Nemle rengi koyulaşan saçlarının sağ tarafına düştüğü, koyu siyah çerçeveli bir gözlüktü.

Manzara karşısında neredeyse dilimi yutacaktım.

Eskiden bedenim dediğim bu hormon makinesine bir de gözlük gerçeğini eklemesek olmaz mıydı?

"Siparişiniz hazır." Berrak cam fincana koyduğum kahvesini ona sundum.

"Harikasın. Teşekkürler." Uzun bir yudum aldı ve inleyerek kafasını geriye attı. "İçinde *espresso* da mı var?"

Beğenisini mırıltılarla bir kez daha dile getirirken, "Yorgun görünüyordun," dedim utangaç şekilde.

* Filtre kahveye *espresso* katılarak hazırlanan sert kahve. (ç.n.)

"Cidden harikasın."

"Bugün için planın ne?" diye sordum. Dolaptan kemirmek için havuç dilimleri alıp kâseye koydum.

"Tüm hafta sonu çalışmış sayıldığım için bugünüm boş. Sen ne yapacaksın?"

Konuşurken ona havuç parçaları tükürmemek için ağzımı kapattım. "Kafe pazartesileri kapalı oluyor. Sahilde biraz yürüyüş yapıp Sarah'yla buluşmayı düşünüyordum. Güney Ontario'nun en fazla e-coli bakterisi içeren denizine kıyısı olan muhteşem bir sahile on dakika mesafede yaşadığını biliyor muydun?"

"O denizin balıkları üç gözlü oluyor ama *cidden* manzarası mükemmel."

"Bir itirafım var bu arada," dedim bileğimi kıvırarak. Havuç kâsesini ve bir bardak suyu alıp peşinden oturma odasına gittim. Bo köşedeki tekli koltuğa oturdu, eğreltiotumun yaprağı boynuna değdiğinde onu nazikçe tutup koltuğun arkasına sıkıştırdı ve arkasına yaslandı. Ben de kanepeye yerleştim. "Postanı çaldım."

"İlk günden hırsızlık, ha? Ne giriş ama," dedi sırıtarak. "Saygılarımı sunarım."

Dramatik etki oluşturmak için ellerimi iki yana açtım. "Annihilator," dedim. "Şaşırtıcı şekilde sürükleyiciydi."

Bo'nun küçük gülümsemesi kocaman, çarpık bir sırıtışa dönüştü. Gözleri yüzümde dolaşıyordu. "Gerçekten okudun mu?"

"Evet. Sonra tavşan deliğine düştüm ve uyuyup kalmadan önce bir on sayı kadar daha okudum. Bunu yapmak için telefonuma uygulama bile indirdim, o kadar yani."

"Aslında seri odamda vardı. Para harcamasan da olurdu."

"Ah. Odanı işgal etmek istemedim. Zaten bir şeyler oldu..." dedim yüzümü buruşturarak.

Muzipçe kaşlarını çattı. "Hiçbir şeyi işgal ettiğin yok." Kahvesinden uzun bir yudum aldı. İçerken sanki daha önce hiç bu kadar leziz bir şey tatmamışçasına iki yana sallanmasını izler-

ken büyük tatmin duydum. "Eğer henüz odama girmediysen seni uyarmalıyım, ben biraz..."

"İnek misin?" diye lafını böldüm.

"Off, bu acıttı." Bir kahkaha attı.

"Sarah odanı kurcaladı. Caleb ve ben de sonradan yanına gittik. Onları dışarı çıkarmaya çalıştım ama oyuncakçıdaki çocuklar gibiydiler. Özür dilerim."

"Kapımı bilerek açık bıraktım zaten, Win. Odaya girme ihtimalinin olduğunu biliyordum. Görmeni istemediğim her şeyi bu yüzden sakladım."

"Ne gibi şeyleri?" Merakım nezaketimi anında bastırmıştı.

"Pekâlâ, tamam. Sadece tek *bir* şeyi sakladım."

"Merak edi..."

"Tek bir sır saklamaya da iznim olsun artık," dedi fincanına doğru gülümseyerek.

İlginç. Sakladığı şey her neyse ipten daha fena bir şey olmalıydı çünkü onu saklamaya gerek görmemişti. *Halat hakkında hiçbir şey söyleme, Win. Kendine engel olamadan önce konuyu değiştir*. "Aslında ilk anda inekliğin beni şaşırttı ama parçaları birleştirmeye başlayınca her şey mantıklı geldi," dedim bağdaş kurup arkama yaslanarak.

"*Bunun* ne anlama geldiğini söylemen gerekiyor."

"Eh, matematiği seviyorsun. Bu kadar alçakgönüllü olmak için fazla yakışıklısın ve bunun iki anlamı var. Ergenliğinde ya seksi değildin *ya da* havalı gruba dahil değildin. Caleb gibi sonradan açıldığını, öncesinde kızları senden uzak tutan ineksi şeylerle ilgilendiğini düşünüyorum."

"Caleb'ın bunu yapması işe yaramış ama," dedi Bo. Tek kaşını kaldırarak kahvesinden uzun, düşünceli bir yudum aldı. "Sarah harika biri."

"Eee, haklı mıyım onu söyle."

"Sinir bozucu olsa da evet. Lisedeyken inektim *ve* müzik grubundaydım. Kazandıran kombinasyon." Kucağına bakıp gülümseyerek başını iki yana salladı. "İtiraf etmeliyim, beni bir

kitap gibi okumanın biraz zaman alacağını düşünmüştüm. Gizemimi biraz korurum diyordum."

"Korudun. Ama inek mağarasını gördüğümde her şey bitti."

"İnek mağarası... Pekâlâ..." Gözlerinde haylazlık parıltılarıyla yanağını çiğnedi. "Yani Cadılar Bayramı'nda Sarah'nın misafir odası yerine buraya gelmiş olsaydık ve *küçücük* koleksiyonumu görseydin, her şey farklı mı biterdi?"

"Ben öyle demedim." Arkama yaslanıp kollarımı özgüvenle göğsümde kavuşturdum.

"Peki bu seni inek avcısı yapmıyor mu?"

"Tek sebebi azgınlık."

Bir kahkaha attığında âdemelması hareket etti. "Eh, birbirimizi tanıma planımız şimdiden iyi gittiği için mutluyum."

"Fakat ben hâlâ gizemimi koruyorum."

"Bu konu üzerinde çalışacağız," dedi gözleri *sweatshirt*'üme kayarken. "Hatta şimdi başlayalım. Gerçekten Harvard'da mı okudun?"

Bu *sweatshirt*'ü çok uzun zaman önce ikinci el dükkânından almış, üstünde ne yazdığını bile unutmuştum. "Hayır. Harvard'da okumadım. Lakehead'de Açık Hava Rekreasyonu ve Turizm okudum. Doğa bazlı terapötik rekreasyona yoğunlaştım. Temelde insanları zihinsel sağlıklarını iyileştirmeleri için kano sporuna yönlendirme üzerine lisans derecem var yani."

"Yapma bunu," dedi Bo katı bir sesle.

"Neyi?" Gözlerimi hızla kırpıştırdım.

"Kendini bu şekilde önemsizleştirme. Bana göre bu, aşırı havalı ve önemli bir şey. Başardığın şeylerin değerini düşürme."

"Ah. Şey... teşekkürler."

"Mezun olduktan sonra ne yapmak istiyordun?"

"Hayalim engeli olan çocuklar için yaz kampı açmaktı. Ekipmanlarına nasıl uyum sağlayacaklarını göstermek, başka yerde görmedikleri bir sabırla öğrenmeleri için onlara zaman vermek isterdim. Ama gördüğün üzere böyle bir şey gerçekleşmedi."

"Niye?"

"Ne niye?"

"Niye gerçekleşmedi? Bana çok mantıklı geldi."

"Ah." Ne diyeceğimi bilemeyince bir yudum içmek için suyuma uzandım. "Şey, hayat telaşı işte."

Bo nazik bakışlarını benimkilerden ayırmadan devam etmemi bekledi. Göğsümde başlayan sıkışmanın boğazıma doğru yükseldiğini hissettim. Ancak burada bulunmamızın sebebi buydu, değil mi? Birbirimizi tanımak istiyorduk. Ona kısaltılmış versiyonu anlatabilirdim. *Her şeyi* bilmek zorunda değildi.

"Biri vardı... Jack."

Dudaklarının bir kenarı kıvrılırken, "Ondan şimdiden nefret ediyorum," dedi Bo.

"Eh, içgüdülerin iyiymiş." Gergince güldüm. "Biyoloji dersimin ikinci senesinde tanışmıştık. O da kinezyolojide* lisans öğrencisiydi. Çok fazla ortak noktamız, ortak arkadaşlarımız vardı. Hep olan şeyler işte. En sonunda bir gece kamp ateşinin karşısında fazla bira tüketince kendimizi bir ilişkinin içinde buluverdik. Okulu birlikte bitirdik ama o yüksek lisans yapmak istedi."

Yerimde kıpırdanırken Bo'dan başka her yere bakıyordum. "Evine taşınmamı teklif etti, ben de kabul ettim. İlişkimiz o zamana dek çoğunlukla iyi gidiyordu ama görmezden gelmeyi seçtiğim bazı uyarı işaretleri yok değildi. Her neyse. Yüksek lisansa başladığı için yeniden öğrenci olacaktı ve birinin kirayı ödemesi gerekiyordu. Ben de geçinmemizi sağlayacak bir ofis işi buldum, mezuniyetten sonraki iki yılı onun ödemeleriyle ilgilenerek harcadım. Aptallık etmiş, takım olduğumuzu ve istediğim şeyi yapma sırasının bana da geleceğini sanmıştım ama... olan oldu. Aramızdakiler bitince oradaki her şeyden bir an önce uzaklaşmak için buraya geri taşındım. Her şeye yeni-

* Kinezyoloji ya da kinesiyoloji; moleküler biyoloji, sinir bilimi, mühendislik, tıp ve bilgisayar bilimi araçlarını kullanarak insan deviniminin mekaniğiyle anatomisini, bunların hastalıkların azaltılmasıyla sağlığın geliştirilmesindeki rollerinin incelenmesini konu edinen bilim dalıdır. (ç.n.)

den başlamalıydım ve kışın kafede çalışmaktan, yazın da can-kurtaranlık yapmaktan daha büyük bir hayale sahip olamazdım. Sonrasında da zaman su gibi aktı ve... *yapamadım* işte."

"Adam tam bir pisliğe benziyor, Win. Senin adına üzüldüm."

"Üstünden çok zaman geçti," dedim omuz silkerek.

Uzun bir sessizlik oldu. Bo'nun gözlerinin yüzümü deldiğini hissediyor, ona bakmamak için direniyordum. Çok uzun bir süre sonra pes edip kafamı kaldırdım, niyetim en azından bir gülümsemeyle onu rahatlatmaktı. Fakat ona baktığımda gülümsemedim. *Yapamadım.*

O bana söylemek istediğimden çok daha fazlasını duymuş, üzerini örtmeye çalıştığım tüm yaralarımı görmüş gibi bakarken nasıl gülecektim?

"Sana iyi davranmamış." Bu basit, üzücü bir *gerçekti.*

Başımla onayladım. Ancak bu o kadar küçük bir hareketti ki, bir yanım ona cevap vermemişim gibi davranabilirdi.

Bo çenesini sıktı, gözlerini anlık olarak yere çevirirken başını iki yana salladı. "Üzgünüm."

Titrek bir nefes alıp yanağımın içini ısırdım. "Dediğim gibi üstünden çok zaman geçti."

Başını sallayıp kıvrık parmağıyla burnunun kenarını kaşıdı.

İçimdeki her şey konuyu değiştirmem için yakarıyordu.

"Sen... üniversiteye gittin mi?"

Bo dudaklarını yalayarak başını aşağı yukarı salladı. Her zamanki rahat havası kaybolmuştu. "Evet. Waterloo'da Muhasebe ve Finansal yönetim okudum."

"Kulağa aşırı eğlenceli geliyor," diye takıldığımda gözlerini devirdi ama gülümsemesi kaybolmuştu. Aklı başka yerde gibiydi. Acaba... *onu* mu düşünüyordu? "Senin de mi bir Jack'in vardı?"

Bo ağzını sildiği sırada eline doğru bir nefes verdi. Aklımı okumuş gibi bakarken, "Caleb sana ne kadarını anlattı?" diye sordu.

Dişlerimin arasından bir nefes verdim. "Yakalandım," dedim gergin, sessiz bir kahkahayla. "Ama fazla bir şey anlatmadı." En azından işe yarar bir şey öğrenmemiştim. "Cora'yla yakın olduklarını sanmıyorum."

"Dinle. Cora'yla aramızdakiler karmaşıktı ama bir şey ima etmek istemi..."

"Bilmen gereken bir şey var. Sarah ile ben ona şeytanın dölü diyoruz," diye araya girdim. "Caleb'ın yanında bile. Kadın, Sarah'ya karşı aşırı uyuz. Yani diplomatik davranmaya çalışıyorsan, hiç gerek yok."

"Öyle dememelisiniz," dedi nazikçe. Koltukta öne eğilip dizlerinin arasına sıkıştırdığı ellerini ovuşturdu. "Aslında... özür dilerim. İstediğinizi diyebilirsiniz. Ben sadece..." Cümlesini tamamlamadı.

Küçük bir suçluluk hissederken dudaklarım rahatsızlıkla gerildi. "Üzgünüm," dedim kısaca. Demek eski sevgilisini hâlâ unutamamıştı. Göğsümdeki ani sızı beklenmedikti. Kıskançlık olduğunu sanmıyordum. Yani en azından tamamen değildi. Durum bundan daha karışıktı. Aklımda başka bir soru vardı. Hayatımın en anlamlı ve en tatmin edici cinsel deneyimi esnasında partnerim başka birini mi düşünüyordu? Başkasını mı arzuluyordu? Ben sadece karşısına çıkan, kendini onun üstüne atıp zorla kabul ettiren biri miydim? En ağır soru ise benim yerimde başka biriyle bebek yapmış olmayı ve aynı evde yaşamayı dileyip dilemediğiydi. Bu kendimi hanesini işgal etmişim gibi hissettiriyordu.

"Ona öyle dememeliyiz. Haklısın."

Boş fincanını orta sehpaya koyarken sözlerini dikkatli seçmeye çalıştığını görebiliyordum. "Bu beni üzmemeli aslında. İlişkimiz pek iyi değildi. Yani Cora'yla... iyi anlaşamıyorduk."

Aslında atmosfer çoktan tuhaflaşmışken birkaç cevap alabilirdim. "Caleb nişanlandığınızdan bahsetmişti." Bunu söylediğim anda Bo avuçlarını yüzüne götürüp kaygılı şekilde yanaklarını ve alnını ovuşturdu.

"Evet," dedi burnunu sıkıştırarak. "*Teknik olarak* öyleydik."

"Teknik olarak mı?" diye sorduğumda kafasını kaldırıp bana baktı.

"Pekâlâ, tamam. Anlatıyorum," derken sesi kısıktı. "Daha ilk günden büyük topları çıkarıyoruz." Gönülsüzce güldü.

"Kusura bakma," dedim. "İstemiyorsan konuşmak zo..."

"Sahilde yürüyüş yapmak istemiyor muydun sen? Birlikte gidelim mi? Genelde ağır konuları yürürken konuşmak daha kolay gelir."

Haklıydı. Ben de okulda bunu öğrenmiştim

"Olur." Başımı sallayıp ayaklandım. "Gidip üstümü değiştireyim."

Kısa süre sonra ikimiz de daha sıcak tutacak şeyler giymiş, sahil yolunu yarılamıştık. Yanımızdan geçen sevimli köpekler ya da karamsar kışın ardından havanın çok güzel olduğuyla alakalı yorumlar dışında çoğunlukla sessizdik.

Sahile vardığımızda boş olduğunu gördük. Islak kumlar çamur rengindeydi ve bazı kısımlarında donmuş su birikintileri bulunuyordu. Kayalık kıyı, bugün altın gibi parlayan güneşle erimeye başlamış karların altında saklıydı. Gölün yüzeyi de buz tutmuştu ancak altını görebilecek kadar inceydi. Bulanık mavi gökyüzü yumuşak bulutlarla süslüydü. Sanki bir ressam, fırçasını ufukta gezdirmişti.

Mükemmel bir kış bitimi günüydü.

Umut doluydu, baharın gelişinin habercisiydi.

Bitkin kemiklerimin ısındığını hissedebiliyordum. Güneş ışığı, kuşların cıvıltısı, tenimi yakacak kadar keskin olmayan esinti... Hepsi kış bittiğinde gelecek güzel şeylerin işaretiydi.

Günümü dışarıda geçirdiğimde daha çok kendim olabiliyordum.

Sahil şeridine vardığımızda Bo düşüncelerini bir kez daha toparlamış görünüyordu. Yine de bu kez istediğini anlatması için onu sabırla bekledim. Kendi geçmiş ilişkimle ilgili anlat-

maya hazır olmadığım çok şey varken zaten en başından onun hikâyesine burnumu sokmamam gerekiyordu.

Kıyıdan topladığım birkaç taşı sessizce ona uzattım. Bir tanesini alıp nazikçe gülümseyerek denize attı. Taşın buz tabakasının üzerinde kayıp suya düşmesini izledik. Bir tanesini de ben attığımda buz olmayan bir noktaya düştü. Suda çemberler oluşurken kayboldu.

"Cora'yla üçüncü kez ayrıldıktan birkaç ay sonra hastalığımın teşhisi kondu," dedi Bo kararsız ama güçlü bir sesle. "İlişkinin çoğunda ikimiz ayrı havalardaydık. Kaçınılmaz son belli olsa da mücadele etmeye devam ettik. Ben devam ettim. Yirmi üç yaşımızda çıkmaya başlamıştık. Aynı alandaki kariyerlerine odaklanmış, önüne bakan iki kişiyken her şey daha kolaydı. Ama sonunda iş dışında birbirimizin hayatına nasıl uyum sağlayacağımızı bilemedik ve birbirimize pek uygun olmadığımızı gördük." Dudaklarını yaladı, kaşlarını çatarak keskin bir konsantrasyonla suyu izliyordu.

"Tanrım, bunu dile getirmek çok acınası ama sanırım... o beni hiç benim onu sevdiğim kadar sevmedi?" Bunu bir soru sorarcasına söylemiş, cevap bendeymiş gibi yüzüme bakmıştı. Fakat ona bir cevap veremezdim.

Aslında fazla konuşmuş olduğumu düşünmeye başlıyordum. Cora'yı, Bo'nun *yıllarını* geçirdiği biri olarak değil de kötü çizgi film karakteri gibi göstermeye çalışmıştım. Sarah'yla bana davranışlarına rağmen Cora'yı iyi tanımıyordum. Bo'nun tanıdığı belliydi. Üstelik onu *sevmişti.*

"İtiraf etmeliyim, hasta olduğumu öğrendiğim gün onu aramamak için çok sebebim vardı. Yine de aradım. Acayip korkuyordum ve... yalnız hissediyordum. Daha önce *hiç* o kadar yalnız hissetmemiştim." Neşesizce güldü ve elini çenesine götürürken dişlerini sıktı.

Yerden birkaç taş daha alarak bir tanesini ona uzattım. Bana tek bir kez başını salladıktan sonra taşı alıp o kadar uzağa fırlattı ki, nereye düştüğünü görmek için gözlerimi kısmam gerekti.

"Arayabileceğim arkadaşlarım vardı ama bana nasıl yardım edebileceklerini bilemeyeceklerini düşündüm. Yanımda birinin olmasına ihtiyacım vardı. Sert sevgiye ihtiyacım vardı ve bunu hep Cora'da bulurdum." Ona fırlatması için başka bir taş verdim. Bu sefer daha zayıf attığı için yakına düştü.

Ellerini ceplerine sokup bacaklarını biraz daha geniş açarak içine derin bir nefes çekti.

"Babamı aramak istedim ama onu endişelendirmekten korktum. Karısını onlarca yıl önce kaybetmiş olmasına rağmen acısını hâlâ atlatamamıştı. Tek evladını da kaybetme ihtimali olduğunu söylemeye içim elvermedi. Kimi arayacağımı bilemediğimde Cora oradaydı ve yanımda olduğu için ona daima minnettar olacağım."

"Yanında olduğu için sevindim," dedim yumuşak sesle. Ciddiydim ama yine de göğsümde bir sızı belirmişti. Belki de suçluluktu. Ya da kıskançlık olabilirdi. Daha doğrusu... ikisini aynı anda hissediyordum.

"Tedavinin ilk ayında Cora bana evlenebileceğimizi söyledi. Bunun beni aptal gibi gösterdiğini biliyorum ama öylece kabul ettim. Hayatımdaki her şey istikrarsız ve dengesiz giderken sevdiğim kadın birdenbire benimle kalacağını söylemişti. Ben de bu istikrarı istedim açıkçası."

Başımın tepesinden ayaklarımın ucuna kadar şiddetli bir enerji dalgasının gezindiğini hissettim. Göğsüme nazik ama fark edilir bir darbe yemiştim. *Sevdiğim kadın. Şimdiki zaman.* Bo, Cora'yı *seviyordu.*

"Kemoterapi işe yaramayınca ve kanser ilerleyince ampütasyonun tek çare olduğu söylendi. Zaten durum umutsuzdu." Küçük bir deniz feneri ve yerlilerin sıcak aylarda teknelerini bağladıkları boş iskelelerin bulunduğu yere doğru kendiliğimizden yürümeye başladık.

"Sanırım bu noktada her şey ona fazla gelmeye başladı. Randevulara gelmeyi kesti. Yanıma uğramayı bıraktı. En sonunda aramalarıma cevap vermemeye başladı. Biraz uzak kal-

maya ihtiyacı olduğuna dair bir mesaj gönderdi ve o günden beri konuşmadık. Maalesef her şey belirsiz kaldı ama dürüst olmak gerekirse, bir yanım bunun en iyisi olduğunu hissediyor. Ona ihtiyaç duyduğumda yanımdaydı. Gitmesi benim için... uzun vadede iyilik oldu."

"Ona en çok ihtiyacın olan zamanlarda gitmesi bence iyilik değil. Korkakça davranmış. Bunu kaldıramayacağını sana en azından yüz yüze söyleyebilir, belirsizlikten kurtulmanı sağlayabilirdi."

Bo omuz silkti. "Aslında o çoktan bitirmişti. Her seferinde düzeltmeye çalışan, bir araya gelmemizi sağlayan bendim. Belki de böyle yapması, gitmesine izin vermem için beni incitmesi gerektiğini biliyordu. En kötü senaryo kaçınılmaz görünürken kim kalmak ister ki zaten?"

Ben kalırdım, diye düşündüm. Sonra kendimi Cora'dan ahlaken üstün gördüğüm için kendi kendimi azarladım. Doğrusu o durumda ne yapacağımı bilmiyordum. Fakat Bo'yu terk edeceğimden şüpheliydim. Bir insan böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi anlamıyordum. Nasıl hissettireceğini hayal etmek bile gözlerimin yaşarmasına neden olmuştu. Uzanıp Bo'nun elini tutmak, onu kendime çekmek, saçlarını okşamak istedim. Geçmişi değiştirebilirmişim gibi onu korumak, ona kalkan olmak istedim.

"Babana ne zaman söyledin?" diye sordum.

"Ameliyattan altı saat kadar önce söy..." derken birden sustu. Ardından perişan bakışlarını benden kaçırdı.

İnledim. "Yok artık."

"Aynen. İyi bir şey yapmadığımı biliyorum."

"Nasıl karşıladı?"

"Çok iyi karşılamadı." Sesi normalden daha yüksekti ve gülümsemesinin bir kısmı geri gelmişti. "Anadiline geçiş yaptı ve bana bildiği her hakareti saydıktan sonra ilk uçakla buraya geldi. Ameliyatın ardından üç ay benimle kaldı. Onun yardımı olmasaydı eve dönemezdim, hatta sanırım hiçbir şey yapamazdım."

"Harika bir babaymış," dedim. Bo eğilip kumlu kıyıdan aldığı bir şeyi cebine attı. "Fransa'da yaşadığını biliyordum ama Fransız olduğunu söylememiştin."

"Evet. Annem buralıydı. Babam da Paris'in dışında küçük bir kasabada doğmuş. Toronto'da aynı orkestrada çalarken tanışmış ve on iki gün içinde evlenmişler."

Burnumdan nefes vererek güldüm. "Şaka yapıyorsun."

"Şaka değil. On dokuz yaşındalarmış. Ben de on yıl sonra doğmuşum."

"Bu... *çılgınca*."

"Babam, annemi gördüğü anda onun doğru kişi olduğunu bildiğini söyler. Ona tek bir bakışla hayatının geri kalanını zihninde canlandırabilmiş." Bo yüzünde tatlı, özlem dolu bir ifadeyle durup bana yumuşak bir tebessüm attı. Belki de Cora'yı ve muhtemel geleceklerini düşünüyordu.

"Onu özlüyor olmalısın," dedim annesini kastederek. Ancak bu cümle Cora'nın yönüne de çekilebilirdi. Bazen aklımızdan hiç çıkmayan kişiler hâlâ hayatta olanlar olurdu. Bunu ben de anlıyordum.

"Evet," diye cevap verirken patikaya geri döndü. "Ama vefat ettiğinde ben epey küçüktüm."

"Yine de başın sağ olsun," dedim adımlarına uyarak. "Onu hatırlıyor musun peki?"

"Hayır," dedi kısaca. "Fakat babam hep hikâyelerini anlatıp fotoğrafları gösterir. Annemin hiçbir eşyasını atmadı. Bunlardan biri de plak koleksiyonu. Evdeki çoğu plak ona aitti." Durup bir sonraki adımımı engellemek için kolunu önüme uzattı.

Patikanın ilerisine, bir kokarca ya da daha kötü bir şey çıkacak düşüncesiyle çalılıkların arasına baktım. Fakat hiçbir şey çıkmadı.

Kısık sesle, "Şunu duydun mu?" diye sordu Bo hızlıca. Kendi etrafında dönerek telaşla çevreye bakındı.

Ninova

"Yoo," diye fısıldayarak bağırdım. Savurduğu uzuvlarının bana çarpmaması için geriledim. "Ne..."

"*Kahretsin*. Nereden geliyor?"

"Ne?" diye sordum daha yüksek sesle.

"Kaz sesi duydum."

Birdenbire durduğumda ayakkabılarım taş patikaya sürtündü. Ona inanamıyormuş gibi bakarken dudaklarım bastırmaya çalıştığım kahkahanın sırıtışıyla gerilmişti. "Kanada'da bir sahildeyiz, Bo. Tabii ki de kaz sesi duyacaksın," derken *nedense* hâlâ fısıldıyordum.

"Kazlar benden nefret eder." Kafasını sol tarafımızda kalan suya doğru çevirirken omuzlarını kulaklarına kadar kaldırmıştı.

"Senden nefret mi ediyorlar?"

"Ne zaman bir kazla karşılaşsam, bacağıma saldırıyor. Parladığı için hoşlarına mı gidiyor anlamıyorum. Belki de engellileri sevmiyorlardır, küçük boklar."

Hâlâ kahkahamı tutmaya çalışıyordum. Elimden geleni yaptım ama sonunda dayanamayıp bıraktım. "Pardon, *ne?*"

Bo avucu büyüklüğünde bir taş alıp saldırıya hazır halde bekledi.

"Onu kullanamazsın," dedim taşı elinden alıp kenara atarak. Parmaklarımız hafifçe birbirine değdiğinde kalbim deli gibi gümbürdemeye başladı. Sanki adam beni en yakındaki ağaca mıhlayıp taytımı yırtmıştı. *Kahrolası hormonlar*. "Bugün kaz cinayeti işlenmeyecek, adamım. Bunun Kanada'nın en kutsal kanunu olduğundan neredeyse eminim. Bebeği seni ziyarete hapishaneye getirmem, haberin olsun."

Beni susturup tekrar suya döndü, ardından tıpkı nöbetteki bir koruma gibi kendi etrafında tam bir daire çizdi.

Kahkahalarım bu kez daha gürültülüydü.

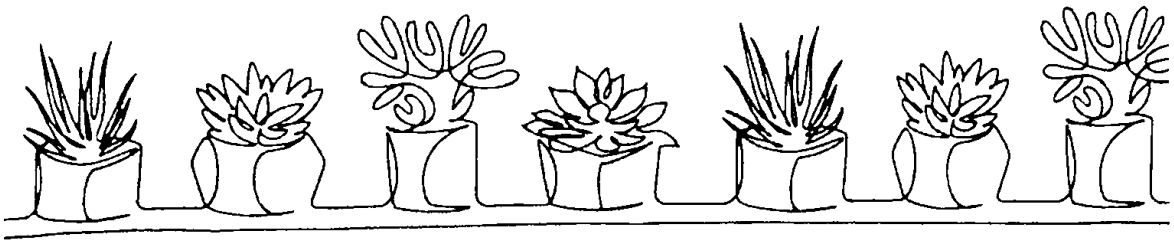
"Gülme!" diye inledi ama kendisi de gülmeye başlamıştı. "Hiç komik değil!"

Başımı iki yana sallayarak Bo'nun evinin olduğu yöne döndüm. "Hadi," diye seslendim birkaç adım ilerledikten sonra. "Seni kaz istilasından korurum, merak etme."

"Eğer gerekirse seni önlerine atarım."

"Tabii tabii. Önce beni yakalaman gerekiyor."

17

Sahil yürüyüşünden eve döndüğümüzde Bo bir telefon görüşmesi için odasına geçti, ben de dışarı çıkmak için hazırlandım.

Ben Sarah'yla odam için tablo bakmaya ve öğle yemeği yemeye çıkarken o hâlâ telefondaydı. Tabii ki ikinci el alışverişine gittiğimiz için aradığım şeyin yanı sıra ihtiyacım olduğunu bilmediğim pek çok şey de bulmuştum.

Bebek için çok sevimli bir geometrik şekil seti ve oturma odasındaki şömine rafı için birkaç ıvır zıvır da bunlara dahildi. Aldığım çerçeveli sulu boya resmi, birkaç seramik mumluğu ve bu mumluklar için aldığım güzel mumları yerleştirdim. En ortaya da tam ultrason fotoğrafının sığabileceği büyüklükteki turkuaz rengi, denizkabuğu çerçeveyi koydum.

Bo eve yeni eklemelerimi sorun etmemiş gibi davranıyordu. Her şey yerli yerine oturduğunda geri çekilip şömine rafına beğeniyle bakarken Bo'nun arkamda olduğunu hissettim. Döndüğümde her zamanki gibi kapı çerçevesine yaslandığını ve sevgiyle gülümsediğini gördüm. Fakat bana değil, küçük çerçevedeki fotoğrafa bakıyordu.

Ultrason fotoğrafını görebileceğimiz bir yere koymanın iyi olacağını düşünmüştüm. Böylece bunu niye yaptığımızı hep hatırlayabilirdik.

Sonrasında Bo'nun benim için odama bıraktığı çizgi romanları karıştırıp birkaç saatimi okumaya ayırdım. Sekiz kitabın altısını bitirdikten sonra midem akşam yemeği vaktinin geldiğini hatırlattı. Bu da düşünce döngüsünü başlattı.

Tamam, akşam yemeği düşüncesi gayet basitti. Yine de bu, basit bir akşam yemeğinden fazlasıydı. Aynı çatı altındaki ilk yemeğimiz olacaktı ve bu akşamın ilerleyişinin gelecek için belirleyici olacağını hissediyordum. Bo'nun nasıl yemek hazırladığını bilmiyordum. Onu sadece hamur işi, kraker ya da cips yerken görmüştüm.

Acaba sadece bej ve kahverengi yiyecekler mi yiyebiliyordu? Sebzelerden tiksiniyor olabilir miydi? Acı yemekleri seviyor muydu? Alerjisi var mıydı? Yumurta, soya sosu, kuruyemiş ya da kabuklu deniz ürünleri kullanarak yanlışlıkla onu öldürebilir miydim?

Ayrıca... ikimiz için yemek pişirmeyi düşünmem abartı mıydı? Fakat sadece kendime pişirmem de ayıp olabilirdi. Normalde akşam yemeklerini kaçta yiyordu? Şu anda saat çok mu geçti? Ya da çok mu erkendi? Dörtten beri odamdan çıkmamıştım, yani Bo'nun yemeğini çoktan yemiş olma ihtimali de vardı. Gerçi mutfaktan herhangi bir koku gelmiyordu ve hamileliğin başından bu yana koku duyum ciddi derecede güçlenmişti. Bugünlerde kan tazılarından farksızdım. Dedektifler beni yıllardır çözülemeyen suç davalarını çözmek için kullanabilirlerdi.

Bir başka soru da şuydu, Bo beni beklemeden yediyse bozulur muydum? Herkesin kendi işine bakması benim için sorun değildi ancak öncesinde rutinimizi belirlememiz daha hoş olurdu.

Bunların dışında pişirip yiyeceğimiz şeyleri nasıl alacağımız meselesi de vardı. Market alışverişine beraber mi gidecektik, yoksa ayrı mı halledecektik? En ekonomik seçenek ne olurdu? Ben doğum iznine çıktığımda ve gelirim yarıya indiğinde sistemimiz değişecek miydi?

"Win?" Bo kapıma iki kez hızlıca tıkladıktan sonra adımı seslenmişti.

"Hıı? Efendim?" derken pek de ikna edici olmasam da sakin kalmaya çalışıyordum.

Kapıyı aralayıp içeri bir adım attı. "Acıktın mı? Çorba yaptım."

Saçlarımı ensemden çekerken yutkundum. Göğsüme ve boynuma yayılan kızarıklığı hissedebiliyordum. Tüm bunlar çok fazlaydı. Henüz konuşmadığımız çok şey vardı. Bo'nun beklentilerini bilmiyordum ama çoğunu karşılayamayacağımdan şüpheleniyordum. Mesela Jack eve döndüğünde akşam yemeğini hazırlamamış olmamdan nefret ederdi. Çok tuhaftı çünkü toplumun kadınlara karşı olduğuyla ilgili uzun uzun konuşmalar yapar, öte yandan evde belirli rolleri üstlenip beklentilerini karşılamamı beklerdi.

Şimdi de böyle mi olacaktı? Bo'nun çorba hazırlamasının arkasında bir neden olabilir miydi?

"Sen iyi misin?" dedi kapı kolunu sıkıp bakışlarını yüzümde gezdirerek.

Dizim hızla sallanmaya başlarken dişlerimin arasındaki dudağımı serbest bıraktım. "Alerjin var mı?" diye sordum.

"Yok." Bo içeri girip omzunu şifoniyerimin yanındaki duvara yaslayarak kollarını göğsünde birleştirdi. "Senin?"

"Yok. Normalde yemekleri sen mi pişirirsin, yoksa dışarıdan mı söylersin? Akşam yemeğini kaçta yersin? Şu sıralarda mı?"

"Yemek pişirmeyi severim ama şef sayılmam. İşten beşte çıktığım için genelde altı gibi yemek yerim. Sen iyi misin? Biraz..."

"Bir tür... çözülme yaşıyorum sanırım. Yemek pişirmen tabii ki güzel bir şey. Ama nasıl ilerleyeceğimiz konusundaki beklentilerin ne olduğunu bilmediğim için tuhaf hissediyorum. Biriyle yaşamayalı epey oldu ve..."

Bo düşünceli bir şekilde başını sallarken komodindeki lambaya bakıyordu. "Bir saat kadar önce ben de aynı düşüncelere boğulmuş durumdaydım." Yatağı işaret ettiğinde başımla onayladm, o da oturup bana doğru kaydı. "Haddimi aşmak istemem." Dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini açık bacaklarının arasında birleştirdi. "Burayı iki ev arkadaşı olarak paylaşmayı, kendi yiyeceklerimizi alıp pişirmeyi, temel gerekliliklerin mas-

rafını paylaşmayı istersen bana uyar. Ama ben farklı bir planlamanın daha mantıklı olacağını düşünüyorum."

"Ne gibi?"

"Fazla ayrı olmayacak diye tanımlayabiliriz sanırım. Faturalar ve para konusunda bir çözüm buldum. Ev işleri, yemek pişirme gibi şeyleri de sırayla yapabiliriz."

"Yani iki günde bir yemek sırası bana gelecek, öyle mi?"

"Ama bazı zamanlar kafeyi sen kapatıyorsun, değil mi? Benim programım hep aynı olduğu için yemekleri ben pişirebilirim, ne dersin?"

"O zaman ben ne yapacağım?"

"Sofrayı toplarsın?"

"Diğer işler peki? Etrafın sürekli tertemiz ve toplu olmasını mı istersin? Bilmem gereken bir rutinin var mı? Belki nefret ettiğin bir ev işini ben üstlenebilirim."

"Ameliyattan sonra haftada bir temizlik için birini gönderecek bir şirketle anlaştım. Bizim tek yapmamız gereken dağınıklığımızı toplamak."

Bunu da giderler listesine ekledim. Açıkçası bu evin, Bo'nun yaşam tarzının ne kadar masraflı olduğunu merak ediyordum. Kasap tezgâhları olan, organik ürünler satan ya da süt almaya gittiğinde bahçe mobilyası da bulabileceğin türden marketlerden mi alışveriş yapıyordu acaba? Bu yaşam tarzının yarısına benim param yeter miydi?

"Peki para meselesi? Tüm masrafları ikiye bölmek mantıklı görünüyor ama faturalarının ne kadar geldiğini bilmiyorum."

"Benim önerim bundan biraz daha karmaşık."

Tek kaşımı kaldırarak devam etmesini bekledim.

Hafifçe doğrulup arka cebinden telefonunu çıkardı. "Masrafların yarısını ödemek istediğini biliyorum ve bunu görmezden gelmiyorum. Ama bu çözümün ikimize de uyacağını düşünüyorum." Telefonunu aramızda tutarak bana anlamını asla bilmediğim rakamlar ve dilimlere ayrılmış daire şeklinde bir grafik gösterdi.

Birkaç uzun saniye boyunca ekrana baktıktan sonra en sonunda pes ettim. "Şu anda neye bakıyorum?"

Bacaklarımız değecek kadar yaklaşıp hevesli şekilde ekrandakileri tanıtmaya başladı. "Pekâlâ, bu yıllık toplam gelirimiz." Tüm daireyi parmağıyla işaret etti. "Şurası benim kazandığım gelirin yüzdesi." Grafiğin, mor renge boyanmış en büyük dilimini gösteriyordu. Dizi benimkine dokunduğunda odağımı kaybetsem de kendimi anlattıklarına vermeye çalıştım. Neyse ki okuldaki matematik öğretmenlerim Bo'nun dikkat dağıtıcı yakışıklılığına sahip değillerdi, öyle olsaydı asla diplomamı alamazdım.

"Bu sistem her şeyi orantılı olarak bölüyor. Aylık tahmini giderimizi ve ikimizin de katkıda bulunacağı iki ayrı birikim hesabını da ekledim. Biri senin gelecekteki ev ve taşınma masrafların. Diğeri de bebeğin mobilya, bez, kıyafet gibi giderleri için. Ardından giderlerimizin toplamını kendi yüzdelerimizle çarparak bireysel olarak ne kadar katkıda bulunmamız gerektiğini buldum."

Başımı sallayarak ekranı incelerken grafiğin altında yeşil renkle vurgulanmış ismimi gördüm. "Yani burada yazan sayı benim ödemem gereken pay mı? Altı yüz yetmiş dört dolar."

"Aynen öyle."

"Bu miktar ev giderleri, yemek, fatura ve diğer şeyler için çok ama çok az. Bu kadarı imkânsız."

"Yüzdeler yalan söylemez."

"Sayılarla oynadığına eminim!"

Bo hafifçe güldü. "Yemin ederim oynamadım. İstersen seninle birlikte de hesap yapabiliriz. Dahil etmediğim tek ödeme arabamın giderleri, onu da kullanmak ister misin bilemedim. Eğer istersen hesaba katabiliriz."

"Kafeden kazandığım paranın kalanını ne yapacağım? Bence daha fazla katkıda bulunmalıyım."

"Grafiğe telefon faturanı eklemedim. Paranı başka şeylere harcayabilir, ek bir birikim hesabı açabilirsin. İstersen yatırım

da yapabilirsin." Kayıtsızlığını gösterircesine omuz silkti. "Doğum iznine çıktığında gelir yüzdelerimizi tekrar gireriz, böylece adaletli bir şekilde devam edebiliriz."

Telefonu elinden çekip ekranı kaydırarak ona düşen payı kontrol ettim. "Robert! Üç bin dokuz yüz doksan iki mi?" İçimi çekerek ona dik dik baktım. "Burada eşitlik nerede acaba?"

Bo kaşlarını kaldırıp gözlerini kocaman açtı. "Robert mı?" dedi sırıtarak. "Şimdi Robert mı oldum?"

"Eh, artık bir nevi bakımımı üstlendiğine göre sana Bo demem saygısızlık gibi geliyor!" dedim bitkinlikle.

Gözlerini devirdi.

"Ben ciddiyim. Burada her şeyin adil olmasını istiyorum." Daha önce kullanılmıştım ve nasıl bir his olduğunu, bir süre sonra karşındaki insanın yapmadığı her şey için nasıl ona gücenmeye başlandığını biliyordum.

"Bu son derece adil bir uygulama, Fred. Gördüğün sayılar orantılı ve sonuç eşit. İnan bana. Eğer bana kalsaydı, sana düşen pay daha düşük olurdu. Yani sıfır. Gelirin eve giren paranın toplamının yüzde on beşi kadar, değil mi? Burada yaşadığında ortaya çıkacak gider yalnızca altı yüz otuz dolar ve ödeyeceğin miktar da bunu karşılıyor. Aslında bebeğimi büyüttüğün için, bu bana hiç adil görünmese de sesimi çıkarmıyorum."

Ödeyeceğimiz miktarlar arasındaki büyük farka bakarak inledim. Demek ben evin toplam gelirinin sadece yüzde on beşini kazanıyordum. Matematikte süper değildim ama sonuca bakılırsa, Bo'nun yıllık geliri yüz bin doları aşıyor olmalıydı. Sunabileceklerimin çok az olmasını, bu yüzden de bu kadar utanmayı hiç beklememiştim.

"Bo, emin misin? Yüzde yüz emin olduğunu söyleyebilir misin? Çünkü bu çok fazla."

"Evet." Çaresizce başını salladı. "Kesinlikle, tamamen, yüzde yüz eminim. Bildiğin başka zarf varsa onları da kullanabilirim." Basit, çocuksu sırıtışı beni biraz sakinleştirdi. Gözlerime bakmak için başını eğmesi, benim de aynısını yapmam için

sallaması rahatlatıcıydı. Sanki tüm bunlar ona çok... önemsiz geliyordu. Umursamıyormuş gibi görünüyordu.

"Tam bir beleşçiyim," dedim içimi çekerek. Göz temasımız hâlâ devam ederken boy farkı nedeniyle yüzlerimizin arasında bir omuz mesafesi vardı.

"Beleşçi falan değilsin. Sen bir kazançsın." Omzunu benimkine çarparak gülümsememi sağladı.

"Kazanç mı?" dedim gözlerimi kırpıştırarak.

"Elbette. Yaptığın dekorasyonla ve bu sıkıcı odayı baştan aşağı yenilemenle eve değer kattın. Ev üyelerinin sayısını yüzde elli arttırmış olmanı saymıyorum bile. Üstelik moral destek olarak da iyisin," diye takıldı gözlerini kırpıştırarak.

"Moral destek, öyle mi?"

"Evet. Evin havasına katkının birkaç yüz dolar edebileceğini söyleyebilirim."

"Doğru." İç geçirip elimi guruldayan karnıma götürdüm. Bo'nun bakışları elimi takip ederek orada kaldı. Göbeğime sıcacık bir sevgiyle bakıyordu.

"Bak, henüz birbirimizi tam olarak tanımadığımızı biliyorum. Bu nedenle bana güvenmiyorsan haklısın. Ama emin ol, bu adil bir düzenleme. İstiyorsan bilgisayarımda tekrar hesaplama yapabiliriz. Yine de senden alabileceğim en yüksek miktar bu, daha fazlasını kabul etmek beni rahatsız eder. İşimde çok iyiyimdir ve genelde onurlu davranırım. Ancak dürüst olmak gerekirse maaşını gördüğümde sayılarla oynamayı düşünmedim değil. Senin için her şeyi olabildiğince kolaylaştırmak istiyorum, Win. Bana kalsa işi bırakmanı ve önümüzdeki birkaç ayı ayaklarını uzatıp dinlenerek geçirmeni isterim."

"Eve kapatıp hiçbir yere bırakmayacağın bir kadın mı istiyorsun yoksa?" diye takıldım.

"Seni bırakmak istemediğim kesin." Bunu söyler söylemez rengi attı. "Demek istediğim, seni mutlu etmek istiyorum. Burada olmanı, mutlu kalmanı ve..."

"Peki," diyerek sözünü kestim. "Yaptığın düzenlemeyi ka-

bul edeceğim ama eğer herhangi bir şey değişirse... eğer bir noktada bana gücenmeye başlarsan ya da..."

"Bu imkânsız."

"Tamam ama ihtimallerden bahsediyoruz."

Derin bir nefesle omuzları çöktü. "Teşekkür ederim."

"Bana neden teşekkür ettiğini bilmiyorum. Artık zenginim. Bir buz makinem ve istediğimi yapabileceğim bolca param var."

Yüzünü tavana kaldırarak güldü. "Pekâlâ, Bayan Savurgan. Bu meseleyi hallettiğimize göre çorba kısmına geçelim mi?" Kalkıp bana elini uzattı.

Küçük elimi avucuna koydum. Parmaklarını etrafına sararak tamamen kapatırken göz kenarlarının nasıl kırıştığı dikkatimden kaçmamıştı.

Bu adam az önce şef olmadığını mı söylemişti? Sıfırdan yaptığı balkabağı çorbasından aldığım üçüncü kâseyi bitirdikten sonra sofrayı toplamaya koyuldum.

Bulaşık makinesi olmasına rağmen bulaşıkları elimde yıkamak saçma olsa da öyle yapmaya karar vermiştim. Sanırım bir yanım, Bo o kadar uğraşarak çorba yaptığı için biraz da benim zahmet çekmemi istiyordu.

Bulaşıkların yarısında yandaki odadan cızırtılı bir gitar solosu sesi geldi ve müziğin sesi yavaşça yükseldi.

Köşeden kafasını uzatarak, "Senin için sorun olur mu?" diye sordu Bo.

"Olmaz!" dedim müziği bastırmak için yüksek sesle. Bir yandan da ritme göre başımı sallıyordum. "Kim bu?"

"*Rush*. Annemin en sevdiği müzik gruplarındanmış."

Çorba kâsemi ovalayarak temizlediğim sırada omzumun üstünden bakıp gülümsedim. "Annenin müzik zevki güzelmiş."

Bo soru sorarcasına tek kaşını kaldırarak ellerime baksa

da bir şey söylemedi. Buna minnettardım çünkü yaptığım şey mantığa aykırı olsa da yönetilmekten nefret ederdim. Şu anda ihtiyacım olan şey, kontrolü birazcık olsun elimde bulundurabilmekti.

Kâseyi bulaşıklığa bırakıp tezgâhtaki kirli bardaklardan birini aldım ve süngeri tuttuğum küçük elimi içine daldırdım. Gelişmemiş bir elin en büyük faydası buydu. Eğer reklam yapmam gerekseydi, bulaşık fırçasının koluma montelenmiş sayılabileceğini söyleyebilirdim. Ya da bir oyuncak olsaydım, keskin karate vuruşuna her an hazır olduğumu söylerdim.

"İşin bittiğinde Sarah'nın aldığı şu son kartlarına bir bakabiliriz diye düşündüm," dedi Bo ensesini kaşırken. "Tabii çok yorgun değilsen."

Omzumun üstünden gülümseyerek, "Olur!" diye şakıdım.

Yapıyoruz bu işi, diye düşündüm kendi kendime. Daha ilk günden güzel bir iletişimle düzenimizi kurmuş, eski sevgililerimiz hakkında içimizi dökmüş ve bir rutin oluşturmuştuk. Bulaşıkları yıkamaya devam ederken kendimi gülümsemekten alıkoyamadım. İşim bitene kadar da mırıldanarak müziğe eşlik ettim.

Ellerimi kuruladıktan sonra bir eşofman altı giymek için hızlıca odama geçtim. Bedenim çok fazla değişmemişti ama akşamları kot pantolonlarımın sıktığını hissedebiliyordum.

Rahatladıktan sonra oturma odasına döndüm ve Bo'yu elinde sudoku kitabıyla düşünceli halde otururken buldum. İğne plağın sonuna ulaşınca müzik durmuş, geride sadece hoparlörün elektrik yüklü uğultusu kalmıştı.

"Plağı baştan çalmamı ister misin?" diye sordum kanepeye yaklaşarak.

"Ah, selam. Kusura bakma." Bo kitabı ve kalemi yavaşça orta sehpaya attı. "Geldiğini duymadım. Plağı başa döndürmene gerek yok, sağ ol."

"Bulmacayı bırakmana lüzum yoktu," dedim kanepede yanına otururken.

"Bir tane yapmıştım bile. Sadece vakit öldürüyordum."

"Çorba midemi o kadar doldurdu ki, mutluluk içinde ölebilirim."

"Son günlerde nasıl hissediyorsun?"

"Taşınma gününden önce çok daha iyi hissetmeye başladım. O gün sürekli inip çıkmak biraz sarstı ama o zamandan bu yana da gayet iyiyim. Bulantı yok."

"Belki de zamanı dolmuştur. Doktor da ikinci üç ayda bulantıların kesilebileceğini söylememiş miydi?" Bo kollarını genişçe açarak kanepede arkasına yaslandı. Ben de oturduğum yerde ona dönüp ayaklarımı altıma aldım.

"Umarım." Yanındaki kartları fark edince ona beklentiyle baktım. "Başlayalım mı?"

Bo ambalajı hâlâ duran beyaz kutuyu kanepenin kolundan alıp açtı ve talimat kâğıdını okudu. "Soruların belirli bir sıraya göre sorulması öneriliyor. Umurumuzda mı?"

"Hayır. Kaos modu iyidir. Karıştır ve sor gitsin."

Sırıtarak başıyla onaylayıp kartları karıştırmaya koyuldu.

Bunun çok saçma olduğunu biliyordum ama kartları karıştırması aşırı seksiydi. Kartlar devasa avuçlarının içinde kayboluyordu. Belki de... soyunmalı poker eğlenceli olabilirdi.

Hayır. Hayır, Win.

"Pekâlâ," dedi destenin en üstündeki kartı alarak. "Hazır mısın?"

"Dünden hazırım," diyerek tişörtümün yakasını çekiştirdim ve ellerimi kucağımda birleştirdim.

"Ünlü olmak ister miydin? Cevabın evetse hangi şekilde ünlü olmayı isterdin?" diye okudu. "Ben başlayayım mı?"

"Olur."

"Ünlü olmak istemezdim. Fikirlerimin çok da önemli olduğunu düşünmüyorum ama son zamanlarda ünlülerin her konuda bir duruşu olması bekleniyor. Yirmi yıl önce ünlüler *sadece*

ünlüydü. Şimdiyse Birleşmiş Milletler'i ziyaret ediyor, sanki konunun uzmanları yokmuş gibi doğayı korumakla alakalı konuşmalar yapıyorlar."

"Fakat yaptıkları şey platformlarını ve pozisyonlarını yardım için kullanmak değil mi? Halkın gözü onların üstünde. Neden kullanmasınlar?"

"Yardım etmeye çalışmak sorun değil. Halkın üzerinde çok etkileri olduğunu da kabul ediyorum. Bu yüzden de evet, platformlarını kullanmalılar. Ben sadece bu türden bir ilgiyi üzerimde isteyeceğimi sanmıyorum. Ünlü değil de mega zengin olmayı ve paramı doğru yerlerde kullanmayı, yardımı nereye göndereceğini bilen kişilere vermeyi tercih ederdim. *Sahne arkasında* kalmayı yeğlerim yani."

Yavaşça başımı salladım. Cevabımı düşünürken gözlerim kucağımdaydı.

"Ama..." Bo konuşunca dikkatimi yeniden yüzüne çevirdim. "*Andy Serkis* olmaya hayır demezdim."

"*Andy Serkis* de kim?"

Bo çarpık bir sırıtışla baktı. "Bazı filmlerde bilgisayar destekli karakterleri oynayan aktör. Yüzüklerin Efendisi'nde *Gollum*, Yıldız Savaşları'nda *Snoke*'tu. Birkaç *Marvel* filminde de oynadı. Yani muhteşem filmlerde rol aldı ama isterse ailesiyle çıkıp rahatça gezebilir. Çünkü gerçekte nasıl göründüğünü çoğu kişi bilmiyor."

"O setlere gitsen seni sürükleyerek çıkarmak zorunda kalırlardı," dedim.

"Yine de orada olmanın bir yolunu bulurdum. Duvarların içinde yaşardım. Ya da sabitlenmemiş her şeyi çalardım."

"Vay canına. Tüm o şeyler de eklense, yatak odanın hali ne olurdu kim bilir?"

"Gördün mü? Şimdiki hali o kadar da kötü değil yani." Bo nazikçe nefes verdi. Gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. "Senin cevabın ne?"

"Sanırım ben ünlü olmak isterdim ama daha yaratıcı bir

alanda ve fazla tanınmadan. Bütün etkinliklere katılıp havalı insanlarla tanışabilen, yine de çok göz önünde olmaktansa işe odaklanabilen bir yönetmen ya da senaryo yazarı olabilirdim. Senin de dediğin gibi çok ünlü olmak iyi değil bence."

"Yönetmen olduğunu görmek isterdim."

"Öyle mi? Neden?"

"Sende bir otorite havası var."

Burnumdan alaycı bir nefes verdim. "Bende mi?"

"Evet, sende," dedi Bo muzipçe gözlerini kısarak. "Dengelisin. Baskı altında sakin kalabiliyorsun ve bu özelliğin hoşuma gidiyor."

"Sakin kalmak ve ben?" dedim inanmazlıkla. "Birkaç saat önce basit bir akşam yemeği için nasıl telaş yaptığımı görmedin mi?"

"Mesele de bu. Açıkça iletişim kurdun ve sonunda her şey düzene oturdu. Şimdi daha iyi bir ekibiz. İyi bir yönetmenin yapacağı şey de budur."

"Ah, tabii setlerde çok deneyimin olduğundan dolayı sen bunu iyi bilirsin."

"Aynen öyle."

"Eee, bu kadar mı?" Bo'nun kutuya geri koyduğu kart destesine baktık. "İlk soruyu hallettik mi?"

"Hallettik." Kutuyu orta sehpaya bıraktı. "Âşık olmamıza on dokuz soru kaldı." Kaşlarını haylazca oynattıktan sonra saatine baktı. "Film falan izlemek ister misin? Gidip dizüstü bilgisayarımı getirebilirim."

"Olabilir," dedim. "Beni şu *Andy*'yle tanıştırabilirsin."

"Hangi filmini izlemedin?"

Ona boş boş baktım.

"Hangi filmini izlemedin diye sordum, Win," dedi Bo endişeli bir sesle. Yüzümü buruşturarak tavana baktım. "Yoksa... Yüzüklerin Efendisi'ni izlemedin mi?" diye devam etti kısık, neredeyse çatlak bir sesle.

Başımı iki yana salladım. Yüzündeki saf dehşet yerini şoka

bırakırken dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı. Bo bir şey hesaplıyormuş gibi önce saatine, sonra orta sehpaya, en sonunda da bana baktı. Ardından tekrar saatini kontrol etti. Bu bilgiyle böylesine sarsılmış olması tuhaf şekilde sevimliydi.

"Pekâlâ, şimdi başlarsak gece yarısından önce Yüzük Kardeşliği'nin uzun versiyonunu bitirmiş oluruz."

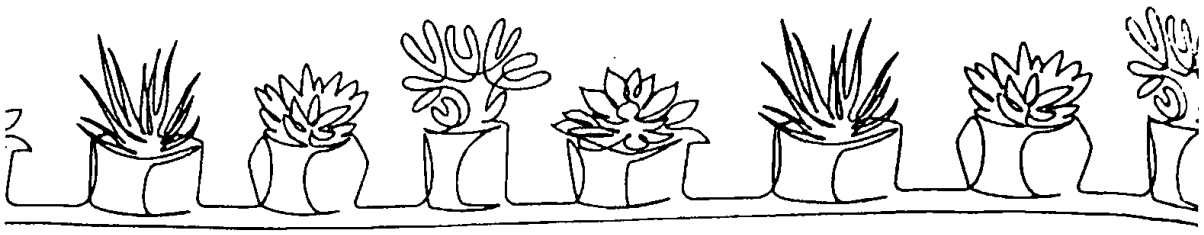
"Gece yarısı mı? Film ne kadar uzun ki?"

"Bence bilmemen daha iyi." Birdenbire kalkıp kanepenin öbür yanma geçecekmiş gibi hareketlendi, ardından durdu. "Bir Yüzüklerin Efendisi bâkiresiyle bebeğim olacağına inanamıyorum," dedi neredeyse fısıldayarak. "Bu muhteşem." Koşa koşa odasına gitti.

"Yemin ederim benimle seks yapmak için bile bu kadar heyecanlanmamıştın!" diye seslendim arkasından.

Koridordan cevabı geldi. "Dürüst olmak gerekirse, haklı olabilirsin!"

Fakat filmin sadece ikinci saati bitene kadar dayanabildim. Sonrasında başımı Bo'nun omzuna yasladım ve uyku âlemine daldım.

18

Geçtiğimiz hafta Bo'yla artık aşina olduğumuz bir ritim tutturmuştuk. Bütün hafta sabah vardiyam olduğu için erken kalkıyor, Bo da uyanınca içsin diye biraz kahve demliyor ve kafeye geçiyordum. İşten sonra yüzmeye gidiyordum, döndüğümde Bo akşam yemeğini hazırlamaya başlamış oluyordu. Kanepede birlikte yiyip birbirimize günümüzü anlatıyorduk. Bo'nun para kazanmak için ne yaptığını hiç anlamıyordum. Veri kelimesi ağzından çıkar çıkmaz beynim kendini kapatıyordu.

Fakat gününün her anını bana anlatmayı heyecan verici bulduğunu gördüğüm için hevesle başımı sallayıp gülümsüyordum. Anlayıp anlamamam önemli değildi. İşinden bahsederken yüzünün aydınlanmasını seviyordum. Bana bebek doğduktan sonra yapmak istediklerim konusunda ilham veriyordu. Kamp hayalim belki fazla büyük olabilirdi ama ileriye dönük bir adım atmak beni tatmin edebilirdi.

Yemeklerden sonra Bo'nun annesinin koleksiyonundan seçkiler eşliğinde bulaşıkları hallediyordum. Dün "*Etta James'in En İyi Şarkıları*" plağını, ondan önceki akşam da *U2*'nun "*Joshua Tree*" albümünü dinlemiştik. Joanna da tıpkı oğlu gibi seçkin bir zevke sahipti.

Şarkıları dinleyip bulaşıkları yıkarken Bo'nun annesini çok fazla düşünüyordum. Acaba bir şekilde bebekten haberi var mıydı? Onun yanı sıra Marcie de hep aklımdaydı ve bebeği bilip bilmediğini düşünüp duruyordum. İkisinin de cennette,

gökyüzünde, öteki dünyada, artık her ne şekilde adlandırılıyorsa orada olduklarını ve ebeveynliğe doğru ilerlememizi gururla izlediklerini hayal ediyordum.

Ardından hayallerimle ve bulaşıklarla işim bittiğinde soru destesinden bir kart daha seçiyorduk. Bu sorular benim için Bo'nun parlak ama tuhaf zihnine açılan bir kapı gibiydi. Şimdiye dek en ilginç bulduğum şey, bazen tamamen kayıtsız bazen de son derece sabit fikirli olduğuydu. İkisinin arasını nadiren görmüştüm.

Adam evine kırk altı saksı bitki yerleştirilmesine tek bir laf bile etmiyordu ama parçacıklı portakal suyunu savunduğumda savaş modunu açıyordu.

Örneğin dünün sorusu -*Tartışmaya en açık düşünceniz nedir?*- normalde gayet uyumlu olan Bo'yu dakikalar içinde kavgacı birine dönüştürmüştü. Parçacıklı meyve suyunun, parçacıksız olandan üstün ya da en azından eşit olduğunu söylerken çoğunlukla espri yapıyordum. Adamın küplere binmesini hiç beklememiştim ama doğrusu izlemesi çok eğlenceliydi.

Odada volta atarken yüzüne düşen saçlarını hiddetle geri itip sürekli gözlüğünü düzeltmesini izlemeye bayılmıştım. Parçacıkların ne kadar mide bulandırıcı olduğunu ve "kendine saygısı olan bir insanın" meyve suyunun içinde bir şeyler olmasını asla kabul etmeyeceğini söylerken neredeyse histerikti.

Onun en tartışmaya açık düşüncesi ise sinema patlamış mısırlarının abartılması ve mikrodalgada patlatılabilen paket mısırlardan hiçbir farkı olmamasıydı.

Sanırım ilk kavgamızdan zar zor sağ çıktığımızı söyleyebilirdim.

Fakat yeni rutinimiz ne kadar heyecan verici olsa da bu gece beklemedeydi. Bo'nun arkadaşları gelecekti ve ben hâlâ çıkıp onları selamlasam mı, yoksa bütün akşamı odamda mı geçirsem karar verememiştim.

Bo, arkadaşlarının gelmesinin bana uyup uymayacağını en az on kere sormuştu, ben de sorun olmayacağını on kere

söylemiştim. Yine de onlarla tanışma konusunda gergindim. Tanışsam mı bilemiyordum. Belki de onları kendi hallerinde eğlenmeye bırakmalıydım. Ancak onları tamamen görmezden gelmek de kabalık olurdu. Böyle bir senaryoda insan kendini nasıl tanıtırdı gerçekten bilemiyordum.

Selam! Ben Win. Arkadaşınızın bebeğine hamileyim. Kendisi bana acıdı ve ev arkadaşı olmamızı teklif etti. Evet, birbirimizi çıplak gördük. Hayır, bunu tekrar yapıp yapmama konusunda emin değilim çünkü her şey mahvolabilir. Aynı zamanda karar vermekte çok zorlanıyorum çünkü bu lanet hormonlar beni öyle azdırıyor ki, vibratörümü her gece şarj etmem gerekiyor. Üstüne bir de Bo gözlüğünü takınca her şey daha da zorlaşıyor, kendimi taş yiyip elmas tükürebilecekmiş gibi hissediyorum. Ayrıca biliyor musunuz bilmiyorum ama kendisi hâlâ eski sevgilisine âşık. Size ondan bahsediyor mu? Doğrusu ben durumu pek anlayamadım ama konuyu nasıl açacağımı bilmiyorum. Her neyse, size iyi akşamlar!

Eh, konuşmamın biraz düzenlemeye ihtiyacı olabileceğini kabul ediyordum.

Bo, arkadaşlarının oyun gecesi için geleceğinden bahsetmişti ve mutfakta işlerini hallederken oyunun adını da bıyık altından söylemişti. Çocuksu sırıtışına bakılırsa, oyunun ne olduğunu her sorduğumda bilerek kaçamak cevaplar veriyordu. Bu yüzden ben de sormayı bırakıp odamda saklanmaya karar vermiştim.

Aslında Bo'nun arkadaşları için evi hazırlamasına şahit olmak hoşuma gitmişti. Telaşı çok sevimliydi. Atıştırmalık kâselerini tezgâha dizmiş, katlanır masayı yemek odasının ortasına yerleştirmiş, üstüne serdiği siyah masa örtüsünü belki yüz kez düzeltmişti.

Onu doğal yaşamında izledikçe diğer insanların rahatını ne kadar çok düşündüğünü daha çok fark ediyordum.

Bunu sadece evi misafirler için hazırlaması gibi büyük olaylarda değil, müşterileriyle telefonda konuşması gibi küçük şey-

lerde de görüyordum. Müşterilerin tüm endişelerini nazikçe, sabırla ve özgüvenle karşılıyordu. Çoğu kişinin sahip olmadığı bir yeteneğe sahip olduğu için asla kibir veya üstünlük göstermiyordu. Gerçekten de onlar için en iyisini istiyordu.

Bunun dışında bir de benim için yaptıkları vardı. Her gece uyumadan önce bir bardak buzlu su ve yeni bir çizgi romanla kapımı tıklatması ya da dün ben işteyken odama "dünyanın en iyi annesine" notuyla dev bir hamile yastığı bırakması gibi şeyler yapıyordu.

Ona yastığı sorduğumda babalıkla ilgili kitapta, hamileliğin bu evresinde uyku problemleri yaşamaya başlayacağımdan bahsedildiğini söylemişti. Gerçeği söylemek gerekirse, buraya geldiğim günden bu yana her gece ölü gibi uyuyordum ama yine de bu çok tatlı bir jestti.

Bo kesinlikle insanları kanatları altına almayı seven bir tipti. Doğuştan ilgi vermeyi sevdiği belliydi. Bebeğimin, değer verdiği insanlar için elinden gelen her şeyi yapan bir babaya sahip olacak olması beni çok mutlu ediyordu.

"Win?" Bo kapımı hafifçe tıklattı.

"Efendim?" dedim tığ örgümü yatağa bırakarak.

Kapıyı yavaşça açıp içeri girdi ve arkasından kapattı. Tam bana bir şey soracağı sırada bakışları yatakta yanımda duran örgüye kaydı. "Bir dakika. Sen örgü mü örüyorsun?"

"Tığ işi," diye yanıtladım.

"Ne?" Kelimeyi epeyce uzatarak söylemişti. "Bu çok havalı. Hiç bilmiyordum!"

"Tığ işinin çoğu kişiye göre havalı bir hobi sayılmadığından eminim," dedim kuru bir sesle.

"Ne örüyorsun?"

"Ah, şey, bebek battaniyesi yapıyorum. Hamileliğin her haftası bir sıra olacak şekilde örüyorum. Bebekten haberimin olmadığı haftaları bu hoş leylak renginde yaptım," dedim şimdiye kadar ortaya çıkarabildiğim kadarını göstererek. "Bundan sonra her haftayı temsil eden bir renk ekleyeceğim."

Bo yatağa geri bıraktığım battaniyeyi inceleyerek başını salladı. "Bu haftanın rengi ne?"

"Griyi seçtim."

Yüzü düştü.

"Güzel bir gri ama," diye güvence verdim. "Sahile gittiğimizde denize attığımız taşların grisi. Birlikte yaşadığımız ilk günü böyle anarız diye düşündüm."

Derin bir nefes alırken Bo'nun omuzları normale döndü. "Epey büyük bir battaniye olacak gibi."

"Aynen," dedim oflayarak. "Muhtemelen bunun yerine diğer insanlar gibi şu hamilelik günlüklerinden falan tutmalıydım." Omuzlarımı silktim.

"Hayır, bence battaniye daha orijinal bir fikir. Aslında ben de tipik günlük şeyini yapabilirim. Ne dersin?"

"Olabilir." Ona gülümsedim. "Sen neden gelmiştin? Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Ah, doğru." Bir elini kalçasına dayayıp diğeriyle alnını ovuşturarak güldü. "Şey, aslında bütün çocuklar geldi ve henüz oyuna başlamadık. Belki de öncesinde... seni onlarla tanıştırabilirim diye düşündüm. İstemiyorsan sorun değil. Ama adını bildikleri kişinin yüzünü de görmeyi isteyeceklerdir."

İnsanlara benden bahsediyor! Tabii ki de bahsedecekti. Adamın evinde yaşıyordum ve bebeğini doğuracaktım.

"Tabii, olur," diyerek kalktım.

Bo önden çıkıp koridorda ilerledi. Mutfağa giden yolu yarılamıştık ki, arkasına dönüp eğilerek fısıldadı. "Bir de... ona fazla yüklenme, olur mu?"

"Kime fazla yük..." Durdum, yemek odasına kurulmuş oyun masasına ve etrafına yerleşmiş adamlara baktım. Şok edici bir şekilde, aralarında tanıdık bir yüz vardı. "Caleb?"

Caleb suçluluk altında eziliyormuş gibi görünse de bana el sallama cesareti gösterdi. "Selam, Win," dedi çaresizce.

"Şey, selam. Sen... burada ne arıyorsun?"

Caleb bir masadakilere bir Bo'ya baktı. Ardından, "İzniniz-

le, beyler," diyerek yerinden fırladı. Hızlıca gelip dirseğimi tuttu ve beni koridora geri çekti.

"Dinle, Win. Ben..."

"Caleb." Boğazıma yükselen kahkaha arasında adını boğulur gibi söylemiştim. "Sen burada..."

"Sana her şeyi anlatacağım ama önce karıma söylemeyeceğine söz vermelisin."

Parmaklarımı arkamda çaprazlayıp iki kez başımı salladım. *Hadi ama. Böyle bir şey için sana söz verir miyim?*

"Çok ciddiyim. On beş yıllık arkadaşız ve şimdiye dek senden tek bir şey istemedim, Winnifred McNulty. Ama şimdi istiyorum. Lütfen ama lütfen, Zindanlar ve Ejderhalar oynadığımı karıma söyleme. Ömrümün sonuna kadar benimle dalga geçmeyi bırakmaz."

"Caleb!" Küçük elimle omzunu dürttüm. "Sarah şu anda nerede olduğunu düşünüyor?"

"Spor salonunda."

"Aman Tanrım! Seni yalancı! Seni hilekâr!" Keskin bir nefes aldım. "Ben taşınırken Bo'nun evine hiç gelmemiş gibi *rol* mü yaptın yani?" diye sordum fısıltıyla bağırarak. "Başka hangi konularda yalan söyledin?"

"*Teknik olarak* buraya hiç gelmediğimi söylemiş sayılmam. Yemin ederim, başka hiçbir konuda yalan söylemedim. Sadece tek *bir* konuyu kendime sakladım. Lütfen huzurla yaşamama müsaade et, Win."

"Caleb." Kaşlarımı çattım. "En yakın arkadaşıma kocasıyla alakalı *yalan* söylememi mi istiyorsun gerçekten?"

"Yalan söyleme. Sadece... gerçeği gizle."

"Caleb!"

"Bak, bunun doğru olmadığını *biliyorum*, tamam mı? Ben de ona yalan söylemek istemiyorum ama..." Caleb eliyle alnını silip aynı eli kalçasına dayadı. "Geçen yaz şu Yıldız Savaşları Ölüm Yıldızı lego setini aldığımı hatırlıyor musun? Yetişkinler *için* üretilen bir set." İçini çekerek kafasını eğdi. "Sonrasında

Sarah bana bir ay boyunca Darth Ezik diye seslenmişti. Tam *bir ay!*"

Sırıttım. "Evet ama bence sevgiyle söylediği bir şeydi. Ayrıca..."

"On sekiz yaşımızdayken bir ara rönesans panayırına gitmeyi önermiştim, onu hatırlıyor musun? Bana *hâlâ* onun reklamlarını gönderip gülüyor. Hatta bu konudaki haber bültenlerine benim adıma kaydolmuş. Üzerinden tam on yıl geçmesine rağmen!"

Pekâlâ, haber bülteni fikri *tamamen* bana aitti ama...

"Buna benzer başka olaylar da var. Mesela..."

"Tamam, tamam. Anladım."

"Karımı herkesten çok seviyorum, çok iyi biliyorsun. Sevgisini dalga geçerek gösterdiğini de biliyorum. Hatta hedefi ben değilsem, onun hakkındaki en sevdiğim şeylerden biri bu. Bu yüzden elimden geldiğince hedef olmaktan kaçınmak istiyorum. Karizmamı *biraz* korumam lazım."

Başımı salladım. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Bu kadarı çok fazlaydı.

"*Win.*" Caleb adımı bir yakarış gibi söylemişti.

Küçük bir kıkırtı dudaklarımın arasından kaçtı.

"Win!"

"Tamam, özür dilerim! Ben sadece Sarah'nın bu konuda seni sinir edeceğini sanmıyorum. Bo'nun dolabmdaki şövalye zırhını giydiğinde epey beğenmiş gibiydi hatta."

Caleb bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?"

Dediğini tekrar etti ama yine net değildi.

"Dostum, ne diyorsun?"

"Ben oyunda şövalye değilim, tamam mı? Ozanım."

"Ozan mı? Hani şu hem şair hem müzisyen olan adamlardan mı?"

Caleb gözlerini kırpıştırıp kaşlarını alnına kadar kaldırdı. "Evet. Bilmene şaşırdım doğrusu."

"Eee, ozan olunca ne oluyor? Şarkı falan mı söylüyorsun? Bu nasıl *bir* oyun?"

"Bir nevi. Şarkılar sayesinde edindiğim büyülü güçlerim var."

Elimle ağzımı kapattım ama zamanında yapamamıştım.

"Win!"

"Özür dilerim! Ama çok komik. Kahretsin, ne kadar komik geldiğini bilemezsin."

"Gördün mü? İşte *bu* yüzden Sa..."

"Tamam, tamam. Anladım. Dalga geçmiyorum. Ama şimdi gidip diğerleriyle *tanışmam* gerekiyor. Adamları bekleterek yeterince ayıp ettin zaten. Belki... belki..." Kahkahamla cümlem yarıda kesildi. "Sihirli şarkı yeteneklerine ihtiyaçları vardır."

Caleb durumu kabullenmiş halde, bitkinlikle kollarını havaya kaldırdı ve koridorda ayaklarını vura vura ilerledi. Ben de hemen peşine düştüm fakat bir yandan da Sarah'ya mesaj atmayı ihmal etmedim.

Ben: *Hemen Bo'nun evine gel. Caleb burada. Yalancı İNEKLER.*

Mükemmel bir mesaj değildi ama bununla idare edecektim çünkü koridorla yemek odası arasındaki mesafe çabucak bitmişti. İçeri girdiğimde erkeklerin muhabbeti birden kesildi. Bo bir Caleb'a bir bana bakarak başını iki yana sallarken pis pis sırıtıyordu.

"Selam, millet." Onlara temkinli bir şekilde yaklaşıp masaya yaydıkları haritaya baktım.

Asık suratlı Caleb'ın yanında, iri yarı bedeni, tombul yüzü ve hevesli ifadesiyle oturan yaşça büyük beyefendi güçlü kuvvetli bir İngiliz buldoguna benziyordu. Masanın başında tüm konsantrasyonuyla oyun parçalarını dizmekle olan Bo oturuyordu. Benim solumda, Caleb'la diğer adamın karşısındaysa üç kişi daha vardı.

Bo'ya en yakın olan adam koyu kahverengi tenliydi. Kısa, siyah saçları, ince bir bedeni ve nazik ama ihtiyatlı bir gülüşü vardı. Öbür ikisi, sandalyelerinin yerleşimine ve bana yakın oturanın elini diğerinin bacağına koymasına bakılırsa çiftti. İkisi de geniş ve kaslı bedenlere sahipti. Birinin bronz teni, uzun kahverengi saçları varken diğeri daha soluk tenliydi ve saçlarını sıfıra vurdurmuştu.

"Ben Win," dedim sol elimi sallayarak. "Size rahatsızlık vermeyeceğim. Sadece mer..."

"Vay canına, göz alıcısın," dedi yaşça büyük adam. Yoğun bir İskoç aksanı vardı. Apaydınlık bir sırıtışla ayağa kalkarak Caleb'm sandalyesinin etrafından dolaşıp yanıma geldi. "Bo güzel olduğunu söylemişti, kızım. Ancak ona inanmamıştım."

Tokalaşmak için uzattığı elini kıkırdayarak kabul ettim.

"Adım Hamish. Ama sen istersen bana..."

"Pekâlâ, bu kadar yeter." Bo sırtını dikleştirip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yapma, dostum," derken gülüyordu. "Size saçmalamamanızı söylemedim mi ben?"

Tombul adam dudaklarını haylaz bir sırıtışla birbirine bastırdı. "Kusura bakma," derken İskoç aksanının yerini Kanada aksam almıştı. "Karakterlerimi yeni insanlar karşısında test etmeyi severim. Seni kandırabildim mi?"

"Kesinlikle." Bir kahkaha atarken anlık olarak Bo'ya baktım.

Tekrar tokalaşmak için uzanırken, "Walter," dedi tombul adam.

Elini sıktım. "Tanıştığıma memnun oldum, Walter."

"Ben de." Bana göz kırparken neşeli yüzü çok sevimliydi. "Belli ki masaya kasıklarına tekme yemiş gibi dönen bu adamı tanıyorsun. Peki diğerleriyle tanıştın mı?" Walter eliyle masanın karşısını işaret etti.

"Adamir," dedi Bo'nun yanında utangaçça oturan adam. Masanın üzerinden tokalaşmak için uzanırken oyun parçalarından birkaçını devirdi. Bo da hemen düzeltmeye koyuldu.

"Selam, Adamir," dedim rahatlatıcı bir tonla. "Tanıştığımıza sevindim."

"Ben Jeremiah ama istersen Jer diyebilirsin." Adamir'in yanındaki kaslı adam da elini uzattı. "Bu da kocam Kevin."

"İkinizle de tanıştığıma sevindim," diyerek onlarla da tokalaştım. Her biriyle ellerimi ayırırken kıvrık parmaklarımın muhtemelen avuçlarında bıraktığı gıdıklanma hissi nedeniyle gözlerimde minik bir özürle yüzlerine bakıyordum. Eh, en azından tokalaşma *tek* seferlik bir şeydi.

"Çok *hoş* göründüğünü söylemeden geçemeyeceğim," dedi Kevin. Kıvırdığı elini çenesinin altına yerleştirdi. "Sana bir şey sormam gerekiyor. Aramızda bir iddia söz konusu da. Bo'yla *tanıştığınızda* karanlık bir odada mıydınız? Yoksa gerçekten fazlasıyla yüce gönüllü müsün?"

Masanın diğer ucunda ellerini göğsünde kavuşturmuş, çenesini gururla kaldırmış halde oturan Bo güldü.

"Epey aydınlık bir odaydı," dedim ona hızlıca göz kırparak. "Öncesinde tanışamamış olmamız kötü gerçi."

Hepsi de kahkahalara boğuldular.

"Bu kızdan hoşlandım," dedi Walter. Yerine geçerken Bo'yu dirseğiyle dürttü.

"Çok tuhaf ama ben de." Bo beni baştan aşağı süzdü. Bunu öyle samimi bir şekilde dillendirmişti ki burada olmamı kendi seçmiş, içinde bulunduğumuz durumdan ötürü buna mecbur kalmamıştı. Sözlerinin, bir şömineye atılan çıra misali göğsümün derinliklerine yerleşmesine izin verdim.

Bo'nun arkadaşlarına veda etmeye hazırlanırken odada etrafıma baktım ve birbirlerinden ne kadar farklı bireyler olduklarını fark ettim. Acaba nasıl olmuştu da bir araya gelmişlerdi? Bo'yla ilgili neler biliyorlardı ve sorsam benimle paylaşırlar mıydı? "Eee siz nasıl tanıştınız?" diye sordum ortaya.

"Ben Bo'yla kanser destek grubunda tanıştım." Walter dilini şaklattı. "Ama ikimiz de hâlâ dipçik gibiyiz. Gerçi bazılarımızın durumu diğerlerinden daha iyi. En azından benim hâlâ iki

bacağım var." Esprisini daha tamamlayamadan beni de neşelendiren gürültülü bir kahkaha attı.

Yüzünde yavaş bir gülümseme beliren Bo, dudağını ısırarak başını sağa sola salladı.

"Bu espriyi yapmak için yer arıyordu," dedi. Masaya doğru eğilip zarı Caleb'ın önüne koyarken dikkati tamamen benim üzerimdeydi. Arkadaşlarıyla tanışmam çok hoşuna gitmişti, belliydi. Onlara uyum sağlayıp sağlayamadığıma bakıyordu. Peki uyum *sağlıyor muydum?*

Sınıftaymış da konuşmak için izin istiyormuş gibi iki parmağını kaldırarak, "Ben Bo'yla Waterloo'da tanıştım," dedi Adamir. "Birinci sınıftayken ekonomi dersimin asistanıydı."

Profesör Bo mu? Vay, bu hoşuma gitmişti sanırım. Bedenimin aşağı kısımlarındaki yönetime danıştığımda oradan da onay aldım.

"Bo ve ben birlikte çalışıyoruz," dedi Jeremiah kısaca.

"Jer benim patronum," diye ekledi Bo masaya bir jeton bırakarak. "Alçakgönüllü olmaya çalışıyor ama yetkili kişi kendisi."

"Öyle, evet ama burada iş arkadaşın, arkadaşın ve..." Kemerinden hayali bir kılıç çekiyormuş gibi yaptı. "Savaşçı yoldaşın olarak bulunuyorum." Kılıcını dramatik bir tavırla indirdi.

"Off, ben kesinlikle *Jeremy'nin* takımında olmak istiyorum!" dedim gülerek.

"Ah, ilk başladığımız zamanlarda benim konuştuğum gibi konuştun," diye şakıdı yan tarafımdaki Kevin. "Benim burada olmamın sebebi Bo'nun başka bir ekip arkadaşına ihtiyacı olması ve kocamın zoraki bir gönüllülükle beni de yanında getirmesi. Yakındığımdan değil gerçi. Şansım olduğunda dramatik davranmaya bayılırım."

Tek kaşımı kaldırarak Caleb'a baktım. "Bu ne zaman başladı?" diye sordum.

"Hatırladığım kadarıyla mesaj şöyleydi..." Caleb cevap veremeden Jer söze girdi. "*Selam, Jer. Bende kanser varmış.*

Omuz silkme emojisi. Biraz izne ihtiyacım olacak, belki de sonsuza kadar. Soru işareti emojisi. Herkes gibi sen de sormadan söyleyeyim, bir şekilde yardım etmek istiyorsan benimle Zindanlar ve Ejderhalar oynayabilirsin. Her zaman oynamak istemiştim. En az beş kişiye ihtiyacım var ve üç kişiyi çoktan buldum. Belki Kev de oynamak ister, ha? Her neyse -çapraz parmak emojisi- umarım yakında işe dönebilirim."

Şoktan ağzım açılmış, durumu *biraz* komik bulmuş halde Bo'ya bakakaldım.

Bana küstahça bakarak omuz silkti. "Yapmam gerekeni yaptım."

"Arkadaşlarını seninle oyun oynamaya ikna etmek için kanseri mi kullandın?"

"Kesinlikle kullandı," dedi Walter. "Ama bende de kanser vardı."

"Ben sadece oynamak istedim," dedi Adamir kısık sesle.

"Ya sen?" diye sordum Caleb'a.

"Ben daha geçen eylülde katıldım," diye mırıldandı arkadaşım. "Az önce de söyledim, ben hiçbir şey bilmiyordum. Yani sen Sarah'ya Bo'yu anlatana kadar," dedi imalı şekilde. Tamam, bunu hak etmiş olabilirdim ama yine de ona dik dik bakmayı ihmal etmedim.

"Eskiden destek grubumuzdan başka bir arkadaşımız bizimle oynuyordu," diye açıkladı Bo. Yanağını kaşırken yüzü ciddiydi. "Haziran ayında vefat etti."

Bir Walter'a bir Bo'ya baktım. Hüzünlü ama güven verici tebessümlerle birbirlerine bakıyorlardı.

Walter nazikçe Bo'nun sırtına vurdu. "Atlatacağız. Ayrıca..." Dikkatini Caleb'a çevirdi. "Onun yerini dolduran bir arkadaşımız olduğu için şanslıyız."

Başımı sallayarak masadakilere tekrar baktım. Ne zaman çekilip odama gitmem gerektiğini bilemiyordum. Adamir zarla oynarken Kevin ile Jer aşkla bakışarak fısıldaşıyorlardı. Bo son parçayı da yerleştirdikten sonra her şeyin tamam olduğunu be-

lirtircesine kendi kendine başını salladı. Caleb bana bakıp sessizce, "*Sarah'ya söyledin mi?*" diye sorduğunda hemen kafamı başka yöne çevirdim.

"Pekâlâ, sizinle tanışmak güzeldi. Ben artık odama..."

Zil çalınca lafım kesildi.

"Pizza erken gelmiş olmalı," diyen Bo masanın etrafından dolaşıp yanımdan geçerek ön kapıya gitti.

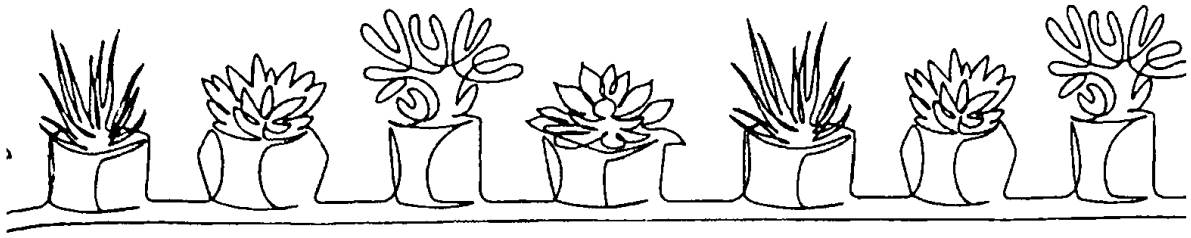
"Pizza falan değil, değil mi?" diye fısıldadı Kevin. Yüzünü heyecanlı bir sırıtış sarmıştı. Dramaya gerçekten bayıldığı belliydi. Onu sevmiştim.

Başımı iki yana sallarken benim yüzümde de gizli bir gülümseme vardı.

"Caleb?" Arkamdaki kapıdan Sarah'nın fırtına gibi sesi geldi. "Caleb Andrew Linwell, burası *kick boks* salonu değil."

Omzumun arkasındaki odamı işaret ederek, "Benim gitme vaktim geldi," dedim Kevin'a. "Sizinle tanıştığıma çok mutlu oldum! Ejderhaların kıçını tekmeleyin! Zindanlardan kaçın!" diye bağırarak odama koşturdum.

Caleb'ın ölümcül bakışları beni bulmadan ortadan kaybolmalıydım. Belki de müzik gücüyle beni alt ederdi, kim bilir?

19

Tamam, söyleyecektim. Utanmayacaktım. Zindanlar ve Ejderhalar acayip havalı bir oyundu.

Sarah, aylardır yalan söylemesi nedeniyle hak ettiği şekilde Caleb'a herkesin ortasında nutuk çekti. Ardından odama geldi ve beni onunla oturup izlemem için erkeklerin yanına sürükledi. Zaten odamda otururken dışarıdan gelen konuşmaları duyabilmiş, kıkırtılardan ve diğer seslerden hepsini etkisi altına aldığım anlamıştım.

İlk on dakika boyunca ben oturup örgü örerken Sarah tırnaklarıyla oynayıp bir yandan da gizlice Caleb'ın fotoğraflarını çekiyordu. Konuşma sırası ona geldiğinde dinlerken kendi kendine kıkırdıyordu.

Sonrasında tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyordum ama dikkatimiz masaya çekildi. Bo öyle ayrıntılı ve ilginç bir hikâye anlatıyordu ki, Sarah ile ben bir kâse patlamış mısırı paylaşırken ağzımız açık halde oyunu izlemeye başladık. Erkekler yerel bir hanı, kuzgun tüylü bir biçimdeğiştiren ile onun hırsız ordusundan korumaya çalışıyorlardı.

"Kahretsin, kocam bir kahraman," diye fısıldadı Sarah. Ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

Gerçekten de hepsi *acayip* ikna ediciydi.

Beni en çok etkileyen ve kızardığımı hissetmeme neden olan şey ise Bo'nun masaya hükmediş şekliydi. Oyuncuların oynamak istediği rollere kolayca adapte olması, onlara basit talimatlar verip hikâyeyi yönlendirmelerine izin vermesi inanıl-

mazdı. Üstüne bir de kuzgun tüylü kötü adamı seslendirdiğinde beni tamamen bitirmişti.

Yüzünü saran *kötülüğü* izleyip sesinin kısılarak pürüzlü bir hal almasını izlerken eğer mümkün olsa bir kez daha hamile kalabilirdim.

Eliyle yüzünü yellerken yakaladığımda, "Biz ne hale düştük böyle?" diye fısıldadım Sarah'ya.

"Fazla düşünmeyelim bence," dedi kocasına bir öpücük atarak.

Üç saat geçtikten sonra Bo oyunun bittiğini ilan etti ve hepsi karakterlerini bırakıp *gerçek* dünyaya geri döndüler. Sarah ve ben, televizyonda izlediğimiz pembe diziler en heyecanlı yerinde bittiğinde yaptığımız gibi yakınmaya başladık.

"Ya bataklıktaki kadın? Ölü prenses *o* mu? Aydınlanma kılıcı var mı? Şimdi ne olacak?" diye sordu Sarah çaresizlik dolu gözlerle.

Zarını küçük ahşap bir kutuya koyarken, "Görünüşe göre bundan böyle seyircilerimiz olacak, dostlar," dedi Walter.

Esneyerek kollarımı gererken Bo çenesini yana yatırıp bana göz kırptı. Sanki esnememle herkesi yollaması için işaret vermiştim. Aslında niyetim bu değildi ama düşünmesi hoştu.

Hızlıca masayı toplarken, "Walter, önümüzdeki ay sendeyiz. Değil mi?" diye sordu Bo.

"Şey, aslında..." diye araya girdi Caleb. "Belki sizi ben ağırlayabilirim. Nasıl olsa artık..." Karısına yan gözle bakarken sesi giderek azalmıştı.

"Nasıl olsa artık karından korkmuyorsun," dedi Jer gülerek.

Caleb içini çekti. Zavallı adam rahat bir nefes alamamıştı.

Kocasının göğsünü sarsarak zıplarken, "Aah! Lütfen bize gelin, olmaz mı?" dedi Sarah. "Cadılar Bayramı süslerimizden bazılarını çıkarırım. Temalı atıştırmalıklar ve bira servis ederiz."

"Bana uyar," dedi Walter en yakın arkadaşıma sevgiyle bakarken.

Caleb gülümseyerek karısını alnından öptü. Ardından onu bıraksa da Sarah tişörtünden tutarak kendisine doğru çekip du-

daklarını onunkilere bastırdı. Tabii bir sürenin ardından işleri tuhaflaştırdılar. Sarah kocasının ağzına doğru nefes verirken Caleb da elini onun belinden aşağı kaydırdı.

"Pekâlâ, pekâlâ, pekâlâ." Öne çıkıp onları ayırdım. "Bu kadarı yeterli."

"Win, sanırım haklıydın," dedi Caleb kendini beğenmiş şekilde yakasını düzelterek. Bir yandan da Bo'nun yanına koşan karısının kalçasını izliyordu. "Sarah bundan çok hoşlandı."

Kimsenin duyamayacağı bir sesle, "Tanrım, ben ne yaptım?" dedim kendi kendime.

En sonunda herkes Bo'nun onlara dışarı kadar eşlik etmesiyle evden ayrıldı. Kaç kere veda ettiklerini sayamamıştım ama *son* vedayı ederken adam muhtemelen donmuş olmalıydı.

"Bu ikisi evlerine gidemeyecekler gibi," dedi Bo kapıyı kapatırken. Camdan baktığımda Caleb ile Sarah'nın arabaya yaslanmış halde yiyiştiklerini gördüm.

"İspiyonculuğun karşılığı bu sanırım. Komşular şikâyete gelirse sorumluluğu ben alırım."

Bo yemek odasına yöneliyordu ama tekli koltuğa çöktüğümü görünce yön değiştirdi. Kanepenin koluna oturup uyluğunu ovuşturmaya başladı. Protezinin başladığı noktaya iki elini de sararken yüzünü buruşturmuştu.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Ah. Evet, iyiyim. Birazcık sıkmaya başladı da. Bacağım gün içinde şişiyor. Aslında altındaki çorabı değiştirmek işe yarıyor ama bu akşam şansım olmadı. Artık yatana kadar beklerim sanırım."

Onu daha önce hiç protezsiz görmemiştim. Merakımdan hızlıca bir Google araştırması yaptığımda fırsat buldukça protezi takmayıp bacağın hava almasına izin vermenin iyi olduğunu okumuştum. Bo ona daha uygun olacak yeni protezinin mart sonunda geleceğinden bahsetmiş, bunun geç bir doğum günü hediyesi olduğunu söylemişti.

"Ben varım diye takmak zorunda değilsin. Eğer rahatsız oluyorsan..."

"Öyle mi? Evde seke seke gezmem seni korkutmaz mı?" Dudağının kenarı kıvrılmıştı ama gözleri ona ele verdi. Biraz tereddütlü ve endişeliydi.

"Hayır," dedim ve ciddiyetle ekledim. "Tabii ki de hayır."

Başını sallasa da çıkarmaya yeltenmedi. "Eee..." derken tanıdık ses tonu başka konuya geçmek istediğinin işaretçisiydi. "Sarah, Zindanlar ve Ejderhalar'ı hemen benimsedi sanki."

"Bu gece yatakta *gerçekten* saçma sapan şeyler söyleyeceğine eminim," dedim suratımı ekşiterek.

Bo oflamaya benzer bir kahkaha atıp kendini kanepeye bıraktı ve uzuvlarını yayarak uzandı. Anında kendimi üzerinde yatarken hayal ettim. Bedeni beni rahatça sarardı. Sonra gözlerimi kırpıştırıp bu görüntüyü zihnimden sildim. "Zindanlar ve Ejderhalar temalı müstehcen konuşmalar duymak için *bayağı* para dökerdim," dedi çarpık bir gülümsemeyle.

"Sarah okuduğu o sapık kitaplar sayesinde epeyce yaratıcı olacaktır. Ama rahatsız edici de olabilir."

"Caleb'ın o meyhaneciyi kurtarmasından çok etkilenmişe benziyordu," dedi Bo gözleri parlayarak.

"Ah, evet. Tam bir kahraman olduğunu söyledi."

Bo güldüğünde âdemelması hareket etti. "Ekimde bir yan görev için Caleb'ın bir cadıyla flörtleşmesi gerekti ve dedi ki..." Birden susup başını iki yana salladı. "Boş ver."

"Hayır, hayır, hayır. Söylemek zorundasın." Sırıttım. "Lütfen. Bilmem lazım."

"Ama Caleb'a ya da Sarah'ya söylemeyeceğine dair söz vereceksin. Çünkü bu şeylerin bir adabı var. Olan biteni anlattığım bilinmemeli."

"Söz veriyorum!" Bu kez ciddiydim.

"Dedi ki..." Bo'nun kontrolsüz kahkahası tüm gövdesini

sarsıyor, karnına koyduğu elleri sallanıyordu. Birkaç kez cümlesini tamamlamaya çalıştı ama gülüşü her seferinde kelimelerini bastırıyordu.

"Çıkar şu baklayı, dostum!"

"Gözlerimin içine baktı ve *'Kral Arthur bile gelse beni senin içinden çıkaramaz,'* dedi."

"Yok artık!" diye cıyaklarken elimi ağzıma götürmüştüm.

"Kral Arthur bile..." Nefes almaya çalışırken Bo'nun yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

İkimiz de soluksuz kahkahalara boğulmuş durumdaydık. Sakinleşmeye çalışırken karnımı tuttum. Bo'nun baştan çıkarılmayı bekleyen bir cadı rolüne girmiş olmasının komikliği bir yana, Caleb'ın *bu* lafı artık yeni favorim olmuştu. Henüz dövmem yoktu ama bunu vücuduma yazdırmayı düşünebilirdim. Hatta mezar taşıma bile yazabilirlerdi. Ne de olsa Sarah'ya söyleyememek beni öldürecekti.

Eh, yine de direnecektim.

"Aman Tanrım." Gözyaşlarımı silerken sesim zayıftı.

"Ne yapacağımı bilemedim!" dedi Bo elini sallayarak tekrar uzanırken. "Ona uyum sağladım ve cadı gerçekten etkilendi. Sanırım lafı işe yaradı."

"Caleb bu oyuna kendini fazlasıyla vermiş, hakkını yemeyeceğim." Derin bir nefes almaya çalıştım ama kahkaha tekrar boğazıma yükselince bir kez daha nefesim kesildi.

"Bu lafı duyunca Adamir'in bayılacağını sandım. Zavallı adam."

"Bu arada arkadaşlarını çok sevdim." Derin bir nefes daha alarak kendimi toplamaya çalıştım. "Harika insanlar. Birbirinizden farklısınız ve bu çok hoşuma gitti."

"Walter'ı bile mi sevdin?" diye sordu Bo. Bana bakmak için doğruldu ve gözlerini samimi bir beğeniyle yüzüme dikti. Beni hazırlıksız yakalamış, hava yutmama neden olmuştu. Avuçlarımı yanaklarıma götürdüğümde yandıklarını hissettim. Ah, demek kızardığımı fark etmişti.

"Özellikle Walter'ı sevdim," dedim boğazımı temizleyerek. "Yoksa ona *Hamish* mi demeliyim?"

Bo parmağıyla yanağına iki kez hafifçe vurdu. "Bazen bunu yapıyorsun," dedi.

"Kızarmamdan mı bahsediyorsun?" Bakışlarımı kaçırdım çünkü bu konuda konuşmanın... ya da yakışıklı adamların bunu belirtmesinin iyice kızarmama neden olacağını biliyordum. "Evet. Çoğu insan kızarır," dedim sesim yumuşarken.

"Utançtan kızaranlar var, evet. Ama sen mutluyken de kızarıyorsun mesela."

"Çok sinir bozucu bir şey." Serinlemek için saçlarımı ensemden kaldırdım.

"Benim hoşuma gidiyor," dedi kısaca. Yüzümü yeniden ona çevirdim. "Emin olmamı sağlıyor. Yani, esprilerimin işe yarayıp yaramadığından ya da... biliyorsun işte..." Yutkunup gözlerini hızla kırpıştırdı.

"Neyi biliyorum?" diye sordum başımı yana yatırırken.

Bo bir elini saçından geçirip ensesini ovuşturarak öne eğildi. Kafasını yana çevirirken az sonra söyleyeceklerine inanamıyormuş gibi rahatsız görünüyordu. "Şey, Cadılar Bayramı'nda da kızarmıştın."

Cadılar Bayramı'nda *pek çok* şey yapmıştım. Gözlerimi kıstım. Gülümsemem dudaklarımı germeye başlamıştı.

"Yani... *boşalırken*," diye ekledi. Çenesi gerilmişti ve gözleri kızardığından emin olduğum boynumdaydı.

Ah.

"Özür dilerim." Kaşlarını çatarak alnının ortasında derin bir çizgi oluşturdu. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum."

Kaygısız bir tavırla ona bunu kafasına takmamasını söyleyebilirdim ama boğazım sıkışmıştı. Tek hissedebildiğim boynumda atan nabzımdı.

"Artık yatmalıyız," dedi Bo. Kendini tutmak istercesine benden uzaklaşırken gözleri üzerimde dolaşıyordu.

Tek kaşımı kaldırdım. Acaba bilinçdışı olsa da bana bir teklifte bulunduğunun farkında mıydı?

"Ah, hayır. *Beraber* yatalım demek istemedim. Üzgünüm, ben..." Yüzünü avuçlarına gömdü, sonra parmaklarını kafasına kaydırarak saçlarını dağıttı. "Özür dilerim," dedi gülerek. "Gördün mü? Bu yüzden kontrolü sen almalısın."

Bunu tuhaflığı yüzünden mi istemişti? Doğrusu ben de benimle o kadar ilgilenmediğini düşünmeye başlıyordum. Yine de yakınlaşmamız iyi bir fikir değildi. Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Biz... şey... *bu* konuyu konuşmadık."

Bo altdudağını hafifçe dışarı kıvırmış halde bana boş boş baktı.

Kahretsin, gerçekten söyleyecek miydim? Derin bir nefes alıp verdim.

"Bundan sonrasında herhangi bir fiziksel ilişkimiz olmasının akıllıca olacağını düşünmüyorum." İşte, bu kadar basitti.

"Öyle mi?" dedi tepkili bir biçimde.

Öyle mi?

Cidden bunu mu söylemişti?

Şimdi bu ne anlama geliyordu? Bana katılmıyor muydu? Fiziksel ilişki konusunda nasıl adım atacağımızı mı düşünmüştü?

"Durum zaten karmaşık," dedim yavaşça.

"Doğru."

"Seks her şeyi daha da karmaşıklaştırır diye düşünüyorum."

"*Doğru.*" Dudaklarını ıslatırken başını salladı.

"Asıl endişem, seksin aramızda daha *fazla* şeye kapı açması ve bu daha fazla şey kötü biterse... ortak ebeveynliğin ya da beraber yaşamanın imkânsız bir hal alması."

"Doğru," dedi *tekrar*.

Ben de ters bir sesle, "Doğru," diye tekrarladım.

"Kusura bakma," dedi kendini sarsarak. "Dinlemeye çalışıyorum."

"Kafan nerede?" diye sordum düşünmeden.

Yüzünü tavana çevirerek aralanmış dizlerinin arasındaki el-

lerini dalgınca ovuşturdu. Düşüncelerini toplamış gibi göründüğünde beni birazcık rahatsız edecek bir yoğunlukta gözlerini benimkilere dikti. Vücudumda bakışlarının gezindiği her yer yanıyordu. Kısa süre içinde *tüm* bedenim ısınmıştı.

"Aslında..." diye başlarken gözlerinde tereddüt olsa da hâlâ gözlerime bakıyordu. "Emin değilim. Kurallar koymayı hiç düşünmemiştim sanırım. Her şey çok yeni ve eh, doğruyu söylemem gerekirse..."

"Ama kurallar iyidir, değil mi?" diye sözünü kestim. Şu anda bu cümlenin eski sevgilisini unutamadığıyla biteceğine bahse girebilirdim ve açıkçası bunu duymaya katlanamayacaktım. "Konuşmamız iyi oldu aslında. Sınırları falan belirler, kendimizi güvende tutarız." Artık durdurulmam mümkün değildi. Mantıklı mantıksız her şeyi konuşuyordum. "Bu şekilde dikkatimizi bebek için en iyi ekip olmaya verebiliriz. Zaten amacımız bu, değil mi? Başarılı ortak ebeveynlik."

"Amacımız bu," dedi Bo dudaklarını birbirine bastırarak gergince başını sallarken. "Elbette."

"O zaman anlaştık. Ortak bir fetüsü olan *platonik* arkadaşlarız." Koltukta arkama yaslanıp tek bir kez burnumu çektim. Bo bir elini yüzünün yan tarafına götürüp ağzını avucuna dayadı ve kulağının arkasını kaşırken bir sırrı varmışçasına kendi kendine gülümsedi.

"Ne?" dedim. "Bu bakış ne anlama geliyor?"

"Hiç." Elini indirdi. "Seni duydum. Anladım," derken sesi tizleşmişti.

"Bo..." Benimse sesim fazla yumuşaktı. "*Bana yalan söyleme*," demek istediğimi tonlamamdan anladığını umuyordum.

Başparmağını altdudağında gezdirdi, ardından tavana baktı. "Hedefimiz platonik olmaksa... bana bir iyilik yapabilir misin?"

"Olur," derken kafa karışıklığım sesime yansımıştı.

"Geceleri biraz sessiz olabilir misin?"

"Ha?" dedim ama saniyeler içinde ne dediğini anlayarak

şok geçirdim. Kalbim bir takla attı ve yüzüm her zamanki gibi utançtan yanmaya başladı.

Dudaklarının seğirmesine bakılırsa Bo da bunu fark etmişti. "Ev eski, duvarlar ince. Koridorun diğer ucundan gelen güzel inleme sesleri saçlarımı yolmak istememe neden oluyor."

Bu gerçek *olamazdı*. Böyle bir anı yaşamayı bize *yasaklıyordum*.

Bo bakışlarını kaçırmadı. Ben omzunun üzerinde bir yere dalıp giderek lanet güneşe ışınlanmayı dilerken o gözlerini kısarak bana bakmaya devam ediyordu.

Bu anı *gerçekten, cidden, kesinlikle* yaşıyorduk.

Bunu hak etmek için önceki yaşamımda tam bir şerefsiz olmalıydım. Ya da bir petrol kralı. Ya da küçük bir ulusun yozlaşmış diktatörü. Ya da malarya taşıyan bir sivrisinek. Ya da soyunma odalarına floresan lamba takmaya ilk karar veren kişi.

Ağzım bir karış açık kalmış halde başımı salladım. "Peki," derken dudaklarımdan istemsiz bir inleme de kaçıverdi. "Tamam." Bacaklarım titrerken yerimden kalktım.

Buradan gitmek zorundaydım. Kaçmaya mecburdum.

Bo isterse çocuğumuzu on sekizinci yaş gününde görebilirdi. Tabii ben bu utançtan sonra hayatta kalmayı başarabilirsem... Yanından geçerken onu görmezden gelerek koridora gittim ve botlarımı ayağıma geçirerek paltoma uzandım.

"Win." Bo adımı gülerek seslenip arkamdan geldi.

Kapı koluna uzanırken, "Hayır," dedim keskin bir sesle.

Elini benimkinin üzerine koyarak kaçmamı engelledi.

Kafamı kaldırıp ona bakmadım. Süpersonik işitme gücü, sevimli ve aptal bir suratı, sıcacık devasa elleri olan bu koca inekten *nefret* ediyordum.

Acaba neler duymuştu?

"Win..." Bo sesinde beni sinir eden bir keyifle konuşuyordu.

"Lütfen izin ver şu soğuğa çıkıp öleyim." Alnımı kapıya dayadım.

"Bunu yapmana izin veremem, tatlım."

"Bana *öyle* deme," dedim sertçe.

"Üzgünüm." Bo irkilerek geri çekilip elini de benimkinden çekti.

Alnımı kapıdan çektim, sonra tekrar dayayıp yüzümü hafifçe ona doğru çevirdim. "Ne kadarını duydun?" Yanlışlıkla adını ağzımdan kaçırdığımı duymuş muydu mesela? Ya da ikinci kez adını söylediğimde bunun beni doruğa ne kadar yaklaştırdığını?

Kolunu kemerli girişin tepesine yasladı, hafifçe öne eğilerek aramızdaki mesafeyi azıcık kapattı. Tabii bu onu her yerimde hissetmeme engel olmamıştı. "Senin de Cadılar Bayramı'nı düşündüğünü bilecek kadarını."

Kahretsin. Siktir. Kahretsin.

"Peki. Tamam..." Kendime bir mezar kazıp içine yerleşerek ölmek isterken söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım. "En son o zaman seks yapmıştım. Başka neyi düşünecektim?"

"Hayatındaki en iyi seksi düşünebilirsin mesela," dedi kışkırtıcı bir sesle. "Tabii belki de..." Kolunu indirip hafifçe, küstah bir tavırla eğildi. "Hayatının en iyi seksi o geceydi."

"Çok beklersin," dedim sertçe.

Bo içini çekip gözlerini yere indirdi, ardından doğrulup yüzünü ovuşturdu. "Haklı olabilirsin bu arada," dedi dalgın bir sesle. "Kurallar konusunda. Nasıl ilerleyeceğimiz konusunda. En iyi yol bu olabilir."

Ama...

Bekledim. Sanki benim ayağımın altından onunkine giden gergin bir ip vardı.

Fakat beklediğim "ama" gelmedi.

Hayal kırıklığına uğramamalıydım, değil mi? Böyle hissetmem çok saçma olurdu. Bunlar *benim* kurallarımdı. Sadece onunla paylaşmıştım.

"Tamam..." dedim. Ona uzun süre bakamasam da kulağımı kapıya dayayarak yüzümü ona biraz daha çevirdim.

"Özür dilerim," dedi. "Bir şey söylememeliydim."

"Söylemeseydin de beni dinlemeye devam mı etseydin? Yok öyle bir şey."

Bo yüzünde çarpık bir gülümsemeyle bana anlayışlı bir şekilde bakarken uzun, düşünceli bir iç geçirdi. "Gel buraya." Koluma uzanıp beni kendisine çekti, tek kolunu omuzlarıma sarıp başımın üst kısmını kavradı ve göğsüne yaslanmamı sağladı. Sinirle homurdanıp kollarımı da bedenimi de gergin tuttum.

Yine de kendine has o tarçınımsı misk kokusunu içime çekmeden edemedim. Çok tatlı, sıcacık, davetkârdı ve bana bu kurallara neden ihtiyacımız olduğunu bir kez daha hatırlatıyordu.

"Her şeyi çözeceğiz, Win," dedi çenesini başımın üstüne koyarak. "Kurallar, planlar, sınırlar... Hepsi kendiliğinden yola girecek." İçini çekerek beni kendisine daha da yaklaştırdı. "Dalga geçtiğim için özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Artık sen ne şekilde rahat ediyorsan, öyle davranacağım."

"Daha kalın duvarlarla daha rahat hissederim," diye mırıldandım göğsüne doğru.

"O zaman ben de hemen bir usta çağırırım," dedi kollarını gevşetip geri çekilerek.

Hâlâ yüzüne bakamıyordum, bu yüzden koyu renkli ahşap zeminin desenlerini incelemeye koyuldum.

"Ben de özür dilerim," dedim zayıf bir sesle. "Beni duyduğun için. Şey... hamilelik hormonları beni biraz..." Sesim azalırken kendimi sarstım. "Özür dilerim."

"Hoşuma gittiğini söylesem daha mı iyi hissettirir daha mı kötü?"

Daha iyi. "Daha kötü."

"Eh, o zaman nefret ettim." Bo uzanıp başparmağını çeneme, kıvırdığı işaretparmağını yüzümün altına bastırarak ona bakmamı sağladı. Gözlerimi yavaşça kaldırdım. "Seni utandırdığım için gerçekten üzgünüm. Utanacak bir şey yok. Artık bu meseleyi konuşup hallettiğimize seviniyorum. Odandan uzak durmak benim için imkânsız gibi bir şeydi ama şimdi bu kurallar sayesinde..."

Elini titreyen çenemden itip geri çekilerek lafını böldüm. Kalçam girişte montlarımızın asılı olduğu duvara çarptı.

"Şunu..." *Yapmasak mı?* Konuşmaması için ona gözlerimle yalvardım çünkü hiç işe yaramıyordu. Yavaş bir nefes alıp gözlerimi olabildiğince yumuşak biçimde kapattım.

Fakat böyle daha kötü oldu.

Gözlerimi kapattığım anda Bo'nun odama daldığı, ellerimi başımın üzerine mıhlayıp vibratörümü odanın öbür ucuna fırlatarak ağzıyla beni tatmin ettiği hayali zihnimde canlanmıştı. Dişleri tenimi çekiştiriyor, dudakları hafifçe şişmiş göbeğimde dolaşıyor, dili göğüslerimde kayıyordu. Çıkaracağı mükemmel inleme seslerini neredeyse duyabiliyordum.

Dizlerimi birbirine bastırarak gözlerimi yeni bir inatçılıkla açtım ve kendime içinde bulunduğum gerçekliği hatırlattım. Olmasını dilediğim şeylerle gerçekler çok farklıydı.

Bo'nun iyi biri olduğunu biliyordum.

Ne yazık ki, yatakta muhteşem olduğunu da *biliyordum*.

Bildiğim bir diğer *şey* ise eski sevgilisini unutamadığıydı.

Kalbimin onunla bir kez daha seks yapmayı kaldıramayacağının da farkındaydım. Giderek üst üste binen tüm bu şeyler ve mecburi yakınlığımız nedeniyle ona âşık olmam çok kolay olurdu. Ayrıca Bo'nun böyle bir şeye hazır olduğunu, benimle böyle bir şey istediğini sanmıyordum. Şimdi bile Cora'yı istediğini düşünüyordum. Muhtemelen dibine kadar sadık biriydi ve bu daha da üzücüydü. Adamın kötü huyları bile iyi huylardan ibaretti.

Burada olmayı, istenmekle karıştırmamalıydım.

Beni eski sevgilisinden *daha çok* isteyeceğine dair kendimi kandırmamalıydım.

Kalbi başkasına ait olan bir adama âşık olamazdım.

"Eve bir kadın getir," dedim sahte bir kayıtsızlıkla. "Gürültülü biri olsun. Böylece eşitlenmiş oluruz ve her şeyi unuturuz."

Yüzü düştü, ardından kaşları çatıldı. Bu ifadeyi onda ilk defa görüyordum ve hiç hoşuma gitmemişti. Ona yakışmıyordu. "Koridorun diğer ucunda başka biriyle seks yapmam daha iyi hissetmeni mi sağlar?" diye sordu sertçe.

"Evet. Neden sağlamasın?" Yapmacık bir bıkkınlık takınmıştım.

Elini yüzüne götürüp burun kemerini sıkarken iç geçirdi. "Saat geç oldu. Uyusak iyi olur."

Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı salladım. Bacaklarımı hareket etmeye zorluyordum ama reddediyorlardı.

"Özür dilerim, Win. Amacım seni..."

"Sorun yok," diyerek sözünü kesip sırtımı dikleştirdim. "Konu biraz karmaşık ama neyse ki çözdük. Arkadaşız, değil mi?"

Bo bacakları kanepeye çarpana dek geriledi. Oturup başını sallarken yenilgiye uğramış gibiydi. "Arkadaşız... Daima." Gözlerinde rahatsızlığın yanı sıra güvence de vardı. Bana yumuşak bir tebessüm attı. Beni rahatlatmaya çalışması içimi acıtmıştı.

Tanıştığımızdan beri ilk defa bu kadar iyi olmamasını, *daha* şerefsiz olmasını diliyordum.

"Peki o zaman, iyi geceler," dedim yanından geçip yatak odalarımızın olduğu tarafa yönelerek. Koridora vardığımda avucumu alnıma bastırıp aldığım darbelerin etkisiyle yüzümü buruşturdum.

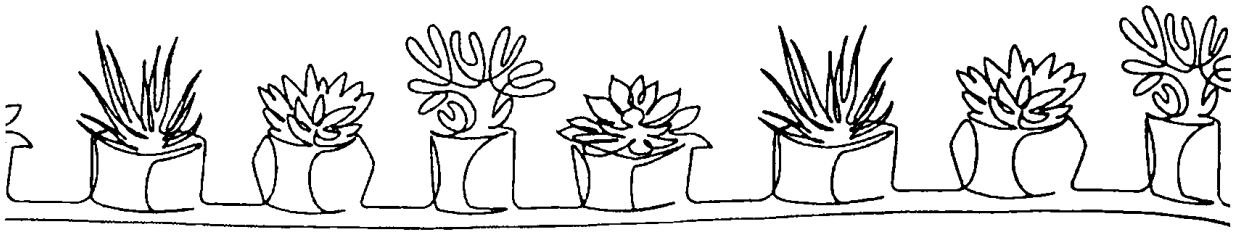
Elim odamın kapı koluna değdiğinde hareketsiz kaldım.

İstediğim şeyle bildiğim şey arasında gidip gelirken çaresiz hissediyordum. Bo *belki* her gece yaptığı gibi buzlu suyumu getirir ve zararsızca yanıma kıvrılıverir diye umuyor, onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Aramızda oluşan ama aslında var olmaması gereken bu gergin, elektrik yüklü iplerin farkında mıydı?

Onları aklımdan geçirdim, zihnimdeki bir enstrümanmış gibi tek tek çaldım. Bir yandan da yıllardır olduğu gibi kendime mantığımın daima pervasız kalbimi yenmesi gerektiğini hatırlattım.

Bu yüzden de yatağa yalnız girdim.

Yalnız ve tamamen sessiz.

20

Bu işe yarayacaktı. Her zaman yarardı.

Havuza yansıyan ışık, yüzeyde parıltılar ve mavi gölgeler oluşturuyordu. Kulaçlar arasında hızlı nefesler almak için kafamı dışarı çıkardığımda suyun sesini duyabiliyordum. Klor kokusu burnuma doluyordu. Havuz kenarına varıp sonraki tur için ayağımdan destek alarak dönerken fayansın serinliğini hissediyordum. Hepsi rahatlatıcıydı.

Devam ettikçe gerginliğim artmasına rağmen *bunun yardımcı olacağını* kendime tekrar etmeye devam ettim.

Dün geceden bu yana sıkışmış hissediyordum. Saatlerce yatakta dönüp durduktan sonra tek çarenin sabah erkenden havuza gidip gerginliği üstümden atmak, rahatlatmak için sınırları zorlamak olduğuna karar vermiştim.

Kendimi doğal su kaynaklarında her zaman daha huzurlu hissetsem de herhangi bir yerde yüzmek de rahatlamamı sağlayabiliyordu.

Fakat görünüşe bakılırsa bugün durum böyle değildi.

On yedinci turdaydım ve tekrar kendim gibi hissetmem için daha kaç tura ihtiyacım olduğuna karar vermemiştim. Tur sayısı her dönüşte artıyordu. Bo'yla dün gece yaptığımız konuşmanın gürültülü anısını, koridorun diğer ucunda onu düşünerek kendime dokunduğumu bilen ve bunu duyan biri olmasının verdiği utancı unutana dek yüzecektim.

Aynı zamanda, Bo'nun beni dinlemekten hoşlandığını duyduktan sonra bile kendimi kontrol edebilmek ve onunla tekrar

yatma kararı vermekten kendimi alıkoyabilmek için güç toplamam gerekiyordu.

Suda son hız ilerlerken sol kolumu kaldırıp geniş bir kulaçla suyu yardım, ardından aynı şeyi sağ kolumla tekrarladım.

Sol, sağ.

Ben Cadılar Bayramı'ndan beri seks yapmamıştım. Peki ya... Bo?

Sol, sağ.

Eve gerçekten de başka bir kadın getirmezdi, değil mi?

Sol, sağ.

Ya blöfümü görürse ne yapardım?

Sol, sağ.

Havuz kıyısına ulaştığımda kendimi yukarı çekerek sudan çıktım. Soluklanmaya çalışırken havuz gözlüğümü çıkarıp avuçlarımla gözlerimi ovuşturdum. *Siktir.* Bu kesinlikle işe yaramıyordu.

Tek görebildiğim Bo'nun yüzü, kemerli girişe yasladığı kolu ve tepemde dikilen bedeniydi. Dudakları sürekli olarak, "*Odandan uzak durmak benim için imkânsız gibi bir şeydi,*" deyip duruyordu. Artık bu o kadar fazlaydı ki, "*Neden uzak durdun o zaman?*" diye çığlık atmak istiyordum.

Sarah'yı arayıp geceyi onlarda geçirmek istediğimi söyleyebilir, kendime sakinleşmek için biraz zaman verebilirdim. Fakat bundan böyle Bo'yu çekici bulduğum her an bunu mu yapacaktım? Tanrı aşkına, ben bir yetişkindim. Ayrıca onunla yatmıştım. Şimdi şartlar değişip sorunlar arttığı için bu *arzular* birden yok olacak değildi.

Yine de bir şeylerde esneklik olmak zorundaydı.

Korkarım ki, bu öz kontrolüm olacaktı.

"Win?" Kalın, dostane bir ses havuzda yankılandı.

Dönüp arkama baktığımda cankurtaran kulesinde oturan tanıdık yüzü gördüm. "Cam?" dedim kocaman gülümseyerek.

Onu üç yıl önce Westcliff Point'te eğitmiştim, şimdi her yaz cankurtaranlık için geri dönüyordu. Yazın görüştüğüm kişilerle

yaz ayları dışında nadiren karşılaşıyordum ve doğrusu bu biraz tuhaf hissettiriyordu. Ancak Cam çok tatlı bir adamdı. Gerçi karşılaşmamızın zamanlaması daha iyi olabilirdi.

Gamzesini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle bana baktı. "Sen misin acaba diye düşünüp duruyordum," dedi bakır saçlarını yüzünden geriye iterken.

"Selam!" Bacaklarımı sudan çıkararak doğruldum. Mayoma bakarken minik bebek göbeğimi fark edip etmeyeceğini düşünüyordum. Dar bir mayo olduğu için bu kaçınılmazdı ama şüphelense bile soracağını zannetmiyordum. "Nasıl gidiyor?"

"Güzel gidiyor. Epey yoğun. Burada cankurtaranlık yapıyorum, bir yandan da özel yüzme dersleri veriyorum. Senden ne haber?"

"Her şey yolunda," diye yanıtladım. Cam basamakları inmeye başladı. "*Hâlâ* kafede çalışıyorum."

Benden birkaç adım ileride durup boynundaki ipi çekiştirdi. "Karşılaşmamız çok komik. Daha geçen gün aklıma gelmiştin."

Pekâlâ... belki de hamile olduğumu ona söylemeliydim.

"Henry adında bir öğrencim var. Bir eli aynı seninki gibi. Tanıdığım en iyi yüzücü olan ve ona benzeyen bir arkadaşım olduğundan bahsettiğimde heyecandan havalara uçtu."

Dudaklarımı büzerken göğsümden sevgi dolu bir ses yükseldi. "Gerçekten mi?" dedim kelimeyi uzatarak.

"Evet. Çok iyi bir çocuk. Onunla dersler eğlenceli geçiyor. İlk dersinden sonra ailesiyle konuşurken onun için yaz kampı aradıklarından söz ettiler. Aklıma hemen sen geldin. Geçen yılki kampta ateşinin başında otururken Casey ile bana fikrini anlatmıştın." Saçlarını yüzünden tekrar çekip boynundaki düdüğün ipini bir kez daha düzeltirken düşünceli bir ifadeyle uzaklara daldı. "Adının ne olmasını istiyordun? Kamp..."

Kamp Cando.* Hayal gücünden biraz yoksun olabilirdi ama sonuçta çocuklar içindi. "Sadece bir fikirdi..." Tek omzumu silkerken aynı anda diğer kolumu karnıma sarıp dirseğimi kav-

* İngilizcede "*can do*" yapabilme kalıbı olarak kullanılır. (ç.n.)

radım. "Hatırlamıyorum bile. Sanırım fazla sarhoştum." Altı bira içmiştim, yine de hatırlıyordum. Bu konuyu konuşmak çok iyi gelmişti. Sonrasında, yani Bo'ya anlatmadan önce senelerce kamp fikrimden hiç bahsetmemiştim.

"Tüh. Bu ebeveynler öyle bir kampa bayılırdı."

Göğsümdeki ısrarcı sancıya rağmen gülümsedim. "Öğrencin nasıl? Yüzme konusunda yani?"

"İyi. Ama hazır seninle karşılaşmışken bir konuda fikrini alabilir miyim?"

Hevesle başımı salladım.

"Tekniği kavradı ama büyük olan sağ elini çok fazla kullanıyor ve tabii bu, sudaki dengesini bozuyor. Bilinen yöntemleri denesem de sonuç başarılı olmadı. Bu konuda ne önerirsin?"

"Hangi stil sıkıntılı?"

"Neredeyse hepsi ama en çok kurbağalamada kötü."

"Nasıl yüzdüğünü görmeden yorum yapmam zor. Hangi günler geliyor?"

"Salı akşamları."

"Önümüzdeki hafta salı günü izinliyim. İstersen uğrayabilirim."

"Cidden mi?" Cam dizlerini bükerek benimle yüz yüze gelirken aşırı mutlu olmuş gibi görünüyordu. Başımla onayladığımda beni kaldırıp döndürerek şok etti. "Bu harika olur." Beni yere bırakırken tek kolunu dengemi sağlamam için omzumda tuttu.

"Sevindim," dedim gülerek.

"Sana detayları mesajla atabilir miyim? Ama sanırım bende numaran yok."

"Tabii, olur." Telefonunu çıkarmasını bekledim, ardından numaramı yazıp kendimi *Tek Elli Mucize Winnie* diye kaydettim. Çünkü neden olmasındı?

Birdenbire ruh halimin iyileştiğini fark ettim.

"Henry seninle tanışacağı için acayip heyecanlanacak. Ayrıca..." Telefonuna yazdığım şeye bakarak gülümsedi ve ekrana

hafifçe vurdu. "Bu isim sana çok uyuyor. Senden gerçekten de kahramanmışsın gibi söz ettim."

"Eh, umalım da Henry hayal kırıklığına uğramasın."

"Ah, kim uğrar ki?" Bana göz kırptıktan sonra havuza bakındı. "Kahretsin, kimse boğulmaya karar vermediği *çok* şanslıyım. Artık yukarı çıksam iyi olur." Başparmağıyla omzunun arkasını işaret etti.

"Doğru. Ben kafamı boşaltmak için birkaç tur daha yüzeceğim."

"Şu kamp meselesini cidden düşünmelisin, Win," dedi Cam yavaşça geri geri giderken. "Gerçekten havalı bir şey olur!"

Kamp meselesini cidden düşünmüştüm.

O kadar ki dün geceyi ve yaşanabilecekleri bile unutmuştum. Hatta duş alıp giyinirken ya da otobüsle eve dönerken başka şey düşünemez haldeydim. Fikirlerim, düşüncelerim üst üste binmişti. Şimdi Bo'yla konuşmak istediğim bir başka konu vardı.

Finansçı olan Bo'yla.

Finansçı *Bro**'larla karıştırılmamalıydı.

Ah, Tanrım.

Eve vardığımda Bo çalışma masasının başındaydı. Bir kurşun kalemi kaşının ucuna bastırarak sandalyesinde dönüyor, müşterisiyle telefonda konuşuyordu. Arkasına yaslanmış, uzun bacaklarını iyice uzatmış hali çok etkileyiciydi.

İçim enerjiyle kaynarken eşyalarımı kanepeye bırakıp masasına yaklaştım.

Hattın diğer ucundaki kişi her ne diyorsa, "Hı hı, hı hı," gibi mırıltılarla onay verdi. Kafasını merakla eğip yüzüme baktı. Ardından ses çıkarmadan, "*Ne?*" dedi ağzını oynatarak. Gülümsemesi benimkine eşlik ediyordu.

"Aklıma bir fikir geldi," diye fısıldadım başında dikilirken. "Ama... senin yardımına ihtiyacım var."

* *Finance Bro*, özellikle ABD'de finans sektöründe çalışan genç erkekleri tanımlamak için kullanılan argo bir tabirdir. (ç.n.)

Saatine baktıktan sonra başını sallayarak tek parmağını kaldırdı.

Çok uzun gelen bir süre boyunca beklemek zorunda kalınca başparmağımın tırnağını kaygılı bir şekilde kemirmeye başladım. Bo tekrar saatine baktı ve özür dileyen bir ifadeyle gözlerini devirdi. Parmağını yukarı doğrultarak, "*fazla uzatıyor*" dercesine döndürdü.

O anda birdenbire, adam çalışırken tepesinde dikildiğimi fark ettim ve utançtan yerin dibine geçtim. Sanki bana vakit ayırmaya zorunluymuş gibi davranıyordum ama hiç de böyle bir şey yoktu. Özellikle *onun* işe ayırdığı zaman *benim* faturalarımın büyük çoğunluğunu öderken böyle bir şey bekleyemezdim.

"Özür dilerim. Ben beklerim," deyip ellerimi sallayarak geri adım attım.

Bo kolumu sıkıca kavrayarak beni durdururken kalemi yere düşürdü.

Bu düşünceleri kafamdan daha yeni atabilmiştim...

"Hey, Odette? Sözünü kestiğim için çok özür dilerim ama iş arkadaşım Fred bana bir toplantımız olduğunu hatırlattı. Bensiz başlamışlar bile. Şimdi kapatmak zorundayım." Elini kolumdan çekmeden gözlerini bilgisayar ekranına dikerek başını salladı.

Bir an durup ellerindeki damarlara hayranlıkla baktım. Mükemmel görünmelerinin yanı sıra, ellerinin biçimi ve kuvveti de dikkatimden hiç kaçmıyordu. İronik olduğunu biliyordum ama bir çeşit el fetişim vardı. Gerçi kendimi savunmam gerekirse, Bo'yla tanışmadan önce elleri birer uzuvdan başka bir şey olarak hiç görmemiştim.

İsteseydim elimi çekiştirerek ondan kurtarabilirdim ama yapmadım.

"Evet. Evet, elbette. Daha sonra kontrol için ararım. Taşınma konusunda iyi şanslar. Peki, tamam. Hoşça kal." Bo telefonunu umursamaz bir gümbürtüyle masasına attı. Hevesli ve heyecanlı gözlerle bana dönerek kolumu bıraktı. "Ne oluyor? Neymiş bu fikir?"

Dün geceki oyundan kalan katlanır sandalyeyi aldım, açarak masasının yanına çektim. "Para konusunda bana yardımcı olmanı istiyorum."

"Sen ciddi misin?" Sandalyenin kollarını kavrayarak tek bacağıyla havaya tekme attı. "Vay canına!"

Güldüm ama *azıcık* gücenmiştim. "Para konusunda o kadar da kötü değilim, değil mi?"

"Hayır. Pardon. Sadece benden yardım istemeye gelmene sevindim. Bu çok hoşuma gitti."

Sakın kızarma, Win. "İş kredisi nasıl alınır ve nasıl birikim planı yapılır öğrenmek istiyorum. Kampım için ilk adımları nasıl atarım mesela? On yılımı, hatta daha fazlasını alsa da önemli değil. Süreci hemen başlatmak istiyorum. Ne yapmam gerektiğini anlatır mısın?"

Gülümsemesi yavaş ve düşünceliydi. Gözlerinin kenarları kırışmış, kaşları iyice kalkmıştı. Başını sallarken dilini çıkarıp dudaklarını yaladı. "İşte bu. Hadi biraz matematik yapalım."

Bir saat geçtikten sonra gerçek müşterileri ya da ilgilenmesi gereken sorumlulukları olup olmadığını sordum. Ardından mutfakta atıştırmalık bir şeyler hazırlarken telefonu ikinci kez çalınca cevap vermesi gerekip gerekmediğinden emin olmak istedim. Her iki seferde de nazikçe reddedip gözlerini hazırladığı elektronik çizelgeye dikti.

Üç buçuk saatin sonunda masaüstünde *WinniFRED McNulty* adında bir dosyam, yeni bir aylık bütçem, bankalarla iletişime geçmeden önce yapmam gereken şeyleri yazdığımız bir yığın yapışkan notum ve ne kadar biriktirmek istediğime bağlı olarak krediye başvurabileceğim iki ayrı zaman çizelgem vardı.

Eh, bu da bir başlangıçtı.

Çok iyi bir başlangıçtı.

"Bu çok heyecan verici, Win." Bo dizüstü bilgisayarının kapağını kapatınca monitör de kapandı.

"Sana ne kadar teşekkür etsem az," dedim. "İlk defa biri fikrimi ciddiye alıyor."

"Bana teşekkür etme. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. Fikrin gerçekten mükemmel, iş planın da harika. Yatırım yapan hiç kimsenin eli boş kalmayacaktır."

"Peki profesyonel olarak bakıldığında... yapılması mümkün mü?" diye sordum çekingen bir iyimserlikle.

"Evet, kesinlikle. Adı Kamp Yapılması Mümkün bile olabilir." Bo genizden gelen bir sesle gülerek sandalyesinden kalkıp vücudunu esnetti. Nedense çalışırken üzerinde hep triko kazak ile koyu renkli kot ya da kumaş pantolon oluyordu. Görüntülü görüşme yaptığını hiç görmesem de daima düzgün giyiniyordu. Ben de dolabındaki tüm kazaklara yüzümü gömüp yumuşaklıklarını test etme dürtüme karşı koymaya çalışıyordum.

"Ciddi misin sen?" Onun peşinden mutfağa giderken iç çektim ve zayıf bir kahkaha attım.

"Hey, artık baba olduğuma göre soğuk espri yapma hakkı bana Tanrı tarafından bahşedildi," dedi kafası buzdolabının içindeyken.

"Neden içimde her zaman böyle olduğuna dair bir his var?"

Buzdolabını kapattı. Dudaklarını yana doğru büzerek bana bakarken meraklı ela gözlerinde bir fikir pırıltısı belirmişti. "Bugün Sarah'yla öğle yemeği planın var mı?"

"Yok," dedim son harfi vurgulayarak. "Niye?"

"Dolaptakileri canım istemedi. Benimle öğle yemeği yemek ister misin?"

"Ah, hamburger yiyebilir miyiz? Bir süredir canım ketçap istiyor."

Koridorda odasına doğru ilerlerken, "Sadece ketçap mı?" diye sordu Bo omzunun üstünden.

"Evet. Mümkünse bardakta," dedim o elinde kart kutusuyla geri dönerken.

"Bunları da yanımıza alalım. Dün geceyi kaçırdık." Olduğu yerde durdu. "Sen az önce bardakta mı dedin?"

"Hey!" dedim savunmacı şekilde, ellerimi karnımın iki yanına koyarak. "Seni duyacak! Onunla dalga geçme."

Bo yüzünde çarpık bir gülümsemeyle eğildi. "Evlat, anne-ne dondurma, ananas suyu ya da turşu falan aşermesini söyle. Ketçap *tuhaf* bir seçim." Sırtını dikleştirip yanımdan geçerek ön kapıya yöneldi.

Ağzım açık, elim göğsümde peşine düştüm. "Ne kadar da kabasın!" diye bağırdım kış botlarımı giyerken. Bo paltomu benim için tuttuğunda hızlıca kollarımı geçirdim. "Bebekle ilk konuşmanda yemek konusunda onu ayıpladın resmen."

Duvara asılı anahtarını alıp kapıyı açarken, "Onunla ilk konuşmam değil," dedi Bo.

Cevap vermeden önce arabaya binip kemerimi takana kadar bekledim. "Ne demek istiyorsun? Başka ne zaman konuştun ki?"

"Sen Yüzüklerin Efendisi'ni izlerken uyuyakaldığında. Filmle ilgili komik ve ilginç bilgileri *birine* söylemem gerekiyordu. Ayrıca film bittikten sonra neden... sarsılmış hissettiğini ona açıklamaya mecburdum."

Ona boş boş baktım.

"Yatağına nasıl gittin sanıyorsun?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Yarı uyur halde yürüyerek gittiğimi düşünmüştüm."

"Hayır. Derin uykudaydın," dedi Bo motoru çalıştırırken.

"Beni yatağa mı taşıdın?"

"Evet." Garaj yolundan geri geri çıkmak için kolunu benim koltuğumun arkasına koyup arka tarafa baktı. "Özür dilerim. Tuhaf mı kaçtı? Uyandırmaya çalıştım ama uyanmadın."

"Hayır." Yutkundum ve o direkt karşıya bakarken keskin çene hattını beğeniyle izledim. "Sorun değil."

Birkaç dakika boyunca radyo reklamları dışında sessizlik içinde ilerledik. Reklamlardan birinin şarkısına aynı yerlerde başlayıp aynı yerlerde durarak eşlik ettik ama birbirimize hiç bakmadık.

Nihova

"Bütün zincir hamburger restoranlarını geçtik," dedim on dakikanın ardından.

"*Lütfen*. Çocuğumun annesini kutlama yemeği için *McDonald's*'a mı götüreceğimi sandın?" Dilini şaklattı. "Hadi ama. Bana biraz inancın olsun."

"Kutlama yemeği mi?" diye sordum. "Neyi kutluyoruz?"

"Yeni planını. İçinde büyüttüğün bebeği. Seni."

Anında kıpkırmızı kesildim.

Bo bunu fark etti ama kafasını öne çevirdi ve yola bakarken gözlerini kısıp çenesini sıktı.

Sonra ben tam, "Dün geceyi konuşmalı mıyız?" derken o da aynı anda, "Dün gece için özür dilerim," dedi.

"Sorun değil," dedim özgüvenle. "Şartlar göz önünde bulundurulursa, tansiyonun ara ara yükselmesi normal. Bence gayet iyi iş çıkarıyoruz. Belki bazı tuhaflıkları da... normal görmeliyiz. Bundan böyle birbirimizi arkadaş olarak tanımaya odaklanmaya devam edeceğiz."

"Yine de sana o konudan bahsetmeme..."

"Sanırım... hiç bahsetmemişsin gibi davranırsak daha iyi hissedeceğim."

"Tamam," dedi başını sallayarak. Direksiyondaki ellerini sıkmıştı. "Bir kez daha özür dilesem olur mu?" Yüzünü buruşturdu ve gözlerinde tatlı bir mahcubiyetle bana baktı.

"Son bir kez."

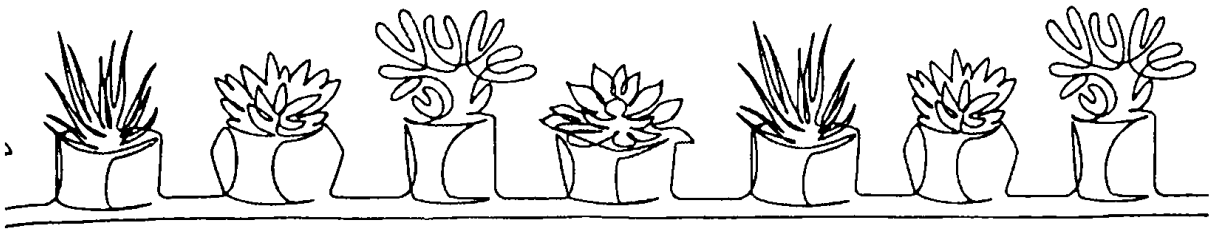
"Özür dilerim," dedi dürtüsel bir şekilde. Sanki bunu birkaç saniyeden uzun süredir içinde tutuyordu. "Eğer istediğin buysa bundan böyle bebek son derece masum bir yöntemle olmuş gibi davranacağız. Ayrıca sen de hakkında seksle uzaktan yakından alakalı hiçbir şey düşünmediğim kankam Fred olacaksın."

Kulağımda tiz bir çınlama duydum. Sanırım libidom ona acımam için *çığlık* atıyordu. "Muhtemelen en iyisi bu olur." Bo vitesi değiştirirken parmak eklemleri bacağıma değdi. Yan-

lışlıkla olmuştu ama yine de camdan dışarı bakarken dişlerimi sıkmadan edemedim.

"Restorana varmadan sorulardan birine bakalım mı?" diye sordu. Bir yola bir yüzüme bakarken paltosunun iç cebindeki kart destesini çıkarıp bana uzattı.

"Olur," diyerek kartları aldım.

21

Evren şu anda bize gülüyor olmalıydı.

"Hey, ne yaptığını gördüm," dedi Bo. Gözleri benim ve önümüzdeki araç arasında gidip geliyordu. "Kart değiştirmek yok. Soru neydi?"

"Güven bana," dedim desteyi kucağıma koyarken.

"Eninde sonunda hepsini cevaplayacağız, değil mi?"

"Evet ama..."

"Kart değiştirmek yok," dedi tekrar. Şerit değiştirirken sinyal verdi. "Yeni kural."

"İyi." Kartı destenin en altından alıp salladığım dizimin üstünde tutarak okudum. "En anlamlı cinsel deneyiminiz neydi? Size ne öğretti?"

Bo gülmedi ama gülmek istediğini görebiliyordum. "Güzel soru," dedi düz bir sesle.

"Aynen. Kesinlikle kaçınmaya çalıştığımız yerden gelmedi."

"Mükemmel zamanlama cidden."

"Ben başlayabilirim," derken kartın köşesini dizime vurup duruyordum. Cevabı ne kadar hızlı verirsek sorudan o kadar çabuk kurtulabilir ve gidip yemeğimizi yiyebilirdik. "Hımm... hamile kaldığım *deneyim* kadar anlamlısı hiç olmadı doğrusu," diye takıldım cılız bir sesle.

Hayatımda hiç öyle bir seksi deneyimlemediğim gerçeğini atladım. Hiç tanımadığım biriyle paylaştığım o yakın anlar, hakkında hiçbir şey bilmezken ona o denli güvenmem, elimi o şekilde öperek ne kadar arzu edilebilir olduğumu göstermesi,

beni farklılığıma rağmen değil, bunun için istemesi itiraf etmeyeceğim kadar sık aklıma geliyordu. Fakat bunların hiçbirini söyleyemezdim. Çünkü çok samimi, çok doğruydu.

"Ayrıca bana doğum kontrol hapımı zamanında almayı öğretti," diye ekledim.

"Peki bunu yapar mıydın?"

"Neyi yapar mıydım?"

"Zamanda geri gidebilseydin, doğum kontrol hapını zamanında alıp tüm bunların önüne geçer miydin?" Sesinde yargılama değil, gerçek bir merak vardı.

"Ah, şey..." Cevabımı düşünürken başparmağımın tırnağını ısırdım. Tüm bunların fazlasıyla beklenmedik olmasına, hayatımı tamamen değiştirmesine rağmen yaşananları geri alacağımı zannetmiyordum. Hayatımın büyük kısmını yönsüz geçirmiş, kafamı öne eğip gelecek için planım olmadan günü yaşamıştım. Fakat artık başım dikti. İçimde endişe olsa da geleceğin getireceği şeyleri hasretle bekliyordum. Artık tamamen bana ait olmayan bir hayat için plan yapmak zorunda kalmak beni uyandırmıştı.

"Çok ağır bir soruysa, cevap vermek zo..."

"Hayır," dedim. "Eğer farkında olsam, bilerek hamile kalmazdım. Bu senin için adil olmazdı. Ancak zamanda geri dönme şansım olsaydı, hiçbir şeyi değiştirmezdim. Çünkü buna ihtiyacım vardı." Bu basit bir itiraf olsa da tamamen gerçekti. Buna *ihtiyacım* vardı.

Daha derinlerdeki bir yanım Bo'ya da ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ona elimi uzattığım andan beri çoğu kişinin anlayamadığı seviyede beni anlayan, nazik, şefkatli, çalışkan biriydi. Ayrıca bana inanıyordu.

Ben de bunun yeterli olduğuna inanıyordum. Bana inancı tam olan bir arkadaştı. Bundan daha fazlasını da borçlu değildi.

Ona sormamış olsam da, "Ben de," dedi kararlı bir şekilde. "Hiçbir şeyi geri almazdım."

Sesi sıcacık, ipeğimsi su gibi omurgamdan aşağı akarak her

bir kasımı gevşetti. Kendimden bile sakladığım bir endişem böylece yok oluvermişti. "Bunu mu seçerdin?" diye sordum burnumun direği sızlarken. Aslında, "*Beni mi seçerdin?*" diye sormak istemiştim.

"Evet, öyle. Zamanlamanın ideal olmadığını biliyorum. Ama dünyada birlikte bebek sahibi olabileceğim tüm insanlar arasında yine de seni seçerdim. Muhteşem bir anne olacaksın, Win."

Yine de seni seçerdim.

Dünyadaki tüm insanlar arasında.

Bunu kendisi için değil, bebek için söylediğinin farkındaydım. Yine de çok hoştu. Ben daha anne olup olamayacağım konusunda şüpheye düşmeye devam ederken onun iyi bir anne olacağımı düşünmesi güzeldi.

"Of ama!" O daha konuşmasını bitiremeden yanağımdan süzülen gözyaşını sildim. "Bana karşı bu kadar nazik olma. Açlıktan ölüyorum ve bu bebek beni hassas, duygusal bir kargaşaya dönüştürme konusunda çok kararlı. Zayıf düşmüş durumdayım."

"Başka bir soruya daha ne dersin?" diye sordu. Otobandan çıkarken kendi kendine gülümsüyordu. "Beş dakikalık yolumuz var."

"Hey, hey, hey," dedim burnumu çekerek. "Ne yaptığının farkındayım. Cevap vermedin."

Dudaklarını yalayıp mahcubiyetle yola baktı. "Benim cevabım da aynı. Biz."

Ben *çok* daha fazla kelimeyle yanıt vermiş olmama rağmen onunki bir şekilde daha fazla ağırlık taşıyordu. Kalbimin sızlamasını görmezden gelmeye çalıştım. Buna mecburdum. "Aynı sebepten mi?" diye sordum. "Yani bebek?"

"Bir nevi. Bebek büyük bir faktör tabii ki. Fakat aynı zamanda o deneyimin benim için anlamı farklıydı." Derin bir nefesle göğsünün inip kalkmasını izledim.

"Nasıl bir anlamı vardı?" diye sorarken sesim belki de beni duyamayacağı kadar kısıktı.

Çenesi kasılırken gözleri gergin bir gülümsemeyle yüzümde dolaştı. "Ameliyatımdan sonra kimseyle birlikte olmadığımdan bahsetmiştim. Sanırım kendimi bir daha olmayacağına, kimsenin beni *bu şekilde* istemeyeceğine ikna etmeye başlamıştım."

"Ama sen *sensin*," diye araya girdim aptal gibi.

Bo'nun çenesi ukala bir tebessümle kalktı. "Bu cümleyi açmanı isterim."

"Kapa çeneni." Yanaklarım ısınmaya başlamıştı.

Direksiyonun üst kısmındaki elini gevşetip derinin üzerinde kaydırdı. "Bana *gerçekten* arzulandığımı hissettirdin," derken fazlasıyla samimiydi. Sesi göğsümü kaplayıp terk edilmiş bir tüneldeymişçesine yankılandı. "Sen..." Gergince güldü. "Siktir. Açıklamak neden bu kadar zor?"

Ne demek istediğini ama doğru kelimeleri bulamadığını anlamıştım. Çünkü ben de aynı şeyi hissediyordum. O zaman *niçin* gitmişti?

Kucağımdaki ellerimi yumruk yaparak, "Görüldüğünü mü hissettin?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Anlaşıldığımı da," diye ekledi. "Sanki... Bilemiyorum." Hafifçe gülüp sola baktı. "Sanki nasılsam öyle iyiymişim gibi."

"Elimi öptüğünde ben de aynısını hissettim. Daha önce hiç kimse böyle bir şey yapmamıştı," diye fısıldadım.

Bo bir saniyeliğine bana döndüğünde yüzünde hayal kırıklığı gördüm. Sanki bunu yapan ilk kişi olmamayı diliyordu. Bense ona kabullenildiğini hissettiren ilk kişi olduğum için mutlu olmuştum. Belki de o gecenin benim için ne anlama geldiğini açıklarsam daha iyi olurdu. Zaten duymayı hak ediyordu.

"Seks esnasında bu parçama dikkatini veren kimse olmamıştı. Ne eski sevgilim ne de kısa süreli ilişki yaşadığım kişiler beni bir bütün olarak arzuladıklarını göstermediler. Seninle bunu hissettim, Bo. Sadece iyi kısımları değil."

Sessizce restoranın arkasındaki otoparka girdik.

"*Her* deneyiminde bunu hissetmeyi hak ediyorsun," dedi

kararlı bir şekilde. Arabayı park edip tamamen bana döndü. Bakışlarındaki yoğunluk boğazımı sıkıştırarak başımı döndürdü.

Tuhaf olan şuydu ki, bir şey yaptığımı bile düşünmüyordum. Bo'yla birlikte olmak hayatım boyunca yaptığım en kolay şeylerden biri olmuştu. Sıradan şeylerin birer meydan okumaya dönüştüğü bir yaşamın içinde bu gerçekten anlamlıydı.

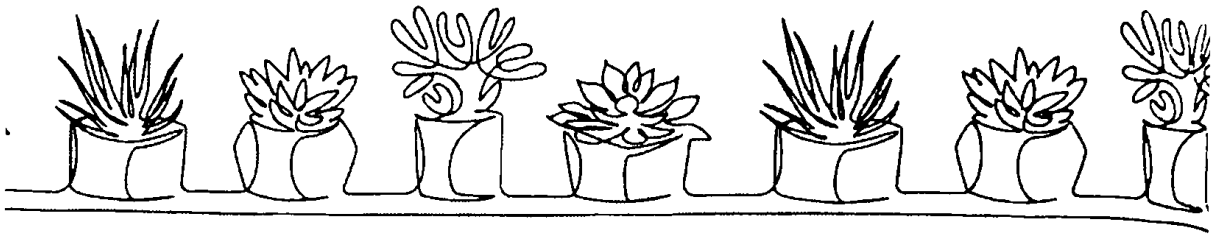
"Bence bu soruyu gayet olgun bir şekilde atlattık," dedim yüzümü kaldırıp gözlerine bakmaya çalışarak.

Bo başını salladı. Her zamanki rahat ve mutlu tavrı yavaşça geri dönerek önce gözlerinde, sonra da dudaklarında belirdi. "Evet, bence de."

Kafamı restorana doğru eğdim. "Açlıktan ölüyorum," diye fısıldadım.

"Ben de," dedi Bo gözlerini yüzümden hiç ayırmadan.

Böylesine bir dizginleme gücü için olimpiyat madalyası verilmesi gerektiğini düşünerek kapımı açtım ve arabadan indim.

22

Yerel nüfusla, yani şık spor giysilere bürünmüş varlıklı insanlarla dolup taşan bir restoranın arka taraflarındaki kabin masalardan birine yerleştik. Etrafta bir sürü *Lululemon* ile *L.L. Bean* logosu vardı. Ben de büyüdüğümde ve daha rahat harcanabilecek bir gelire sahip olduğumda onlar gibi olmak istiyordum.

Restoranın iç duvarları kırmızı tuğlalarla kaplıydı. Yerel sanatçılar tarafından yapılmış gibi görünen sanat eserleri satış amacıyla ahşap bir tırabzana asılmıştı. Tavan birbirine benzemeyen avizelerle doluydu. Eski sepetlerden yapılmışlardı ve çok tatlıydılar.

Masaya baktım. "Menü yok mu?"

"İstediğini sipariş edebilirsin. Bardakta ketçap bile."

"Ne? Nasıl bir restoran sınırsız servis sunar?" diye sordum. Bir yandan da yan masadaki pahalı görünümlü bebek arabasına hayranlıkla bakıyordum. Böyle güzel şeylere sahip olmayı arzuladığım için hep utanç duyardım. Sanırım başkalarından kalan ya da ikinci el mağazalarından alınan eşyalarla büyüdüğümden dolayıydı. Bazen sadece kendim için para savurmak istiyordum. Özellikle de bir başka masada oturan ve ailesiyle birlikte kalkmaya hazırlanan kadının fuşya, camgöbeği ve yeşil renklerden oluşan yağmurluğu gibi bir şey almak için mesela.

"Gözlerin restoranda dört dönüyor," dedi Bo sırıtarak. "Neye bakıyorsun?"

"Ah, sadece... imreniyorum."

Bo burnundan alaycı bir nefes verdi. "Ne kelime ama."

"Belki de bu yüzden hiç param olmadı. Yüce güçler nasıl savurganlık edeceğimi biliyordu. Tabii artık *biraz* olsun rahatça harcayabileceğim gelirimi bebeğe birkaç şey alırken kullanabilirim, değil mi? Örneğin şu bebek arabası gibi? Gerçekten çok güzelmiş." Gözlerimi sola çevirerek bakması gereken yeri gösterdim.

"Ondan hep *bebek* diye söz ediyoruz. Bir süredir aklımda olan bir şey var. Belki de cinsiyetini öğrenip asıl adını koyana kadar ona bir takma ad verebiliriz."

"Ben aslında cinsiyetsiz bir isim vermeyi istiyorum. Bir de sanırım cinsiyetinin sürpriz olmasını istiyorum."

Çarpık bir tebessümle başını yana eğerek, "Yeterince sürprizle karşılaşmadık mı sence?" dedi Bo.

Karnım guruldadığında dikkatim dağıldı. "Eee, menü yoksa nasıl sipariş vereceğiz? Burada mı bekleyeceğiz, yoksa bankoya mı gideceğiz?"

"Bir dakikaya gelir," dedi Bo kaygısızca. "Yani cinsiyeti öğrenmiyor muyuz?"

"Senin için de uygunsa."

"Tabii. Sen nasıl istersen."

"Çocuğuna vermeyi hep istediğin bir isim var mı?" diye sordum.

Bo tekrar kafasını yana eğdi. Altdudağını dışarı doğru büzerken derin düşüncelere dalmış gibiydi. "Hayır ama *sevmediğim* bazı isimler var."

"Ah, benim de. Mesela eski sevgililerin ya da okulda zorbalık gördüğümüz kişilerin ismi olmaz. Değişik dizi-film karakterlerinin, sinir bozucu iş arkadaşlarının ya da kötü müşteri temsilcilerinin ismi de olmaz."

"Sonuncu biraz yaralamış gibi," dedi Bo. Masaya bırakılan şişeden iki bardağa su doldurdu.

"Staples'ta çalışan Brittany ne yaptığını biliyor."

"Aileden birilerinin adını koyma konusunda fikrin ne?" diye

sordu. "Sarah'nın annesinin adı neydi? Senin için özel biriydi, değil mi?"

"Adı Marcie'ydi ve evet, çok özeldi. Ama bu konuda dikkatli olmam gerekiyor. Annem onunla yakınlığımızı hep biraz kıskanmıştı. İkisi en yakın arkadaş olsalar da Marcie'nin ismini bebeğime koyarsam, annem dışlanmış hissedebilir."

"Annenin adı ne?" diye sordu Bo. Ardından yüzünü buruşturdu. Hissettiği şeyi ben de hissetmiştim. Biriyle bu kadar iç içe olup da hakkındaki her şeyi bilmemek rahatsızlık vericiydi. "Belki bir ara aile ağaçlarımızı çizmeliyiz."

"Annemin ismi June."

"Güzelmiş."

"Benim de göbek adım," dedim garsonun gelip gelmediğini görmek için etrafa bakınarak. "Seninki ne?"

"Benim iki göbek adım var. Robert Hugo August Durand."

Birden hareketsiz kaldım. "August mu?"

"Evet. Ebeveynlerimin tanıştığı ay."

August.

Evet, diye şakıdı kalbim. *Doğru isim bu.*

Marcie, ağustos ayında vefat etmişti. Sarah bu ayın hüzünlü yanını kaybetmesi için bebeğin ağustosta doğmasıyla ilgili bir yorum yapmıştı. Annem ve benim de isimlerimiz bir ayın ismiydi. Yani August mükemmel isim olabilirdi. Herkesi de onurlandırmış olurdu. Bo'yu, ebeveynlerini, beni ve ailemi.

"August'a *bayıldım*," dedim.

"August," diye tekrarladı Bo. Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. Yüzünü bir gülümseme kaplamıştı. "Biz şu anda..." Sırtını dikleştirirken yüzünde kendini beğenmişlikten de öte bir ifade vardı. "Çocuğumuzun adını mı koyduk?"

İsmi test etmek adına, "August," diye fısıldadım kendi kendime.

"Bu konuda böylesine iyi olmak yasadışı olmalı," dedi Bo özgüvenle. "August... Kulağa çok doğru geliyor, değil mi?"

"Evet," dedim gülümseyerek. Nasıl bu kadar kolay olabilmişti?

"İşte buradalar!" Restoranın öbür ucundaki mutfak kapısından tanıdık, gürültülü bir ses yükseldi. Başımı anında kaldırdım ve Kevin'ın neşeyle bize doğru geldiğini gördüm.

"Kevin mı?" diye sordum Bo'ya. Arkadaşını karşılamak için ayağa kalkarken kocaman gülümsedim.

"Burası onun mekânı. Yiyebildiğin her şeyi yemeye hazır ol."

Kevin bana kocaman sarıldıktan sonra beni sandalyeme oturttu. "Burada bir ketçap görevimiz olduğunu duydum, hayatım."

Tam Bo'ya, "Sen ne ara..." diye sormaya başladığım anda karnım tekrar guruldadı.

"Aslında sanırım bebek fikrini değiştirdi. Sadece peynir istiyorum. Ne kadar varsa hepsini."

"Yumuşak peynirlerden kaçınsak iyi olabilir," dedi Bo parmağını kaldırarak. Ardından kulağını kaşıdı. "Pastörize olmadığı için." Ona boş bir bakış attığımda devam etti. "Bebek kitabında okudum. Yumuşak peynir yememek gerekiyormuş."

Kevin tuhaf bir sakinlikle bana döndü. "Eğer istersen onu dışarı attırabilirim."

"Aslında haklı olabilir. Hamilelikte benden daha iyi."

"Pekâlâ. Restorandaki bütün *güvenli* peynirler senin olsun. Nasıl yapalım? Peynir tabağı mı hazırlayalım? Peynirli pizza mı? Yoksa sandviç mi? Peynire bulanmış makarna mı?"

"Of, kesinlikle makarna."

"Domates sosu? Hem ketçap isteğine de iyi gelir."

"Evet!" İki yana sallandım. "Senin için zahmet olmaz, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Siz iki aşk kuşu biraz muhabbet edin. Ben birazdan dönerim. Sen ne istersin?" Kevin parmağını Bo'ya doğrulttu.

"Win'inkinin aynısı."

"Pekâlâ."

Kevin masamızdan uzaklaştığında, "Bize aşk kuşu dedi," diye fısıldadım.

"Öyle mi?"

Başımla onaylarken yanımdaki kadının bebeğini o çok beğendiğim bebek arabasından alıp göğsüne bastırmasını izledim. Hafifçe salınarak bebeğe "*şşt*" yapıyor, bir yandan da boştaki eliyle salatasını yiyordu.

Aynısını yapabilir miyim diye gözümde canlandırmaya çalışırken elim bilinçsizce omzuma kaydı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Bo kısık ve yumuşak bir sesle.

Kendimi sarsıp elimi indirdim. "Pardon. İyiyim."

Bo da aynı masaya, kadının kollarındaki bebeğe baktı. Ardından bana dönüp dudaklarını bastırarak başını salladı. "Ben de çocuğumuz spora, koşmaya ya da futbola bayılırsa ona yetişemeyeceğimden endişeleniyorum."

Dalgınlıktan kurtularak dikkatimi ona yönelttim. "Ne? Hayır. Bacağına oturmayan bir protezle *bile* harika iş çıkarıyorsun, Bo. Yakında çok daha iyisi gelecek. O zaman istediğin gibi koşabileceksin. Yolumuza engeller çıksa da bir şekilde aşacağız."

"Babası farklı olduğu için utanır diye de kaygı hissediyorum."

"Hayır. O *bizim* çocuğumuz olacak. Anlayışlı, nazik ve..." Bo'nun gururlu gülümsemesini görünce sustum.

"Devam et..." dedi alaycı bir sesle.

Hayır, etmeyecektim.

"Ne diyordun?" diye sorarken su bardağının üzerinden muzip bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Söylediklerimi kendim de idrak edeyim diye beni kandırıyordun, değil mi?"

Başını sallarken dirseklerini masaya dayayıp öne eğildi. "Belki."

"Bunu... bunu nasıl anladın? Ben..."

"Kadın ikinci kez çatalını eline aldığında kaşlarını çattın," diyerek sözümü kesti.

Beni *bu kadar* kolay okumasından rahatsız olarak kafamı çevirdim. Aslında bir yanım buna minnettardı. Özgüvensizlikleri dile getirmek zorunda kalmadan iletişim kurabilmek çok

daha kolaydı. Hepimizin istediği zaten görülmek, duyulmak, istemeye mecbur olmadan onaylanmak değil miydi?

"Ama benim için farklı. Aynı değil."

"Neden?"

"*Yalnızca* anneler için söylenen şeyleri bir düşün. *'Bebek doğunca elleri kolları dolu olacak!'* ya da *'Bir çift ele daha ihtiyaç duyacak!'*" Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Çok korkutucu. Kendim için bile yapamadığım çok fazla şey var, başka biri için nasıl yapayım? Yani, düğmelerle nasıl uğraşmak zorunda olduğumu gördün."

"Her şey için çözüm bulacağız. Bir şekilde başaracağız. Senin de dediğin gibi engelleri birlikte aşacağız."

"Biliyorum," dedim ama sesimin ikna edici olmadığının farkındaydım.

"Ben de sandığın kadar becerikli değilim," dedi tartışmacı bir şekilde. "Belki uzuv eksikliğimizi hevesimiz ve aklımızla tamamlarız. Öğleden önceye yüzmeyi, koca bir iş planını ve ardından da bir bebeğe isim koymayı sığdırabilen başka kimi tanıyorsun?"

Aslında tüm bunları yapmayı öğleden *sonraya* kadar yaymıştık ama bunu dile getirmedim. "Çoğunu birlikte yaptığımız için, hepsini üstüme alamam."

"Böyle yapmaya devam edeceğiz. Birlikte çalışacağız. Başından beri amacımız bu değil miydi?" Önce kendini ardından beni işaret etti. "İyi bir takım olmak istemiyor muyuz?"

"İstiyoruz," derken biraz daha ikna ediciydim.

"Win, Bo ve Gus birlikte dünyayı fethedecek," dedi aşırı dramatik ve abartılı bir sesle.

"Gus mı? Ciddi misin? İsmini daha on dakika önce koyduk ama sen şimdiden saçma bir lakap mı buldun?"

"Sen ne tercih edersin? *Aug* mu? Bu bir isim bile sayılmaz. Ayağını bir yere çarpmışsın da ses çıkarıyormuşsun gibi."

Gözlerimi devirip kucağıma doğru gülümsedim.

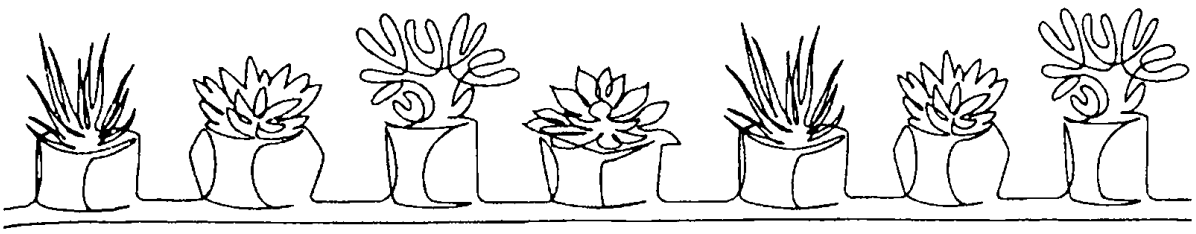
"Aynen öyle," dedi kibirle. "İtiraf et, senin de hoşuna gitti."

İçimi çektim. Hoşuma gitmiş miydi bilmiyordum ama *onun* hoşuna gitmesini sevmiştim. "Evet. Sevimli."

"Kesinlikle."

"Eğer yemeğimiz hemen gelmezse *diğer* elimi de yiyeceğim," dedim kumaş peçetemi açarken.

"Saçmalama," dedi Bo abartılı şekilde. "Benimkini yiyebilirsin. Daha büyük."

23

"Pekâlâ, dostum!" dedim havuzun derin olmayan kısmında dizlerimin üzerine çökerek. "Şimdi elini yumruk yapmanı istiyorum." Büyük elini yumruk yapmasına yardımcı oldum. "Mükemmel! Şimdi normal şekilde yüzeceğiz, tamam mı? Bir şey denemek istiyorum."

Henry başıyla onaylayıp bana başparmaklarını gösterdi. Ardından yüzüstü suya atlayarak havuzun diğer ucuna doğru yüzmeye başladı. Cam de o tarafta dikilmiş, cesaret verici sözlerle çocuğa sesleniyordu.

Henry'nin küçük eli benimkinden farklı olarak daha az gelişmiş bir başparmağa sahipti. Ayrıca aynı ellerimiz küçük olmadığından dolayı onun için doğru metodu bulmak biraz deneme yanılma gerektirmişti.

Fakat sonunda bulmuştuk.

Özel dersin kırkıncı dakikasında dümdüz yüzebilmeye başlamış, hatta belki öncekinden bile *daha* hızlanmıştı.

Bunu benim sayemde yapmıştı.

Çocuk yavru köpek gibi saçlarını savurup kıkırdarken ben de havuz kenarına eğildim. "Bugün harika iş çıkardın, Henry!"

"Çok hızlıydım!"

"Öyleydin!" derken omzunun üzerinden bakıp bize yaklaşmakta olan Cam'e gülümsedim.

"Artık halata da çarpmıyorum. Ok gibi dümdüz yüzdüm resmen!"

"Aynen. Tam olarak bir ok gibiydin." Kendime engel olamayıp kocaman gülümsedim. "Aferin sana, dostum."

"Teşekkür ederim, Winnie!" Kollarını boynuma sardı. Beni bırakmadan önce, "Ben de senin gibi yüzücü olacağım," dedi sessizce.

Doğrularak anne babasının beklediği cam kapıya doğru gitmesini izledim. Ardından Cam'e el sallayıp kadınlar soyunma odasına yöneldim ama beni durdurdu.

"Hey, bekle. Gel de ailesiyle tanış. Sana teşekkür etmek isteyeceklerdir."

"Ah, hayır. Hiç gerek..."

"Win, hadi ama." Cam kollarını kaldırıp Henry'nin anne babasının da görebileceği şekilde beni onlara doğru çağırdı. Şimdi gitmezsem ayıp olacaktı.

Havlumu üzerime sarıp peşinden gittim. Yanlarına vardığımda kendi aralarında heyecanla konuşuyorlardı. Annesi onu bir havluya sarıp kucaklarken Henry'nin yüzü gurur doluydu.

"Selam," dedim mahcubiyetle el sallayarak.

"Tonya, James. Bu Win."

"Win tüm zamanların en iyi yüzücüsü!" diye bağırdı Henry.

Ebeveynleri güldü. "Biz de gördük," dedi Tonya gülümseyerek. "Geldiğiniz için teşekkürler. Ona nasıl özgüven verdiğinizi buradan bile görebildik."

"Ayrıca Cam bir kamp açacağınızı söyledi," dedi James.

"Ah, şey. Şu anda benim için bir hayal sadece. Planlara yeni başladık. Bir sonraki adım yatırımcı bulmak. Tabii sonra da arazi bulmamız gerekecek. Biraz zaman alacak ama bir gün umarım gerçekleşecek."

Hayal kırıklığına uğradıkları belliydi.

"Üzgünüm. Henry'yi kamplarımda görmeyi çok isterim. Belki birkaç yıla olur. Ne dersin, dostum?"

Çocuk başını sallayıp eksik dişleri ve kırışmış burnuyla bana bir gülümseme gönderdi.

Babası James boğazını temizledi. "Ben, şey, normalde bunu

yapmam ama..." Cüzdanını çıkarıp bana bir kartvizit uzattı. "Yatırımcı arıyorsanız, lütfen iletişime geçin." Kartı tereddütle aldım. "Bir saat içinde neler yapabildiğinizi gördük. Doğrusu çok etkilendim. Diğer çocukların da şansı olmalı."

"Ah. Ben..." Neredeyse kendimi önemsiz gösterecek bir şey söyleyecektim. Profesyonel olmadığım, yetersiz olabileceğime dair bir şeyler ağzımdan çıkmak üzereydi. Hatta neredeyse kartviziti geri uzatacaktım ama yapmadan önce kendimi durdurdum.

Sebebi belki de yüzlerindeki umut ve Henry'nin dudaklarından henüz kaybolmamış olan gülümsemeydi.

Belki de Bo'nun bana yetenekli olduğumu, bunun *mümkün olduğunu* söylemesiydi.

Çoğunlukla da sebep kendimdim. Son zamanlarda çok daha güçlü hissediyordum.

Bugün Henry'yle yaptığım her şey için, okulda senelerimi harcayarak buna hazırlandığım için, gelişmemiş elimle yaşadığım hayat ve kazandığım deneyimler için kendime gurur duyma izni verdim. Başımı dik tuttum.

"Teşekkür ederim," dedim. "Kesinlikle iletişime geçeceğim. Teşekkür ederim." Kendime engel olamayıp bir teşekkür daha eklemiştim. "Seninle tanışmak çok güzeldi, dostum. Bay Cam'le çok iyi iş çıkarıyorsun."

Oğullarını soyunma odasına götürmeden önce, "Tekrar teşekkürler," dedi Sonya.

Cam kapıyı kapatırken, "*Sana demiştim*," dercesine baktı.

Bakışlarımı elimdeki kartvizite çevirip derin bir nefes aldım. *James Burrough, Burrough Finans Holdingleri Başkanı.*

"Win, sanırım bu kamp yakında açılacak."

"Adam her an fikrini değiştirebilir. Daha teklifimi bile oluşturma..." Kendimi tekrar durdurdum. *Bazen iyi şeyler sadece iyi şeylerdir.* Hayatımın geri kalanını bir şeylerin gerçekleşmesini bekleyerek ya da kendimi en iyisini bekleme konusunda eğiterek geçirebilirdim. Minnettarlığı benimseyip şüpheciliği

bir kenara bırakmayı öğrenmeliydim. "Bu... bu gerçekten harika, değil mi? Sana burada rastlamam, Henry'yle ve ailesiyle tanışmam... Gerçekten..."

"Harika," dedi Cam, ardından soyunma odalarının bulunduğu yöne doğru ilerlemeye başladı. "Az önce planından bahsederken çoğul konuştun. İş ortağın mı var, yoksa *başka* biri mi?"

"Öyle mi konuştum?"

"Evet. Tonya sorduğunda '*Planlara yeni başladık,*' diye yanıtladın."

"Ah, ben..." Bo'yla birbirimiz için ne olduğumuzu düşündüm, ardından olabildiğince basitleştirmeye karar verdim. "Finans alanında çalışan ev arkadaşım bana yardımcı oluyor."

"Ah, tamam," dedi Cam. Gözlerini kısıp yarım bir gülümsemeyle bana baktı. *Hay aksi.* Bu bakışı biliyordum. "O zaman birlikte bir şeyler içmek ister misin? Ya da geç bir akşam yemeği yemek?"

Evet, işte *o noktaya* gelmiştik.

Elimi Cam'in omzuna götürüp hafif şekilde bir kez vururken yüzümü buruşturdum. "Şey, ev arkadaşımla ilgili komik olan şey şu ki..."

"Anlaşıldı," dedi Cam kısık sesle gülerek. "İşler karışık, öyle mi?"

"Karışıktan da öte."

"O halde platonik niyetlerle bir şeyler içip bu konuda konuşmak ister misin?"

Gülerek tavana baktım. "Aslında içki de içemem."

"Ah." Cam'in bakışları karnıma kaydı.

"Aynen."

"Ev arkadaşının mı?"

"Evet," dedim derin bir nefes vererek.

"*Gerçekten* karışıkmış." Gülümsemesini silmeden yüzünü buruşturdu.

"Evet, öyle."

"Eee, bu yıl Westcliff yok mu yani?"

Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. "Maalesef yok."

"Seni özleyeceğiz."

"Ben de orayı özleyeceğim."

"Aslında Henry'nin ailesi ona senin ders vermeni çok ister. Benim programım zaten çok yoğun. İstersen onun derslerini devralabilirsin. Havuz kirası hariç haftada iki yüz dolar."

"İki yüz mü?" Neredeyse bağıracaktım. "Bir saat için mi?"

"Diyorum sana..." dedi Cam. Eğilip havlusunu alarak omzuna attı. "James'te o kamp için para *bol*."

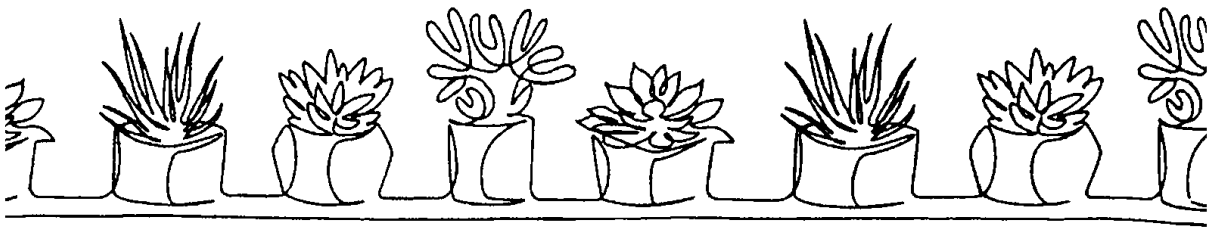
"Dersi devralmayı çok isterim," dedim. "Ama emin misin?"

"Kampın için çalışana ihtiyacın olduğunda beni hatırla yeter," dedi Cam göz kırparak.

"Hatırlamaz olur muyum?" Ona gülümsedim.

"O zaman sana detayları mesajla atarım. Görüşürüz, Win."

Görüş alanımdan çıkmadan önce, "Teşekkür ederim," diye bağırdım arkasından.

24

Ağzına bir kaşık dondurma daha tıkmadan önce, "Şu anda bir yere ışınlanabilseydin, nereye giderdin?" diye sordu Bo.

Birlikte yaşamaya başlayalı bir ay olmuştu. Rutine bağladığımız kartlardaki soruları bir hafta önce bitirmiştik. Her akşam yemek yedikten sonra ben pikabın sesi eşliğinde etrafı topluyordum, ardından soru saatine geçiyorduk. Sakin günlerde müzik seçimi *caz* ya da *soft rock* oluyordu. Bo o sırada kanepede sudoku bulmacasını çözüyordu. Diğer zamanlarda müzik uygunsa, kendini mutfağa atıp hayali gitar ya da bateri çalarak beni eğlendiriyordu.

Sorular tükendiğinden beri Bo anlık sorular uyduruyordu.

"*Âşık Olmanızı Sağlayacak Yirmi Soru*" gerçekten de vaadini yerine getirmişti.

Bo'ya umutsuzca âşık olmuştum. Tabii ki platonikti. Yani çoğunlukla öyleydi. İlkel babalık hormonları bazen bu konuda şüpheye düşmeme neden oluyordu. Birlikte film izlerken Bo bana ayak masajı yaptığımda, gözleri bakmaması gereken göğüs dekolteme kaydığında ya da yakınımda *nefes aldığında*...

Buna rağmen hâlâ kendimizi tutuyorduk.

"Vay, güzel soru." Ortak kullandığımız kaşığı ve bana uzattığı dondurma kutusunu aldım. "Sıcak ve sahil kenarı bir yer tabii ki. Yunanistan olabilir. Evet, Yunanistan."

"Ben de Yunanistan diyecektim," dedi Bo kaşığı benden tekrar alırken. "Poseidon Tapınağı'nı görmek istiyorum."

"Tabii," dedim gülerek. "Birlikte gideriz."

Ağzı dondurmayla doluyken, "Süper," diye karşılık verdi Bo.

"Ah bu arada, Doktor Salim aradı. İki hafta sonra ultrason randevusu var."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Şey, biraz gerginim. Yine de Gus'ı göreceğim için heyecanlıyım."

"Ayın kaçı?"

Hatırlamaya çalışırken dilimi şaklattım. "Şey, emin değilim. Cuma günüydü sanırım." Koltuktan hafifçe kalkıp telefonumu aldım. "Ayın onu olabilir."

"O zamana babam gelmiş olacak," dedi Bo dondurmasını yutarak. "Tabii senin için hâlâ uygunsa."

"Bo, uygun olduğu konusunda sana *yemin ettim*. Hem de birkaç kez. Babanla tanışmak için çok heyecanlıyım."

"Sadece kontrol ediyordum," dedi savunmacı şekilde avuçlarını kaldırarak. "O gün işten izin alacağım. Belki de babamı bir yere bırakır, randevudan sonra da almaya gideriz."

"Olmaz. Babanla geçireceğin vakit zaten kısıtlı."

"Sen delirdin mi? Ultrasonu kaçırır mıyım hiç? Artık bebeğe benzemeye başladı, değil mi? Küçük bir fasulye gibi değil."

"Evet, sanırım." Son kalan dondurmayı sıyırıp kutuyu orta sehpaya bıraktım. "Peki otuz yaşına girecek olman konusunda nasıl *hissediyorsun*, ihtiyar?" dedim ayaklarımı kucağına uzatarak. Yeni lakabına *ve* sessiz talebime göz devirse de ayaklarımı ovmaya başladı.

"Dürüst olayım mı? İyi hissediyorum. Geçen gece düşündüm ve yaşadığıma, gelecekte yaşanacaklara minnettar olduğuma karar verdim. Geçen seneki doğum günüm çok kötü geçmişti. Karanlık zamanlardı." Kuru bir sesle güldü.

Geçen seneye *karanlık zamanlar* demeye yeni yeni başlamıştı. Fazla burnumu sokmama gerek kalmadan ara ara bana bilgiler veriyordu. Ameliyatından üç ay sonra yalnız yaşayabileceğine dair onay aldığında babası Fransa'ya dönmüştü ve görünüşe göre ondan sonra Bo *epey* yalnız kalmıştı. Ayda bir

Zindanlar ve Ejderhalar oynamak için arkadaşlarıyla buluşmak dışında kimseyle görüşmüyordu.

"Bir yıl daha yaşlanıyor ve olgunlaşıyorsun..." dedim başparmağını ayağımın merkezine bastırdığında boynumu çevirerek.

"Ayrıca daha yakışıklı oluyorum," diye ekledi.

Burnumdan alaycı bir nefes verdim. "*Tabii.*"

Bo topuğumu sıkıp baskı uyguladı ve gevşetti. Pek gizleyemediğim bir inleme dudaklarımdan kaçtı ama umursayamayacak kadar keyifliydim.

"Tam burası mı?" diye sordu alaycı şekilde.

"İş için yeni ayakkabı almam gerekiyor."

"Hamile olduğunu onlara söylemen *gerekiyor*," dedi Bo.

"Bana farklı davranırlar."

"Oturman için tabure ayarlamak gibi falan mı? Ya da daha uzun molalara çıkmana izin vermek? Tanrı korusun."

"Konuşmalarına dikkat et. Şu an seni kolaylıkla tekmeleyebilirim." Kendimi kanepeye bıraktım ve Bo dev elleriyle şişmiş bileklerime masaj yaparken gözlerimi yumdum.

"Modunu düşürmeye iznim var mı?"

"Daima," diye cevap verdim. Çok ciddiydim. Bo'nun sakladığı her şeyi bilmeyi o kadar çok istiyordum ki, istediği her konuda konuşabilirdi. Kendisine dair en kötü şeyleri bile anlatsa onu pürdikkat dinlerdim.

"Düşündüğüm bir şey daha var. Bu doğum günümden sonra annemin hiç görmediği yaşta olacağım. Ve bundan *nefret ediyorum.*"

Yavaşça doğrulup ona baktım. Elleri hâlâ bileklerimi ovuştururken dalgın gözleri odanın öbür ucundaki şömine rafındaydı. Ayaklarımı kucağından çeksem mi diye düşündüm ama düşüncelere dalmışken ellerinin meşgul olması onu rahatlatabilirdi. Haftalar önce sahile gittiğimizde denize taş atması gibi.

Belki de açılmak için fiziksel anlamda dikkatini dağıtması gerekiyordu.

Ninova

"Gerçekten tuhaf bir his olmalı. Üzgünüm," dedim nazikçe.

"Beni hayata getiren kişiden daha uzun bir ömre sahip olmak çok acayip," derken sesi uzaklardan geliyordu.

"Bir yerden alıntı mı bu?"

"Hayır." Bo tek omzunu kaldırıp kaşlarını çattı. "Bir süredir zihnimde dönüp duran bir cümle."

Sen gerçekten harikasın, demek istedim. "Annenin vefatından hiç söz etmedik. Konuşmak ister misin?" diye sordum bunun yerine.

"Sorun olmazsa şimdi konuşmak istemiyorum." Acı bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra bileğime hafifçe vurarak masajın bittiğini işaret etti.

Bacaklarımı üstünden çekip doğrularak bağdaş kurdum ve kolumu kanepeye, çenemi de elime dayadım. "Elbette olmaz. Ne zaman istersen."

Gözlerinde minnettarlık ve sanırım küçük bir ricayla bana yandan bir bakış attı. Konuyu değiştirmemi istiyor gibi görünüyordu.

"Babanla görüşeceğin için heyecanlı mısın?"

"Evet. Seninle tanışmasını sabırsızlıkla bekliyorum."

Yüzümü buruşturup avucuma gömerken kalbim sızladı. "Ah, şey... Umarım beni sever."

Bo kafasını iki yana sallayarak çenesini kaşıdı. "Sana *bayılacak*."

Şimdi göğsümdeki coşku hissi *patlamak* üzereydi. Rahatlatmak amacıyla avucumla ovuşturmam gerekti. Bo'nun bu hoş sözleri ne zaman böyle hafiften canımı yakmaya başlamıştı bilmiyordum ama son günlerde hep böyleydim. Hasrete benzer bir histi. Uymamız gereken sınırları ve kuralları da hatırlatıyordu. Yine de kızarmaktan daha iyiydi.

Yemek odasından gelen müzik sesi azaldı ve pikaptan yükselen klik sesi plağı ters çevirmek gerektiğini işaret etti.

"Plağı çevireyim mi?" diye sordum omzumun üzerinden işaret ederek.

"Yok, ben hallederim." Bo kalkıp protez çorabı yüzünden toplanan pantolonunu düzeltti. Artık evde bazı zamanlar protezini takmadan dolaşmaya başlamıştı. Genelde duştan yeni çıktığında ya da yeni uyandığında takmıyordu ve bu hoşuma gidiyordu. Çünkü güveninin arttığını gösteriyordu.

"Fred?" dediğinde dikkatimi yüzüne çevirdim.

Pikaba yeni bir plak koyup iğneyi yerleştirerek ayarlamayı yaptığında yaylı çalgıların ezgisi başladı. Bana döndüğünde gözleri parlasa da dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı. Sonra elini uzattı. "Gel, benimle dans et."

Midem neredeyse yerinden fırlayıp odanın öteki ucuna uçacaktı ve bence bu, ona hayır demem gerektiğini gösteriyordu. "Ben dans edemem."

"Ne? Neden? İki tane sol ayağın mı var?" diye sordu çarpık bir sırıtışla. "Öyle olsa bile benden daha fazlasına sahipsin."

Gözlerimi abartılı bir şekilde devirdim.

"Hadi ama... *Lütfen?*"

İşim bitmişti.

Korkunç gerçek şuydu ki, Bo her türlü isteğini böyle tatlı ve samimi bir "lütfen" sayesinde kabul ettirebilirdi.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedim. Tam *Frank Sinatra* "*Strangers in the Night*" şarkısına başlarken ona yaklaştım.

"O zaman beni takip et," dedi küçük elimi avucunun içine alıp beni kendine çekerek. "Bir kereliğine," diye mırıldandı.

Uzanıp omzunu dürttüm, ardından boştaki elimi göğsüne dayayıp başımı da yanına yasladım. "Böyle mi?"

"Mükemmel," diyerek diğer kolunu belime doladı.

Şarkı çalmaya devam ederken iki yana hafifçe sallanıp yavaşça döndük.

"O kadar da kötü değilmiş," diye fısıldadım.

Yanağımın altında Bo'nun göğsünün derin bir nefesle kalkıp inmesini hissettim.

Şarkının hareketli kısmı geldiğinde küçük elimi daha da sıkı tutarak beni kendi etrafımda döndürdü. Şaşkınlıkla bağırıp kıkırdadım.

"Doğal bir yeteneğin var," dedi. Beni tekrar göğsüne çekip elini tehlikeli şekilde belimin biraz aşağısına yerleştirdi.

Bedenim onunkine çarptığında güldüm. "Bunu bir daha yapma."

Bunu yapmak *istememiz* dışında tek bir beklenti ya da sebep olmadan beni kollarının arasında tutmasında çok samimi bir şeyler vardı. Bo'yla bedenlerimizin uyum içinde hareket etmesi, birbirimizden uzaklaşmak için acele etmememiz çok doğaldı. Kendimi onun kollarında fazlasıyla güvende hissediyordum.

Bo arada bir unutup beni süzmesine, çenesini sıkarken gözlerini üzerimde tutmasına rağmen platonik kalmaya karar verdiğimizden bu yana hiç hamle yapmamıştı. Çok saygılı biriydi. Zaten son birkaç haftada benim gözlerimin onda *daha fazla* hasar oluşturduğuna emindim.

Bu yüzden dans ediyormuşuz gibi değil de kucaklaşıyormuşuz gibi beni kendine iyice bastırıp çenesini başımın üstüne dayadığında ona tereddütsüzce izin verdim. Sıcacık kollarında rahatladım.

"Bir şarkı daha?" diye sordu pürüzsüz sesle.

Göğsüne doğru başımı salladım.

Bir şarkı beşe, belki daha fazlasına dönüştü. Bir noktadan sonra saymayı bırakmıştım. En sonunda pikap klik sesiyle bize plağı ters çevirmemiz gerektiğini haber verdi ama ikimiz de hareket etmedik. Hatta Bo, beni kendisine biraz daha bastırdı.

Bir süre devam eden sessizliğin ardından göğsüne doğru, "Sen iyi misin?" diye fısıldadım.

"Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum." Yanağını başıma, burnunu saç çizgime dayayıp derin ve dengeli nefesler aldı. "Her şey için teşekkür ederim."

Her şey derken gerçekten her şeyi, *en küçük şeyleri* bile kastediyormuş gibi söylemişti.

Burnum anında sızlamaya başladı. "Asıl ben sana teşekkür etmeliyim," dedim. "Burada kalmama izin verdiğin, bana bu kadar nazik davrandığın için ve..." Neredeyse "*beni sevdiğin için*" diyecektim ama kendimi tuttum. "Bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için."

"Win, beni anladığını sanmıyorum. Geçen sene doğum günümü tek başıma, koltuğumda acınası halde oturup içerek geçirdim. Yapayalnızdım. Kendimi yarım bir insan gibi hissediyordum. Ben..." Boğulur gibi olunca boğazını temizledi. "Çaresizdim." Burnunu çektiğinde geri çekilip yüzüne bakma, eğer ağlıyorsa gözyaşlarını silme dürtümle savaştım. "Sonra *sen* geldin."

"O kadar kötü durumdaysan, neden aptal bir Cadılar Bayramı partisine gittin?" *Ben nasıl bu kadar şanslı olabildim?*

"Hiç en diplere düştüğün ve umursamayı bıraktığın oldu mu? Sanırım ben bu durumdaydım. Başka hiçbir şey işe yaramıyordu. Ben de korkutucu bir şey yapayım, bir süreliğine farklı biri olabileceğim bir gece yaşayayım diye düşündüm. Bir kostümle her şey hallolurdu."

Ona bakmak için kafamı kaldırdığımda beni hemen kendisine çekti. En sevdiği pelüş oyuncağı ya da battaniyesiymişim gibi göğsüne bastırarak etrafımdaki kollarını sıktı. Ben de ona yaslandım, parmaklarımı sırtına kaydırıp aynı dilde iletişim kurdum.

"Kötü zamanlar geçirdiğin için üzgünüm," dedim yumuşak sesle. Konuşurken kazağı ağzıma sürtünüyordu.

Keşke o zamanlar tanışmış olsaydık, diye düşündüm kendi kendime.

Onu o karanlık dönemde bulsaydım, yanında olurdum. Ben de çok kötü zamanlardan geçmiştim. Belki ikimiz de artık en berbat günleri geride bırakmış, güzel günlere adım atmıştık. Fakat o *her şeyi* geride bırakmaya hazır mıydı?

Çünkü ben hazır olduğumu düşünüyordum.

"Ben üzgün değilim," dedi Bo şaşırtıcı şekilde sakin bir sesle. "Artık değilim."

Beni bırakıp geri çekildi. Üzgün bakan, kızarmış gözleriyle yüzüme bakarken bile *hâlâ* gülümseyebiliyordu. Bana attığı pek çok gülümsemenin arasında bu en farklısıydı. Tartışmasız şekilde tereddütlüydü ama beni en çok etkileyen, bakışlarındaki umut olmuştu.

Evet, dedim sessizce. Yüzümde melankolik bir gülümseme vardı. Onun hissettiklerini ben de hissediyordum. Üstelik evet, bu gerçekten dehşet vericiydi. Fakat şimdilik öyle değilmiş gibi davranacaktık. En azından ikimiz de emin olana dek...

"O partide olacağım anlamına gelecekse hepsini tekrar yaşardım," dedi. "Seninle tanışmak için, Gus'ın hayatıma girmesi için."

Neredeyse parçalara ayrılacaktım. Başımı iki yana sallarken yüzümü buruşturdum. Çünkü böyle bir şey söylediğini duyup da ona âşık olmamam nasıl mümkün olabilirdi? Böyle konuştuğunda kendime nasıl iyi kalpli biri olmadığını söyleyebilirdim?

"Bo..." dedim ayaklarımıza bakarak.

"Ben ciddiyim," dedi kararlı bir şekilde. Aynısını yapmamı istercesine başını salladı. "Sen istemez miydin?"

"Tanışmamış olsaydık... Eğer bu gerçekleşmeseydi..." dedim elimi küçük göbeğime koyarak. "Sanırım sonsuza dek güvenli tarafta kalmaya devam ederdim."

Gözünden bir damla yaş düştüğünde tereddüt etmeden uzanıp başparmağımla sildim ve avucumu yanağına dayadım.

"Kendini bir şekilde kurtarırdın, Win." Dudaklarının köşesini bileğime bastırarak titrek bir nefes verdi. "Sen istediğin her şeyi yapabilirsin," diye fısıldadı nabzımın attığı noktaya doğru. Her şey kelimesini öyle bir söylemişti ki, gerçekten *muhtemel olan her şeyden* bahsediyormuş gibi konuşmuştu.

Ona inanıyordum.

Samimiyetle inanıyordum.

Benim gözyaşlarım da yavaş yavaş akmaya başlamıştı. Yüzümü saklamak için tekrar göğsüne yaslandığımda o da hemen kollarıyla beni bir zırh gibi sardı.

Sonra biraz daha dans ettik.

Müzik yoktu, bize eşlik eden sadece giderek azalan kontrol gücümüzdü.

Bunun başımıza gelen en güzel şey olabileceğini kabulleniyorduk. Bizi karanlık odalarımızdan çıkaracaktı. Bize bir amaç verecekti. Böylece birbirimizi bulacaktık.

Çünkü birlikte olmasak bile artık hayatımı onsuz hayal edemiyordum. Bo çok değerli biriydi. Sade, doğru ve kuşatıcıydı.

O halde neden hâlâ korkuyordum?

Kendime duyduğum öfkeyle kollarından kurtulmaya çalıştım. Benimle mücadele ediyormuş gibi yaparak kollarını bedenime daha sıkı sardı. Beni iki yana sallamaya başladığında zayıf bir sesle güldüm.

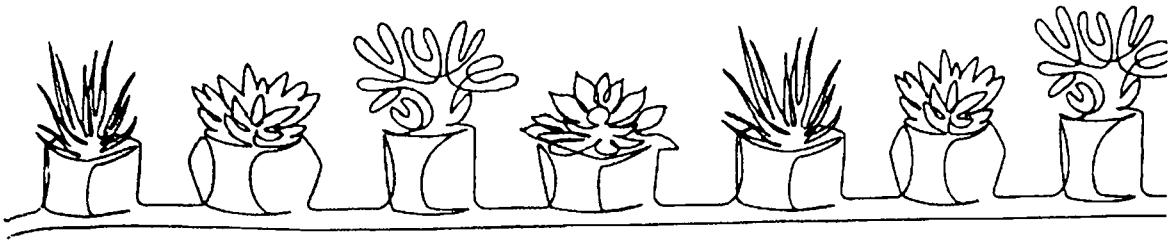
"Hayır, bırakma," dedi eli omzumdan dirseğime kayarken. "Bir şarkı daha?"

Başımı iki yana sallayarak omzuna on kez falan yavaşça vurdum. İçimden taşmak üzere olduğunu hissettiğim yoğun duyguları, gerçekleri ve korkuları dizginlemek için başka ne yapacağımı bilemiyordum. Bakışlarıyla kafamın hareketlerini takip etti, ardından içini çekerek beni bıraktı.

Duyguların boğazımda oluşturduğu yumruyla savaşarak başımı öne eğdim. Duş almak için banyoya yönelirken Bo'yu orada bırakıp arkama hiç bakmadan uzaklaştım.

Duşun yarısında müzik tekrar başladı. Ben de sırtımı fayansa yasladım ve suyun üzerimden akmasına izin verirken Bo'nun da burada benimle olduğunu hayal ettim.

Tam o anda farkına vardım ki, *tamamen* mahvolmuştum.

25

"Siktir! Biliyordum!" diye fısıldadı Sarah. Dibime girmiş, parmağını suratıma doğru sallıyordu.

"Selam sabah yok mu?" Zindanlar ve Ejderhalar gecesi için Bo'yla birlikte kapılarından içeri adım atar atmaz, en yakın arkadaşım beni tutup koridorda çekiştirmeye başlamıştı.

"Selam mı istiyorsun? İyi. Selam! Nasılsın? Siz ikiniz ne zaman yatmaya başladınız?" Sarah yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle beni omuzlarımdan tutup sarstı.

"Ne? Öyle bir şey *yok*." Omuzlarımı silkerek ellerinden kurtuldum. "Çekil başımdan, deli kadın!" diye fısıldayarak bağırdım.

Caleb'ın çalışma odasının kapısını açıp beni içeri itti. "Her şeyi hemen anlatıyorsun."

"Gerçekten hiçbir şey olmadı, Sarah," dedim. Beni itmesinin ardından dengemi korumak için geriye doğru birkaç adım attım. "Biraz sakinleşir misin? Lanet olsun."

"Birbirinize o *bakıştan* attınız. Gördüm." Hiddetle gözlerine işaret etti.

"Ne bakışı?" diye sordum. Caleb'ın koyu meşe ahşap bir panelin önüne yerleştirilmiş masasının tam karşısındaki iki kişilik koltuğa kendimi bıraktım.

"İçeri girdiğinizde Bo kurduğumuz masaya baktı. Sonra seni kontrol edip tatlı, küçük bir tebessümle başını yana eğdi. Sen de başını salladın. Masaya gitmek için senden izin istiyordu. Bu, boynuna tasma geçirilmiş bir erkeğin bakışıdır. Onu vajina kuklan yapmışsın!"

"Vajina kuklası demiş *olamazsın*. Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen söylememiş ol," dedim yüzümü örterek.

"Yani inkâr etmiyorsun," dedi Sarah. Kocasının koltuğuna oturup bacaklarını masanın üstüne koydu.

"İnkâr *ediyorum*. Cadılar Bayramı'ndan bu yana, en fazla sarılmak için yakınlaştık." *Dans etmek de uzun süren bir tür sarılmaydı, değil mi?* Daha fazlası sayılmazdı.

Sarah şüpheyle gözlerini kısarak yüzüme baktı. "Sen çok güzel sarılırsın," diye fısıldadı. "Ama *o kadar* da değil."

"Bo düşünceli bir adam. Arkadaşlarıyla selamlaşmaya gitmeden önce bana haber vermek istedi sadece. Bu kadar basit."

"Yani seni kırk yıldır görmememin sebebi..." *Henüz on iki gün olmuştu.* "...her gün evde onunla kırıştırman *değildi*, öyle mi?"

Kelime seçimini bir kez daha eleştirmemeye karar verdim. "Birlikte takılıyoruz," dedim savunmacı şekilde. "Deniz kenarında yürüyüş yapıp muhabbet ediyoruz. Oturma odasında otururken Bo'nun sevdiği inek filmlerini izliyoruz. Ben hâlâ bir birey olarak kendi üzerimde çalışmaya ve gelişmeye devam ediyorum. Yani evet, bunlardan başka bir şey yapmıyoruz. Hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

"Anlamak için daha ne kadar muhabbet etmeniz gerek?"

Ona kızgın bir bakış attım. "Birbirimizi tanımak zorundaydık, değil mi? Aynı evde yaşama kararımızın lanet amacı buydu."

"Eee?" diye sordu Sarah.

"Eee ne?"

"Artık birbirinizi tanıyor musunuz?" Kollarını bitkinlikle kaldırdı.

"Evet."

"Eee?"

"Eee *ne?*" dedim sertçe kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"İyi bir adam mı?"

"Orası belli değil mi?"

"Eee?"

"Aman Tanrım. Şimdi ne bilmek istiyorsun?"

"Onunla güvende hissediyor musun?"

"Evet."

"Eee?"

"Ne?" diye bağırdım.

"Ona âşık mısın?"

"Evet!"

Bir dakika, *ne?*

"Hayır!" dedim panikle. "Hayır, hayır, hayır..." Oysa artık çok geçti. Sarah yerinden kalkıp avuçlarını masaya vurdu.

"Kanıtlandı!" diye bağırdı. Ellerini pençe gibi yaparak tavana doğru kaldırdı.

"Kapa çeneni," diye fısıldadım alnımı ovuşturarak. "Lütfen." Şimdi de zavallı gibi yalvarıyordum. "Yapma."

"Haklıyım işte," dedi tekrar oturarak. "Winnifred McNulty *âşık olmuş.*"

"Sarah, onu seviyorum ama *âşık* değilim."

Başını iki yana sallarken, "Saçmalık," dedi sertçe.

"Ciddiyim." Sesim istemeden tizleşmişti. "Ciddiyim," diye tekrarladım daha dengeli bir şekilde.

Sarah gözlerini kıstı. Dilini kapalı dudaklarının ardında dişlerinin üzerinde kaydırdı. "Peki o halde. En kötü senaryo oyununu oynayalım."

"Niye?" İç çektim.

"Canım istiyor." Tekerlekli çalışma sandalyesini odada kaydırarak tam karşımda durdu. Dizlerimiz neredeyse birbirine değiyordu. Arkadaşım saçma sapan konuşuyor olsa da eğlenceli biriydi, hakkını vermeliydim. "En kötü senaryo... Bundan bir yıl sonra. Bebek sağlıklı ve mutlu. Şimdi sadece *kendini* düşün ve tereddütsüzce söyle."

"Şey..." *Anında* tereddüt ettim.

"Hayır!" Kafamın yan tarafına bir fiske attığında elini ittirdim. "Düşünmeden konuş!"

Siktir.

"Bu çok aptalca," dedim göğsümdeki kollarımı sıkarak.

"Çocukluk ediyorsun. Büyü ve duygularını kabul et. Bo'yu seviyorsun. Ona âşıksın. İtiraf et."

"Hayır!"

"Niye?" diye bağırdı.

"Canım çok *yandı*, Sarah. Anlatamayacağım kadar çok yandı. Sen yarısını bile bilmiyorsun." Sözcükler dudaklarımdan dökülürken ciğerlerimdeki oksijen de onlarla birlikte çıkıp gitti.

"O zaman *anlat*, Win. Lanet olsun; anlat da birlikte çözelim. *Yıllardır* neler yaşadığını sorup duruyorum. Bana söylemesen de başka birine anlat. Herhangi birine. Tercihen bir profesyonele. Bo'ya bile anlatabilirsin. Zaten bilmesi *gerekiyor*."

"Bana kendimi küçük hissettirdi." Söyleyebildiğim tek şey bu oldu. Gözyaşlarım gözümün ucundaydı. "Jack kendimi küçük, aptal ve beceriksiz hissetmeme neden oldu. Bir daha asla öyle hissetmek istemiyorum. Özsaygımı ona gümüş tepside sundum ve alıp tek lokmada çiğnediğinde lanet olası bir aptal gibi şaşırdım."

"Jack kendi elleriyle diktiği köprüleri bile yıkabilecek bir şerefsiz. Sen küçük, aptal ya da beceriksiz değilsin, Win."

"Evet, bunu *artık* biliyorum. Jack'ten sonra kim olduğumu ve ne olmadığımı hatırlamam yıllarımı aldı. Bir daha... Bir daha unutmak istemiyorum."

"Unutmayacaksın."

"Unutabilirim! Pek çok şeyi unuttuğum belli değil mi? Örneğin Bo'nun *hâlâ* eski sevgilisine, yani senin kocanın kız kardeşine âşık olduğu gerçeği gibi! Birlikte geçirdiğimiz o gece ikimiz için de *anlamlıydı* ama hepsi buydu. Tek bir *geceydi*. Cora'yla *yıllarını* geçirdi ve kalbini kırmış olmasına, hayatının muhtemelen en kötü günlerinde terk edip gitmiş olmasına rağmen Bo hâlâ onu umursuyor. Mecburen bir araya gelmemizin üzerinden sadece bir iki ay geçmişken bu sadakatin, bu türden bir... bağın daha fazlasını benim için hissetmesini bekleye-

mem. Benim yerimde Cora'nın olmasını dilediğini, mecburen bana kaldığını hissettiğini bilerek yaşayamam."

Sarah içini çekerken gözlerini benimkilere dikti. "Win..."

"Sorun yok. Her şey kontrolüm altında."

"Win... onunla konuşmak *zorundasın*."

"Olmaz," diye fısıldadım, çatlayan sesimle. "Bunu tekrar yapamam. Onunla konuşamam. Kalbimi yine bir tepside birine sunup daha farklı bir sonuç bekleyemem."

"Tamam. Sadece şuna cevap ver, en kötü durum senaryon *ne*?" Bakışları ciddiydi ve dudaklarını konsantrasyonla büzmüştü. "Bundan bir yıl sonra uyandığını düşün. Ne durumdasın?" Elini sallayarak konuşmamı işaret etti.

Korkutucu olan da tam olarak buydu. İlk başta cevabımın Bo'nun kalbime girmesine izin vermek ve haklı çıkmak olabileceğini düşündüm. Haklı çıkmayı, onun kalbimle ve duygularımla oynamasını istemiyordum. Bundan bir yıl sonra uyanıp kendime yine aym şeyi yaptığımı, yine yanlış adama âşık olduğumu fark etmekten korkuyordum.

Fakat artık beni asıl korkutan *en kötü* senaryo, Bo'yla birlikte olmanın *olası* sonuçları değildi.

"Bo'nun başka birine âşık olduğunu görmek. Benim çocuğumu seven bir kız arkadaşı olması, onu birlikte sahilde yürüyüşe çıkarmaları, yemek odasında dans etmeleri ve... bu esnada benim başka bir yerde olmam. Yalnız kalmam. Onu özlemem. Birlikte olma ihtimalimizi özlemem. Onun hayatına devam etmesi ve benim... ilk seçeneği olmamam."

"Bo bilseydi böyle olmasına izin verir miydi sence? Benim baktığım yerden öyle görünmüyor. Adam sana sanki ayı, hatta güneşi gökyüzüne sen yerleştirmişsin gibi bakıyor. Daha önce *kimsenin* kimseye öyle baktığını görmemiştim."

"Beni bilerek inciteceğini düşünmüyorum," diye fısıldadım daha çok kendi kendime. "Ama aynı duyguları hissedip hissetmediğini bilmiyorum. Aramızdaki sadece... çekim mi, yoksa daha fazlası mı bilmiyorum."

"Bo'nun gözlerindeki şey şehvet değil, Win. Bundan çok daha fazlası."

"Ya hislerimin sebebi sadece hormonlarsa? Ya beynimin ilkel kertenkele tarafı, üreme partnerime yakın olmamı söylüyorsa? Ya bu bebek doğduğu anda Bo gözümde katlanılmaz bir kurbağaya dönüşürse?"

"Buna *cidden* inanıyor musun, Win? Kadınlar zayıf içgüdüler ve hormonlarla hareket eden boş bedenler mi sadece?" Gözlerini devirdi ve bir erkek gibi bacaklarını iki yana açarak daha dik oturdu. "Kadmlar *fazla duygusaldır*," dedi kalm bir sesle. "Bedenleri ayda bir delirmelerine neden olurken kontrolde olmalarına izin verilemez. Öyle mi?"

Ona ters bir bakış attım. "*Hayır*," dedim kesin bir tavırla.

"Peki neden *onun* duyguları seninkileri dikte edebilirmiş gibi davranıyoruz? Ben senin nasıl hissettiğini soruyorum, onun değil."

"Doğru. Evet," dedim cılız bir sesle.

"O zaman söyle. Yüksek sesle. Kendine *ve* bana karşı dürüst ol."

Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim. Yine de konuşurken sesim gergindi. "Bo'yu seviyorum."

"O başka birine âşık olsa bile mi?"

"Evet," dedim zavallıca.

"O seni aynı şekilde sevmeye hazır olmasa bile mi?"

Başımı salladım ve ellerimi enseme koyup tavana baktım. "Ama bu aptallığın da *ötesinde*, değil mi?"

"Aşkın kendisi aptallıktır zaten, Win," dedi arkadaşım yumuşak bir sesle. "Peki bu konuda ne yapacaksın?"

Acınası bir inlemeyle kendi içime doğru büzüştüm. "Bo'nun bana *gerçekten* öyle baktığını mı düşünüyorsun? Bundan emin mi..."

"Eminim, Win. Öyle düşünüyorum ve buna bayılıyorum." Sarah uzanıp göğsümde birleştirdiğim kollarımı çözdü ve ellerimi sıkıca tuttu. "Bunu hak ediyorsun!" derken zoraki olsa da onun için tebessüm edene dek beni sarstı. "Ayrıca biliyorum,

bu *hamilelikle* de alakalı ama gerçekten parlıyorsun. Çok daha hafiflemiş görünüyorsun. İkiniz içeri adım attığınızda birkaç ay önceki haliniz gibi değildiniz. Aralarında kimya ve seksi bir sır bulunan iki kişi gibiydiniz. Artık gerçek bir çift gibi görünüyorsunuz."

Burnumu kırıştırıp arkadaşımın gözlerine baktım. "Korkuyorum," diye fısıldadım.

"Biliyorum." Sarah başparmağıyla elimin üstünü okşadı. "Fakat ondan rica edersen, kalbine karşı nazik olacaktır."

Derin bir nefes eşliğinde başımı salladım.

"Ayrıca artık o gümüş tepsili kız olduğunu düşünmüyorum. Büyüdün ve o versiyonu aştın. Jack gibi şerefsizler senin gibi nazik ruhları ellerine geçirip çirkinleştirebilecek kişiler. Onun iyi taraflarını görmeye çalışmış olman ya da yalnız kalmak istememen senin suçun değil. Kendini affetmelisin."

Gözlerimi tavana çevirdiğimde bir gözyaşının yanağıma süzüldüğünü hissettim. "Sikeyim," diye inledim yarı gülerek.

"Çok mu fazla geldi?" Sarah yumuşak bir sesle güldü.

Başımı iki yana sallayarak kanepeden kalktım ve kollarımı boynuna sardım. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye karşılık verdi Sarah. "Bu hiçbir zaman değişmeyecek."

Tekrar oturduğumda ikimiz de konuşmadık. Hareket de etmedik. Birbirimize cesaret verici gülümsemelerle bakarak dakikaların öylece geçmesine izin verdik. "Deneyeceğim," dedim burnumu çekerek. "Ne zaman olur bilmiyorum. Ayıkken yapmak zor olacak ama ona hislerimi açacağım. Eninde sonunda. Mümkün olabilirse yakında."

"Ben de adam seni tekrar hamile bırakmak istediğinde sana söylemiştim diyeceğim."

Gözlerimi devirdim ama söylediğini zihnimde canlandırırken sırıtmamı engelleyememiştim. Bu şüphesiz *en iyi* senaryoydu.

Bo'yla ikimiz için de yeni olan bir şeye el ele yürüdüğümüz bir hayat. Yavaş, temkinli ama emin adımlar.

Belki bir dahaki sefer planlı olurdu. Belki de ebeveynlikte iyi olduğumuza karar verirsek, ikiden fazlasını bile yapabilirdik.

Aslında bunu bir hatıra gibi açıkça görebiliyordum. Bahar aylarında çocuğumuza ağaç ev yaptığımızı, yaz akşamlarını arka verandada rahatça şarap yudumlayarak geçirdiğimizi, bahçe salıncağında uzuvlarımız birbirine dolanmış halde oturarak çocukların oyunlarını izlediğimizi, her fırsatta tutkuyla ve şiddetle ve dişlerimizi kullanarak seviştiğimizi zihnimde canlandırabiliyordum. Birbirimizi tanımaya devam edip zaman ilerledikçe birbirimizin hakkında yeni şeyler öğrenerek, karmaşık detaylarla karanlık köşeleri keşfettiğimiz yıllar geçirdiğimizi, kaosla ama çok güzel şeylerle dolu bir hayatı paylaştığımızı hayal edebiliyordum.

Bu gerçekten çok güzel olurdu.

O kadar güzeldi ki, beni daha fazla korkutuyordu.

Fakat denemekten kaçacak kadar korkmuyordum.

"Belki de doğum gününde ona kalbini açabilirsin. Memelerine bir kurdele bağlayarak kendini hediye paketi yapar ve seni açmasını istersin. O gözlüklerin camlarını buğulandırmak için *ölüyor* olmalısın." *İşte gerçek Sarah dönmüştü.*

"Aslında bu konuda yardımına ihtiyacım var," dediğimde ağzı bir karış açık kaldı. Keskin bir sesle, "Hayır," diye ekleyerek onu susturdum. "*O* konuda değil. Doğum günü partisi hakkında. Bir şeyler ayarlamak ve arkadaşlarını davet etmek için o gün babasından onu oyalamasını isteyeceğim. Bo kesinlikle kutlanmayı hak ediyor. Bana yardım eder misin?"

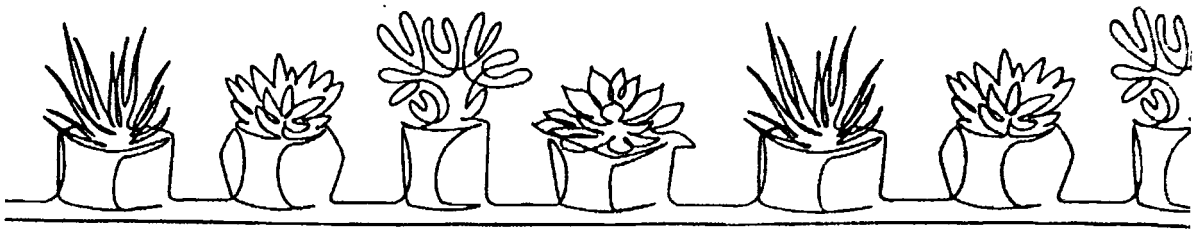
"Herhalde yani! Bo artık bizden biri. Doğum gününü nasıl atlarım?"

Ona gülümsedim, ardından odada dalgınca etrafıma bakındım. En sonunda dengemi geri kazanmak için bir nefes alarak kapıya baktım. "İçeri gidelim mi?"

"Yok. Bırak bizi özlesinler." Sarah muzipçe gülümsedi. "Ah, kaosun arasında unuttum. Buraya gelmişken küveti kullanmak ister misin? Belki istersin diye en sevdiğin şeyleri aldım."

"Şu anda seni öpebilirim," dedim yanağına nazikçe vurarak.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Dizlerine tutunarak doğruldu. "Öpücüğü Bo'ya sakla." Sırıtarak kapıya yöneldi.

26

Ön basamaklarda donup kalmıştım. O kadar uzun zamandır burada dikiliyordum ki, dışarıda bisiklet süren bir çocuk arkamdan iki kez geçmişti.

Havada mart ayının aldatıcı ılıklığı vardı, buna ahmak baharı da denebilirdi. Şimdi Kanadalılar olarak ağır kışlık montları ve botları kaldıracaktık. Haftaya kar geri döndüğünde ise kaçınılmaz olarak derin, karanlık bir depresyona kapılacaktık. Her sene aynı şey yaşanıyordu ve hepimiz sanki ülkece hafıza kaybı geçirmiş gibi şok oluyorduk. Fakat biz insanlar hakkında sevdiğim şey buydu. Gelecekte bekleyen kasvetli gerçeklere kör kalmaya çok istekliydik.

Gerçek şuydu ki, burada nisan ayma kadar güvende değildik. Hatta belki de mayıs ayındaki doğum günümden sonrasına kadar.

Tabii ki soğuk hava yüzünden basamaklarda *gerçekten* donmamıştım. Bo'nun babasıyla tanışacağım için dehşete düşmüş haldeydim.

Ben bugün işteyken Bo babasını havalimanından alıp getirmişti. Adam dört gün bizimle kaldıktan sonra Fransa'ya dönecekti ama neyse ki, oğlunun otuzuncu yaşma girmesine şahit olabilecekti. Bo tanıştığımız gece babası Robert'tan en yakın arkadaşı olarak söz etmişti. Ayrıca yaşayan tek aile üyesi oydu. Yani adamı etkileme konusunda üstümde hiç ama hiç baskı yoktu. Neden olacaktı ki canım, değil mi?

Sana bayılacak.

Kahretsin. Umarım gerçekten öyle olurdu.

Bisikletli küçük kız üçüncü kez geçerken bana şüpheci bakışlar atınca bu kadar beklemenin yeterli olduğuna karar verdim.

"Merhaba!" diye seslendim antreye adım atarak.

Oturma odasından gelen müziği ve mutfaktan yükselen makine sesini duyabiliyordum. Sanırım çalışan mikserdi. Aslında evde mikser olduğundan haberim bile yoktu. Tanrım, arada bir yemek yapmayı teklif etmeliydim.

Paltomu ve ayakkabılarımı çıkarıp mutfaktan taşan kahkaha seslerinin peşine düştüm.

"Selam, ben geldim," diyerek köşeyi döndüm ve mutfakta, hayatımda gördüğüm en muhteşem adamla... ve oğluyla karşılaştım.

Kutsal Anne adı... Hayır. Bo'nun Kutsal Babası adına....

"Selam!" dedi Bo. Her zamanki parlak gülümsemesiyle tezgâhın etrafından dolaşıp yanıma geldi. "Win, bu benim babam Robert. Baba, bu da Win." *Robert* ismini Fransız aksanıyla söylediğinde neredeyse olduğum yerde eriyecektim. Odada yeterli oksijen yoktu. Bo beni buna hazırlamalıydı. Aile fotoğraflarını görmeyi teklif etmeliydim.

"Seninle tanışmak *çok* güzel, Winnifred," dedi Robert yoğun bir aksanla. Un ve hamurla kaplı ellerini gösterdi. "Elini sıkardım ama ekmek hamuru yoğuruyorum."

"Babam kendisine sandviç hazırlamak istedi ama evde ekmeğimiz kalmamış," dedi Bo kulağıma eğilerek. "Markete gitmeyi teklif ettim ama istemedi."

Robert doğal çekicilik, boy ve yapı konusunda Bo'ya tüm özelliklerini vermişti. Ancak onun saçlarıyla sakallarında hafif beyazlarla griler vardı. Ayrıca daha kısa tıraş edilmişti. Gözleri de farklı renk ve şekillerdeydi. Bo'nun geniş gözleri ela rengiyken Robert'ın daha küçük, koyu kahverengi gözleri vardı. Robert'ın dudaklarıyla gözlerinin etrafındaki çizgiler, tıpkı oğlu gibi gülmeyi seven bir adam olduğunu gösteriyordu. Eğer Bo

otuz yıl kadar sonra *böyle* görünecekse, sanırım onu elimden kaçırmamalıydım.

Babası gibi aksanı olmaması çok kötüydü.

Yine de... belki de nazik bir şekilde istersem, yatakta Fransızca konuşabilirdi.

Aman Tanrım, Win. Odaklan! Konuşma sırası sende!

"Seninle tanışmak da güzel." Sesim cıyaklama gibi çıkınca yutkundum. "Bo bana seninle ilgili harika şeyler anlattı. Lütfen bana Win ya da Fred de."

Babasına, onun bana taktığı ve yeni yeni alışmaya başladığım takma ismi söylediğimde Bo'nun yüzünde beliren çarpık sırıtışı yakaladım. Göbeğime bakarken Robert'ın gözlerinin nasıl sıcak bir sevgiyle yumuşadığı da gözümden kaçmamıştı.

Robert hamuru kaptan alıp bir elinden diğerine top gibi attı. Oğluna tek kaşını kaldırarak bir bakış attı. Bıyığının altında çok iyi tanıdığım çarpık sırıtış vardı. "Seninle ilgili de çok ama *çok* harika şeyler anlatıyor..."

Bo boğazını temizledi. "İş nasıldı?" diye sorarak arkamdan geçip yemek odasına gitti.

Kafamı köşeden uzattığımda çalışma masasındaki sandalyesini aldığını gördüm. Sandalyeyi bana getirip oturmamı işaret etti. "Ah, şey. Ben iyiyim," dedim. Ayaklarım ağrıdan mahvolmuştu ama şu an oturmam kabalık olabilirdi. "Şu sürekli paket yaptıran adam yine geldi," dedim en sonunda pes edip otururken.

"Bu hafta üçüncü gelişi!" dedi Bo heyecanla.

Robert bir oğluna bir bana boş boş baktı.

"Kafeye gelip her şeyi paket olarak sipariş eden ama her seferinde bir masaya oturup saatlerce çalışan bir adam var da." Bunu yüksek sesle söylediğimde kulağa ne kadar sıradan geldiğini fark ettim. Bo'ya anlattığımda ilgisini çekmişti ve bu yabancı adamla ilgili bir hikâye bile yazmıştık. Bo, onun diğer müşterilerden birine gizlice âşık olduğu ve açılmak için doğru zamanı beklediğine dair bir teori ortaya atmıştı. Ben de buna katılmıştım.

Düşünüldüğü zaman bizim hikâyemiz de buna benziyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, Bo küçük bir şeyi ele alıp büyük ve önemli bir şeye dönüştürme konusunda çok iyiydi. Hamileliğin her adımında ya da her gece soru saatinde yaptığı gibi. Onunla ilgili her şey kutlanmaya ve heyecanlanmaya değerdi.

"Ama evet, iş iyiydi," dedikten sonra tekrar Robert'a döndüm. "Senin uçuşun nasıldı?"

Birkaç kez başını sallayıp cam kâsenin ağzına küçük bir havlu örttü. "Güzeldi. Uçak yemekleri berbattı ama yolculuk kolay geçti."

"Bo'nun yemek pişirme yeteneğini nereden aldığını görebiliyorum," dedim kâseyi işaret ederek.

Robert başını eğerken gururla gülümsedi. "Ah, evet."

"Ben babam kadar iyi değilim," dedi Bo. Kilerden getirdiği damla çikolata kavanozunu göğsüne bastırırken içinden bir tane alıp ağzına attı.

"Bence iyisin. İlk akşam yaptığın o çorba hâlâ aklımda."

"Balkabağı çorbası mı?" diye sorduğunda başımla onayladım. "Neden daha önce söylemedin? Yine yapardım."

"Ah, şey... zaten her gün benim için yemek pişiriyorsun. Bir de istek listesi mi yazmaya başlayacağım?"

"Bu hafta sonu yapacağım," deyip havaya attığı çikolata parçacığını dişleriyle yakaladı. Onu alkışladığımda kavanozu kucağından bırakmadan reverans yaptı.

Robert ikimize kısa bir bakış atıp kısık sesle güldü. O anda baba-oğul saatlerini böldüğümü, artık odama çekilmem gerektiğini fark ettim.

"Ben sizi biraz yalnız bırakayım," dedim sandalyenin kol dayama yerlerine tutunarak doğrulurken.

"*Hayır*," diyerek beni durdurdu Robert. Kaşları bariz bir dargınlıkla çatılmıştı. "Hayır, hayır, hayır. Lütfen otur. Lütfen." Buzdolabını açtı. "Robbie ve ben hep böyle muhabbet ederek yemek pişiririz. Sen de bizimle kalmalısın." Yumurta kartonuyla süt kutusunu çıkardı. "Kiş yapalım mı? Ne dersiniz?"

Sandalyeye tekrar yerleştim. Bo elini omzuma koyup nazikçe okşadıktan sonra dolaplardan birine gitti. Kesme tahtası çıkardı ve tezgâhta babasının yanında durarak kavanozdaki çikolata parçalarının yarısını tahtaya döktü.

"Kiş çok iyi olur," dedim iki adama gülümseyerek. Sonra bacaklarımı altıma alıp sandalyede arkama yaslandım.

Kiş *cidden* lezizdi. Üç dilim yemiştim ama midem izin verseydi, daha çok yiyebilirdim. Bo babasını dondurucudaki hazır hamuru kullanmaya ikna edince hazır olması bir saat kadar sürmüştü. Tüm bu süre boyunca ben de yanlarında oturup aile dinamiklerini en önden seyredebilmiştim.

Baba-oğul olarak birbirlerine karşı şaşırtıcı bir sevgiye sahip görünüyorlardı. Bazen birbirlerinin omuzlarını okşuyorlardı, bazen de Robert oğlunu cesaretlendiriyormuş ya da onunla dalga geçiyormuş gibi yanağına hafifçe vuruyordu.

Robert, Bo kadar çekingen değildi. Genizden gelen gür bir sesi vardı ve elleriyle... hatta tüm vücuduyla konuşmaktan korkmuyordu. Yine de tam da oğlu gibi nazik bir tabiata sahipti. İkisinin etkileşimi, bu dinamiğe bir çocuk katacak olma konusunda beni çok heyecanlandırmıştı. Rutinlerine üçüncü bir karakter eklemek *epey* komik olacaktı.

Yemekten sonra erkekler benim biraz daha dinlenmem için ısrar ettiler ve bir plak seçip birlikte mutfağı toplamaya girişti-ler. Ben de odamdan bir oje alarak yan odadan yükselen *Edith Piaf*'ın sesi eşliğinde kahve sehpasının önüne, yere oturdum.

Kısa süre sonra oğlu tarafından mutfaktan kovulan Robert da bana katıldı. Bir elinde şarap kadehini dengede tutarak Fransız sanatçının sesiyle dans etmeye başladı.

"*Edith Piaf*, karımın en sevdiği şarkıcıydı," dedi diğer odaya işaret ederek. "Joanna'nın benim için doğru kişi olduğunu böyle anlamıştım. Zevki mükemmeldi. Erkekler konusunda da

harika zevke sahip olduğu zaten *belli.*" Kadehinin içine doğru konuştuğu için sesi yankılı çıkıyordu. Elimin altına koymak için bir kâğıt havlu katlarken güldüm. "Bo bana Joanna'yla birbirinize çok hızlı âşık olduğunuzu söyledi. On gündü sanırım, değil mi?"

"Evet. İki yabancıyken on gün içinde evli bir çift olduk." Oğlununkiler gibi muzip bakan gözlerini benim gözlerime dikerek şarabından bir yudum aldı. "Görünüşe bakılırsa siz ikiniz daha yavaş ilerliyorsunuz."

Dudağımı ısırarak sehpadaki ojeme baktıktan sonra alıp kapağını açtım.

"Evet, ihtiyarın aptalca yorumlarını duymazdan gelmek akıllıca."

Gülümseyerek başımı iki yana salladım ve sağ elimin kenarıyla başparmağımın arasına sıkıştırdığım fırçayı bordo ojeye daldırdım.

"Elin bir kazadan sonra mı böyle oldu? Yoksa Bo'nunki gibi bir hastalıktan mı?"

"Ah, hayır. Doğuştan böyle."

"İlginç. Bo senden *sık sık* bahsetmesine rağmen bunu söylememişti."

Açık sözlülüğü karşısında ona tek kaşımı kaldırarak bakıp başımı iki yana salladım. "Eminim bir ara konusu açılınca söylerdi." Yine de söylememiş olması *hoşuma gitmişti.*

"*Dieu, j'adore cette chanson!*" diye bağırdı Robert koltuğundan fırlayarak. "*Monte le son, mon fils!*"*

Fransızca dersini onuncu sınıftan sonra bırakmıştım ama Robert'ın bu şarkıya bayıldığını söylediğinden ve Bo'dan sesi açmasını istediğinden neredeyse emindim. Ya da belki de kedilere bayıldığını söyleyip Bo'dan bir dilim turta istemiş de olabilirdi. Bu ikisinden biriydi. Fakat Bo'nun mutfaktan çıkıp sesi açmaya gitmesine bakılırsa, ilk tahminim doğruydu.

Bo elindeki bulaşık havlusunu omzuna atıp mutfağın ke-

* (Fr.) Tanrım, bu şarkıya bayılıyorum. Sesini aç, oğlum! (ç.n.)

merli girişine yaslandı ve Robert'ın *keyifli* performansını izlemeye koyuldu.

Nakarata doğru şarkının ritmi artarken Robert oğluna doğru dans ederek ilerleyip omzunu sıktı. İki adam nakaratı birlikte söylemeye, daha doğrusu *bağırarak* eşlik etmeye başladılar. Robert iki kolunu birden havaya kaldırıp dans ederken ve tüm bedenini bir enstrüman gibi kullanırken her nasılsa şarabını dökmemeyi başarmıştı.

İkisi yan yana durup korkunç bir kan-kan dansı yaparlarken kafamı müzik eşliğinde sallayarak güldüm.

"Bunu dört ayakla yaptığımızı hayal etmen lazım!" Robert şarkıyı bastırmak için bağırıyordu. "Tabii bir de abartılı tüyler ve mücevherler taktığımızı," diye ekledi gövdesini işaret ederek.

Bo protez bacağıyla ona tekme atınca adam oğluna ağzı bir karış açık halde baktı ve yüzünü buruşturarak güldü.

"Görünüşe göre tekmelerim gayet sağlam," dedi Bo. Ardından babasının kolunun altından kurtulup kendi kendine gülümseyerek mutfağa döndü.

Ojemin kapağını kapattıktan sonra tırnaklarıma üflemeye başladım. Robert pikabın yanma giderek tek parmağını kanısınm koleksiyonunun üzerinde gezdirdi. İçlerinden birkaçını çekip incelerken oğlunun yanına gitti.

Müzik sona erdiğinde iki adam oturma odasında bana katıldılar. Robert, Paris'te üyesi olduğu caz müzik grubuyla ilgili birkaç hikâye anlattı. Bo'yla aramızdaki -ya da aramızda olmayan- ilişki hakkında birkaç imalı yorum yaptıktan sonra *jetlag*'den yeterince kaçtığını söyleyip yatmaya gitmek için izin istedi.

Tam o anda, köşedeki sandalyenin üzerine bırakılmış ekstra yastığı ve battaniyeleri gördüm. Robert'ın önümüzdeki birkaç gün Bo'nun odasını kullanacağını anladım. Şimdiye dek uyku ayarlamalarını nasıl yapacağımızı düşünmemiştim ama Bo'nun kanepeye sığmasının imkânı yoktu.

"Kanepede yatmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bu kanepenin sihirli uyku gücünü keşfetmemişsin gibi davranma."

"Şekerleme için olabilir ama senin bütün gece yatman için uygun değil. Sırtın mahvolur."

"Eh, birkaç kez bacaklarımın alt kısımlarını çıkartabilmeyi dilediğim olmuştu." Gülerek su bardağını dudaklarına götürdü.

"Cidden, burada uyursan her yerin ağrır."

"Yarınki randevudan sonra gidip bir şişme yatak alırım."

"Bu gece kanepede ben yatabilirim," diye teklif ettim.

"Ne? Hayatta olmaz."

Hemen reddetmesi karşısında gözlerimi devirdim. "Neden olmazmış?"

"Bilmem ki," dedi alaycı bir sesle. "Belki de benim hamile..." Bir anda sustu, gerilmişti. Başını hızlıca iki yana salladıktan sonra tekrar başladı. Birkaç kısa saniye sürmüştü ama detaylar gözümden kaçmamıştı. Ne diyecekti? *Benim* derken ne demek istemişti? "Hamile bir kadının kanepede yatmasına izin verecek değilim," dedi ciddi bir sesle.

Hadi, Win. Üç saniyelik cesaret yeterliydi. Sadece masum bir teklifte bulunacaktım. Bunu yapabilirdim.

"Eh, istersen benim yatağımı paylaşabiliriz," dedim sesimin kaygısız çıkması için uğraşarak. Bo beni dikkatlice inceledi. Başını yana eğerken kaşlarını çatmıştı. Teklifimi geri almamak ya da gergince açıklama yapmamak için kendimi zor tutuyordum.

"*Paylaşabiliriz*," dedi Bo. Başıyla onaylarken kısık gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Ama emin misin? Senin için sorun olmaz mı?"

Sanırım seninle aynı yatağı paylaşacak nezaketi kendimde bulabilirim.

"Tabii ki olmaz."

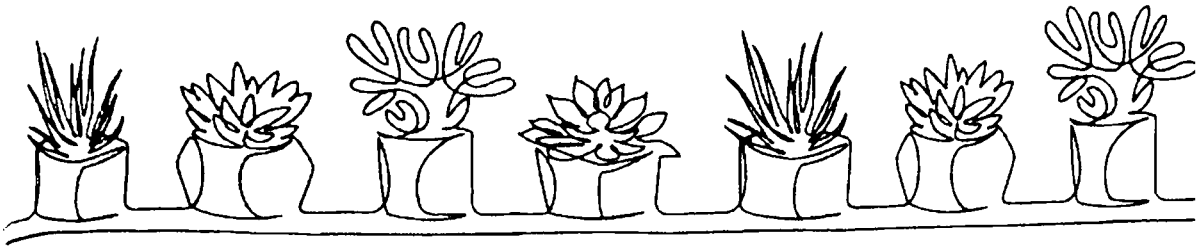
"Yüzde yüz emin misin?"

Boğazımı temizledim. "Evet."

"En azından bu gecelik. Yarın bir mağazaya gidip o yatağı alabilirim."

Tek omzumu kaldırdım. "Olur. Ben yatmadan önce bir duş alacağım. Şey... istersen eşyalarını odama getirebilirsin. Ben duvar tarafında uyuyacağım, öyle seviyorum." Konuşmayı bitirir bitirmez *Road Runner* gibi koşmamak için kendimi zor tuttum.

Nimova

27

Biraz daha zaman kazanıp sakinleşebilmek için dişlerimi iki kez fırçaladım ve cilt bakım rutinimi normale göre uzun tuttum. Banyodan çıkmamın tek nedeni, duş sonrası burada kaldığım süre uzadıkça Bo'nun onunla aynı yatağı paylaşmaktan kaçtığımı düşünecek olmasıydı.

Yani evet, kaçıyordum ama onun düşünebileceği sebeplerden dolayı değildi.

Üstüme sardığım havluyla koridorda hızlıca koştuktan sonra odamın kapısını tereddütlü bir şekilde tıklattım.

Kapının diğer tarafından mırıltıyla gelen "hı-hı" sesini duyduğumda mümkün olduğunca özgüven toplayarak içeri girdim.

Odam komodindeki lambanın yumuşak ışığıyla loş şekilde aydınlıktı. Bo komodinin hemen yanına, açık gri battaniyenin üzerine uzanmıştı. Bir elinde sudoku kitabını tutuyor, saçlarının arasındaki diğer eliyle de kulağının üst kısmını kaşıyordu. Dişlerinin arasında duran kurşun kalem yüzünden dudakları dümdüz, ince bir çizgi halini almıştı. Üstünde koyu mor tişörtle siyah basketbol şortu vardı ve gözlüğünü takmıştı. *Siktir.* Şu gözlük beni öldürüyordu. Protez bacağını şifoniyerimin ve öğleden sonra toplamayı unuttuğum çamaşırların yanındaki duvara yasladığını gördüm.

Çamaşırlar yüzünden beni fazla yargılamamış olmasını umuyordum.

"N'aber?" dedi abartılı bir sesle. Kalemi ağzından çıkarıp bir şey yazdıktan sonra tekrar dişlerinin arasına sıkıştırdı. He-

nüz beni karşılamak için kafasını kaldırmamıştı. Ancak burada olması tamamen doğalmış gibi odamda bu kadar rahat görünmesi beni gülümsetti.

Muhtemelen neden bu kadar sessiz olduğumu merak edip kafasını kaldırdığında olanlar ise beni epey keyiflendirdi. Kalem dudaklarının arasından yere düştü, ağzı bir karış açık kaldı ve gözleri iki kat genişledi. Kendisini sarsarken dudaklarını birbirine bastırdı ancak bir türlü sabit tutamadığı gözleri vücudumdaki ve kafamdaki havlu arasında gidip geliyordu. "İstersen ben..." Kapıyı işaret ederken omzumun arkasına belli belirsiz bakıyordu. Adeta andan tamamen kopmuştu.

"Hayır, gerek yok," dedim omuzlarımı dikleştirerek. "Sadece birkaç saniyeliğine gözlerini kapat." Bunu yaptığında havluyu yere bırakıp sahip olduğum, seksiye en yakın pijamamı giydim. Sadece siyah bir gecelikti ama yırtık, bol tişörtler ve bisikletçi taytlarıyla dolu dolabımda hoş bir iç çamaşırına en yakın şey buydu.

Tabii ki bu "geceliği" giyersem bir şeyler olacağını düşündüğüm falan yoktu. Net sınırlar çizildikten sonra Bo'nun öncesinde bir konuşma yapmadan bir hamle yapacağını hiç sanmıyordum. Ben de kesinlikle yapmayacaktım. Zaten onunla odamı paylaşmak için tüm cesaretimi kullanmıştım. Bu gecelik seçimi sadece küçük bir hatırlatıcıydı.

Hey, benim bir vücudum var. Hoşuna gidiyor, değil mi?

Tekrar arkamı döndüğümde Bo'nun gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı ve yerden aldığı kurşun kalemin silgi tarafıyla alnına vurup duruyordu.

Evet, hoşuna gidiyor.

"Hazırım," diye duyurdum. Gözlerini açıp geceliğimi incelerken yüzünde beliren acı dolu ifade karşısında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Yüzünden silmeden önceki bakışları, aylar önce hissettiğim arzulanabilirlik hissini bana yeniden hatırlatmıştı. Şimdi tek umudum vücudumu istediği kadar kalbimi de istemesiydi.

Boğazını temizleyip dikkatini tekrar elindeki kitaba verdi ve kalemle üzerinde hızlı, dengesiz bir ritim tutturdu.

Yatağa olabildiğince kibar bir şekilde tırmanmaya çalışıp yastığıma doğru ilerledim. Sol tarafıma, geceleri mide yanmasını engellemek için kullandığım saçma sayıdaki yastıklarımın üzerine, Bo'ya dönük şekilde yattım.

Battaniyeyi belime kadar çektikten sonra bulmacasını görmek için boynumu uzattım. "Dört..." Boş bir kutucuğa işaret ettim. "Değil mi?"

"Ah, şey, evet," dedi dalgınca. "Sağ ol," diye ekleyerek dört rakamını yazdı.

Ondan uzaklaştığımda gözleri beni takip ederek göğüslerimin arasındaki boşluğa kaydı. Dudağını ısırırken yatağın üzerinde yukarı doğru kayıp sırtını iyice dikleştirerek yatak başlığına yaslandı. "Işıktan rahatsız olur musun?" diye sordu hafif çatallanmış sesiyle. "İstersen söndürebilirim."

"Hiç sorun değil," dedim telefonumu çıkarırken.

"Zaten bulmaca bitmek üzere."

Üçüncü esnememde nihayet kafamı telefondan kaldırmaya karar verdim. O sırada Bo'nun sudoku kitabını kapatıp kucağına bıraktığını ve yüzünde sessiz, tembel bir gülümsemeyle elimdeki telefona baktığını fark ettim.

O bulmacasını çözerken ben de internette bebek eşyalarına bakarak Sarah'nın hediye almakta ısrarcı olduğu şeyler için bir liste hazırlıyordum. Aslında bir süredir bu iş gözümde büyüyordu ama eşyalara bakmak her şeyi daha gerçek hissettirince kendimi kaptırmıştım. Bebeğimize giydirebileceğimiz, onu sarabileceğimiz ya da yatırabileceğimiz şeyleri incelerken odak noktası ben değil August'tu.

"Kusura bakma, kendi dünyama dalmışım. Yatmaya hazır mısın?" diye sordum.

"Şunlar çok tatlıymış," dedi minik bir çift örgü patiğe işaret ederek. İlk başta patikleri kendim örmeyi düşünmüştüm ama sonra devam etmem gereken bir battaniye olduğunu hatırlamıştım.

"Zeytin yeşili mi, adaçayı rengi mi? Karar veremiyorum."

"Bence zeytin yeşili."

Patikleri listeye ekledim. "Listenin linkini göndereyim, sen de bir şeyler eklersin. Tabii ki zorunda değilsin ama..."

Telefonu elimden alarak, "Bütün bunları almamak için kendimizi nasıl tutacağız?" diye sordu Bo. "Şu ayıcığa baksana! Gus'ın buna *ihtiyacı* var." Oyuncağı istek listesine ekledi.

"Ah, bir dakika! Sen asıl benim bulduğuma bir bak," diyerek telefonumu geri aldım ve ekranı kaydırıp ona çevirdim.

"Zindanlar ve Ejderhalarlı alfabe seti," diye okudu Bo. Gülümsemesi büyümüştü. "Çoktan listeye ekledin, öyle mi?"

"*Herhalde.*"

Bana bakarken loş odada gözleri parlıyordu. "Teşekkür ederim."

Telefonumu kilitleyip ona uzattım. "Şarja takabilir misin?"

"Tabii."

Doğrulup yastıklarımı düzelttikten sonra sırtımı Bo'ya dönüp yüzümü duvara çevirdim. Yasladığım vücut yastığına doğru kıvrıldım.

Belki de gecenin ortasında Bo'nun bedeni içgüdüsel olarak benimkini bulurdu. Ya da ben yeterli cesareti toplayıp kalçamı ona bastırır ve kaza olduğunu söylerdim. Ne de olsa kazalarda iyiydik.

Bo lambayı söndürüp yatakta aşağı kaydı ve yanında getirdiği battaniyenin altına girdi. Odaya bir sakinlik çöktü. Dışarıdan cırcırböceği ya da araba sesi bile gelmiyordu. Yalnızca tüy dolgulu yastıklarda hareket eden kafaların ve battaniyelere sürtünen bedenlerin sesleri vardı.

"Hey," diye fısıldadı Bo kapkaranlık odada. "Bugün soru sormadık."

Ona doğru dönerek elimi yanağımın altına koydum. Gözlerim karanlığa alışırken yüzlerimizin aynı hizada olduğunu fark etmiştim. Bo'nun dağınık saçlarının altındaki yumuşak, uykulu yüzü bana bakıyordu. "Evet, sormadık," diye fısıldadım. "Aklında bir şey var mı?"

"Bir şey bulurum şimdi." Esnerken elini yastığının altından çıkarıp hafifçe doğruldu. "Bunu hiç yapmamış olmamız çok komik, değil mi? Daha önce hiç birlikte uyumadık. Bebeğimiz olacak, beraber yaşıyoruz ama senin horlayıp horlamadığını bile bilmiyorum."

"Horlamıyorum." *Ayrıca ben bu durumu komik olarak tanımlamazdım.*

"Belki de uykunda konuşuyorsundur."

"Sen konuşuyor musun?" diye sordum. Aralarında azıcık bir mesafe ve iki battaniye olan bedenlerimize bir bakış attım.

"Sanırım yaşayıp göreceksin," dedi kışkırtıcı şekilde. "Yarın hakkında nasıl hissediyorsun?"

"Ultrason konusunda mı?" dediğimde başını salladı. "Çoğunlukla heyecanlıyım ama yanlış bir şey olması ihtimali de her zamanki gibi biraz korkutuyor. Ya sen?"

"Ben de aynı şekilde hissediyorum." Derin, hüzünlü bir nefes verdi. "Ama her şeyin yolunda olduğundan eminim."

Tam o anda karnımda kanat çırpma gibi bir hareketlilik hissettim. Midenin açlık sinyali verdiği zamanlardaki gibiydi ama guruldamadan daha hafifti. Kas spazmını andırdığı söylenebilirdi. Hissetmek için elimi koyduğumda aynı şey tekrarlandı. Üçüncü seferde, buna benim bedenimin neden olmadığını fark ettim. "Sanırım... bebek kamımı tekmeledi."

"Ne? Cidden mi?" Bo fısıldarmış gibi konuşuyordu ama sesi *oldukça* yüksekti.

Utanç verici derecede geniş gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Evet, sanırım öyle. Ama emin değilim." Sırtüstü dönüp iki elimi karnımın iki yanına yerleştirdim.

Tekrar yap, diye seslendim içimdeki bağa doğru. Bu bağı adlandıramıyordum ama bebeğe uzandığını hissediyordum. Bir ipe bağlanmış iki teneke kutu gibiydi. Tekrar olduğunda keskin bir nefes aldım. "Evet, kesinlikle tekme atıyor."

"Canın yanıyor mu?"

"Hayır, hiç yanmıyor. Tenimin altında... baloncuk patlıyor-

muş gibi bir his." Elimi başka bir noktaya koyup hareket eden hissi takip ettim. "Hissetmek ister misin?"

"Yapabilir miyim?" Anında doğrulup battaniyesini kenara attı. Havadaki elini tutup karnıma indirdim. Sıcacık ve ağır eli, acı verici şekilde iyi hissettirmişti. Hareket ederek ya da konuşarak bebeği korkutmak istemiyormuş gibi temkinliydi. Yüzünde öyle bir beklenti ve heyecan vardı ki, bebeğin bir kez daha tekmelemesini gönülden diledim.

Sessiz geçen bir dakikanın ardından elini tutmayı bıraktım ama Bo elini karnımdan çekmedi.

"Sanırım şimdilik işi bitti. Üzgünüm."

"Bir dakikacık daha beklesem?" diye sorarken sesi aşırı cılızdı. "Belki de..."

Çaresizliği kalbime dokunmuştu. Islak bir bezi sıkmak gibi ufak bir büzüşme hissetmiştim. Onu o kadar çok seviyordum ki, gerçekten canım yanıyordu. Üstelik hislerimi açmaya direndiğim her seferinde gerçekler köpürerek yüzeye gittikçe yaklaşıyor, içimde küçük bir parça solup ölüyordu.

"Elbette," dedim yumuşak bir sesle.

Birkaç saniye sonra August hayatının performansını sergilemeye karar verdi ve tam da Bo'nun avucuna doğru sert bir tekme savurdu.

O anda, yarın ilk iş o pelüş ayıcığı sipariş etmeye karar verdim.

"Bu... bu muydu?" diye sordu Bo. Bir bana bir eline bakıyordu.

"Evet, buydu," dedim neşeyle.

Karnıma doğru, "Kahretsin! Selam! Merhaba!" diye bağırdığında kıkırdayarak onu susturdum. "Pardon, pardon." Gülerken ellerini saçlarından geçirerek geri çekildi. "Vay canına. İnanamıyorum."

"İçeride gerçek bir insan var."

"Tüm bunların ne kadar inanılmaz olduğunu unutup duruyorum. Bedeninin yaptığı... *senin* yaptığın şey gerçekten harika."

"Geçen gün ne öğrendim, biliyor musun?" İkimiz de yatakta birbirimize döndük. "Eğer bebeğin yumurtalıkları varsa, bu *onun* gelecekteki çocuklarını da içimde taşıdığım anlamına geliyor. Şu anda bir matruşka bebeği olabilirim."

"Bu hiç aklıma gelmemişti," dedi Bo hayretle. "Yeni bir *soy* oluşturmuş olabiliriz. Bir soyağacı. *Torunlarımız* olabilir."

Gülerken ellerimi yastıkların arasına sıkıştırdım. "Bak, kanepede yatsaydın bunları kaçıracaktın. Bebek tekmeleri, ilginç bilgiler..."

"Doğru." Bo'nun sesi benim küçük jestim için fazla hevesliydi. "Bunu hafife alamam, Win. Bunu seninle yapabildiğim için onur duyuyorum."

"Yatağımda uyumaktan mı?" diye takılırken aslında aşırı utanmıştım.

Gözlerini devirdiğini *duyabiliyordum*. "Hayır," dedi. "Burada seninle olmaktan. Böyle bir şansa sahip olmaktan. Bana bebeği söylemek zorunda bile değildin ama buraya taşınmak için tüm hayatını değiştirdin. Bunun için sana minnettarım. *Daima* da minnettar kalacağım."

"Ben de bunu yapmaktan mutluyum. Ayrıca varlığın için minnettarım."

"Dostluğun benim için çok kıymetli, Win," dedi bir nefes vererek. "*Sen* benim için çok kıymetlisin."

Gözlerimi sıkıca yumdum. *Şimdi. Cesur ol. Ona hislerini açıkla.* "Ben..."

"Bu gece sormak istediğim soru bu," diyerek sözümü kesti. "Dünyada senin için en önemli kişi kim?"

"Sensin," diye yanıtladım kısaca. Bu beni *duyması*, ne demek istediğimi anlaması için adeta bir yakarıştı.

"Sensin," diye tekrarladı. "Benim için de sensin. Hemen ardından da bir başkası geliyor," dedi karnıma bakarak.

Hissettiğimden daha cesur olmak, bunun ne anlama geldiğini sormak istiyordum. Bu bizim için ne demekti? Aramızdaki bu özlem hissini o da derinliklerinde hissediyor muydu? Bizim de birer ruhumuz olduğuna o da inanmaya başlamış mıydı?

İçimde tamamen *ona* ait *bir şey* taşıyordum. Bir sonraki hayatıma, belki daha da ötesine, bu bedeni bırakıp gittiğim yerlere benimle gelecek bir şeydi.

Yine de aklımdakileri sormadım. Kalbim bu küçük itirafla bile kanatlanıp uçmaya başlamıştı, şimdi onu yere indirmeyi istemiyordum.

Bu gecelik, onun için en önemli kişi olduğumu bilmek yeterliydi. Eh, *neredeyse* yeterliydi.

Ona sokulup kıvrılmış dizimi uyluğuna bastırdım ve sessizce izin isteyerek ona baktım. Bo da battaniyelerimizin üzerinden göğüslerimiz değene dek bana yaklaştı. Böyle olunca kendi battaniyemi kalçamdan aşağı kaydırdım, o da kendininkini bir kanat gibi açıp üstüme örterek koluyla beni sardı.

Vücudunun sıcaklığı pamuklu tişörtünden yayılarak geceliğimin içine süzülürken ona iyice sokuldum. Alnımı yastığına, başının hemen yanma dayadım. Burunlarımız neredeyse birbirine değecekken derin bir nefes alarak temiz tişörtünün kokusuna eklenen tarçın ve misk karışımı aromasını içime çektim. Ardından sanki oksijenden çok daha iyi hissettiriyormuş gibi utanmazca bir kez daha kokladım.

Sırtımdaki kolunu kıvırıp dirseğini belime, avucunu kürekkemiklerimin arasındaki ipek kumaşa bastırdı. Parmaklarının uçları tenime narin ama nasırlı bir dokunuşla değiyordu.

Neredeyse duyulmayacak bir sesle, "Sorun olur mu?" diye sordu.

Mükemmel kelimesinin yerine geçecek uykulu, kısık sesli bir mırıltıyla karşılık verdim.

O da beni sarmaya devam etti.

Başparmağı tenimde acelesiz, yavaş daireler çiziyordu. Sanki bundan daha fazlası için beklentisi yoktu.

Herhangi bir şey söylemek zorunda değildik. Herhangi bir söz vermek zorunda da değildik.

Her şeyi akışına bırakıyorduk.

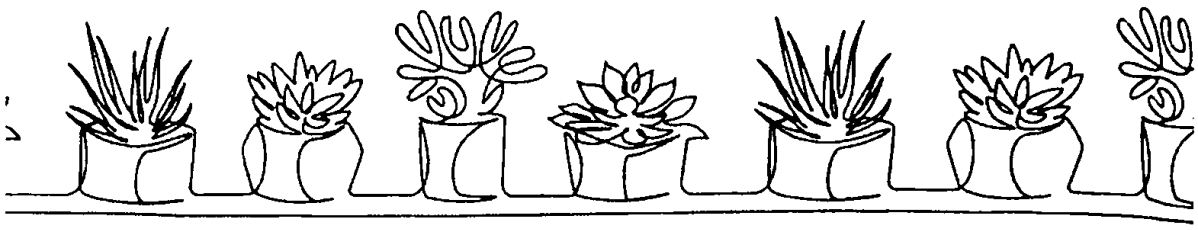
Memnun hissetmek için kendime izin verdim. Daha az yal-

nız, daha güvende hissetmek için kendime izin verdim. *Çünkü öyleydim.*

Bo'nun genizden gelen dengeli nefeslerini dinleyerek uykuya daldığından kesinlikle emin olduktan sonra, "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Ve uykuya dalarken kendimi çok daha hafif hissettim.

Nirvana

28

Uyandığımda yalnızdım. Bo'nun dün gece yanımda kaldığına dair tek kanıt, hâlâ duvara dayalı duran protez bacağıydı.

Kendi kendime protezini almaya geleceğini düşünerek esneyip gerindim. Gözlerimin bir kez daha kapanmasına müsaade ettim.

Fakat uzun süre kapalı kalamadılar. Koridorda yankılanan tencere tava seslerine uyandım. Pencereden içeri dolan ışık ve evi saran vanilya kokusu duyularımı uyarmıştı.

Kısık akan su sesine bakılırsa, duşta biri vardı. Durand erkeklerinden hangisinin duşta, hangisinin mutfakta olabileceğini düşündüm. Ardından protez bacağını geride bıraktığına göre banyodakinin Bo olduğuna karar verdim.

Babasına selam vermeden önce Bo'nun dönüşünü bekleme niyetiyle tekrar yastığıma kıvrılıp sıcacık kozamın keyfini çıkarmaya karar verdim. Ancak birkaç dakikanın ardmdan midem ve merakım, rahatlama isteğimi yendi.

Bir eşofman altı ve *sweatshirt* giyerek mutfağa yollandığımda Bo'yu *waffle* makinesine hamur dökerken buldum.

"Günaydın," dedim gözlerimi ovuşturarak. "Duştasın sanmıştım."

Bo tezgâha tutunarak dengesini sağladı. "Günaydın," derken bir yandan da konsantrasyonla dilini dışarı çıkararak makinenin kapağını kapattı. "Sorulardan kaçmak için babamdan önce kalktım." Mahcup bir gülümseme takınarak çenesiyle odamı işaret etti. "Fark etmişsindir, kendisi epey açık sözlüdür."

"Fark ettim."

"*Bonjour!*" Robert siyahlar içinde mutfağa girdi ve kafasını havlusuyla kurularken oturma odasına yöneldi.

"*Bonjour*," diye karşılık verirken geceyi sarılıp uyumaktan daha ilginç bir sırla geçirmişiz gibi utangaç bir şekilde Bo'ya gülümsedim.

Bo *waffle*'ları pişirmeyi bitirip kahve demlerken ben de biraz meyve dilimledim. Hep birlikte oturma odasındaki kanepede kahvaltımızı ettiğimiz sırada Robert, yemek masası olmadığı için Bo'yu eleştirmeye devam etti. Bo da pikap ve çalışma masası nedeniyle yeterince yer olmadığını savundu.

İkisinin laf dalaşı devam ederken ben leziz kahvaltımı iştahla yemekle meşguldüm. Arada sırada da kalbini kazanma amacıyla Robert'la hemfikir olduğumu gösterecek şeyler söylüyordum.

Kahvaltıdan sonra hepimiz evden çıkmak için hazırlandık. Robert'ın özel isteğiyle onu pazara bırakıp Bo'yla ikimiz ultrason randevusuna gittik.

Bo otoparkta arabamn, klinikte de girişin kapısını benim için açtı. Acaba gerginmiş gibi davranırsam, elimi de tutar mıydı?

Zaten rol yapmama pek gerek yoktu.

"Sen iyi misin?" diye sordu kliniğe girerken.

"Evet." Refleksle verdiğim cevap tüm şansımı yok etmişti.

Resepsiyona gittiğimizde camın arkasındaki görevliye, "İki kişilik ultrason, lütfen," diyerek belgelerimi uzattım. Kadın bana boş bir ifadeyle gözlerini kırpıştırarak baktı. Burundan alıp verdiği derin nefesler çok şey anlatıyordu. "İyi, tamam," diye mırıldanıp kimliğimi çıkardım. "Yirminci hafta tarama randevum için geldim."

Görevli kimlik kartımı alıp sessizce bilgisayarına bir şeyler yazdı.

"Zor insanlar," diye fısıldadı Bo kulağıma yaklaşarak. "Bir dahaki sefere alt edersin." Alaycı bir şekilde başını sallayıp başparmağını kaldırdı.

* (Fr.) Günaydın. (ç.n.)

Elimin tersiyle ona vurdum.

"Bekleme odası soldan üçüncü kapı. Sizi çağırmaya gelecekler. Önce kendiniz gireceksiniz, ölçümler bitince de kocanızı getirecekler."

"Sağ olun," dedim kimliğimi alarak.

Omzumun üzerinden arkaya baktığımda Bo kocaman gülümsüyordu. "Önden buyur, karıcığım." Kolunu bekleme odasına doğru uzattı.

Gözlerimi devirip ilerledim.

Kalabalık odada boş kalan son iki yere yerleştik. Bo karşımızdaki sandalyede ayakta duran küçük kızla *ce-ee* oynamaya başladı. Kızın annesi, biraz fazla beğeni dolu bir ifadeyle Bo'yu süzüyordu.

Kadının bakışlarını engellemek adına, elimi Bo'nun koluna koyarak bir şeyler söylemek için eğildim. Fakat bunu düşünmeden yaptığımdan dolayı ne diyeceğimi bilemedim. Bu yüzden de zavallı adam bana eğilmiş halde öylece kalmıştı.

"Gerginim," dedim en sonunda. Aklıma başka bir şey gelmemişti, zaten yalan da değildi.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu. "*Ce-ee* ister misin?"

Sırıtarak başımı iki yana salladım. "Bana bir şeyler anlat. Kendinle ilgili bir hikâye mesela. Dikkatimi dağıtacak bir şey olsun."

Bacak bacak üstüne atarak başıyla onayladı. "Peki." Bana doğru eğildi. "İlk öpücüğümün hikâyesini dinlemek ister misin?"

"Utanç verici bir şey mi?"

"Biraz."

"O zaman kesinlikle *evet*."

Güldü, ardından dudaklarını yalayıp konuşmaya başladı. "On altı yaşındaydım ve arkadaşlarım arasında ilk öpücüğünü tatmamış tek kişi bendim. Bu konuda yalan söylemek hiç aklıma gelmemişti ama şimdi geriye bakınca keşke söyleseymişim

Kinova

diyorum. Çünkü arkadaşlarım benimle sürekli *acımasızca* dalga geçerlerdi. Her neyse, on birinci sınıfın ilk aylarında bütün lise üç ve dörtlerin gece okulda yatıya kaldığı bir bağış etkinliği düzenlenmişti."

Ofladım. *Kim bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü?*

"Aynen," dedi Bo. "Kim *bunun* iyi bir fikir olduğunu düşünür ki?"

Hey, ben de aynen öyle söyledim.

"Bütün arkadaşlarım sarhoş olup bir yerlere dağılınca müzik odasında yalnız kaldım. Ben de ne yapacağımı bilemeyerek enstrümanlarla oynamaya başladım. Hoş bir hanımefendinin saksafonumun sesine çekilmesini diliyordum."

"Doğal olarak," diye araya girdim.

Kaşlarını çatarak yüzünü ovuşturdu. "Gerçekten de bir süre sonra bir grup kız odaya *geldi*. Birini son sınıflar müzik grubundan tanıyordum ama daha önce hiç konuşmamıştık. Arkadaşlarıyla köşeye oturdular. Diğerleri beni görmezden gelse de o sürekli bakıp duruyordu. Ben de çalmaya devam ettim. Bir saat kadar sonra arkadaşları gitse de kız odada kaldı. Tekniğime iltifat ederek sohbet başlattı. Ne hoş, değil mi?" Gergin gülüşüne bakılırsa biraz sonra geleceklerden utandığı belliydi.

"Evet," dedim temkinli şekilde. "Tanrım, sen ne dedin?"

Bo yüzünü buruşturarak tavana baktı. "Dedim ki... *'Bu dudakların başka neler yapabildiğini görmek ister misin?'*"

Keskin bir nefes aldım. "Olamaz!"

"Oldu maalesef." Gözleri kapalıyken başını salladı.

"Peki... *işe yaradı* mı?"

"Yaradı." Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Geçtiğimiz Cadılar Bayramı'ndan önce en hızlı tavladığım kız *oydu*."

"Ah! Yani beni tavladın, öyle mi?"

Gözlerini odada gezdirdikten sonra çarpık gülümsememde durdu. Ardından tek kaşını kaldırarak karnıma bir bakış attı. "Buradan bakıldığında öyle görünüyor."

Nínova

"Kendini dizginlesen iyi olur, çapkın çocuk. Bundan böyle beklenmedik hamileliklerle karşılaşmak istemezsin."

Genzinden alaycı bir nefes verdi. "Senin ilk öpücüğün nasıldı?"

"Trent adında bir çocukla kaykay parkında öpüşmüştüm."

"Kaykaycıydı, ha?"

"Aynen."

"Ona *'Sonra görüşürüz, oğlum,'** dedin mi?"

Avucuma doğru inleyerek gülümsedim. "*Avril Lavigne* şarkısının hakkını vermediğim için hayal kırıklığına uğrardı ama hayır, demedim."

"Eee, nasıl oldu?"

"Okuldan sonra bana birkaç hareket göstermesini istedim. Aslında ben ondan daha iyiydim ama öyle değilmişim gibi davrandım. Aptalca, biliyorum. Fakat o zamanların klasik hamlesi buydu. Çocuk bana bir öpücükle teşekkür edebileceğimi söyledi. Ben de yaptım. Sonra bir daha hiç takılmadık. Nedenini hatırlamıyorum. Zaten öpücük de kayda değer bir şey değildi."

"Kaç yaşındaydın?"

"On dört."

"Sence lisede aynı okulda olsaydık, arkadaş olur muyduk?" dedi Bo.

"Sanırım olurduk. Sen muhtemelen Caleb'ın inekler lejyonunda olurdun ve Sarah'yla ben onun aracılığıyla seninle tanışırdık."

"Ama ben sizden bir sınıf üstte olurdum."

"Evet. O zaman ben de kendimden büyük biriyle çıktığımı söyleyebilirdim. Epey havalı olurdum."

Yüzü aydınlanırken Bo sırıtmamak için dudaklarını büzdü ve başını salladı. "*Öyle mi?*" dedi heceleri uzatarak. "İkimiz çıkıyor olurduk yani?"

Kahretsin, öyle mi demiştim? "Ne?"

"Çıkmaktan bahsettin."

* *Avril Lavigne*'in "*S8er Boi*" şarkısına gönderme yapılıyor. (ç.n.)

"Hayır, bence bahsetmedim." Kızardığımı hissederken gözlerimi yumup kafamı başka yöne çevirdim.

"Tam olarak ondan bahsettin," diye şakıdı Bo. "Aynı lisede olsaydık, benimle çıkardın."

"O saksafon numaralarıyla mı? Tabii canım," dedim odağı yeniden ona çevirerek. Fakat işe yaramadı. Bo'nun gülümsemesi lanet güneşten bile daha parlaktı ve maalesef bulaşıcıydı.

Umutlu, mutlu yüz ifadesi sayesinde utancım yok oldu. Yanlışlıkla ağzımdan kaçırdığım şey, belki de açık bir kapıyı işaret eden neon ok gibi Bo'yu itirafa yönlendirebilirdi.

Birdenbire kendimi bir uçurumun kıyısında hissettim. Elime ya bir paraşüt tutuşturulacaktı ya da bir örs. Bo'nun bakışlarına bakılırsa, elinde isimlerimizin yazılı olduğu iki paraşüt vardı.

Sen atlarsan, ben de atlarım.

Birimiz bir an önce atlamalıydı.

"Aslında... saksafonum hâlâ evde du..."

"Winnifred McNulty?" Girişten bir teknisyen bana seslendi.

Bo boğazını temizledi. Başını öne eğerken gülümsemesi hafifçe solmuştu.

Yerimden kalkıp teknisyene el salladım. Omzumun üzerinden bakarak Bo'ya gülümsedim. O da dizini sallarken bana kararlı, yüreklendirici bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Kapıya yaklaştığımda, "Beni takip edin," dedi teknisyen tatlı bir sesle.

Otuz dakika sonra teknisyen ölçümleri bitirmişti. Fotoğrafları çektikten sonra izin isteyip Bo'yu bekleme odasından almaya gitti.

Henüz bebeği görmemiş ya da kalp atışlarını duymamıştım. Ekran hep teknisyene dönük kalmıştı. Ara sıra nazikçe sohbet

etmiştik ama bu ultrason öncekinden daha tıbbiydi. Bebek bu sefer daha sabırlıydı, bense kendimi yürüyen bir kuluçka makinesi gibi hissediyordum. Doğrusu bu biraz rahatsız ediciydi.

Kare fayans döşenmiş tavana bakarken odanın ön tarafındaki perdenin açıldığını duydum.

Bo, teknisyene göre çok uzundu. İçeri girerken yan yana çok komik görünüyorlardı.

"Pekâlâ, müstakbel baba. Şuradaki tabureye oturabilirsin," dedi teknisyen. Kendisi sol tarafa geçerken yattığım sedyenin sağ tarafını gösterdi.

Bo başıyla teşekkür edip tabureye oturdu. Gergin bir gülümsemeyle, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Sanırım," diye fısıldadım. "Teknisyen işini yaparken ben öylece yattım. Bana bir şey söylemedi."

Dudaklarını kaygılı bir şekilde birbirine sürten Bo başını salladı.

"Hey," diyerek dikkatini kendime çektim. "Sorun yok, eminim her şey yolundadır." Ona güvence vermek için gülümsedim.

"O benim repliğim normalde," dedi cılız ama çarpık bir sırıtışla.

"Evet," dedi teknisyen ekranı bize çevirerek. "İşte başlıyoruz." Ultrason aletinin başlığını alıp kabloyu masadan çekiştirdi ve şişmiş karnıma sürdüğü jele bastırdı. Bir düğmeye basmasıyla bebek anında ekranda belirdi. Tam da beklendiği gibi neredeyse mükemmel bir siluetti. Artık fasulyeye ya da uzaylıya benzemiyordu. Orantısız büyüklükte kafası olan minik bir insandı.

Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmediğime yemin edebilirdim.

Bo'nun görüşünü engellememek için yanağımı sedyeye dayadım. "İşte şurada," dedi Bo rahat bir nefes vererek. Gözlerimi ekrandan ayırmadan körlemesine ona uzandığımda iki avucuyla birden küçük elimi sardı.

"Bugün cinsiyeti öğrenmek ister misiniz?"

"Hayır, sürpriz olmasını istiyoruz," diyerek ikimizin adına cevap verdi Bo.

Kadın başını sallayıp başlığı tekrar tenimde kaydırdı. "Bebek bu aşamada görmek istediğimiz her şeye sahip," dedi ekrana işaret ederek. "Omurga mükemmel görünüyor." Bileğini belirli bir açıyla bükerek bir butona bastı ve omurganın çapraşık detayları birdenbire karşımızda belirdi.

Dürüst olmak gerekirse, bu birazcık mide bulandırıcıydı.

Teknisyen butona her bastığında ve başlığı hareket ettirdiğinde bebeğin farklı bir organını görüyorduk. Bo birkaç soru sordu ancak ben dikkatimi onlara vermekte zorlanıyordum. Çünkü ekrandaki en minik detaylar bile beni mest ediyordu.

Sanırım tüm bunların benim bedenimin içinde olup bittiği konseptine asla alışamayacaktım. Fakat düşünmek bile kendimi acayip güçlü hissetmeme neden oluyordu.

Kamera bu kez de bebeğin yüzüne odaklandı. Siyah arka planda beyaz bir siluetten ibaretti.

"Bebek kendini gururla gösteriyor ve parmağını emiyor," dedi teknisyen ekranı göstererek. "Böyle yaptıkları zaman çok tatlı oluyorlar," derken sesi sevgi doluydu.

Ekrana yaklaşmak için düşünmeden doğrulduğumda omuzlarımı destekleyen yastık yere düştü. Bo elimi bıraktı ve yastığı alıp sedyede yanıma bıraktı.

"Sen iyi misin?" diye sordu elini dizime koyarak.

"Göremiyorum. Elinin şeklini seçemiyorum."

"Bayan McNulty?" Teknisyenin gözleri üstümdeydi. Başlığı karnımdan çekip ekranın yanındaki yerine yerleştirdi.

Kendimi sarsarak tekrar yatağa uzandım. "Üzgünüm..."

"Her şey yolunda mı?"

Midemin kalktığını hissettim. Bulantıya benziyor olsa da daha beter bir histi. Kaygı karnımın içine yayılarak göğsümü sıkıştırıyor, boğazımda birikiyordu. Sonraki sözlerim özür gibi çıktı. "Parmakları var mı? Her... her iki elinde de?"

"Ah," dedi teknisyen. İyimser ses tonu kayda değer şekilde

dengeli kalmıştı. "Evet. Elinde de ayağında da on parmağı var." Bilgisayara bir şeyler yazdıktan sonra kapattı ve çalışma masasındaki çizelgeyi alıp kolunun altına sıkıştırdı.

Yüzüm alev alev yanarken özrümü defalarca yuttum. *Neden bunu sormak zorundaydım ki?*

"Çıkmadan önce size fotoğrafları vereceğiz. Üzerinden geçilmesi gereken bir konu varsa, birkaç güne doktorunuzdan haber alırsınız. Ama..." Başını yana eğerek gözlerime bakmaya çalıştı. "Bebek gayet iyi büyüyor." Bir Bo'ya bir bana bakarken başını salladı. "Endişeye hiç lüzum yok."

"Teşekkür ederiz," dedi yanımdaki Bo.

Duvara gidip eline dezenfektan sıkan teknisyen, avuçlarını birbirine sürterken bana döndü. "İyi şanslar," dedikten sonra odadan çıktı.

Gözlerimi sımsıkı yumarak titrek nefes alışverişlerimi dengelemeye çalıştım.

Bugünden önce *acı tatlı* ifadesinin ne anlama geldiğini bildiğimi sanıyordum. Geçtiğimiz birkaç ay böyle anlarla doluydu. Her şey harika olsa da altta bir acı katmanı saklıydı.

Fakat... fakat gerçek acı tatlı *bu* olmalıydı.

Elinde de ayağında da on parmağı var.

Hissettiğim her türlü rahatlamanın ardından utanç geliyordu.

Her utanç dalgası beraberinde kafa karışıklığı getiriyordu.

Kafa karışıklığı da vicdan azabına yol açıyordu.

Hemen bebeğin eli benimki gibi olsaydı, onu daha az sevmeyeceğime dair kendimi ikna etmeye çalıştım. İki elim de tamamen gelişmiş olsa *kendimi* daha fazla sevmeyeceğime de... Bunları zaten biliyordum, yine de kafamın içinde tekrar tekrar söyleme ihtiyacı hissediyordum.

Ancak ilk tepkim rahatlama *olmuştu*.

Bebek benim yaşadığım zorlukları yaşamayacağı için memnundum.

Onun için mutlu hissediyordum. Hemen ardından mutlu hissetmemin doğru olup olmadığını sorguladım.

Sonrasında da bebek bazı hayat tecrübelerini kaçıracağı için üzülmüştüm.

Dünyanın dizayn edildiği şekle uymayan bir bedenle yaşamanın, çeşitli nedenlerden ötürü aynı şeyleri deneyimleyen insanlara karşı anlayışı nasıl geliştirdiğini anlayamayacaktı. Bu sayede edinilen kararlılığı ve direnci bilemeyecek, bu toplulukta olmanın nasıl bir şey olduğunu tadamayacaktı.

Benimle eşsiz bir bağı olamayacaktı.

Çocuğumla benzerliğim olamayacağına üzülmek bir kez daha suçluluk duygusuyla dolmama neden oldu. Onun benim *gibi* olmasını istememe neden olan şey, insan doğasında var olan narsisizmdi. Bunun farkındaydım. Fakat ebeveynler bunu yapmamalıydı, değil mi? Çocuklarını, kendilerinden ve kendi deneyimlerinden ayrıştırmayı bilmeleri gerekiyordu. Büyüyüp gelişmeleri için alan tanımalı, onları oldukları gibi kabul edip koşulsuz sevgi sunmalıydılar.

Geri kalanını Bo'yla benim yapmam gerektiğini şimdi fark ediyordum. Hiçbir şey bilmeden girdiğimiz bu yolda ilk elden tecrübe edinecektik. Çocuğumuza dünyada nasıl ilerleyeceğini, ayrıcalıklarını diğerlerinin de yararına kullanması gerektiğini biz öğretecektik.

Bunu yaparken kendi yüklerimizi onlara yüklememeyi öğrenecektik.

Hassas bir dengeydi.

Düşünceler, kafa karışıklığı ve suçluluk duygusuyla birlikte nefes alışverişlerim de yatıştı. Bu mücadeleye hazır olduğumuza karar verdim.

Gözlerimi açıp yanımdaki havluya uzandım ve karnımdaki ultrason jelini sildim. İşim bitince çekingen bir tebessümle Bo'ya baktım.

"Eh," dedi içini çekerek. Dudaklarının seğirmesi, sesindeki fazla ciddi tonu yalanlıyordu. "Onu yine de seveceğiz tabii ki. Bilirsin..." Yüzünü ekşitti. "Dört tane uzvu olsa bile."

Konuyu değiştirmesine minnettar olarak uzun bir nefes ver-

Nihova

dim. "Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye sordum. Tişörtümü indirdikten sonra sedyede doğruldum.

Sağ elimi tutup tek bir kez sıkan Bo'nun dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Hayır. Ama rahatlamış da hissetmiyorum."

"Ben de," derken gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum.

"Benim için bir şey fark etmezdi," dedi başparmağıyla bileğimi ovuştururken. "Biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallarken dudaklarımdan bir hıçkırık kaçınca burnumu çektim. "Sorduğum soru yüzünden kendimi aptal gibi hissediyorum."

Bo sedyenin kenarına oturarak bana baktı. "Hey," dedi yumuşak bir sesle. "Bilmek istemende bir sorun yok ki. Sadece hazırlıklı olmak istedin." Bo küçük elimi bileğinden tutup inceledi. Başparmağını avucumda gezdirirken gözlerinde konsantrasyon vardı. "Az önce yalan söyledim," dedi acı bir gülüşle. Parmağının elimdeki hareketlerini takip ederken yüzü yumuşamıştı. "*Birazcık* hayal kırıklığına uğramış olabilirim."

Burnumu çektim. Kendimi toparlayarak yüzümde bir tebessümle konuştum. "Ciddi değilsin."

"Sen mükemmelsin, Win," dedi nefes almak kadar kolay bir şekilde. "Tabii ki de bebeğin senin her bir parçanı almasını istiyorum."

Sözlerinin göğsümde neden olduğu baskı şok ediciydi. Gözlerime diktiği gözleri olmasaydı, düşüp bayılabilirdim.

Sarp bir kayalığın ucundaydım. Beni öpmek üzere olduğunu bakışlarından anlayabiliyordum. Bu kısık ve buğulu gözleri daha önce de görmüştüm. Ayrıca bir anlığına dudaklarıma baktığı gözümden kaçmamıştı. Dudaklarımı ıslatarak kendimi hazırladım ama öpücük gelmedi.

Geçen her saniye öpücük ihtimali uzaklaşıyordu. Bo en sonunda çenesini sıkıp doğruldu ve elimi nazikçe sedyeye bıraktı.

Hemen karşımda olmasına rağmen onu şimdiden özlemiştim.

"Artık gitsek iyi olur," dedi perdenin ötesindeki kapıya bakarak. "Babam bir süredir mesaj atıp duruyor." Çenesini kaşırken kararsız gibiydi. "Önümüzdeki birkaç gün krallar gibi yemek yiyeceğiz. Pazarın yarısını satın almış."

Ceketimle çantamı duvardaki askıdan alıp yanıma bırakırken benden başka her yere bakıyordu. "Şu anda torbasında canlı bir ıstakozla şehir merkezinde dolaşıyor olabilir."

Başımı sallayıp hafifçe gülerken oturduğum yerden atladım ve başım birden dönünce dengemi bulmak için sedyeye tutundum.

"İyi misin?" diye sordu Bo. Bana yardım etme niyetiyle kolumun alt kısmını tuttu.

Başımla onaylarken elinden uzaklaşıp ceketimi giydim. Cekete takılan saçımı kurtarmak için uğraştıktan sonra çantamı aradım ve Bo'nun benim için tuttuğunu fark ettim. Zoraki bir gülümsemeyle çantamı ondan alırken Bo giderek büyüyen bir endişeyle bana bakıyordu.

"İyiyim. Sadece... Hissettiğim şey..." Gülerek yüzümü ovuşturdum. "Bilemiyorum. Sadece aç da olabilirim." Bu bir yalandı. Yani aslında tam olarak yalan sayılmazdı çünkü bugünlerde her zaman açtım.

Başını sallarken dişlerini altdudağına sürttü. "Peki. Eve dönerken yiyecek bir şeyler alırız."

Kahretsin.

"Ah, aslında..."

Randevudan sonra Sarah'nın evine gitmem gerektiğini ona söylemeyi unutmuştum. Yarın Bo'nun partisi için malzemeleri almaya gidecek, ardından tekrar evine dönüp doğum günü pastasını pişirecektik. "Bu öğleden sonrası için Sarah'yla planım var. Babanı ve yeni evcil ıstakozunu aldıktan sonra beni oraya bırakabilir misin?"

"Ah, tabii." Bo'nun yüzü düşerken dudakları içe doğru kıvrıldı.

Yere bakarken çatılan kaşları, mideme bir ağırlık gibi oturdu.

Fakat birazcık mesafe ikimiz için de iyi olacaktı. En azından ben Sarah'yla uzun uzun sohbet edip küvet keyfi yapmanın bana iyi geleceğini biliyordum. "Bir de..." Yutkundum. "Bu gece orada kalabilirim."

Bo ağzını açıp hızlıca kapattı ve kaşlarını biraz daha çatarken yutkundu. "Peki yarın görüşecek miyiz? Yani benim..." Tereddüt etti, ardından bu kısmı sesli söylemek üzere olduğuna inanamıyormuş gibi tavana baktı. "Doğum günüm için?"

Sürpriz partinin amacı *elbette* sürpriz olmasıydı. Apaçık ortada olan düş kırıklığını gizlemek için yüzüne yerleştirmeye çalıştığı ifadesizliği gördüğümde sürprizi bozmamak için kendimi zor tuttum.

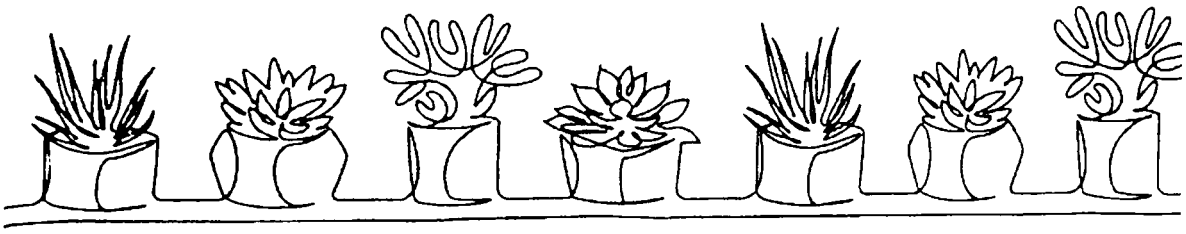
"Bu sırrı saklamak için yemin ettim ama babanın yarın ikiniz için planları var." *Bu planı yapmasını ben istedim.* "Ama eve döndüğünüzde gelmiş olurum." *Davet ettiğim altı kişi de gelmiş olur.*

"Söz mü?" Bunu bu kadar hızlı söylemesine bakılırsa, ağzından kaçırmış bile olabilirdi.

Başımı sallarken kaşlarım çatıldı. "Evet, elbette."

"Tamam." Gözleri hâlâ yerdeyken zayıfça gülümsedi. "Anlaştık." Kafasını kaldırıp omzunun üzerinden kapıya baktı. "Hazır mısın?"

"Hazırım," derken sesim istediğimden daha bitkin çıkmıştı.

29

"Caleb, Bo gelmeden bir çörek daha yersen yemin ederim Win'le bir örnek parmaklarınız olmasını sağlarım," dedi Sarah masaya bir sürahi limonata yerleştirirken.

Caleb elini cebine sokarak yavaşça ikram masasından uzaklaştı.

"İki dakikaya buradalar," diye bildirdim misafirlerle dolu odaya doğru. Telefonumu masaya, Sarah'yla dün yaptığımız ve ortasına büyükçe bir *30* yerleştirdiğimiz *Hobbit* kapısı şeklindeki pastanın yanına bıraktım.

Bo sabahtan beri babasıyla beraberdi. Gezilerine öğle yemeğiyle başlayıp bir bira fabrikasında sonlandırdıklarını biliyordum. Ancak arada nerelere uğradıklarından haberdar değildim. Tek ipucum Bo'nun berber koltuğunda beyaz havlulara sarılı haldeyken çektiği ve "*Mumyaya dönüştüm*" notuyla gönderdiği fotoğraftı.

Parti hazırlıkları arasında olsam da fotoğrafa uzun uzun bakmıştım.

Bu ineğe *âşıktım*.

Üstelik bu akşam ona söyleyecektim.

Dün gece Sarah'yla *her şeyi* konuşmuştuk ve bir konuyu kafamda netleştirmiştim. Hislerimi ona söylemeden bu evde bir dakika daha yaşamam mümkün değildi. Artık itiraf ve onun da aynı şekilde hissettiğini umut etme vaktiydi.

Ayrıca eski ilişkisini unutamamış olsa da yeni bir ilişkiye başlamayı denemek isteyeceğini düşünüyordum. Dün birçok kez

onun da benim hakkımda aynı şeyleri hissettiğine dair işaretlerle karşılaşmıştım. Bekleme odasında, beni Sarah'nm evine götürmesini istediğimde yüzünde beliren düş kırıklığında, *mükemmel* olduğumu söylerken gözlerinde gördüğüm ifadede...

Kalbi başka bir yerde olsa da sanırım bununla yetinebilirdim. Dürüst olmak gerekirse, sevgisinin yarısıyla bile idare edebilirdim. Yarım olsa dahi beni kimsenin sevmediği kadar çok seveceğini hissediyordum.

Ben düşüncelerimin arasında kaybolmuşken Kevin ile Jeremiah kapıdan içeri dalıp telaşla montlarını ve atkılarını çıkardılar. "Bo ile babasının arabasının sokağa yanaştığını gördük ama onlar bizi görmediler. Köşeyi dönmeden park ettik." Kevin, elindeki yiyecek tabağını Jeremiah'ya verdi. Ayakkabılarını dramatik bir şekilde çıkarıp dolaba atarak bana koştu.

Kocası beni sıkıca kucaklarken, "Bunları nereye koyayım?" diye sordu Jer.

"Masaya koy lütfen." Kevin'ın kollarının arasında sesim cıyaklama gibi çıkmıştı.

Kevin sonunda beni bıraktı. "Nasılsın bakalım?"

"İyiyim!"

Beni bilmiş bir gülümsemeyle inceledi. "Gergin görünüyorsun."

"Bo'nun partiyi sevmesini istiyorum."

"Sadece partiyi sevmesini istiyorsundur, *eminim*." Kevin omzuma hafifçe vurduktan sonra, "Sarah!" diye bağırarak arkadaşıma koştu. "Sana bahsettiğim pastırmaya sarılı deniztaraklarından yaptım..." Walter elini kaldırarak camı işaret ettiğinde konuşmalarının geri kalanını dinleyemedim.

"Geldiler," diyen Walter perdeyi indirdi. Adamir ışıkları söndürürken ben müziği kapattım. Diğerleri de mobilyaların ya da duvarların arkasına saklandı.

Kalbim kulaklarımda gümbürderken yemek odasıyla oturma odasının arasındaki kemerli girişin ortasına dikilerek bekledim.

Bo'nun babası ön kapıyı açıp hızlıca içeri girdi. Girişin diğer tarafına, oturma odasına saklandı ve yüzünde beklenti dolu bir heyecanla bana kocaman gülümsedi.

Ona göz kırptım. Neşeli gülümsemem saniyeler geçtikçe büyüyordu.

"Baba?" diye seslendi Bo ön basamaklardan. Sesinde gülümseme vardı ama antreye adım attığında kafası karışık görünüyordu.

Sonra külah şekilli aptal parti şapkam ve mor pamuklu elbisemle karşısında durduğumu gördüğünde omuzları memnun bir tebessümle rahatladı.

Odanın iki ucundan birbirimize bakarken saniyeler dakikalar gibi geçiyordu.

Fakat Sarah müziği yeniden başlatıp millet saklandıkları yerden çıkardı. "Sürpriz!" çığlıklarıyla birlikte içeride bir kaos baş gösterdi.

Bo geriye doğru sıçradı, neredeyse kıçının üzerine düşecekti. Tek eliyle duvara tutunarak dengesini tekrar kazanırken elini göğsüne götürüp kahkaha attı. "Aman Tanrım." Belinden hafifçe eğilirken hızlı nefesler alıyordu. "Selam, millet," dedi ama gözleri bendeydi.

"Doğum günün kutlu olsun?" dedim yüzümü ekşiterek.

Başını iki yana sallarken gülümsedi. Yolundaki mobilyalarla insanları aşıp dümdüz ilerleyerek beni kucağına aldı ve yerden kaldırdığı gibi sıkıca göğsüne bastırdı.

Ağzını boyun kıvrımıma kaydırarak, "Burada olduğun için çok mutluyum," diye fısıldadı.

Ben de kollarımı omuzlarına sardım. "Geleceğimi söylemiştim," diye fısıldayarak cevap verdim.

"Bunların hepsini sen mi ayarladın?" Sesindeki gerginlik azalmış olsa da tamamen kaybolmamıştı.

"Evet."

İçini çektiğinde boynuma vuran nefesi sıcacıktı. "Teşekkür ederim."

Nihova

"Demek yükseklerde hava *böyleymiş*." Bo'nun omzunun üzerinden etrafıma baktım. "Hoşuma gitti."

"Seni özledim," derken beni yere, ayaklarımın üzerine bıraktı.

Arkamdan bir parti şapkası alıp ona uzattım. "Sadece bir gece yoktum."

Bana doğru hafifçe eğilerek şapkayı kafasına takmama izin verdi.

Bu kez sadece onun duyabileceği şekilde, "Doğum günün kutlu olsun," diye tekrarladım.

"Mesajıma cevap vermedin." Dudakları rahatsız bir gülümsemeyle seğirdi. "Sandım ki..."

Ona gözlerimi kısarak baktım. Yüzünde sıradışı bir kasvet vardı ve dağınık saçları genellikle gergin olduğunun işaretçisi olurdu. Sakalı derli toplu olsa da neyse ki, saçlarına dokundurmamıştı. Onları uzun halleriyle seviyordum.

"Özür dilerim. Hazırlıklarla meşgul olduğum için cevap yazmayı unuttum."

"Özür dileme. Her şey harika. Ben..." Başını iki yana sallayarak elini bana uzattı. "Selam," dedi beni tekrar göğsüne çekerek.

Gülerek ona sarıldım. "Bo, sen iyi misin? Burada başkaları da var ve seni..."

"Birazcık sarhoşum." Sırtını dikleştirip gri kazağının koluyla alnını sildi. "Bana bebek haberini verdiğinden bu yana ağzıma içki sürmemiştim. Ayık olmak istedim. Sanırım bu yüzden artık alkolden kolay etkileniyorum." Yutkunarak başını eğdi. "Sadece iki bira denememe rağmen eve dönerken arabayı babam kullanmak zorunda kaldı." Çenesini kaşıyarak nazik bir gülümsemeyle etrafına bakındı. "Herkes buraya *bakıyor*," diye fısıldadı.

Düşünceli bir şekilde başımı sallarken sırıtmamaya çalışıyordum. "İyi olacağını düşünüyor musun, koca adam?"

Başıyla onaylayarak dudaklarını yaladı. "Bir şeyler yersem iyi gelir."

"Harika fikir." Sırtına hafifçe vurduğumda yemek masasına yöneldi ve arkadaşlarını selamladıktan sonra tabak falan almayı boş verip birkaç farklı yiyeceği aynı anda ağzına attı.

Mutfağa girdiğimde Sarah gözlerini kocaman açmış halde bana bakıyordu. "*Ne* girişti ama!"

"Biraz çakırkeyifmiş." Yüzümü buruşturarak güldüm.

"Seni en sevdiği oyuncağıymışsın gibi parti boyunca kucağında taşıyacak sandım." Bana limonatayla dolu bir şarap kadehi uzattı. "Seni gördüğünde bir an acı çekiyormuş gibi oldu. Adamı bu acıdan kurtarman lazım. Tabii böyle şeyler *hoşuna gidiyorsa* başka."

"Ona kızgın olduğumu sanmış," diye açıkladım. "Attığı mesaja cevap vermemiştim. Dünden beri sanırım o da benim kadar rahatsızdı."

"Eh, o zaman ona hiç kızgın *olmadığını* göstermelisin," dedi şarabına doğru sırıtarak.

Güldüm. "Önce ayılması lazım."

Kevin da içkisini yudumlayarak bize katıldı. Üçümüz Bo'nun babasını Walter, Jeremiah ve Adamir'le tanıştırmasını izledik.

"Bo'nun babası *acayip* seksi, değil mi?" diye fısıldadı Kevin.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, sarsıcı bir çekiciliğe sahip," dedim boynumdaki elimi göğsüme kaydırarak.

Bana sırıtarak, "Üçlü yapmak için onu davet etsem sizin için garip olur mu?" diye sordu Sarah. "Sanırım Caleb'ı ikna edebilirim."

İçkimi püskürttüm. "Kapa çeneni."

"Bu adam için arkadaşlığımızı riske atabilirim sanırım," diye fısıldadı arkadaşım.

"Vay, demek öyle?"

Sarah içkisine doğru kıkırdadı. "*Oui, oui.*"*

* (Fr.) Evet, evet. (ç.n.)

Parti *çok* başarılıydı.

Bo bütün akşamı arkadaşlarının arasında koşturarak ve korkutucu derecede fazla yemeği midesine indirerek geçirdi. Sarah, Walter'ı *playback* düellosuna davet etti ve altıya bir oyla kaybetti. Tabii ki Caleb kalbiyle oy vermişti.

Robert akşamın çoğunu Jeremiah ve Kevin'la Fransız mutfağı hakkında konuşarak geçirdi. Adamir ile ben de ortak bitki sevgimiz sayesinde bağ kurduk. Erken kalkması gerektiğinde onu köklendirebileceği bir düzine bitki çeliğiyle evine yolladım.

Harika saatler, gece yarısından kısa bir süre sonra sona erdi. Walter, Jeremiah ve Kevin'la giderken Caleb ile Sarah temizlik için kaldılar. Gerçi Sarah'nın *pek* yardım ettiği söylenemezdi.

Çöp torbalarından birini bağlarken, "Süper partiydi, Win," dedi Caleb.

"Ben de çok eğlendim." Şarap kadehlerini yıkarken lavaboya doğru gülümsedim. "Umarım Bo da eğlenmiştir."

Girişin köşesinden oturma odasına bakarak, "Öyle görünüyor," dedi Caleb. "Biz artık gitsek iyi olur. Gerisini sen halledebilir misin?"

"Evet, tabii. Kalan işleri yarın yapacağım zaten," dedim ellerimi bulaşık havlusuna kurularken. "Yardım için teşekkürler."

"Her zaman." Caleb kolunu omzuma attı ve birlikte oturma odasına geçtik. Kanepede Sarah'nın yanına çökerek yüzüne düşen saçları geri ittim. "Gitme vakti, bebeğim," diye fısıldadım. "Sıcak, rahat yatağında uyumaya devam edebilirsin."

Sarah homurdanarak doğruldu.

"Hazır mısın, aşkım?" Caleb kanepenin arkasından eğildi. Sarah kendini ona bıraktı, sonra başını sevgiyle iki yana sallayan kocasının yüzünü okşadı. "Evet, hazırsın. Hadi gidelim bakalım."

Caleb elini beline koyarak onu kapıya yönlendirip ayakkabılarını ve paltosunu giymesine yardımcı oldu. Yarı kapalı gözlerle, "Hoşça kalın," diyerek el salladı Sarah. "Robert, seninle

tanışmak çok güzeldi. Bo, mutlu yıllar. Sen harikasın. Win..." Tek gözünü açarak yumuşak, dalgın bir gülümsemeyle bana baktı. "Gelecek maceralarında sana iyi şanslar." Cümlesini bir hıçkırıkla bitirdi.

"Aferin sana," dedi Caleb karısının sırtını sıvazlayarak. "Hoşça kalın, arkadaşlar. Doğum günün kutlu olsun, dostum!"

"İkinize de teşekkürler," diye karşılık verdi Bo. "Geldiğiniz için de teşekkür ederim."

Caleb kapıyı kapatırken ben de arkalarından seslendim. "Sizi seviyorum!"

"Arkadaşların çok iyi insanlar, Robbie," dedi Bo'nun babası iç geçirerek. "Bunu görmek güzel."

Ben onlara bakarken iki adam aynı anda yavaşça bana döndü ve hoşnutlukla gülümsediler.

Bo gözlerimin içine baktı. "Çok şanslıyım," dedi yumuşacık bir sesle.

Loş odanın, kızarmış yüzümü saklamasını umdum.

"Ben yatmadan önce bir duş alacağım," dedi Bo. "Sen iyisin, değil mi?"

"Çok iyiyim." Ona gülümsedim.

Bo odadan çıkar çıkmaz Robert yerinden kalktı ve kanepede yanıma oturdu. "Teşekkür ederim," dedi samimiyetle. "Oğluma iyi bakıldığını bilmek çok güzel."

"Ah, sadece bir parti düzenledim."

"Hayır, sadece bir parti değildi. Robbie geçen sene çok *mutsuzdu*. Fakat onu kim suçlayabilir ki?"

"Bazen keşke o zamanlar onu tanımış olsaydım diyorum," diye itiraf ettim. "O kadar yalnız hissetmiş olmasını düşünmek beni üzüyor."

Robert yüzünü avucuna doğru çevirdi. Beni sıcak bir gülümsemeyle, hatta neredeyse gururlu bir ifadeyle dinliyordu. "Joanna seni çok severdi, biliyor musun? Onun... şefkatli yanı sende de

var. Hayatın senin için de kolay olmadığını görebiliyorum ama seni taş gibi sert birine dönüştürmesine izin vermemişsin. Su gibi olmuşsun. Akıştasın. Yumuşaksın... ama güçlüsün."

Başımı iki yana sallarken gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi kırpıştırıp duruyordum. "Ah," dedim burnumu çekerken. "Bu... şey..."

"Sarhoş bir Fransız'ın tuhaf düşünceleri, *oui*."

"Hayır, demek istediğim... çok naziksin. Teşekkür ederim. Bo'dan duyduğum kadarıyla Joanna muhteşem bir insanmış. Müzik zevkine hayran olduğum kesin," dedim havayı biraz yumuşatma amacıyla.

"Annesi hakkında *neler* anlattı?"

Yüzümü ekşittim. Bo'yu soğuk ya da umursamaz göstermek istemesem de yalan söylemek de istemiyordum. "Doğrusunu söylemek gerekirse, fazla bir şey anlatmadı. Sadece... ikinizin tanışma hikâyesini ve onu nasıl özlediğinizi biliyorum. Müziği ve diğer..."

"Nasıl vefat ettiğinden bahsetmedi mi?" diye araya girdi Robert.

Başımı sağa sola sallayarak sessizce cevap verdim.

Adam kendi kendine mırıldanarak başını hafifçe salladı. "Joanna da tıpkı çoğu sanatçı gibi hayatta zorlanıyordu. Duyguları tutunamayacağı kadar büyüktü ve sık sık kontrolden çıkıyorlardı. Fakat onu *harika* yapan da buydu. Müziği konusunda çok tutkuluydu." Dudaklarını yalayıp kanepede arkasına yaslandı. "Çocuk yapmaya karar verdiğimizde sekiz yıldır beraberdik. Toronto'da güzel, küçük bir dairemiz vardı. Her gün birlikte müzik yapardık ve çok mutluyduk. Neşeli kahkahalarımız hiç eksik olmazdı. Daha güzel günler yaşayacağımıza inancım tamdı."

Sesi boğuklaştığında elini hemen boğazına götürdü. Ben de düşünmeden aynı şeyi yaptım. Devam etmesini beklerken kalbim göğüskafesime çarpıyordu.

"O zamanlar Joanna'nın hamilelik sırasında kendini öyle

kaybetmesini açıklayacak kelimeler yoktu. Sanki... bir hayalete dönüşmüştü. Yardım etmeye çalıştım. Yardım *alması* için gerçekten çabaladım ama..." Robert içini çekip tavana bakarken başını iki yana salladı. "Ona çok fazla geldi. Üzgün olduğunu, bizi sevdiğini, neden kalamayacağını açıklayamadığını söyleyen bir not bıraktı ve... intihar etti. Bo sadece on iki haftalıktı."

Keskin bir nefes alırken titreyen dudaklarımı elimle kapattım. "Çok üzüldüm," diye fısıldadım. "Hiç... hiç bilmiyordum."

"Her gün ona daha fazla yardımcı olabilmiş olmayı diliyorum."

"Yapabileceğin her şeyi yaptığından eminim." Elimi dizine koydum.

Elimin üstüne iki kez hafifçe vurduğunda parmaklarının titrediğini gördüm. Ardından çenesini ovuşturdu. "Onun vefatından birkaç yaz sonra, Robbie beş yaşındayken onu bir haftalığına teyzesine bıraktım. Kanada dışında bir gösterim vardı ve düşündüm ki..." Sesi azalırken derin bir nefes aldı. "O korkunç kadın olanları Bo'ya tek tek anlatmış, annesinin neden öldüğünü açıklamış. O zamandan bu yana Robbie'nin omuzlarına bir sorumluluk yüklendiğini hissediyorum. Bir yanı suçlunun kendisi olduğuna inanıyor. Bu yüzden de pişmanlık duyuyorum."

Bugün tanıdığım adama dönüşen o küçük çocuğu düşünürken çenem titremeye, gözyaşlarım akmakla tehdit etmeye başladı. Hamileliğimin *her* adımının, hislerimin, sağlığımın, yaşadığım yerin ve ekonomik durumumun Bo için neden bu kadar önemli olduğunu şimdi fark ediyordum. Annesinin başına gelenler yüzünden vicdan azabı çekiyordu.

Bana anlatmış olmasını dilerdim. Yine de neden bahsetmediğini veya *bahsedemediğini* anlıyordum. Böylesine bir acıyı hayal etmek bile zordu.

"Bana bebekten... ve *senden* bahsetmek için telefon ettiğinde hayatın ona bir şans daha verdiğini düşündüm. Bu konuda

onunla konuşmaya, geçmişte yaşananların onun değil benim yüküm olduğunu açıklamaya çalıştım ama ikna olması çok zor. Çünkü Robbie daima kendi için değil, başkaları için endişelenmeyi tercih eder. Hep böyle biri olmuştur."

"Ama ben iyiyim," dedim çünkü bir yanım Robert'ın da bunu duymaya ihtiyacı olduğunu söylüyordu. "Benim için endişelenmesine gerek yoktu."

"Evet. Sanırım ilk başta senin iyiliğin için yakınlarında olmanı istedi. Yani aynı şeyler tekrar yaşanmasın diye. Fakat şimdi durumlar değişti. Bence artık *onun* ihtiyaç duyduğu *sensin*."

"Bo... Bo... harika bir adam."

"Öyledir. Ancak *yumuşak* bir kalbi var. Tıpkı annesi gibi. Senin gibi. Birbirinize karşı nazik olmalısınız, tamam mı?"

Görünüşe bakılırsa, babasının kalbi de onunkinden farklı değildi.

"Tamam," dedim zor duyulan bir sesle.

"Güzel." Robert iç geçirerek yavaşça doğruldu. "Üzüntü yüklü saçmalamalarımla akşamı mahvettim sanırım."

"Ah, hayır... Hayır, sen..."

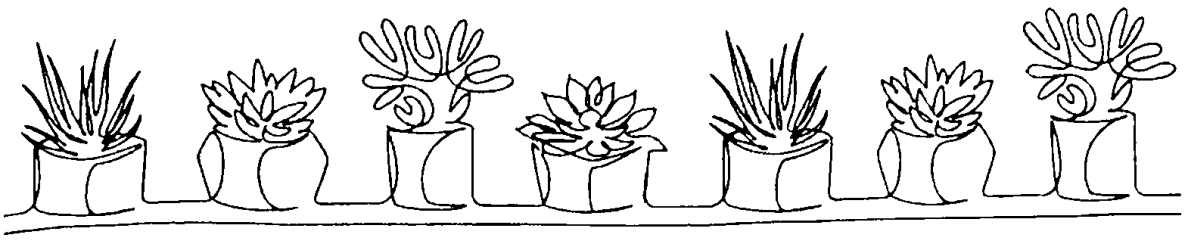
"Bugün Joanna'yı ayrı özledim. Oğlumuzun otuzuncu doğum gününde burada olmalıydı."

"Belki de buradadır. Sadece biz göremiyoruzdur."

"Belki de," derken hafifçe sallanınca dengesini korumak için kanepenin arkasına tutundu. "Bu akşam için teşekkürler, Win. Daha da önemlisi, Robbie'ye tekrar kutlama yapmak için bir sebep verdiğin için teşekkürler."

"İyi geceler," dedim. O, Bo'nun odasına doğru giderken omzumun üzerinden baktım.

Ardından gözlerimi sildim ve bana izin verdiği kadar ona sarılmak için Bo'yu bulmaya gittim.

30

Bo duştan çıkıp odaya geldiğinde her zamanki bej *sweatshirt* ile siyah şort kombinini giymişti. Yeni yıkanmış saçlarını havluyla kurulamış, gözlüğünü takmıştı. Ben de beyaz bisiklet yaka kazağım ve dizüstü siyah şortumla yatağın ortasında oturuyordum.

Protez bacağını şifoniyerimin yanına yerleştirirken, "Selam," diye fısıldadı. "Şimdiye dek çoktan uyumuşsundur diye düşünmüştüm."

"Selam," dedim. "Önce seninle konuşmak istedim."

"Her şey yolunda mı?" Yatağın kenarına, sırtı bana dönük şekilde oturdu. Gözlüğünü çıkarıp komodine, telefonunun yanına koymasını izledim.

Titrek bir nefes alarak ona doğru atıldım. Kollarımı beline dolayıp başımı kürekkemiklerinin arasına bastırdım.

"Hey," dedi nazikçe. Boynunu olabildiğince bana doğru çevirmeye çalışıyordu. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Sesim *sweatshirt*'ü yüzünden boğuk çıkmıştı. "Sana sarılmaya ihtiyacım vardı sadece."

"Peki." Elini kaburgalarındaki elimin üzerine koydu. "Dur, yatağa uzanayım da öyle sarılalım."

Başımı sallayarak geri çekildim.

Bo dönüp sırtüstü uzandı ve kolunu uzatarak göğsüne yatmamı işaret etti. Bunun yerine bacaklarımı kalçasının iki yanına attım, üzerine tırmanıp yüzümü göğsüne gömdüm.

"Win..." Bo geniş ellerini omuzlarıma kaydırıp sırtımda

aşağı yukarı gezdirdi. "Konuş benimle, tatlım. Ne oldu? Bir şeyin mi var?"

"Sen duştayken babanla biraz konuştuk."

"Seni üzecek bir şey mi söyledi?"

"Hayır..." Başımı yana çevirip kazağımın koluyla yüzümü silerken burnumu çektim. "Bana annenden bahsetti." Sesim çatlamıştı. "Nasıl vefat ettiğinden ve... Gerçekten çok üzgünüm, Bo."

"Ah." Sırtımdaki eli hareketsiz kalırken bir nefes aldı. "Sana anlatacaktım, Win. Yalnızca..."

"Hayır, hayır." Gözlerimde yaşlarla ona bakmak için doğruldum. Yüz ifadesi hiç beklediğim gibi değildi. Neredeyse korkmuş görünüyordu. Üzgün veya yaslı değildi, korku doluydu. Çenesini sıkmıştı ve yumuşacık gözleri bana endişeyle bakıyordu. Başparmağımla kaşlarının arasındaki kırışıklığı düzeltmek istedim. Hatta ruhuna uzanıp tüm kırışıklıkları düzeltebilmeyi, tüm lekeleri silebilmeyi ve ona tertemiz halde geri verebilmeyi istiyordum. "Bana anlatmadığın için kızmadım. Sadece... keşke bilseydim," dedim. "Bu sayede bir şekilde yardım edebilirdim."

Bo doğruldu. Beni karnının aşağısına doğru kaydırarak oturdu ve sırtını yatak başlığına yasladı. Yatakta yanma oturmaya yeltendim ancak ellerini kalçama bastırarak beni tekrar kucağına çekti.

Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim kaldığında elini boynuma kaydırdı. Başparmağını sevgiyle çenemde, kulağımın hemen altında dolaştırdı. Gözleri de dikkatlice parmağım izliyordu.

Beni kalbine al, demek istedim sessizliğin arasmda. *Sev beni. Güven bana. Seni yüzüstü bırakmayacağım. Yemin ederim.*

"Annemin nasıl öldüğünden bahsedersem, senin için yaptıklarımı yanlış anlayacağından korktum." Göğsü hafifçe inip kalkarken gözyaşlarıyla nemlenmiş gözlerini çeneme dikti. "Seni *izlemek* için yanıma taşınmanı istediğimi düşünmenden

çekindim. Ve..." Gözyaşlarını bastırmak için burnunu çekerken alnını çeneme yasladı.

"Sorun değil," dedim kollarımı boynuna sarıp saçlarını okşarken. "Açıklamak zorunda değilsin. Sorun yok."

"Olanları bilirsen, hislerin hakkında bana karşı dürüst olmayacağına dair kendimi ikna ettim. Kendi hislerin yerine, benim hislerim için endişelenerek güvenliğini riske atmanı istemedim." Ellerinin kalçama kaydığını hissettim. Kazağımın iki yanını yumruklarının içinde sıktı. "Ama sana anlatmak istedim, Win. Aramızda sırlar olmasını istemiyorum."

Başımla onaylarken saçlarındaki dudaklarım titriyordu. Yumuşak bir hıçkırıkla omuzları sarsılıp çöktü. "Her şey yolunda," dedim tekrar tekrar. "Olanlar senin suçun değildi. Kimsenin suçu değildi. Sen sadece bebektin, nasıl suçlanabilirsin?"

"Sanırım..." Boğazını temizledi ve oturduğu yerde doğrulup yüzüme baktı. "Sanırım August'ın gelişi bunu fark etmeme yardımcı oldu." Burun deliklerini genişleten derin bir nefes alırken sol yanağından süzülen yaşı hızlıca omzuyla sildi.

"Güzel." Elimi yanağına koyarak bana bakmasını, beni duymasını sağladım. "Çünkü biz onu herhangi bir şey için *asla* suçlamazdık, değil mi?"

Başını iki yana sallarken gözlerini benimkilere dikmişti.

"Sen bana çok şey verdin, Win."

"Hayır..."

"Biliyor musun? Seninle tanıştığımdan beri birçok parçam yavaş yavaş iyileşti. İnsanlar için hep bunu yaptığının farkında mısın?"

Başımı salladım. Fakat bunu yaparak ona katıldığımı değil, onu anladığımı göstermek istemiştim. "Bence ikimizin de yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı ve birbirimize bunu verdik."

Bo'nun eli kalçamda hareket etmeye, başparmakları karnımı okşamaya başladı. Bakışları aramızdaydı. "Bundan daha fazlası var, Win." Bana çevirdiği gözlerinde yakarış gördüm. "En azından benim için."

Güçlükle yutkunurken ellerim hâlâ ensesindeydi.

"Nasıl yavaşlayacağımı bilmiyorum. Bana yetişebilmen için yani," diye fısıldadı.

"Sana yetişmem için mi?" diye sorarken titriyordum.

"Bence ikimiz de bunun nasıl sona ereceğini biliyoruz." Sesi boğuktu. "Oraya aynı anda varabilmemiz için bir yol bulmaya çalışıyorum."

"Ama... Cora ne olacak?" diye kekeledim.

Bo arkasına yaslandı. Yüzümü incelerken dudakları büzülmüş, kaşları havalanmıştı. "*Cora* mı?"

Başımı eğip ellerimi ensesinden çektim. "Sahile gittiğimiz gün onu... *sevdiğini*, ilişkiniz hakkında belirsizlik hissettiğini söylemiştin. Bu yüzden ben de *hâlâ*..."

"O gün eve döner dönmez onu aradım, Win," diye sözümü kesti.

"Nasıl yani?" diye sordum kekeleyerek.

"Sahilden döndüğümüzde tek düşünebildiğim, yeni ve çok güzel bir şeyin başlangıcında olmama rağmen hâlâ geçmişe takılı yaşadığım oldu. Cora adına bahaneler üretmeye devam edemeyeceğimi, huzurumun bozulmaması için arkamda çözülmemiş meseleler bırakamayacağımı fark ettim. Çünkü sen bundan daha iyisini hak ediyordun. Bebek bundan daha iyisini hak ediyordu. Ayrıca sayende fark ettim ki, *ben* bundan daha iyisini hak ediyordum. Bu yüzden onu aradım."

"Bunu... bunu bilmiyordum."

Bo dudaklarını yaladı. Bakışları uzaklara dalmıştı. "Bir iki saat konuştuk. Ben korkum yüzünden çoktan bitmiş bir şeye tutunduğum için özür diledim, o da... diğer her şey için özür diledi. Sanırım onu aramamı bekliyordu, bu konuşmaya hazır gibiydi. Söyleyeceklerimizi söyledik, ardından bana nasıl olduğumu sordu. Ben de ona... seni anlattım."

"Beni mi?"

Başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Aylardır herkese seni anlatıyorum zaten," dedi yumuşak bir sesle gülerek. "Bunu bildiğini sanıyordum, Win. Sana karşı hislerimin, ne istediğimin

aşikâr olduğunu düşünmüştüm. O net sınırları da bu yüzden çizdiğini çünkü benimle aynı hisleri paylaşmadığını sandım."

Elimle gülümsememi gizledim. *Beni istiyor.*

"Belki bana yeşil ışık yakarsın diye her kelimeni dikkatle dinliyordum. Seni zorlamak, rahatsız hissettirmek istemedim ama... artık rol yapabileceğimi zannetmi..."

Onu öptüm. Çünkü buna *mecburdum.* Çünkü yapabilirdim. Çünkü bu doğruydu.

O da beni öptü. Binlerce saattir birbirimizi *arzuladığımızı* gösterircesine tutkulu ama nazikti. Ellerini kalçamdan saçlarıma doğru kaydırarak beni sıkıca tuttu.

"Emin misin?" diye sordu geri çekilerek.

Dudaklarına doğru kıkırdadım. "Eminim, Bo. Bunu çok uzun zamandır istiyordum."

"Tamam. O zaman konuşmaya sonra devam ederiz?"

"Tamam," dedim kıkırdarken. İçim rahatlamıştı ve mutluluktan uçuyordum.

Öpüşmemiz kısa sürede alevlenerek daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunluğa erişti.

Onun bunu isteyip istemediğini sorgulamadım çünkü istediğini söylemişti. İyi bir seçim yapıp yapmadığımızı, bir şeylerin mahvolup mahvolmayacağını sorgulamadım. Çünkü insan birini *bu kadar* severken, o kişinin acı çektiğini görürken ve onu en yakınlarından bilirken kendisini tamamen vermemesi mümkün değildi.

Ayrıca korkuyla yaşamaktan bıkmıştım. Bo gibi bir adam tarafından sevilmeye hasrettim. Ben de onu hak ettiği şekilde sevmeyi çok istiyordum.

Bence bizim ruhlarımız uzun zaman önce birbirine bağlanmıştı. Sadece itiraf için biraz beklemiştik.

Bo beni üstünde tutmaya devam ederek yatağa uzandı. Dudaklarımız yeniden buluştuğunda ikimiz de gülüyorduk. Ancak Bo'nun eli ensemi bulup beni kendine iyice çekerken gülümsemelerimiz yok oldu.

Bedenlerimizin birbirine karışmasına dair arzuyu ben de hissediyordum. *Tek* vücut olmayı istiyordum.

Doğrulup kazağımı çıkarmaya yeltendim ama Bo bunu benim için yaptı ve kazağı odanın öbür ucuna fırlattı. *Sweatshirt*'ünü çıkarmaya çalıştığımda işimi kolaylaştırmak adına hafifçe kalçasını kaldırdı. İkimiz de hafifçe güldük ve üstlerimiz tamamen çıkınca yeniden sarıldık. Ardından Bo beni sırtüstü yatırıp bacaklarımın arasına geçti.

O şortumla iç çamaşırımı çekip çıkarırken, "Artık *çok* hassaslar,"diye fısıldayarak göğüslerimi avuçladım.

Bo ayağımı omzuna kaldırdı. Bacağımın iç kısmına öpücükler kondurarak yukarı doğru çıkmaya başladı. "İyi anlamda mı?" diye sorarken dizimin iç kısmını ısırıyor, hevesle ellerimi izliyordu.

"*Harika* anlamda," dedim meme uçlarımı sıkarak. "O kadar harika ki, her gece *senin* onlara dokunduğunu hayal ediyorum."

Bo'nun gülümsemesi alev aldı. Dudaklarını yalarken bakışları göğüslerime kilitlenmişti. Bacağımı omzundan ayırmadan uyluğumun iç kısmını öpmeye devam ederek merkezime ilerledi, diğer avucunu göğsüme kaydırıp meme ucumu sertçe sıktı.

Ardından geri çekildi. İki eliyle baldırımı tutarak başını iki yana salladı. Gözleri vücudumun her yerinde dolaşıyordu. "Tanrım, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Seni o kadar özledim ki. Keşke daha fazla elim olsaydı." Tek kaşımı kaldırdığımda başını sallayarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Duydum."

"Daha çok zamanımız var," dedim soluk soluğa. "Şimdi *herhangi* bir yerime dokun."

Bo başıyla onayladıktan sonra yatağın yanında yere çöktü. Yukarı uzanıp dolgun kalçalarımı kavrayarak beni kenara çekti. Bunu yaparken kol kasları gerilmişti.

Hafifçe bağırdım ama bu sertliğinden hoşlanmıştım. Dudağımı ısırarak ona gülümsedim.

"Karar verdim," dedi fısıldayarak. Elleriyle bacaklarımı iki yana açıp diğer uyluğumu ısırdı.

"Evet." Ben de fısıldıyordum. "Güzel karar..."

Ağzını merkezime yaklaştırırken dudaklarından karanlık bir gülüş döküldü. Sonra dilini tam bir uzman gibi ıslak kıvrımlarımda kaydırdı.

Ağzımı kolumla kapatarak bağırdım. "Evet. Tam orası."

Dilini, beni nefes nefese bırakana dek aynı noktada dolaştırdı. Çarşafı ve saçlarını sıkmama, en sonunda da mahvolmama neden olana kadar da durmadı.

Ardından ağzını üzerimden çekip iki parmağını içime daldırarak kıvırdı ve acı verici derecede mükemmel bir ritimle hareket ettirmeye başladı. Her hamlesine kontrolsüz nefesler, cıyaklamalar ve inlemelerle karşılık veriyordum. "*Tanrım*," diye inledim. İçimdeki baskı büyürken dişlerimi sıktım.

"Siktir, evet." Bo'nun sesi, benim hissettiklerimin aksine kısık ve sakindi. "Ne kadar seksi olduğunu biliyor musun? Tadının ne kadar güzel olduğunu? Seni bu şekilde ne kadar çok düşlediğimi?"

İnledim ve altdudağımı ısırarak o tatlı kayboluşa yaklaşmaya çalıştım.

"Odamdan seni duyduğumdan beri adımın o mükemmel dudaklardan nasıl döküldüğünü *her* lanet gece düşünüyorum. Lütfen, Win. *Lütfen*. Adımı söyle."

"Bo," dedim bir vaat gibi. "Bo." Sesim göğsümün derinliklerinden çıkıyordu. "Becer beni," diye yalvardım. "Lütfen." İnleyerek kafamı geriye attım.

"Henüz olmaz, tatlım. Sen parmaklarıma boşalana kadar olmaz. Seni altıma almak için *sabırsızlanıyorum*, inan bana. Ama önce buna ihtiyacım var. Seni izlemek benim için bir ihtiyaç." Gözleri yarı yarıya kapanırken elini hafif şişkin karnıma koydu. "Daha önce de vücuduna takıntılıydım ama şu anda sanırım... bitmiş durumdayım. Şu haline bak. Kahretsin, *kusursuzsun*."

"Ben... ben boşalmak üzereyim." Bacaklarım kapanmak

için kendi kendilerine mücadele verirken çenemi sıktım. Vücudum titremeye başladığında Bo omzuyla dizime bastırarak bacaklarımı açık kalmaya zorladı.

"İşte böyle, tatlım. Benim için gel. Lütfen."

Şiddetli orgazmın etkisiyle kulaklarım çınlıyor, bedenim spazm geçiriyordu. Bileğimi ağzıma dayayarak olabildiğince sessiz şekilde çığlık attım.

Vücudum sakinleşip nefes alışverişlerim düzeldiğinde Bo zonklayan merkezimi nazikçe öpmeye başladı. Bu *neredeyse* çok fazlaydı ama dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi rahatlamaya zorladım.

Bo rahatlayışımdan gelen her bir damlayı yalayıp yutarken boğazından aç homurtular yükseliyordu. "Tanrım, tadın öyle güzel ki," dedi dişlerini sıkarak. Klitorisimi nazikçe bir kez daha öptüğünde tüm sistemime bir şok dalgası yayıldı.

"Tattır bana," dedim onu görmek için boynumu kaldırarak. "Öp beni." Yüzümde tatmin dolu bir gülümseme vardı.

"Memnuniyetle." Bo kollarından aldığı destekle yerden doğruldu.

Dönüp yatakta uzandım ve yanıma yatması için alan açtım. Yerleştiğinde göğsüne yaslanarak onu tembelce öpmeye başladım.

"Tüm dünyada en sevdiğim şey bu," dedi dudaklarıma doğru. Başparmağını yanağıma sürttü. Ardından parmağını yavaşça boynumdan göğüskafesime, göğüslerimin arasındaki pembeliğe kaydırdı. "Böyle kızardığını bir daha görememekten korkuyordum."

Onu tekrar öpmek için eğildiğimde yüzümün yan tarafını kavradı. Altdudağını hafifçe ısırarak çekiştirdim. Geri çekilip alnımı onunkine yasladım ve bundan *daha fazla* yakınlaşamadığımız için sinirle homurdandım.

"Keşke..." diye başlasam da cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyordum. İstediğim *içimde* olmasıydı. Fakat biraz sonra yapacağı şekilde değildi. Daha derinlerime damgalanmasını

istiyordum. Bir şimşeğin ağaca düşmesi ve içinde alevler başlatması gibi. Benliğinin, hayatının, yaşamdan aldığı derslerin, ruhunun tenimin altına işlemesini arzu ediyordum. "...seni yiyebilseydim." Hislerimi anlatmak için bulabildiğim tek ifade bu olmuştu.

Bir bacağımı diğer tarafına atarak üstüne otururken, "Bu uygun olmaz, tatlım," dedi Bo.

"Nazikçe sorsam..." diye başladım. Belimi kavrayan elini yavaşça kıçıma indirip parmaklarını tenime bastırdı. "...izin verir miydin peki?"

"Vereceğimi biliyorsun," dedi gülerek.

Eğilip onu öpmeye devam ederken meme uçlarım inanılmaz keyif verici bir şekilde göğsüne değiyordu.

"Benim için arkanı dön," dedi Bo dişleri çeneme sürtünürken. "Üstüme oturmanı, sonra sırtını göğsüme yaslamanı istiyorum. Tamam mı?"

Başımla onaylayıp pozisyonumu değiştirdim. Bo elini belime sardı. Dizlerimin üzerinde hafifçe doğrularak uzunluğunu içime alırken o da omzuma bir öpücük kondurdu ve alnını enseme yasladı.

Dudaklarım pürüzlü bir nefesle aralanırken, "Siktir," diye fısıldadım. Birlikte geçirdiğimiz gecenin anısını zihnimde ne kadar oynatmış olursam olayım, hayallerin gerçeğiyle asla aynı olmayacağını biliyordum. Ayrıca hiçbir şey beni bu inanılmaz hisse hazırlayamazdı.

"Win..." diye inledi Bo nefes nefese. "Bunun öncekinden çok daha iyi hissettirmesi nasıl mümkün olabilir?"

Yoğun arzu sisinin arasında, "Çünkü artık *biz* diye bir şey var," diye fısıldadım.

Benden istediğini yaparak sırtımı göğsüne dayadım, o da beni sıkıca sardı. Bir elini karnıma, diğer elini göğsüme kaydırdı. Üstünde rahat hareket edebilmek için dizlerimi ve bacaklarımı yatağa bastırdım. "Böyle mi?"

Bo dişlerini kulağıma yaklaştırarak tısladı. "Evet," dedi kes-

kin bir sesle. "Siktir..." Karnımdaki elini yavaşça bacaklarımın arasına kaydırırken geçtiği yerlerdeki tüyleri diken diken ediyordu.

"Bu çok fazla." Klitorisimle oynadığında tüm bedenim seğirdi. "Sen bunu yaparken hareket edemem. Aşırı iyi."

"O zaman hareket etme," diye emir verdi katı bir sesle. "Lanet olası aklımı kaybetmeden önce aletimin etrafına boşaldığını hissetmem gerekiyor."

"Bo," diye hıçkırırken tek elimi göğsüme kaydırıp oynamaya başladım. "Çok *dolu* hissediyorum." İç duvarlarımın aletinin etrafında seğirdiğini ve gerildiğini hissedebiliyordum. Boynumu geriye yatırıp başımı köprücükkemiğine yasladım.

"İşte böyle, tatlım. Gevşe. Ben seni tutarım," dedi dudağının köşesini alnıma sürterek.

Kalçamı karnına bastırdım ve üstünde küçük, dairesel hareketler yapmaya başladım.

Bo inlerken kesik solukları saçlarıma çarpıyordu.

Güçlükle yutkunarak, "Sen de benimle birlikte boşalabilir misin?" diye sordum. Kürekkemiklerimin arasından akan ter damlacığını hissedebiliyordum.

Boğazından bir kahkaha yükseldi ama neşe yüklü değildi. "Win, başından beri *boşalmamak* için kendimi tutuyorum."

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen, çok yaklaştım. İstiyorum. Birlikte."

Ben kalçamla daireler çizmeye devam ederken o da istikrarlı bir biçimde klitorisime daha fazla baskı uyguladı. Burnunu saçlarıma bastırıp derin bir nefes alarak inledi.

"Bu çok iyi," dedi inlercesine.

"Neredeyse..." dedim nefes nefese.

Çatallanan sesiyle tekrar etti. "Neredeyse."

"Evet." Keskin bir nefes aldım.

Bo homurdanarak kalçasını bana doğru itmeye başladı.

Yaklaşmakta olan düşüşü hissederken kamım gerildi, kalbim bir takla attı. Titrek nefesler arasında, "Şimdi," diye bağırarak bedenimi zevk dalgalarına teslim ettim.

"Win." Bo ismimi iki heceye bölerek söyledi. Ardından sıcaklığını içime akıtarak beni zevkin daha da derinlerine itti.

Kolları beni daha da sıkarken ona yaslanarak titredim.

"*Kahretsin*," diye inledi Bo. Beni de kendisiyle birlikte çekerek geriye düştü. O yatağa uzanırken ben de kendimi göğsüne bıraktım ve sırtımdaki ter damlacıkları karnının sıcak teniyle buluştu.

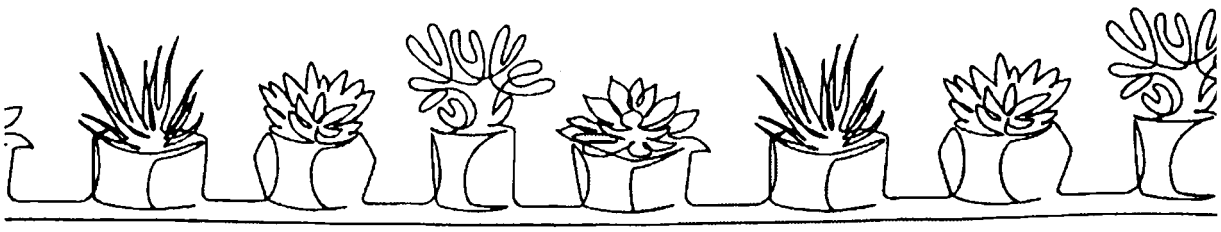
"Vay canına." Nefes alış verişlerim dengelenirken kulağımı boynuna bastırdım. Onun kalbi de benimki kadar hızlı atıyordu.

Bo tek bir kez güldü. "*Fenaydı.*"

"Aynen." Kendi kendime gülümsedim. Göz kapaklarım her solukla birlikte biraz daha kapanıyordu.

Sırtımda ağır nefeslerini hissederken yüzüne dokunmak için ellerimi geriye götürdüm ve yanağını okşadım. "Harika iş çıkardın, *tatlım*." Benim için kullandığı lakabı çalmıştım.

Alaycı bir şekilde, "İşimin bittiğini kim söyledi?" diye sorarken *hâlâ* içimde olduğunu anımsatmak istercesine kalçasını kaldırdı. Her geçen saniye daha da sertleşiyordu. "Bunu çok uzun zamandır bekliyorum, *tatlım*."

31

İki turun ardından duş alıp dinlenmeyi talep ettiğimde Bo onun üstünde çıplak uyumam şartıyla kabul etmişti. Hayatımm şüphesiz en iyi uykusuydu. Sabah uyandığımızda dışarıda yağmur yağıyordu ve oda hâlâ karanlıktı.

Fakat içimin bu kadar aydınlık olduğunu hiç hissetmemiştim.

Yanımdaki Bo kıpırdanıp burnunu yastığma bastırdı, ardından kirpiklerini kırpıştırarak uyandı. Gözleri yeniden kapandığında ben de çekinmeden uykusunda onu izledim. Kaşlarının arasındaki hafif seğirmeyi, nefes alışverişlerindeki sekteleri ve düzeni, göğsünün yükselip alçalmasını, yüzündeki altın rengi tüylerin altında saklanan üstdudak çizgisini inceledim. Alnına, yanaklarına, burnuna ve gözlerine yayılmış yirmi bir çilin arasında favorilerim gözkapaklarındaki minikler olmuştu.

Yeterince izleyip doyduktan sonra yanında doğrulup oturdum ve battaniyeyi göğsüme sararak yatak başlığına yaslandım. Sakalını nazikçe okşayarak onu uyandırdığımda tek gözünü açtı ve uykulu, soru soran bir gülümsemeyle beni buldu.

"Günaydın, güzellik," diye fısıldadı boğuk sesle. Tek kolunu belime sararak kalçamı kavradı ve kendini üzerime çekip başmı uyluklarıma yasladı. "Beş dakika daha," diye esneyerek bacaklarıma iyice sokuldu.

Sebep sesinin karnıma olan yakınlığı mıydı, yoksa benim hızlı kalp atışlarım mıydı bilmiyordum ama bebeğin dikkatini çekmiş olmalıydı. Uyanmıştı ve sol tarafıma attığı minik tekmeleriyle beni selamlıyordu. Bir elimi onun durduğu yere,

Nihova

diğerini de Bo'nun kafasına koyup küçük parmaklarımla saçlarını okşadım.

Hayatım *hiç* şu anda olduğu kadar mükemmel olmamıştı. Geriye kalan tek şey onu ne kadar çok sevdiğimi söylemekti... ve beş dakika daha bekleyebileceğimi sanmıyordum.

"Bo?" Adını daha önce hiç söylemediğim şekilde söylemiştim. Sanki yepyeni duygularla ve derinlikle yüklü, yabancı bir kelimeydi. "Bo... Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Beklemek zorundasın," diye homurdanırken kucağıma bastırdığı ağzının hareketlerini hissedebilmiştim. "Önce ben söylemek istiyorum ama şu anda düzgün yapamayacak kadar yorgunum. Sonra konuşalım."

Yüzümü öyle geniş bir gülümseme kapladı ki, kafam otomatik olarak geriye yattı. "*Neyi* önce sen söyleyeceksin?" diye sordum. Saçlarını geriye doğru tarayarak başparmağımla kulağından boynuna doğru bir yol çizdim.

"İki büyük, önemli kelime. Ne olduklarını biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, üzgünüm. Pek bir bilgim yok. Bir an önce uyanıp bana söylesen iyi edersin."

"Yatak odasındaki basit bir itiraftan daha fazlasını hak ediyorsun. Böyle bir şey planlama gerektirir," dedi gözlerini açmadan kendi kendine gülümseyerek. "Ben de *canlı ve enerjik* olmalıyım," diye ekledi bir iç çekişle.

"Benim planlamaya *ihtiyacım* yok." *Sadece sana ihtiyacım var.*

Bo homurdanarak doğruldu. Kafasını önce bir süre eğik tuttu, ardından boynunu yuvarlayıp beni her defasında öldüren muzip liseli sırıtışını takındı.

"Günaydın," dedi bedeninin alt kısmını örtmek için battaniyesini çekerek.

"Ah, günaydın," diye fısıldadım. Eğilip dudaklarını tembel bir öpücükle yakaladım. "Seni uyandıran bir şey mi oldu?"

"Hımm," dedi inleyerek. Ardından gözlerini ovuşturdu. "Akşamdan kalma olacağımı hiç düşünmemiştim. Yatmadan önce gayet ayıktım."

"Ah, aşkım. Artık otuz yaşındasın."

Başını yavaşça yana yatırdığında saçı tek tarafa düştü. "Bu hoşuma gitti," dedi gülümseyerek.

"Ne hoşuna gitti?"

"Hayalimdeki kızın benimle aynı yatakta olması ve bana *aşkım* demesi."

"Hayalindeki kız, ha?" Gözlerinin kaydığı yeri fark ettiğimde battaniyeyi gövdemde daha yukarı çektim. Şu anda odaklanmasına ihtiyacım vardı.

Gözlerini kocaman açıp yavaşça kırparak, "Sen nasıl bu kadar uyanık olabiliyorsun?" diye sordu. "Ben sanki kaya yutmuş gibiyim."

"Çünkü senin *aksine* ben ayığım. Karnımda bir bebek var ya hani?" diye takıldım. Omzundaki elimi boynuna kaydırdım ve düşen kafasını kaldırarak yüzüme bakmasını sağladım. "Uyan." Bana hislerini söylemesine *ihtiyacım* vardı. Çünkü gerçekten patlamak üzere olduğumu hissediyordum. "Önce sen söylemezsen, ben söyleyeceğim."

Kıkırdayarak tekrar kafasını eğdi. "Biliyor musun, ilginç bir şekilde beni ayakta tutmayı başarıyorsun. Sadece arkadaş olmamız gerektiğini söylediğin için şimdiye dek senin yanındayken içgüdülerimle savaşıp durdum. Şimdiyse birlikte bir gece geçirdik ve hemen kartlarımızı masaya yaymamızı istiyorsun. Sana söylememek için her gün kendimi nasıl zor tuttuğumu bilemezsin. Belki şimdi ben de *seni* bekletmeliyim." Bana bakarken gözlerini haylazca kıstı.

Bir bakıma haklıydı. Bugüne dek yolu ben çizmiş, kuralları ve sınırları ben koymuştum. Bo da tüm saygısı ve nezaketiyle beni adım adım takip etmişti. Ona bu kadar âşık olmamın birçok sebebinden biri de muhtemelen buydu. Yani bunca zamandır bilmeden de olsa ona çektirdiklerim yüzünden bana birazcık işkence etmesini kabul *edebilirdim*.

Fakat o benden çok daha iyi bir insandı.

Uzanıp elini tuttum ve avucumu parmaklarına sarıp sıktım.

Ninova

Gülümsemesi hâlâ uykulu olsa da gözleri daha berraktı. Küçük bir izin işareti, *devam etmemi* söyleyen yumuşak bir bakış bekledim...

"Seni seviyorum," dedim parmaklarını tekrar sıkarak. "Sana tamamen, tüm kalbimle, delicesine, sorgulanamaz şekilde âşığım."

Bo'nun omuzları derin bir nefesle çöktü, sözcüklerimi adeta içine çekiyordu. Yüzünde memnuniyet, sabır ve büyük, *çok büyük* bir mutluluk vardı.

"Kendime bu duyguları hissetme izni vermekten *çok* korkuyordum. Tanıştığımızdan beri karar verme becerimi, niyetlerimi ve mantığımı sorgulayıp duruyordum. Sen ise her gün küçük jestlerinle sana güvenebileceğimi gösteriyorsun. Bu küçük nezaket, cömertlik, destek ve yumuşak kalplilik dozları, kalbimin etrafına ördüğüm sert duvarı giderek yok etti. Hiçbir zaman daha fazlasını istemedin, beni hiç acele ettirmedin ve..."

Duygular nedeniyle sıkışan boğazımı temizlemek için yutkundum. "Sen beni gördün. Daha önce hiç kimsenin anlamadığı şekilde anladın. Artık ben de seni görüyor, ne kadar iyi kalpli olduğunu biliyorum. Daha da önemlisi, buna tüm kalbimle inanıyorum. Kalbime karşı nazik olacağından benliğimin her bir parçasıyla eminim."

Bo hızlıca gözlerini kırpıştırdı. Başını eğip aramıza bakarken elimi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerimi tek tek öptü. Yanağını avucuma yasladığında çenesinin titrediğini hissettim. "Seni seviyorum, Win. Seni o kadar çok seviyorum ki, şimdiye dek hayatımdaki her şeyden nefret etmişim gibi hissediyorum. Sana karşı hislerim, başka hiçbir şeyle kıyaslanamaz. Yakınından bile geçemez."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım alnımı alnına yaslayarak.

"*Ben* teşekkür ederim," diye karşılık verdi.

Çığlık atmak istiyordum. Dans etmek istiyordum. Bütün gün, bütün yıl kollarında kalmak istiyordum. En çok da bede-

ninin her bir santimine öpücükler kondurmak ve onu ne kadar sevdiğimi *tekrar tekrar* göstermek istiyordum.

"Öp beni," dedim.

Aşk itirafı sonrası tatlı öpücüğü benim sıcak, yoğun açlığımla buluştu. Boynuna öpücükler kondurmaya başladığımda dudaklarıma doğru soluksuz bir şekilde güldü.

"Şimdiden mi, tatlım?"

"Alışsan iyi edersin, *tatlım*."

Bo üzerimizdeki battaniyeleri çekip attı. Beni sertçe kendine çektiğinde kıkırdamadan edemedim.

"Pekâlâ," derken güçlü elleriyle kalçamı kavrayıp beni kaldırarak kucağına oturttu. "Kahvaltıdan önce *kaç* tur yapabileceğiz görelim bakalım."

Kollarını bacaklarımın altına kaydırıp ellerini belimde kenetleyerek ağırlığımı destekledi.

"Seni ne kadar çok sevdiğimden bahsetmiş miydim?" diye takıldım ama kendini girişime yerleştirdiğinde kafam beklentiyle kendiliğinden geriye yattı.

"Eğer doğru şekilde ilerlersem, birkaç dakika sonra bu cümleyi ağzından düşüremez olacaksın."

Bo babasının uyanıp uyanmadığını kontrol etmeye giderken ben üstümde bir havluyla koridorda hızlıca koşturdum. Adam eğer uyanıksa, Bo'nun birkaç açıklama yapması *ve* muhtemelen özür dilemesi gerekecekti. Eski bir evde olduğumuz için duvarlar epey inceydi.

Eh, benim yapmam gereken bir konuşma olmadığı için düşünmeme de lüzum yoktu. Bunun yerine Sarah'ya mesaj atarak gece olanları çıtlattım. Ardından buharlı duş kabinine girip banyo tezgâhında bıraktığım telefonumun ekranının defalarca parlamasını, en sonunda da titremekten yere düşmesini zevkle izledim.

Duşum bittiğinde saçlarımı kurulayıp gittikçe genişleyen karnıma losyon sürdüm, dişlerimi fırçaladım ve parmak uçlarımda koridorda ilerledim. Odaya girdiğimde Bo'nun şifoniyerime yeni demlenmiş bir fincan kahve bıraktığını fark ettim. Yatağımı bile düzeltmişti. Ben hayatımda *hiç* yatak düzelttiğimi hatırlamıyordum ancak bunu düşünmesi hoşuma gitmişti.

Kalın, siyah taytımın üzerine en sevdiğim zümrüt yeşili Westcliff *sweatshirt*'ümü giydim. Ayaklarıma bir çift yün çorap geçirdikten sonra saçlarımı dağınık topuz yaptım. Hazırlandığımda kahvemi elime alıp koridorun diğer ucundan gelen leziz kokuya doğru ilerledim.

"Günaydın," dedim mutfağa sessizce girerek.

"Sadece ben varım," dedi Bo. Ocaktaki tavada yaptığı pankeki çeviriyordu. "Babam epey içmiş olmalı."

"Onu uyandırmalı mıyız? Uçağı kaçtaydı?"

"Dokuzda havalimanına götüreceğim. Uçağı geç saatte. Bırakalım da biraz uyusun."

Buzdolabına gidip bir bardağı buzla doldururken, "Bebek doğduğunda tekrar ziyarete gelmesini söyledin mi?" diye sordum.

"Hayır. Aslında düşünüyordum da... belki de biz oraya gidebiliriz. Küçük bir aile tatili olur. Sen hiç Paris'e gittin mi?"

Yüzüm aydınlanırken başımı sağa sola salladım. *Aile*. Gerçekten de biz artık buyduk. "Hayır ama hep çok istemiştim. Belki küçük bir dünya turu yaparız, ne dersin? Hem anneme de uğrarız."

"Annen ağustosta gelme konusunda hâlâ kararsız mı?"

"Evet. Yeni başladığı iş için ödemesi gereken giriş ücretiyle ilgili bir şeyler anlattı ve yakın zamanda parayı geri kazanacağına yemin etti ama..." Omuz silktim. "Kim bilir?"

"Peki seninle benim hakkımda..." derken spatulayla bir kendini bir beni gösterdi.

Kahvemden uzun bir yudum alırken sırıttım. "Aslında o senden bile önce biliyordu. Birlikte yaşamamızın *sebebini* ona açıkça söylemedim çünkü. Sanırım buna *manifest* diyebiliriz."

Yanağına bir öpücük kondurmak için parmak uçlarımda yükseldim.

Bo pankeklerden birini çevirirken kendi kendine başını salladı. "Bir süredir düşünüyorum da..."

Alaycı bir şekilde bir banyoya bir ona baktım. "Son on dakikadır mı mesela? Seni fazla mı yalnız bıraktım?"

"Kafedeki işinden ayrılmanı istiyorum."

"Bo." Gözlerimi sevgiyle devirdim. "Ben de evde olmayı seviyorum ama kamp için para biriktirmem ve ev için üstüme düşeni ödemem gerek." Elimi ensesine kaydırıp omzunu ovdum. Artık ona böyle rahatça *dokunabilmeye* bayılıyordum. Belki de başından beri rahatça dokunabileceğimi bilme hissi de çok hoşuma gidiyordu. "Hem evde kalırsam senin de işten atılmana neden olurum," dedim kısık bir mırıltıyla. "Çalışırken giydiğin o kazaklar ve gözlüğün beni delirtiyor."

Bo bir kahkaha attı. Tavadaki son pankeki alıp dolu tabağa koyarken yutkundu. "Yine çalışacaksın. Sadece kafede değil."

"Seks işçiliğinin de hak ederek para kazanmak olduğuna *inansam da* benden bunu bekleme, hayatım."

Bo avucunu tezgâha bastırarak hafifçe öne eğildi. "Bu sabah şu yatırımcı James Burrough'dan bir e-posta aldım. Daha doğrusu, dün geceydi ama biraz meşgul olduğum için görmemiştim." Göz kırptı. "Bu sabah gördüm."

Fincanımı tezgâha hızlıca bırakınca neredeyse kırılmasına neden olacaktım. "Eee?" dedim iki elimi de sallayarak.

"Yatırım yapmak istiyor. İhtiyacımız olanın yüzde yetmiş sekizini vermeyi teklif etti."

Yüzüme götürdüğüm ellerimle keskin nefesimi sakladım. "Bu harika!" Kollarımı Bo'nun omzuna dolayıp ona sarıldığımda eğilip çenesini boynuma bastırmaktan başka bir şey yapmadı. "Ama bir dakika. Yetmiş sekizse o zaman geri kalanı..."

"Kalanını da ben eklemek istiyorum, Win. Fakat..." Parmaklarıyla tezgâhta ritim tuttu. "Yatırımımın kendini iki iş arasında paralamadığından emin olmam gerekiyor. Bebek doğ-

madan önce dört ayın var. Bence bu sürede kampa odaklanabilirsen, ciddi ilerleme kaydedebilirsin."

"Bo, bu..." Kafamda hesap yapmaya çalıştım ama beceremedim. "Bu..."

"Yüz otuz sekiz bin altı yüz dolar."

"Sende bu kadar para yok ki!" diye bağırırken ağzım bir karış açıktı.

"Yok mu?" Dudaklarını büzdü. "Ben olduğuna yemin edebilirdim."

"Bo..." Ona yandan bir bakış atarak fısıldadım. "Yoksa sen zengin misin?"

"İyi kazanıyorum."

"*'İyi kazanıyorum,'* tam da zengin birinin söyleyeceği bir şey. Süper bir işin olduğunu biliyorum ama söylediğin miktar *çok fazla*."

"Birkaç yatırımımda şansım yaver gitti. Adamir okuldan mezun olduğunda tavsiye için bana ulaştı ve kurduğu uygulamada ona ortak olmaya karar verdim. Bir yıldan uzun zaman önce üç milyona yakın bir kazanç getirdi."

"*Ortak olmak* derken?"

"Uygulamanın yüzde otuzuna sahibim."

Avucumu alnıma bastırarak ses çıkarmadan güldüm. "Bu sabah kaldıramayacağım kadar matematikle doldu."

Bo elini tezgâhtan indirip belime sardı ve beni kendine çekti. "Geçtiğimiz birkaç ayda yapmak *ve* söylemek istediğim o kadar şey oldu ki, sabrımın sınırları *epey* bir zorlandı. Bu da onlardan biriydi. Artık bana güvendiğine göre..." Kafamı eğdiğimde çenemi tutup ona bakmamı sağladı. "Sana yardım etmeme izin vermeni istiyorum, tamam mı?" Gözlerimin içine bakarak başını sallarken benim de aynı şeyi yapmamı sağlamaya çalışıyormuş gibiydi. "Şimdi sıra sende, Win."

"Sıra bende mi?" diye sorarken sesim uzaktan geliyordu.

"Daha önceki ilişkine verdiğin her şey..." Gözleri alevlenirken derin bir nefes alıp kendini topladı. "Henüz her şeyi bil-

miyorum ve hazır olduğunda konuşmayı çok isterim. Fakat o herifi okulu süresince desteklediğini ve karşılığında hiçbir şey alamadığını anlattığında mahvoldum. Yani evet, şimdi sıra sende, Win. O zamanları telafi edecek, seni olmak istediğin yere götüreceğiz. Hak ettiğin yerde olacaksın. Sadece senin değil, Henry gibi çocukların da hak ettiği yer orası. *Bizim* gibi çocukların bu kampa ihtiyacı var. Bu yüzden lütfen bir parçası olmama izin ver."

"Jack'in hatalarını senin düzeltmene gerek yo..."

"Evet," dedi Bo. Eğilip beni bir kez öptükten sonra burnunu burnuma sürttü. "Ama bundan böyle seni layık olduğun şekilde sevmek benim görevim." Alnını benimkine yasladı. "İzin ver de görevimi yapayım, tatlım."

"Tamam," diye fısıldadım, kokusunu içime çekerken. Bo sırtını dikleştirip yüzünü bana çevirdi. "Sonunda seks yaptığımız için bunu yapmadığına söz verir misin?" dedim yüzümü ekşiterek.

Bo omzumdaki saçlarla dalgınca oynarken güldü. "Seks ne kadar mükemmel olsa da sebep bu değil. Bundan çok daha fazlası var."

"Yani işimi öylece bırakacak mıyım?" diye sordum. Kollarımı beline sardım, çenemi göğsüne yaslayarak ona sevgiyle baktım. "Gerçekten de eve kapatacak bir kadın arıyormuşsun. Yanılmamışım."

"İşi ne kadar çabuk bırakırsan, dikkatini kampa o kadar çok verirsin," dedi Bo. "Ayrıca *baş başa* kalabileceğimiz günler kısıtlı. August geleceği için ne kadar heyecanlı olsam da öncesinde seninle yalnız kalabilmeyi istiyorum."

"Hımm. Bir de uyuyabilmeyi," dedim.

"O da var, evet."

"Eee? James'e e-posta atıp planlardan bahsediyor muyuz?"

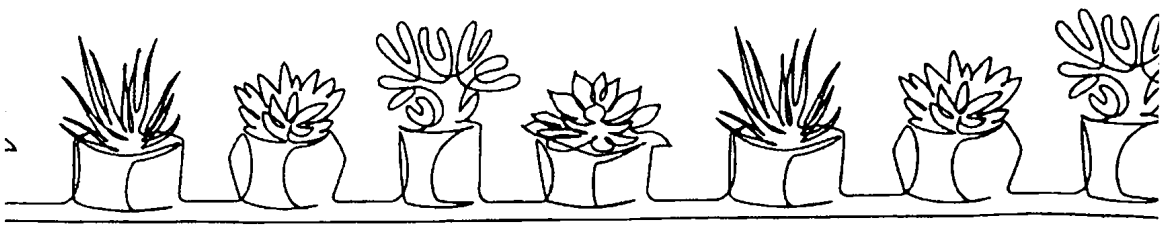
"Eh, şimdi birazcık daha matematik yapmamız gerekiyor. Çünkü daha önce yaptığımız planların *hiçbiri* artık geçerli değil. Sonrasında James'le iletişime geçeriz."

"Benimle böyle müstehcen konuşmana *bayılıyorum*," dedim kaşlarımı oynatarak.

"Önce kahvaltı." Bo kollarımın arasında dönüp haylaz bir sırıtışla bana bir tabak uzattı. "Seni beslemem lazım," dedi burnunu şakağıma sürterek. "Daha sonrası için yani."

Bu bahsi geçen "*daha sonrası*"nın çok keyifli olacağını hissediyordum. "Aynen, matematik yapacağız sonuçta."

"Kesinlikle öyle."

32

Bo'nun peşinden koridorda şimşek gibi ilerlerken, "Saçmalıyorsun şu anda!" diye bağırdım. "1 Nisan *iki* hafta önceydi. Eğer bu bir çeşit şakaysa zamanlaması hiç doğru değil. *Ayrıca* komik de değil."

Bo keskin bir dönüşle odasına girdi. Yani *odamıza*. Bunu kendime sık sık hatırlatmam gerekiyordu.

Peşinden gidip geri geri benden uzaklaşmasını izledim. Bir de *gülecek* cesareti vardı.

"Benimle kavga etmek istiyorsan, ustalar *gidene kadar* bekleyebilir misin? Böylece kızgınlığın bitince barışma seksi yapabiliriz." Sırtı duvara çarpınca durdu. Onu köşeye sıkıştırıp parmağımı göğsüne bastırdım.

"Daha. Fazla. Hediye. Yok. Demiştin," derken her kelimeyle birlikte parmağımı kaslarına bastırıyordum.

Elimi göğsünden çekip sıkıca tuttu ve avucumu öpüp içine doğru gülümsedi. "Ben öyle bir şey demedim. *Sen* dedin."

"Robert!" Elimi onunkinden sertçe kurtardım ama anlık olarak yumuşak, sakinleştirici öpücüklerinin etkisine kapılmıştım.

"Winnifred!" diyerek kahkaha atarken gözlerinin kenarları kırışmıştı.

Bu adamdaki *cesaret* ne sinir bozucuydu! "Yapma," dedim kollarımı göğsümde birleştirerek.

Hafif ama azarlayıcı bir nefes verirken yüzü biraz daha ciddileşmişti. Yine de hâlâ istediğim kadar ciddi değildi. Elini saçlarından geçirip yüzüne düşmelerine neden oldu.

Onunla tanıştığımızdan beri saçlarını hiç kestirmemişti ama itiraf etmeliydim, uzun hallerini *gerçekten* seviyordum. Yataktayken sıkıca tutunabiliyor, sonunu görmeden uyuyakalacağım yeni bir film için yerleştiğimiz kanepede kucağıma yattığında daha rahat okşayabiliyordum.

"Tatlım, sadece bir küvetten bahsediyoruz. Zaten eninde sonunda almamız gerekecekti. Önümüzdeki dört yıl boyunca August'ı nasıl yıkayacağımızı düşünüyordun? Sen de küvet istiyorsun, ben de istiyorum. Büyütecek ne var ki?"

"Büyütecek şey şu, bana hiçbir şey söylemeden ve *hayır* deme şansı bırakmadan bu işe kalkıştın. Ne zaman böyle bir şey yapsan işsiz güçsüz, şımarık bir prenses olmaya daha çok yaklaşı..."

Elini karnıma koyarak, "Senin bir işin var," diye araya girdi Bo. Böyle sinirlendiğimde August'ın tekme attığını biliyordu. *Kahretsin*. O karnıma bakarak gülümserken ve bebeğin hareketlerini bekleyerek beni dinlerken kızgın kalmam imkânsız gibi bir şeydi.

"Geliri *olmayan* diye değiştiriyorum o zaman," derken elini tutup bebeğin *çoktan* tekme atmaya başladığı yere kaydırdım. "Ya da hiçbir şeye katkı yapmadan boş boş yatan. Sen benim için bu abartılı şeyleri yapmaya devam ettikçe kendimi iyice rahatsız hissediyorum, bunu *söylemiştim*. Önce kamp için borç verdin, sonra..."

"O borç değil, yatırım," diye karşı çıkıp parmaklarını şişkin karnımda daha geniş açtı.

"*Kulübeyi* yaptırdın." *Kulübe* derken agresif bir şekilde parmaklarımla tırnak işareti yaptım. Tabii küçük elimle yapmaya çalışmam biraz komik olmuştu.

Bo bahçe işleri ve depolama için arka bahçeye kulübe yaptıracağından bahsettiğinde üzerinde fazla düşünmemiştim. Tabii içimden bir ses, bahçenin ilkbaharda nasıl görüneceğine dair sorularımla alakalı olabileceğini söylüyordu. *Küçük* bir sebze bahçesi oluşturma planı yaparken birdenbire kendimi bir se-

Ninova

ranın sahibi olarak bulmuştum. Kulübe diyordum ama aslında bunun yanında *hafif* kalırdı. Çünkü kendi suyu ve elektriği olan *çok güzel*, camdan bir seraydı.

Çünkü bu adam *saçmalamaya* bayılıyordu.

"Kendimi savunmam gerekirse, bunun bencilce bir sebebi vardı. Oturma odasındaki bitkilerin bazıları bu sayede dışarı çıkmış oldu ve..."

"Şimdi de lanet küveti taktırıyorsun!" diye cıyakladım. Ardından sakinleşebilmek için derin bir nefes aldım. O ise bu patlamama sadece gülüyordu. "Bo, zaten hoş bir duşakabinin vardı. Senin ihtiyaçların için tasarlanmış bir kabin. Bunu yapman çok saçma ve güvenli değil." Gözlerim yine karnımdaki eline kaydı.

"Fred..." dedi bir eliyle çenemi kavrayarak beni ona bakmaya zorlarken. Yüzünde o aptal derecede sevimli ama azarlayan sırıtış vardı. "Şimdi de *küvetli kabin* oldu. Her ikimize de uygun. Küvete ihtiyacın olduğunu biliyorum, tatlım. Sarah ve ben..."

"Bu da bir diğer saçma şey işte!" dedim çenesini dürterek. Kaşlarını çatıp parmağıma bakıp keskin, şaşkın bir kahkaha attı. "Tüm bu şeyler hakkında benimle konuşmadan *önce* Sarah'yla konuşmayı bırak. O şımartılmayı *seviyor*. Bu Caleb'la onun ilişki dinamiği. Bizim ilişkimiz böyle değil."

"Bu. Bir. Hediye. Değil," dedi Bo. Her sözcükle birlikte ağaçkakan misali alnıma bir öpücük kondurmuştu. "Hediye olması için istediğin bir şey yapmam gerekir, ihtiyacın olan değil." Odanın köşesine, bir salon palmiyesi koyduğum yere gitti. "Bu yeni mi?"

Homurdanarak ona arkamı döndüm ve dramatik bir deniz yıldızı gibi kendimi yatağımıza bıraktım.

Bo sessizce kapıyı kapatıp yanıma geldi. Yatağın kenarına, kalçamın dibine oturdu. Hiçbir şey söylemedi, büyük ihtimalle ona bakmamı bekliyordu ama bunu reddettim. "Eğer *gerçekten* istemiyorsan, ustaları gönderirim. Gerçi artık çok geç de

olabilir. Eski duşakabini kapısının dışarı taşındığını gördüğüme neredeyse eminim."

Yüzümü kapatıp avuçlarıma doğru inledim.

Küvete bayılıyordum. Küvette zaman geçirmeyi özlemiştim. İtiraf etmek gerekirse *burada, kendi* evimde küvet keyfi yapmak için sabırsızlanıyordum. Onunla birlikte küvette oturup birbirimize günümüzün nasıl geçtiğini anlatmayı, ben müziğimi dinleyerek suya doyup temizlenirken onun sudokusunu çözmesini istiyordum. Beni izlemesini, bedenimi daha iyi görebilmek için köpüklerin yoğunluğunun azalmasını dilemesini, beni diliyle kurulamak için küvetten çıkarmasını arzu ediyordum. Doğum başladığında sıcak suya dalmak ve kasılmaları beklerken kendimi en huzurlu hissettiğim yerde olmak istiyordum.

İstemediğim tek şey, terazinin bir kefesinin sürekli aşağıda olmasıydı.

Eşitsizlik hoşuma gitmiyordu çünkü bu konuda hâlâ emin değildim. Bo'nun hediyeleri, nazik girişimleri ve cömertliğinin yanında benim yaptıklarım hafif kalıyordu. Kaybettiğim bir yarışmada gibiydim.

"Onları göndermeni istemiyorum." Suratıma kapattığım ellerim yüzünden sesim boğuk çıkmıştı.

"*Ne* istiyorsun peki? Atıştırmalık bir şeyler?"

"Aç olduğum için huysuzluk etmiyorum." Parmaklarımı yüzümden çekip ona ters bir bakış attım.

Dudaklarını birbirine bastırarak alaycı şekilde başını salladı. "Tabii. Hiç öyle şeyler yapmazsın."

"Bana seni nasıl şımartacağımı söyle," dedim dudaklarımı büzerek. "Ama sakın sakso falan deme."

Bo ağzını açtığı gibi hızla kapattı ve kaşının üstünü kaşırken mahcubiyetle güldü.

"Bunun adil olmasını istiyorum, Bo. Her zaman istediğim buydu."

Avucunu karnıma koyarak derin, ağır bir nefes verdi. Başparmağını sağa sola her hareket ettirdiğinde tişörtümü, daha

doğrusu onun tişörtünü hareket ettiriyordu. Karnım iyice ortaya çıktığından beri giysilerimin çoğu üstüme olmuyordu ve yeni bir şeyler almayı reddediyordum. Hem Bo'nun kıyafetlerini giymek hoşuma gidiyordu çünkü bundan çok etkileniyordu. Sanırım sebebi bu şekilde tüm dünyaya benim *ona ait* olduğumu ilan edebilmesiydi. *Onun* kadını, *onun* kıyafetleri içinde, *onun* bebeğini taşıyordu.

Üstelik giysilerinin onun gibi kokmasını da seviyordum.

"Biliyorum, Win. Ama benim için de bu *hiçbir zaman* adil olmayacak. Ne kadar şey yaparsam yapayım, bebeği taşıyan sensin ve..."

"Kampın açılması yıllar alacak, Bo. *Yıllar*. Ayrıca her zaman bir şeyler yanlış gidebilir, kim bilir? Belki arazi bulamayacağız, belki kampı açacağız ama kimse gelmeyecek. Belki başarısız bir girişim olacak. O zaman ne yapacağız?"

Beni kendine doğru çekerek, "Ben sana *ve* bu fikre inanıyorum," dedi Bo. "Fakat gerçekleşmese bile bunu *asla* yüzüne vurmam. Ben bunu *bizim* için istiyorum. Çok kısa bir süre sonra hep istediğin işi yaparak benden bile daha çok kazanacağına da eminim."

"Yine de bu beni şımartman gerektiği anlamına gelmez."

"Burayı, benim senin burada olmanı sevdiğim kadar sevmeni istiyorum."

"Minnettarım ama tüm bu yaptıkların, bana sürekli benim ne kadar az verdiğimi hatırlatıyor."

"Tatlım." Bo neşesiz bir şekilde gülüp yakaran gözlerle bana baktı. "Sen bana *her şeyi* veriyorsun."

"Bundan böyle bu kadar büyük bir şey yapmadan önce benimle konuş, olur mu? Sarah'yla, babanla, Caleb'la ya da diğer çocuklarla değil. Benimle. Sürprizleri sevmiyorum."

"Ama bunu sevdin," dedi Bo. Çenesini karnıma koyup bana yavru köpek gözleriyle baktıktan sonra yanağını tenime yasladı. "Değil mi?"

Gülümsememle savaşarak gözlerimi devirdim ve inadı bırakmadan cevap verdim. "Evet."

"Ayrıca... geçen gece de... *sürprizdi*," dedi dudaklarını yalayarak. Sonra üstüme çıkıp giysilerimin üzerinden bedenime öpücükler kondurmaya başladı.

Bana... daha doğrusu *bize* aldığı yeni oyuncaktan bahsediyordu. O, beni koridorun diğer ucundan duyduğunu söyledikten sonra vibratörüme asla aynı gözle bakamadığımdan en sonunda çöpe atmıştım. Fakat bu fanteziyi gerçeğe dönüştürmek isteyen Bo, beni kullanırken izleyebilmek için yepyeni bir vibratör satın almıştı. Dediğine göre, hayalinde canlandırdığı sahneyle gerçeğinin aynı olup olmadığını görmek istemişti.

Beni izledikten sonra aklını kaçırmış gibi davranmasına bakılırsa, sanırım hayallerindeki gibi olmuştu.

Ardından uzun zamandır uzak durmaya çalıştığım fantezimi gerçekleştirme sırası bana gelmişti. Bo'nun dolabındaki ipeksi siyah halatı kullanmak istediğimi söylemiştim. Görünüşe bakılırsa, bunu bir kostüm partisi için almıştı. Yine de bu bir kenara bırakıldığında aklımdaki şeyi gayet *mükemmel* şekilde yerine getirmişti.

Bo karnıma öpücükler kondururken saçlarıyla oynayarak, "Bir anlaşma yapalım," diye teklif ettim. "Sadece elli doların altındaki sürprizlere izin var."

"Beş yüz olsa?"

"Bir şey mi aldın yoksa?" Hızlıca doğrulduğumda onu da aniden kalkmaya zorlamış oldum. Neredeyse yataktan düşecekti.

"Hiçbir şey!" dedi savunmacı şekilde. Tek kaşımı kaldırdığımda kendini düzeltti. "İade edebileceğim bir şey değil."

"Yeni kural. Bugünden itibaren elli doların üstünde sürpriz yok," deyip kendimi tekrar yatağa bıraktım.

Üstüme çıkarken muzipçe güldü ve dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. "Anlaştık," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Kendi kurallarım çiğnemenin ne kadar zaman aldığım görme-

ye *bayılıyorum.*" Tatlı öpücüklerini boynuma, oradan da göğsüme kaydırdı.

Pamuklu sutyenim ve tişörtümün altında kalan meme uçlarım anında sertleşip belirginleşti. *Kahrolası hormonlar.* Bugünlerde rahatsızlık ile azgınlık arasında gidip geliyordum. İkisinin arasında neredeyse hiçbir şey yoktu.

Vücudum ise baştan aşağı şişkin ve ağrılıydı. Buna rağmen Bo beni ne kadar çekici bulduğunu her seferinde gösteriyordu. Artık hamile halimi daha çok tercih ettiğini düşünmeye başlamıştım.

"Bizi duyacaklar," dedim nefes nefese. Bo bir eliyle tek göğsümü avuçlayıp diğer göğsümün ucunu da tişörtümün üzerinden yalamaya başladı. Uyluklarımı birbirine bastırarak onu *derhal* içimde hissetme arzumu biraz olsun bastırmaya çalıştım.

"O zaman adımı net bir şekilde söylediğinden emin ol, tatlım. Dudaklarından dökülen o güzel seslerin sebebi olduğumu bilmelerini istiyorum." Doğrulup taytımı tek çekişte çıkardı ve yatağın ayakucunda dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımı omuzlarına aldı.

"Hayır, buraya gel," diye yalvardım. "Sana ihtiyacım var. Hızlı ve sert şekilde."

"Gitmen gereken bir yer mi var?" dedi ağzını klitorisime yaklaştırıp yakınlığıyla beni delirtirken. Kararmış gözleri şehvetle yüzüme bakıyordu. Onunla buluşmak için bilinçsizce kalçamı oynatıp ona doğru kaldırdım, ardından gerçekten de gitmem gereken bir yer olduğunu hatırladım.

"Evet," diye yanıt verdim soluk soluğa. "*Ayarladığın* şu randevu..."

"Ah, bebek arabası testi mi?" dedi uyluğumun içini öperken.

"Evet." Bacağım sakalı yüzünden gıdıklandığında kıkırdayarak inledim. "Kes şunu."

"Birazcık geç kalsan bir şey olmaz," dedikten sonra dilini kıvrımlarıma sürttü. Dudaklarını omurgama bir ürperti yollayacak şekilde üzerime bastırırken zevk dolu mırıltılar çıkarıyordu.

Doğruldum ve gözlerinin geriye doğru yuvarlanmasını izledim.

"Sen de şu anda çalışıyor olmalısın," dedim elimi saçlarından geçirirken.

Dilini bir kez daha üzerimde kaydırıp dişlerini göstererek gülümsedi. "Şu anda en iyi çalışmalarımdan biriyle *meşgulüm*."

Kendimi yatakta biraz daha geriye çekip ağzından uzaklaştım. "Lütfen," dedim. "Seni içimde istiyorum. Seni hissetmek istiyorum. Ve... ve sert olmanı istiyorum." Yatağın ortasında dizlerimin üzerinde durup tişörtümü çıkardım.

Bo doğruldu ve düğmesini açtığı kotunu üstünden çıkarıp kenara attı. "Pekâlâ, istediğin gibi olsun." Bana doğru bir adım atarak kollarını uzattığında gülümsemesi çarpık, gözleri karanlıktı. Parmağını kıvırarak beni çağırırken, "Gel buraya, tatlım," dedi kibirli bir sesle.

"Bunu... bunu yapabilir miyiz?" diye sordum altdudağımı ısırarak. Yeni protezi geldiğinden beri ayaklarının üzerinde daha sağlam durduğunu ve rahat olduğunu biliyordum ama henüz ayakta seks yapmayı denememiştik. Ayrıca artık üçüncü üç ayımda olduğum için pek hafif sayılmazdım.

"Deneyip görelim," derken tek omzunu silkip yatağa eğildi ve beni kendine çekmeye çalıştı.

"Sakın düşürme ama," dedim hevesle ona doğru emeklerken. Bo beni çabasızca kucakladığında bacaklarımı kalçasına, kollarımı boynuna dolayarak ona sokuldum. Öpüşürken geriye doğru birkaç adım atıp döndü ve sırtımın mükemmel bir sertlikle duvara çarpmasını sağladı.

Dengesini sağlayıp bana sürtünmeye başladığında ona duyduğum yoğun, baş döndürücü ihtiyaçla keskin bir nefes aldım. Elimi aramıza uzatarak iç çamaşırımı kenara çekiştirdikten sonra *boxer* şortunun üzerinden onu avuçladım. Elimi üzerinde gezdirirken nasıl sertleşip seğirdiğini hissedebiliyordum. Bu esnada onun öpücükleri yüzümde, boynumda ve omzumda ateşten yollar çiziyordu. Beni istediğim şeyden ayıran ince ku-

maş nedeniyle artık sabrımı kaybetmek üzereydim ve öfkelenmeye başlamıştım.

Kollarımı tekrar Bo'nun boynuna sararak ona sıkıca tutundum. "*Hemen* çıkar şunu."

Başıyla onayladıktan sonra yüzünü yarım saniyeliğine boynumdan çekti. *Boxer* şortu zeminle buluşurken ellerini tekrar uyluklarıma yerleştirip pozisyon aldı.

"Benim için hazır mısın, tatlım?" Merkezimi kendine o kadar yakın tutuyordu ki, vücudum beklentiyle titremeye başlamıştı.

Kalçasını hafifçe kaldırarak kendini girişime konumlandırdığında acınası bir inlemeyle ona yakardım.

"Benim için hazır mısın diye sordum. Sana karşı nazik olmayı planlamıyorum, haberin olsun."

"Evet, evet. Hazırım. Lütfen." Gözlerimi sıkıca yumarak onu bekledim.

"Gözlerini aç," diye emretti. "Bana bak."

Gözlerimi açtım ama tıpkı nefes alışverişlerim gibi onlar da ağırlaşmıştı. "Lütfen," diye fısıldadım dudaklarımı yalayarak. "Yapma." Benimle tekrar oynamaya başlamıştı.

"Küveti istediğini söyle," dedi yüzü sertleşirken. "Küvete *bayıldığını* söyle."

Konuşmak için ağzımı açtım ancak beni kendine doğru çekip sertliğine bastırdığında dudaklarımdan çıkan tek şey keskin bir nefes oldu. Tüm bunlar çok keyifli olsa da arzu ettiğim şey *değildi*. Ben onu içimde istiyordum.

Ona sürtünerek, "Bo..." diye fısıldadım.

"Buna alışkın olmadığını biliyorum ama ben buralardayken seninle daima ilgileneceğim." Sesi kısık ve boğuktu. "Bundan böyle bu benim işim ve ayrıcalığım olacak. Her şeyin adil olmasını mı istiyorsun? Ben de öyle istiyorum. İnan bana, neyin adil olduğunu çok iyi biliyorum. Sana bakabileceğime inan, Win. Seninle ihtiyaç duyduğum şekilde ilgileneceğime inan."

Beni kaldırdı ve içime girip nefesimi kesecek şekilde doldurdu.

Kafam geriye düşerken, "Söyle bana," diye hırladı boynuma doğru. "Seninle kimin ilgileneceğini söyle." Dudaklarını yanağıma bastırmıştı.

"Sen," dedim güç nefeslerin arasında. "Sen ilgileneceksin." Elimi yüzüne kaydırıp beni öpmesi için dudaklarını kendime çevirdim. Bo içimden çıktı, beni biraz daha kaldırdı ve kollarım dizlerimin arkasına geçirip bacaklarımı iyice ayırarak kalçasına yer açtı.

"Tutun bana, tatlım," dedi yavaşça içime kayarken.

"Siktir." İnlerken dişlerimi altdudağıma geçirdim. İçimde her hareket edişinde, "Evet," dedim titreyerek.

"Unutma," dedi Bo. Ya gösterdiği çabadan ya da kendini tutmaya çalışmasından ötürü sesi hırlama gibi çıkmıştı. "Dışarıdaki adamlar bizi duyuyorsa bile ismimi duymalarını sağla." Dişlerini çeneme geçirerek inledi. "Seninle kimin ilgilendiğini bilmelerini sağla."

Bo acımasızca içime girip çıkarken ve *aşırı* iyi gelen o noktaya vururken dudağımı neredeyse kanayacağına emin olduğum bir şiddetle ısırdım.

"Siktir," diye bağırırken ağzımı boynuna bastırarak sesimin çıkmasını engelledim. Tenim alev alev yanıyordu. Adamların bizi duyması ihtimalinden utansam da bir yandan da bu beni acayip heyecanlandırıyordu. Boğazımdan yükselen zevk seslerini dindirmek için omzunu ısırmak tek çareydi.

Bo sertçe inleyip beni kendine bastırdı ve sağa doğru bir adım attı. Tek eliyle kalçamı tutarken boştaki elinin tek hareketiyle şifoniyerin üstündekileri aşağı attı. Yere çarpan eşyalar ikimizin de umurunda değildi.

Bo beni ahşabın üstüne sertçe bıraktığında kafam duvara doğru düştü. Kalçasını kaldırıp geri çekerken acı verici derecede yavaştı. Bacaklarımı kendisi için açık tutma amacıyla bir elini dizimin altına kaydırdı ve birleştiğimiz noktaya kararmış gözlerle baktı.

Ardından beni şaşırttı.

Boştaki eliyle ağzımı kapatarak kafamı duvara bastırdı, yarı kapalı gözlerini şokla dolu gözlerime dikti. Benden bir işaret bekliyor gibi görünüyordu.

Başımı salladım. "*Evet, efendim*," diyordum sessizce.

"Duymalarını istemiyor musun?" diye sordu. O kadar yakınıma gelmişti ki, onu görmek için gözlerimi iyice açmam gerekti. Başımı hayır anlamında salladım. "Peki." Yüzümdeki parmaklarını gerdi. "O iş bende," derken içimden tamamen çıktı. "Sıkı tutun, *prenses*."

Bo beni sertçe becermeye başladığında şifoniyerin üstünde kalanlar da zeminle buluştu. Ahşap her itişiyle birlikte duvara çarpıyordu. Bana müstehcen kelimelerin yanı sıra övgüler düzerken kulağıma değen sesi gergindi. *Aferin kızıma. Beni içine mükemmel şekilde alıyorsun. Kusursuzsun. Lanet olsun, her bir parçan kusursuz. Seni seviyorum.*

Bo'nun dudaklarından dökülünce her bir sözcük bana şiir gibi geliyordu. Bu güzel, samimi, içten övgülerinin hepsini toplayıp göğsümün en derin köşesine kilitledim.

Zevk içimde bir fırtına gibi büyürken ayak parmaklarım kıvrıldı. Bedenimi kullanan Bo'nun yüzünde beliren yoğun ifade, içimi derin ve acı verici bir şehvetle dolduruyordu.

Bir anda elini ağzımdan çekip kalçama götürdü ve içimde hızla hareket ederken etimi sıktı.

"Lütfen," diye yalvardı. Ne istediğini biliyordum. Belki de beni becererek içimdeki tüm utancı silmişti çünkü artık hiçbir şey umurumda değildi. Başımla onay verdiğimde gülümseyerek beni şifoniyerin ucuna çekerek istediği açıyı ayarladı.

Orgazm hafif ama *mükemmel*, sıcacık bir esinti gibi üzerime çarparken titreyerek başımı geriye attım. Bu saç köklerime kadar hissettiğim, tüm vücudumu esir alan türden bir rahatlamaydı.

Onu da titremelerle saran orgazmını içimde hissederken, "Bo," diye haykırdım. Bacaklarımın arasında sarsılmaları bittikten sonra geri çekildi.

Başımı eğerek iki parmağıyla menisini tekrar içime itmesini izledim.

Bunu *neden* bu kadar seksi bulduğumu bilmiyordum ama öyleydi. Acayip ilkeldi. Çoktan hamile olsam da beni doldurmak istemesi, sanki elinden gelse tekrar hamile bırakacağını ve halinden çok memnun olduğunu gösteriyordu.

Elini içimden çektiğinde ağzımı açtım ve çarpık bir sırıtışla parmaklarını emip tertemiz yaptım.

Bo acı tatlı bir kahkaha koyuverdi. "*Hayatıma inanamıyorum,*" diyormuş gibiydi ve bu göğsümü gururla kabartmıştı.

Tavana bakarken, "Demek ayakta da *yapabiliyormuşuz*," dedim kesik soluklarımın arasmda.

Bo'nun göğsü hızlı nefeslerle inip kalkarken o da yüzünü tavana çevirerek parlak bir gülümseme takındı.

"Öyle görünüyor..." derken fısıldaması adamların duymaması için değildi, sadece yorgunluktandı. Sessiz olma çabamız *çoktan* pencereden uçup gitmişti.

Yüzünü bana çevirdiğinde çocuksu sırıtışını ve gözlerindeki tatmini inceledim, ardından onu öptüm.

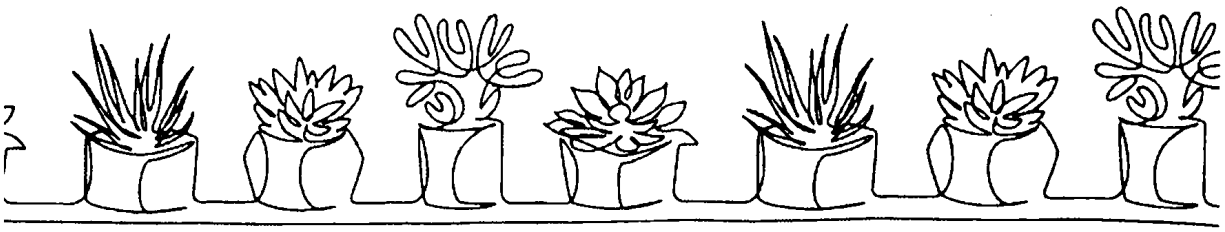
Onu öptüm çünkü bunu göstermekte berbat olsam da minnettardım.

Onu öptüm çünkü benimle gerçekten ilgilenmek istiyordu.

Onu öptüm çünkü benimle ilgilenmesine izin verecektim.

Onu öptüm çünkü onu seviyordum.

Hem de her geçen gün daha fazla seviyordum.

33

Derin bir nefes aldım ve aynadaki yansımama bakarken sinirimi yatıştırmaya çalıştım.

Sarah'nın hamile reyonundan almamda ısrar ettiği ve bedenime *gerçekten* tam oturan sevimli elbiseyi giymiştim. Uzundu, adaçayı yeşiliydi ve üzerinde elle dikilmiş çiçekler vardı. Arkadan bağlama özelliği sayesinde şimdi oldukça şişkin olan karnıma rağmen belimi ince gösteriyor, dikkatleri eskisinden iki beden büyük olan yeni göğüslerime çekiyordu.

Bo da ben de bunu *çok* beğenmiştik.

Elbisenin dışında makyaj da yapmıştım. Gerçi *eyeliner*'ımı sürmek için lavaboya eğilmek bile acınası şekilde nefes nefese kalmama neden oluyordu.

Fakat beni asıl sinirlendiren şey saçlarımdı.

Zihnimde, elbisenin bohem havasına uyması için onları örerek yüzümden geri atmayı canlandırmıştım ama bir türlü olmuyordu.

Omzumun arkasına uzanarak aynadan saçlarımı görmeye çalışırken kendimi şekilden şekle soktum. Ancak ne yaparsam yapayım, sağ elim işbirliğini reddediyordu ve her seferinde üçüncü tutamı düşürüyordum.

Bo'ya daha fazla sürpriz istemediğimi söyledikten sonra *onun* doğum gününden bu yana Sarah'yla karıştırdıkları işleri itiraf etmişti. Benim için doğum günü partisi planlamışlardı. Fakat beni çok iyi tanıdıklarından dolayı bir taşla iki kuş vur-

mayı tercih edeceğimi biliyorlardı. Bu nedenle bu etkinlik hem doğum günü *hem de* bebek partisi olacaktı.

Bo, partinin August ve dolaylı yoldan da onun için olduğunu söyleyerek kendimi rahatlatabileceğim konusunda ısrar etmiş, ben de durumu kabullenmiştim.

Ancak şu anda muhtemelen kendi partime geç kalıyordum ve yirmi dokuz yıllık ömrümde bir kez bile tarak kullanmamış gibi bir halim vardı. Dikdörtgen alnıma küfür ederek örgüden vazgeçip saçlarımı atkuyruğu yapmama ramak kalmıştı. Tam o anda Bo yarı açık banyo kapısını hafifçe tıklattı.

Kapı çerçevesine yaslanarak, "Ekstra ele ihtiyacın var mı?" diye takıldı.

Gözlerimi devirdim ve arkamda durduğunda yansımasına baktım. Siyah kot pantolonun üstüne petek örgülü, uzun kollu, gri bir kazak giymişti. Her zamanki gibi muhteşem görünüyordu.

"Klasik bir espri." Başımı iki yana salladım.

"Asla eskimez," dedi yanağımı öperken.

"Saçımı örmeye çalışıyordum, şimdi böyle görünüyorum," dedim ortaya çıkardığım karmaşayı göstererek. "Hayatımda hiç örgü öremedim. Bugün farklı olacağını neden düşündüm, bilmiyorum."

Bo çenesini başımın üzerine koydu, iki kolunu göğsüme sararak beni kendine bastırdı. "Çok güzel görünüyorsun, *Fred*."

"Bu isimle iltifatı mahvetmek zorundaydın, değil mi?" Ellerimi kollarında kaydırdım. "Ben de bundan sonra sana Bob *diyeceğim*."

"Göz alıcı, muhteşem, ilahi görünüyorsun... Fred."

Dudaklarımı büzerek, "Saçlarımı kazımayı düşünüyorum," diye sızlandım. "Saçım olmasa yine de beni sever miydin?"

"Bu da geçen hafta sorduğun kurt sorusu gibi bir şey mi? Bunun da bilmem gereken doğru bir cevabı var mı? Evet, kurt olsan ya da saçların olmasa da seni severdim."

"Ne zaman çıkmamız gerek?"

"Çoktan."

Ninova

"Çoktan derken?"

"On dakika önce çıkmamız gerekiyordu. Ama senin geç kalma iznin var." Dudaklarını kafamın tepesine bastırdıktan sonra kollarım üstümden çekti ve saçlarımı omuzlarımın gerisine aldı. "Ben de deneyebilir miyim?"

Utangaç bir şekilde başımı salladım.

Bo uzun parmaklarıyla saçlarımı tarayarak dolaşan tutamları açtı ve üç parçaya ayırdı. Ardından da *gerçekten* örmeye başladı. Nasıl bildiğini sormak için ağzımı açsam da benden önce davranıp açıkladı. "Ortaokuldayken arkadaşlık bilekliği örmeyi öğrenmiştim. Sınıfımda bu konuda çok iyi olan güzel bir kız vardı. Sanırım sonrasında da aklımda kalmış."

"Ah, aşk için yaptıklarımız..." İçimi çektim ve Bo tezgâhtan tokayı almak için uzanırken aynada kendime hayranlıkla baktım.

"İşte oldu," dedi örgüyü sırtıma bırakırken. "Bence güzel."

Mükemmel iş çıkarmıştı. Birkaç küçük tutamı en doğru yerlerde örgü dışında bırakmayı bile becermişti. O kadar güzeldi ki, ağlayabilirdim.

Aslında *aşırı* hamile olduğum ve bu adamı *aşırı* sevdiğim için cidden ağlamaya başlamıştım.

"Bir şey daha var." Beni ve gözyaşlarımı banyoda bırakıp çıktı. Kendimi topladım, aynaya bakarak kâküllerimi düzelttim ve karnımı görebilmek için yan döndüm. Hem kendimi hem de August'ı sakinleştirme umuduyla iki yanını ovuşturdum. Her geçen gün daha da şiştiğimi hissediyor, onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum. Ayrıca eve eklediğimiz her yeni şeyle birlikte Bo da ben de daha hazırlıklı hissediyorduk.

Eşyalarımdan bazılarını ana yatak odasına -yer açmak için Bo'nun birkaç eşyasını da başka yerlere- taşıdıktan sonra evin geri kalamında orta yolu bulmuştuk. Artık ikimiz de mutluyduk. Yatak odasında stillerimizi bir araya getirip orayı kendimize ait yapmıştık. Ardından da bebek odasına geçmiştik.

Bo, bir mağazadan sipariş verdiğimiz sürdürülebilir bambu

beşiği kurarken ben de duvarları açık yeşile boyamıştım. Lavanta rengi emektar şifoniyerimi oraya yerleştirmiştim. İkimizin de şimdiden uyuklamak için favori yeri olan gri renkli, aşırı rahat bir sallanan koltuk almıştık. Bo kitaplar için duvarlara raflar asarken ben de ara sıra ikinci el dükkânlarına gidip küçük süs eşyaları alıyordum. Oda böyle böyle tamamlanıyordu.

Bo buraya minik *Hobbit* yuvası diyordu. Bana da doğa temalı bir kır evini anımsatıyordu. İki şekilde de ikimizin de hoşuna giden bir yer olmuştu.

Büyük ihtimalle bugünkü bebek partisinin ardından da odaya koyacak yeni eşyalarımız olacaktı.

Karnımın en şişkin yerinden göğsüme doğru parmağımla bir yol çizerken gülümsedim. Kafamı kaldırdığımda Bo devasa bir buket yabani çiçekle eşikte duruyordu.

"Aslında bunu sonra verecektim ama..." Buketten bir dal bahar yıldızı koparıp dörde ayırdı ve arkama geçti. "Bunlar saçına çok yakışacaktır." Minik, beyaz çiçekleri örgümün arasına yerleştirirken gözlerinde konsantrasyon vardı.

"Mükemmel," dedikten sonra doğrulup ellerini ceplerine soktu.

"Bayıldım." Aynada görebildiğim kadar görmek için dönerken Bo'nun da saçıma baktığını fark ettim. "Ama sana da bir şey lazım." Buketten mor bir düğün çiçeği seçip dalını kırarak kısalttım ve Bo'nun kulağının arkasına sıkıştırdım. "İşte oldu." Onu tek bir kez öptüm. "Şimdi takım olduk."

Gözleri parlarken bana gülümsedi. "Gitmeye hazır mısın?"

"Hazırım."

El ele dışarı, güzel mayıs havasına çıktık. Kuşlar cıvıldıyordu, mavi gökyüzü mükemmel bulut yumaklarıyla doluydu ve esinti taze bir koku taşıyordu. Yeni biçilmiş çimlerle çiçek açan ağaçların kokusu her yerdeydi. Upuzun bir kışın ardından, evden dışarı her adım attığımızda baharı görebildiğim için minnettardım.

Tabii *bu* kışın bana getirdiklerine de minnettardım.

Bo arabayı sürerken radyoyu açtı ama her zamanki gibi sohbetimizle müziğin sesini bastırdık. Her gün konuşacak birçok şey buluyorduk. Konular tükenene dek duygularımızdan, düşüncelerimizden ve hatıralarımızdan bahsediyorduk. Kendimiz hakkında her şeyi birbirimize anlatıyorduk. Geçmişlerimiz ve anılarımız boş birer sayfa olmaktan çıkıp girift desenlere dönüşüyordu. Bir de *saçma* konular vardı. Küçük gözlemlerimiz, başkalarının duymakla ilgilenmeyeceği aptalca anekdotlar da bizim için eşit derecede önemliydi.

Sarah ile Caleb'ın garaj yoluna girdiğimizde Bo'nun saçını ve yanaklarını okşayarak *gerçek* olduğuna, birinin beni *bu kadar* çok sevebileceğine, beni tüketmektense bana bir şeyler katabileceğine, beni kavurup kül etmek yerine sıcak tutmak için ateş yakabileceğine bir kez daha inandım.

Bazen "*seni seviyorum*" demek yeterli gelmiyordu. Tüm hayatım bu adam sayesinde değişmişken nasıl yeterli gelebilirdi ki?

Bo beni karşılık beklemeden seviyordu.

Bir beklentisi yoktu. Talebi yoktu. Bir gram bencilliği yoktu.

Seni seviyorum, diye düşündüm ve o bana utangaç bir şekilde bakarken başparmağımı yanağına sürttüm.

Ben de seni seviyorum, diye sessizce cevap verdi. Ardından bana göz kırpıp arabadan indi ve hemen kapımı açmaya koştu.

"Sarah benim bildiğimi bilmiyor, değil mi?" Garaj yolunda ilerlerken fısıldayarak konuşuyordum.

"Hayır. Gerçekten sürpriz olmasını istedi."

"Tamam," derken veranda basamaklarında durdum. "Bu ifade nasıl?" En iyi şok olmuş ifademi takınıp elimi aralanmış dudaklarıma götürdüm.

Bo basamakları ikişer ikişer çıkarken güldü. "Harika. Çok ikna edici." Zile bastı ve *epey uzun* bir bekleyişin ardından kapı açıldı.

Fakat diğer tarafta duran kişi Sarah değildi.

Titrek elimi aralanmış dudaklarıma götürerek, "Anne?" dedim boğulurcasına.

"Aynen, bu ifade çok iyi," diye mırıldandı Bo kendi kendine.

Daha geçen gün Noel'e kadar gelemeyeceğini söyleyen annem; dalgalı platin saçları, bronz teni ve kırık beyaz, dantelli ve dar elbisesiyle karşımda duruyordu. Yüzünde özlemeyi bir gün bırakıp bırakamayacağımı merak ettiğim tanıdık, sıcak gülümsemesi vardı.

"Merhaba, bebeğim," diyerek kollarını açtığında ona koştum.

"Ne... Nasıl... Ne zaman?"

"Sevgiline sor!" Annem kahkahalar eşliğinde bana daha da sıkı sarılarak bizi sağa sola sallamaya başladı. Omzunun üstünden baktığımda Bo'nun kendinden memnun şekilde bir fotoğraf çekip telefonunu arka cebine yerleştirdiğini gördüm.

"Ne zaman?" diye sordum.

"Küvetin geldiği gün, sürprizlerle ilgili anlaşmamızdan hemen *önce* iade edemeyeceğim bir hediyeden bahsetmiştim. Hatırladın mı?"

Ellerimi annemin omuzlarından çekmeden geri adım attım. Annem benden biraz daha kısaydı ama topuklu ayakkabıları yüzünden neredeyse aynı boyda olmuştuk. Onu baştan aşağı inceledim. "Çok güzel görünüyorsun, anne," dedim hayranlıkla.

"Ah, iyi bir ilk izlenim bırakmam gerekiyordu." Başını Bo'ya doğru eğdi.

"Ah, evet! Çok özür dilerim. Bo, bu benim annem June. Anne..." Kenara çekilip kolumu Bo'nun beline doladım. "Bu da... *benim* Bo'm."

"Sizinle tanışmak çok güzel, Bayan McNulty," dedi Bo elini uzatarak.

"*Acayip* uzun olduğunu söyleyen oldu mu hiç?" Annem gülerek iki eliyle onun elini sıktı.

"Kızınız günde birkaç kere söylüyor."

"Ah, lütfen resmi konuşma. Bana June diyebilirsin. Ne de olsa artık aileyiz." Annem dudaklarını büzerek Bo'yu biraz *fazla* dikkatli inceledi. Elini hâlâ bırakmadığını ve yere bakarken

sırıttığını fark etmiştim. "Biliyor musun? Win bana nasıl da muhteşem bir..."

"Seni görmek gerçekten çok güzel, anne." Kolunu Bo'dan çekip benimkine doladım. "Çok özlemiştim." Söylediklerimde düşünmediğim kadar samimiydim.

Annem durdu ve daha önce çok sık görmediğim yumuşak bir tebessümle yüzümü inceledi. Sanırım bu gururdu. "Çok iyi görünüyorsun, tatlı kızım. Resmen... *parlıyorsun*." Parmağıyla burnumun ucuna vurdu.

"Geldiğin için teşekkür ederim." Gözyaşlarımı bastırmaya çalışırken burnumu kırıştırdım. "Özür dilerim, bugünlerde hep böyle oluyorum." Elimle yüzümü yelleyip derin bir nefes verdim. "Hiç ağlamadığım kadar ağlıyorum."

"Ağlama, bebeğim. Makyajını mahvedeceksin."

Biraz hüzün, epey de bir neşeyle güldüm. Annem yine şaşırtmıyordu.

Bakışlarını karnıma çevirdi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Çok, çok hamile hissediyorum." Bu samimi cevabım Bo'yu kıkırdatmıştı. O harika bir destekçiydi ama üçüncü üç ay cidden canıma okuyordu. Her yerim hassaslaşmıştı ve ağrıyordu. Huysuzdum, şişkindim, sık sık acıkıyor ve kırılgan hissediyordum. Bo ise tüm ruh hali değişimlerimi ve aşermelerimi sabırla karşılıyordu.

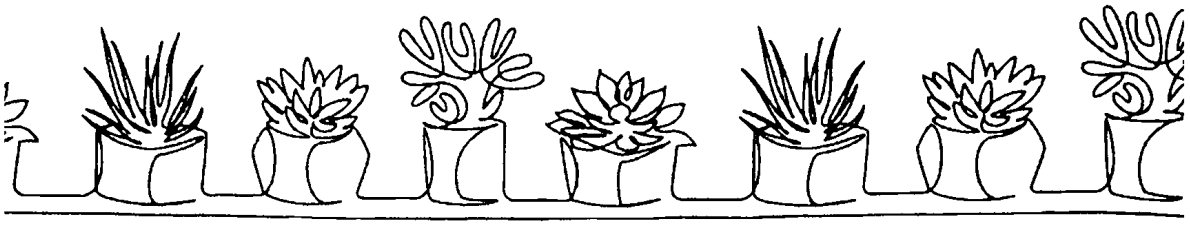
Annem anladığını gösteren şekilde başını salladı. "Hadi sana bir sandalye bulalım."

"Bir dakika," dedim aniden. Annem de Bo da oldukları yerde durdular. "Parti alanı ne kadar abartılı?"

Annemin gülümsemesi seğirdi. "Sarah her zamanki Sarah'lığını yaptı. Ama henüz kimse yok. Sanırım misafirlerden önce yerleşebilmen için önce gelmeni istedi. Parti hazırlıklarını arka bahçede yaptık. Sarah bunu seveceğini düşündü."

Gözyaşlarımı *bir kez daha* bastırdım. Çünkü Sarah gösterişe bayılır, sürpriz partide bile *sürprizler* yapmaktan kaçınmazdı. Yine de kimse gelmeden kapıda annemle baş başa görüşebilmem ve yerimi alıp rahatlayabilmem için bana zaman tanımıştı.

Başımı sallayarak sırtımı dikleştirdim. "Ben hazırım."

34

Sarah'nın arka bahçesinde etrafıma bakarken şok olmuş durumdaydım.

"Win!" Sarah parlak pembe elbisesiyle bana doğru koştu. "Sürpriz!"

Ona cevap vermedim, henüz verebilecek durumda *değildim*. Bo'nun elini belimde hissetsem de manzarayı incelerken dünyadan tamamen kopmuş hissediyordum. Her şey *o kadar* güzeldi ki...

Yirmiden fazla kişinin sığabileceği, açık yeşil masa örtüsü serilmiş ve yabani çiçeklerle süslenmiş uzun bir sofra vardı. Yiyecek içeceklerin konduğu masanın üzerine de bebek tulumları ve soluk yeşil balonlardan oluşan bir kemer yerleştirilmişti. Bir de üstünde şimdilik tek bir hediye paketi bulunan bir masa görüyordum.

"Sarah, ben..."

"Sen bir şey demeden söyleyeyim, aslında bundan *çok daha* büyük bir şey yapacaktım ama kendimi tuttum. Eğer çok fazla olduğunu söylersen, sana saldırırım ona göre."

"Bayıldım," dedim yaş dolu gözlerle en yakın dostuma bakarak. "Bayıldığımı söyleyecektim. Teşekkür ederim. Burası gerçekten mükemmel."

"Ciddi misin?" Gururlu gülümsemesi azıcık belirsizlikle bölündü. "Bu kadar kolay kabul ettin yani?"

Kocaman gülümseyerek başımı salladım. "Çok güzel ol-

muş, Sar." Onu kollarımın arasına çekip omzuna doğru fısıldadım. "Teşekkür ederim."

Ben geri çekilmeden, "Sadece ben yapmadım ama," dedi Sarah. Tek kaşını kaldırarak Bo'ya bir bakış atıp tekrar bana döndü.

Kısık gözlerle Bo'ya dönerek rol yaptım. "Senin haberin var mıydı?" derken gülmemek için kendimi tutuyordum.

"Suçluyum, evet." Bo ellerini kaldırırken Sarah'ya perişan bir bakış attı.

"Parti hediyelerini Bo hazırladı," dedi arkadaşım. Ardından bir tanesini alıp bana uzattı.

Fred'in Çiçekleri. Küçük, beyaz bir kutunun üzerinde Bo'nun el yazısıyla böyle yazıyordu. Kutuyu elimde çevirdim. "Bunları sen mi yaptın?" diye sordum *cidden* şaşırarak.

Mahcubiyetle gülümseyip omuz silkti. "Ben aslında korsan teması istemiştim ama Sarah kabul etmedi."

"*O* özel espriyi millete tekrar tekrar açıklamak istemeyeceğini düşündüm," dedi arkadaşım sırıtarak. "Ayrıca ona korsan temalı *bir* şeyde izin verdim." Hediye masasında duran "*Yelkenler fora, bebeğim*" yazısını oluşturmuş harf bloklarını işaret etti.

"Gerçekten harika," dedim ikisine gülümseyerek. "Tam olarak benim seçeceğim şeyler. Teşekkür ederim."

Bo'yu omzundan hafifçe iterek, "İyi bir ekip olduk," dedi Sarah.

"Çünkü sadece bana söyleneni yaptım," diye fısıldadı Bo kulağıma.

"Sen çok iyi bir çocuksun." Ben de cevabımı fısıldayarak verirken yanağını okşadım.

Öğlen saatleri tatlı, hoş bir koşuşturmayla geçti ve konuklar on ikiden sonra gelmeye başladı. Onları karşılayıp arka bahçeye yönlendirme görevini üstlenen annem, kendini her seferinde gururla Büyükanne June olarak tanıtıyordu. Bo'nun bütün arkadaşları, benim Westcliff'ten arkadaşlarımla ve ayrıca Sarah

ile Bo'nun bir şekilde ulaşıp davet etmeyi başardıkları eski kafe iş arkadaşlarımla iyi anlaşmış gibi görünüyorlardı. Henry ve ebeveynleri Tonya ile James de gelmişti. Henry partideki tek çocuk olmayı aşırı havalı bulmuştu. Sarah, her biri farklı bir çiçek gibi görünen çok güzel kapkekler yapmıştı. Caleb ise en iyi yaptığı şeyi yapıyor, en çok ihtiyaç duyulan yerde yardıma koşuyordu. Öğleden sonranın çoğunu Bo'yla birlikte yiyecek masasının yanında geçirmişti.

Gelen hediyeleri Bo'yla açarken kaç kez kızardığımı bilmiyordum. Bu gerçekten ama gerçekten çok hoş bir şeydi. Henüz tanışmadıkları bir bebeğe bu denli sevgi göstermeleri, Bo'nun da konuşmasında bahsettiği gibi son derece ihtiyacımız olan ve *çok* hoşumuza giden bir sürpriz olmuştu.

İkindi güneşi, yerini serin bahar akşamına bırakırken geride kalan birkaç kişi olarak günü sonlandırmak istemeyip partiyi içeride devam ettirdik. Bo'nun babasını arayıp ne kadar özlendiğini söyledik ve onu annemle tanıştırdık. Kanepede Sarah'ya sokulmuş halde oturan annem doğal olarak telefonu gasp etti. Seksi, bekâr bir büyükanne ile büyükbaba olmaları konusunda sayısız espri yaparak Sarah'yı güldürdü.

En sonunda Bo'yla onlara veda ettik ve *saçma* derecede fazla hediyemizi arabamıza doldurup eve yollandık. Annem, Sarah'da kalmakta ısrar etmişti ve itiraf etmek gerekirse buna sevinmiştim. Burada olduğu için çok mutlu olsam da küçük dozlarda bir arada olmamızın daha sağlıklı olduğunu öğrenmiştim.

Sokağımıza dönerken elini bacağıma koyarak, "Eğlendin mi?" diye sordu Bo.

"Çok, *çok* eğlendim." Ona dönüp gülümsedim. "Sen?"

"Evet," dedi arabayı garaj yoluna çekerken. "Eğlendim."

"Sana bir hediyem var," dedim gururla. "Yanımızda götürürsem sürpriz bozulur diye düşündüm ama senin de bir şeyin olsun istedim."

"Aslında ben de sana bir şey vereceğim," dedi Bo motoru durdururken.

Kemerimi açtım. "Bahse varım benimki daha iyidir," diye takıldım.

Bo sırıttı. Başını iki yana sallayarak arabadan indi ve benim tarafıma gelip inmeme yardım etti. Garaj yolundan eve kadar el ele yürüdük.

Ben ayakkabılarımı çıkarıp kanepeye çökerken Bo'nun gözleri yumuşak, gülümsemesi ciddiydi.

"Ne?" diye sordum gözlerimi kısarak.

"Sen," derken bana hayranlıkla bakıyordu. "Hiç duracak mı?" diye sordu sonra yavaşça.

"Ne duracak mı?" Ellerimi karnıma koydum. "Büyümesi mi diyorsun?" Gülerek geriye yaslandım. "Daha *ne kadar* genişleyebilirim bilmiyorum."

"Hayır," dedi kanepenin yanında durarak. Ayaklarımı kaldırıp oturduktan sonra onları kucağına aldı. "Ondan bahsetmiyorum."

"O zaman neyden bahsediyorsun?"

"Sana olan bu yoğun arzumdan."

Tek kaşımı kaldırdım. "Durmasını mı *istiyorsun?*"

Başını iki yana sallayıp kulağını karnıma yasladı. Ben de sevgiyle saçlarını okşadım. "İstemiyorsan duracağını düşünmüyorum."

"Çok yorucu," derken dudaklarını karnıma bastırmıştı.

"Ah, peki. Kusura bakma," dedim gülerek.

"O anlamda demiyorum. Kalbim bedenimin dışındaymış gibi hissediyorum," dedi kısık sesle. "Sadece birkaç metre ötemde olsan bile seni hep çok özlüyorum. Günün her saniyesi aklımda sen varsın, başka şeyler düşünmekte zorlanıyorum. İlk gecemizde söylediğimde ciddiydim. Beni *delirtiyorsun.*"

Parmaklarımı saçlarından geçirdim. "Seni anlıyorum çünkü ben de öyle hissediyorum. Ama aynı zamanda harika bir his, değil mi?"

Göbeğime bir öpücük kondurduktan sonra orta sehpanın altına uzanıp bir kutu çıkardı. Ayakkabı kutusu büyüklüğündeydi ama koyu renkli ahşaptı ve altın rengi kilidi vardı.

"Bu ne?" diye sordum. Hevesle doğrulup ayaklarımı yere indirdim.

"Şey... aslında bu biziz," dedi kutuyu elime vererek. "Bugüne kadarki anılarımız."

Kutuyu kucağıma koyup gözlerimi ve avucumu üzerinde gezdirdim.

"Bana bebekten ilk bahsettiğinde annemi sık sık düşünür oldum. Hatıralarımda fazla bir şey olmasa da babamda... ona dair şeyler kalmıştı. Anıları saklamıştı. Annemle ilgili bir şeye ne zaman ihtiyaç duysam, babama gidebileceğimi bilirdim. Çünkü her seferinde bana yeni bir şey gösterirdi." Bo dizini kıvırarak kanepede dönüp bana baktı. "Yatağının altında fotoğraflar ve mücevherlerle dolu bir kutu dururdu. Annemin paltosundan düşen düğme ya da sokakta yerden aldığı madeni para gibi şeyler bile vardı. Yazdığı müzikler, defterleri, günlükleri, notları, mektupları..." Konuşurken omzumun üzerinden yemek odasına bakıyordu.

Sağ elimi dizine koyarak olabildiğince sıktım.

Bo hüzünlü bir şekilde gülümserken derin bir nefes alıp bana baktı. "Bu küçük eşyalar ve anılar sayesinde annemin hikâyesini sadece hayatının sonunun oluşturmadığını öğrendim. Babamın sakladığı önemsiz şeyler bile birbirlerine karşı aşklarının ne kadar derin olduğunu gösteriyordu." Yutkunarak dudaklarını yaladı. "Bizim bebeğimiz de buna sahip olsun istedim. Sen ve ben âşık olmasak da, bebek sürpriz olsa da... tutunabileceği bir şeyler olacaktı." Sesi titrerken başını eğdi. "Eğer *ben* tekrar hastalanırsam ve..."

Elimi yanağına koyup sakal çizgisini başparmağımla okşadım. "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedim kararlılıkla. Başımı salladığımda o da aynısını yaptı.

Gülümseyerek dudaklarını elime doğru çevirdi. "Biliyorum. Gitmeye iznim yok."

"Kesinlikle yok," diye fısıldarken sesim hafifçe titredi.

"Yine de bebeğimize bunu hazırladım," dedi kutunun ki-

lidine işaret ederek. "Ama şimdi senin de görmeni istiyorum. Çünkü... babamın tüm o şeyleri sakladığını, ona delicesine âşık olduğunu ve dünyadan göç etse bile daima hatırlanacağından emin olduğunu annemin *bilip bilmediğini* sürekli merak ediyorum."

Kilidi açıp kapağı kaldırdığımda içindeki hazine gözlerimin önüne serildi.

Ben bir fişi çıkarıp okurken ensesini kaşıyarak, "Çoğu aslında çöp..." dedi Bo.

"Bu... Cosgrove'daki kafeden mi?"

"Bana bebekten bahsettiğin günden."

Kutunun içine elimi sokup taşlar ve turkuaz deniz camlarıyla dolu bir kavanozu çıkardım.

"Sahildeki yürüyüşümüzden," dedi Bo.

Gülüyordum ama ilk ultrason günü çektiği fotoğrafımızı çıkarırken yanaklarımdan yaşlar süzülmeye başlamıştı. Fotoğrafta benim sersem, şaşkın gülümsemem ile Bo'nun neşeli ve hevesli yüzü komik bir kontrast oluşturuyordu. Bunun altında da çektiğinden habersiz olduğum bir fotoğraf vardı. Arka bahçede bitkilerle uğraşıyordum. Yüzüm toprak olmuş, göbeğim tişörtün altından çıkmıştı. Bu fotoğraf bir haftadan kısa süre önce çekilmiş olmalıydı.

"Bu ne peki?" diye sordum. Gülerek dikdörtgen, küçük bir plastik parçasını kutudan çıkardım.

"Sarah'nın evindeki ilk oyun gecemizde... birkaç *Catan* parçası almış olabilirim." Tek omzunu silkti. "Ama ona sakın söyleme."

Sarah'nın ona hediye ettiği babalıkla ilgili kitabı alıp pembe yapışkan kâğıtlarla ve notlarla dolu sayfaları inceledim. Sayfaların arasına bebek için küçük notlar da bırakmıştı. Bu hamileliğin her anı için ne kadar heyecanlı olduğunu, onunla tanışmak için sabırsızlandığını yazmıştı. *Annen seni büyütürken harika iş çıkarıyor*, diye okudum. *Gerçekten inanılmaz bir anne olacak.*

Kutudan çıkardığım her yeni şey kalbimi daha da doldu-

ruyordu. Yirmi soru kutusuna baktığımda her kartın arkasına cevaplarımızı kısa kısa yazdığını fark ettim. Ultrason fotoğraflarını, minik kâğıt parçalarını, benden habersiz çektiği başka fotoğrafları da gördüm. Karnım her birinde giderek büyümüştü.

"Bu çok güzel bir hediye, Bo," dedim gözyaşlarımı silerek. Kutuyu koltukta yanıma koyup kollarımı ona sardım. "Üzgünüm," diye fısıldarken hâlâ ağlıyordum. "Ben sana sadece çorap ördüm."

"Çoraplara bayılırım."

"Seni seviyorum," dedim.

"Bir şey daha vardı ama içinden aldım."

"Hımm?" derken geri çekilip gözlerimi sildim.

"İlk gün, evi karıştırırken bulmaman için bir şeyi sakladığımı söylemiştim. Hatırlıyor musun?" Kanepenin yan tarafına elini uzattı. "Tabii en başından beri burada değildi, sabah buraya sıkıştırdım."

"Çok gizemli." Gülümsüyordum ama sakladığı şeyi çıkardığında kaşlarımı çattım. Sonra ne olduğunu anladım.

"Bunu açıklayamam işte," dedi Cadılar Bayramı'nda kaybettiğim bandanayı göstererek. "Bunu daha bebeğin varlığından, seni ne kadar çok seveceğimden *haberim yokken* saklamıştım. Sanırım bir yanım çoktan biliyordu."

Sıkıca tuttuğu bandanaya bakarken elimle ağzımı kapattım. Beynim, kanat çırpan kalbime yetişmeye çalışıyordu.

"*Sana* ait bir şeye tutunmaya ihtiyacım olduğunu biliyordum. Odadan çıkarken kapının yanındaki sandalyede bunu gördüm ve... bilmiyorum. O geceye dair bir parçayı yanımda götürmem gerekiyordu."

"Ama... ama gittin."

"*Tek gecelik* ilişki istediğini söylemiştin, Win."

"Beni dinlemeyi bırakmalısın." Gözyaşlarım *yine* sel olmuştu.

"Anlaşıldı," dedi Bo sırıtarak. Derin, daha dengeli bir nefes alırken yüzümü inceledi. "Sonrasında *haftalar* boyunca her gün

seni düşündüm. Gülümsemeni, kahkahanı, gözlerini, dudaklarını... Caleb'dan numaranı istemeyi bile düşündüm ama korkuyordum. Cora'yla olanlardan, kanserimden sonra... yeterli olamayacağım, seni tek gecelik ilişkiden daha fazlasına ikna edemeyeceğim düşüncesi beni korkutuyordu."

Bu şekilde hissettiğini kabul etmeyi *reddederek*, duygularından ta o zaman haberdar olmayı dileyerek başımı iki yana salladım ve elimi onunkinin üstüne koyup sıktım.

"Sonra aralık ayında bir gün bana mesaj attın. Mesajını gördüğümde piyangoyu kazanmış gibi hissettim."

Ben gözlerimi devirerek gülerken Bo elimi dudaklarına götürüp bileğimi öptü.

"O zamandan beri sana gün geçtikçe daha çok âşık oldum. Kalbine, nezaketine, gücüne, neşene, fedakârlığına..." Arkama uzanıp bandanayı kutuya, beklenmedik olsa da büyük güzellikler taşıyan hikâyemizin geri kalanının yanına koydu.

"Bo, ben..."

Dönüp elini tekrar kanepenin arasma daldırdı. "Bir şey daha var."

"Bundan böyle her gün kanepenin boşluklarını kurcalayacağım," dedim yanağıma süzülen yaşı silerek. "Kendine yeni bir zula bulmalısın."

Yeniden bana döndüğünde kucağına koyduğu bir şeyi avucuyla kapatmıştı. Ahşap anı kutusundan daha küçük olan bu kutunun içinde parlak bir şey bulunduğundan şüpheleniyordum. Hızlanan kalbimin etkisiyle bebeğin tekme attığını hissederek fark etmeden elimi karnıma götürdüm.

"Bo..." dedim boğuk sesle.

"Sen benim ruhumun amacısm, Win. Seni tanımak, seni sevmek, seninle bir aile kurmak, her günü seninle ilgilenerek geçirmek, parlamanı ve bu hayatta hak ettiğin her güzel şeyi elde etmeni izlemek benim amacım." Başını eğip elinin içindeki küçük, deri kutuyu ortaya çıkardı. Açtığında dünyanın en güzel, en sade altın alyansıyla karşılaştım.

"Evet," dedim istemsizce. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Evet," diye tekrarladım.

Hafifçe kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Önce sorabilir miyim?"

"Ah, evet. Üzgünüm." Elimi sallayarak devam etmesini işaret ettim. Gözyaşları akmaya devam ederken bir yandan gülümsüyordum.

"Winnifred June McNulty, hayatımın aşkı, çocuğumun annesi, *lütfen* benimle evlenir misin?"

"Evlenirim," dedim kendimi onun kollarına atarak. "Evlenirim. Ama ben de sana *teklif edeceğim*."

"Pekâlâ," dedi Bo. Benimkilere değen dudakları titriyordu.

"Bu çok güzel." O, yüzüğü parmağıma takmaya çalışırken ben de onu öpmeye çalışıyordum. "Ama çok küçük, tatlım. Şu anda *oldukça* hamileyim."

"Taşını taktırırken ölçüsünü de ayarlatırız," dedi yüzüğü bana uzatarak.

Sağ elimin yüzükparmağına taktım ama oraya da *aşırı* büyük geldi.

"Annemin yüzüğüydü." Sağ elimi aramızda tutarak başparmağını yüzüğe sürttü. "Umarım senin için sorun olmaz."

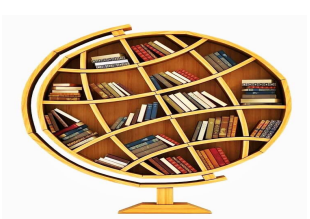
"Kesinlikle olmaz," derken bunu bir öpücükle vurguladım. "Başka türlüsünü istemezdim."

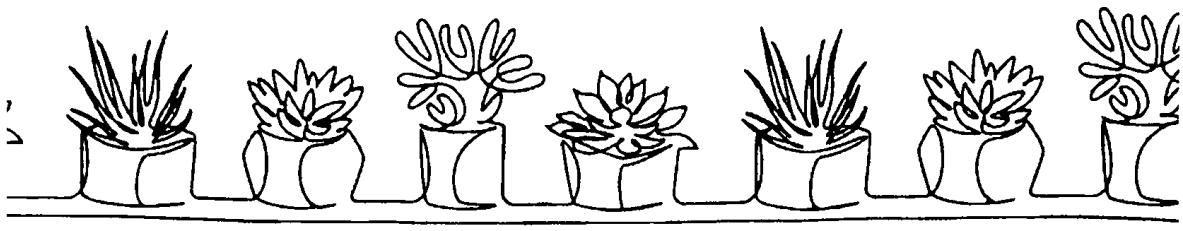
Gecenin geri kalanında yüzüğü çıkarmayı reddederek küçük elimin başparmağında taşıdım. Pijamalarımızı giyip bebek partisinden kalan yemekleri yedik, sonrasında göbeğim aramızda engel oluştursa da yemek odasında *Frank Sinatra* eşliğinde dans ettik.

Gece boyunca evi, nişanlımı, karnımı izledim ve neredeyse acı verici bir minnettarlıkla gülümsedim. Geleceğin getirecekleri için sabırsızlanıyordum. Çünkü Bo yanımdayken *her şeyin altından kalkabileceğimi* hissediyordum.

August Durand, 31 Temmuz gecesi 11.56'da, adını taşıdığı ayın gelişinden dört dakika önce doğdu. Annesi göbek adını Sarah koymaya, babası ise müstakbel eşinin doğum süreci kadar ürkütücü bir şeye daha şahit olmadığına karar verdi. Kısa ama zor bir doğumdu, hastaneye bile zor yetişmişlerdi. Fakat tüm süreç boyunca birbirlerinin elini bırakmamış, kızlarını gülümseyen yüzlerinde yaşlarla karşılamışlardı. Hatta minik August hemşire tarafmdan annesinin göğsüne ilk yerleştirildiği anda yeni ebeveynler bebekten çok daha fazla ağlamışlardı. Dar hastane yatağında yan yana uzanıp kızlarına hayranlıkla baktılar, her bir mükemmel parçası onları büyülemişti. Azıcık morarmış sevimli ayaklarına, kel kafasma, koyu renkli gözlerine bakarken en çok kime benzeyeceğini merak ettiler. O ilk birkaç dakikada, hiçbir bebeğin August kadar akıllı olmadığını ve olamayacağını konuştular. Çünkü hemşireleri bile şok eden bir kas gücüyle kafasını kaldırıp gözlerini kocaman açarak etrafını incelerken her şeyin farkındaymış gibi görünüyordu. *Babası gibi zeki*, dedi annesi kısık sesle. *Annesi gibi güçlü*, dedi babası herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. *Seni seviyoruz*, diye fısıldadılar ona defalarca. *Teşekkür ederim*, diye ekledi babası ve annesini öptü. *Başardım*, diye fısıldadı annesi, babasının öpücüğüne karşılık vererek.

SONSÖZ
On Yıl Sonra

Kapıdan girerken mor *Converse* ayakkabılarına takıldığımda, "Gus!" diye bağırdım. "Ayakkabıların yine ortada!"

İçeri adımımı attığım anda beş yaşındaki kızımız Charlie hoplaya zıplaya yanıma koştu. Ayakkabıları ayağımla kenara iterek kalçamla kapıyı kapattım ve valizimi yere bıraktım.

İki elini bana uzatarak, "Yardım ister misin?" diye sordu kızım. Ona baktım ve burun kırıştırmasına aynı şekilde karşılık verdim. Tıpkı babası ve ablası gibi çilleri vardı. Bazen ben de onlara benzemek için yüzüme çiller kondurmak istiyordum. İki yaşındaki kızımız Joey siyah saçları, mavi gözleri ve henüz çilsiz olan suratıyla bana daha çok benziyordu. Bo'nun sürekli belirtmeye bayıldığı gibi kaka esprilerine olan ilgisini de benden almıştı.

"Merhaba, bebeğim. Teşekkür ederim." Market eşyalarıyla dolu kese kâğıdı torbayı kucağına bıraktığımda Charlie neredeyse düşecekti. "Taşıyabileceğine emin misin? Baban nere..."

"Buradayım!" dedi Bo. Her zamanki gibi kalçasına yapışık olan Joey'yle oturma odasına girdi. Küçük kızımız çikolatalı kremaya bulanmış ağzıyla gülümserken Bo'nun lacivert kazağıyla pantolonu un lekeleriyle doluydu. "Biraz geç kaldık. Kızlar eve hoş geldin pastası yapmama yardımcı olmak istediler ama geride kalan yalnızca Joey oldu. Henüz hiçbiri kostümlerini giymedi ve görünüşe bakılırsa August bu sene korsan olmak istemiyor. Kek hâlâ fırında, kızlar hazır değil ve ben ne yapacağımı..."

Parmak uçlarımda yükselerek dudağına bir öpücük kondurdum ve bana doğru eğilmesi için yüzünü kavrayarak onu aşağı çektim. "Yıldönümümüz kutlu olsun, sevgilim." Yanağını okşayarak gözlerine baktım ve ihtiyacı olan nefesi almasını bekledim. "Seni özledim."

Bo rahatlamış gibiydi. "Selam, tatlım. Özür dilerim." Eğilip beni tekrar öptü. "Seyahatin nasıl geçti? Biz de seni özledik. *Ben* seni çok özledim."

"Anne evde!" dedi Joey kirli ellerini bana uzatarak. Onu kucağıma alıp cıyaklamaları eşliğinde yüzünün her yerini öptüm. Bo arkama geçti ve en azından saçlarım krema olmasın diye onları kenara çekti. Sarah'nın Cadılar Bayramı partisinden önce duşa girmeye vaktimiz yoktu.

"Verandada bırakmak için fazladan şeker aldım." Charlie'nin yerde mutfağa doğru zorlukla çekmeye çalıştığı torbaya işaret ettim. "Biri ona yardım etse iyi olacak..." diye mırıldanırken Bo'nun peşinden mutfağa yöneldim. Kocam yarı yolda durup hem Charlie'yi hem de torbayı kucakladı. Kızımız onun kollarında cansız balık gibi sallanırken kıkırdıyordu.

"Eee, gezi nasıldı?" diye sordu Bo omzunun üzerinden. Torbayı tezgâha bırakıp Charlie'yi kendisine yapıştırdı. Tabii ki çocuklarımız arasında favorilerimiz yoktu ama Charlie her yönden Bo'nun ikiziydi. August da onlar gibi altın rengi saçlara, ela gözlere ve çillere sahip olsa da Charlie'nin huyları *yüzde yüz* Bo'dan geliyordu. August'ın *kuvvetli* bir ilk doğan enerjisi vardı. Doğumundan bu yana evin hâkimiyeti ondaydı. Kahretsin, doğmadan *önce* bile zaten hayatlarımızı o yönetiyordu.

Fakat Charlie bizim barışçıl, yardımsever, meraklı kızımızdı. Her gün, özellikle yatmadan önce milyonlarca soru sorardı. Bu elbette uykuyu ertelemek için bir taktikti ama somları cidden ilginçti. Bu yüzden biz de ona katılmadan edemiyorduk. Özellikle de Bo. Uzun bedeniyle tek kişilik küçük yatağa sığmaya çalışıyordu ve ikisi birlikte varoluşu sorguluyorlardı.

Dünyada neden bu kadar çok insan var? Acaba insanların dünyaya fazla geldiği bir gün olacak mı? Başka gezegenlerde ya da galaksilerde insanlar yaşıyor mu? Onlarda da çikolata var mı?

Ah, Charlie'mizin *bir de* tatlı düşkünlüğü vardı.

Aslında bu *hepsinde* vardı.

"Tatlım?" dedi Bo yumuşak bir tebessümle. "Gezini soruyorum."

Kendimi sarsarak düşüncelerden uyandım. "Kusura bakma. Evet, iyi vakit geçirdim. Camp Piyette *göz alıcıydı*. Önümüzdeki sene bütçemize ekleyebileceğimiz birkaç şeyin fotoğrafını çektim. Ayrıca tüm sezon devam etme kararı almışlar. Bence *biz de* bu konuyu..."

"Anne?" dedi August. Banyodan odasına geçerken durup kulaklığını çıkardı. "Ne zaman geldin?" Hızla bana koştu.

"Merhaba!" dedim o diğer kalçama yapışırken. Kollarını belime sıkı sıkı doladı. Birdenbire kocaman kız olmuştu ve artık kollarıyla beni sarabiliyordu.

Zekice düşünceler ve güçlü fikirlerle dolu bu büyük, güçlü kıza nasıl dönüştüğünü düşünürken gözlerimi kırpıştırdım.

"Ben de seni özledim, kızım," dedim çenemi başının üstüne koyarak. "Dört gün ayrı kalmak çok fazla geldi."

Babasını yakasından çekiştirerek, "Beni de bekleyin!" dedi Charlie. Bo yanımıza geldi ve gülerek üçüncü kızımı omzuma bıraktı.

"Cadılar Bayramı'nız kutlu olsun, küçük cin cücelerim!" Üçünü kollarımda tutarken kıkırdadım. "Babanıza iyi davrandınız mı? Bu akşam Sarah teyzenizin partisine gidebilecek miyiz?" Cevap için kocama baktım.

Bo çenesini yana eğerek kızlarına hayranlıkla ve gururla gülümsedi. "Kıl payı kurtardılar diyelim. Bir ısırma olayı yaşandı." Aslında samimi olmayan bir kaş çatışla Joey'yi işaret etti. "*Başka* biri de teslim tarihinden bir gece öncesine kadar bana matematik ödevinden bahsetmedi."

"August Sarah Durand, ondan matematikle ilgili bir şeyler sakladığımızda babanın canının yandığını *biliyorsun*."

August gözlerini devirdi. "Unuttum, ne yapayım? Ayrıca ödevden *A* aldım."

"Hiç şaşırmadım, akıllı kızım. Peki Bayan Charlie?" Omuzlarımı silkerek onu salladım. "O neler yaptı bakalım?"

"Charlie, Charlie'liğini yaptı," dedi Bo kocaman sırıtarak. "Herkesi hizada tuttu."

Başımın tepesinden, "Bir de arka bahçede kuş yuvası buldum. Şimdilik boş ama," dedi ortanca kızım.

"Kuş yuvası mı? Ne harika!"

"Artık inebilir miyim?" diye sordu Bo'ya. Babası gelip onu alarak yere koyduğunda da odasına yöneldi.

Joey'yi kalçamda kaldırdım ama o da elinde ıslak bezle yüzünü gözünü temizlemek için bekleyen Bo'ya uzandı.

"Eee..." dedim dönüp tüm dikkatimi August'a vererek. "Duyduğuma göre bu sene korsan olmak istemiyormuşsun, öyle mi?" Yüzüne düşen saçları geri itip başparmağımı alnındaki minik, soluk yara izine sürttüm. İlk doğum gününden kısa süre sonra düşüp kafasını orta sehpamıza çarpmıştı. Bo da hemen ertesi gün sehpayı parçalara ayırmıştı. O zamanlar ebeveynlikte çok yeniydik. Her kesiğe, her yaraya ve morluğa karşı çok hassastık. Ama o yara *gerçekten* berbattı. "Sonunda küçük geleneğimizin modası geçti mi?"

Bir bana bir babasına ihtiyatla bakarak, "Korsan kostümü giymezsem üzülür müsünüz?" diye sordu August.

"Hayır, tabii ki üzülmeyiz, hayatım. Ama ne kostümü giymek istiyorsun? Alışveriş için geç oldu."

"Hayalet olmayı düşünüyordum. Eğer çarşaf kesmem sizin için sorun olmazsa..."

Tereddütünü anında sezdim. "*Önce yap, sonra af dile*" tavrını bir şekilde Sarah teyzesinden almıştı. Yere çömelmiş halde

Joey'yi temizlemekle uğraşan Bo'yla göz göze geldik. O yüzünü buruştururken ben de tezgâhtaki bıçaklıkta eksik olan makası fark ettim.

"Duruma göre değişir, bebeğim. Çarşafı çoktan kesmiş olabilir misin?"

"Belki." Haylaz bir şekilde sırıtarak gövdesini sağa sola çevirdi. Yüzündeki ifade babasının suçlu olduğunda takındığına o kadar benziyordu ki, gerektiği kadar kızamıyordum. Ayrıca eve daha yeni dönmüştüm. *Gelir gelmez* kötü polis olamazdım. Zaten yapmadan önce *sorsaydı* da evet derdim.

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldıktan sonra başımı salladım.

"Özür dilerim," dedi August yumuşak bir sesle. "Dolaptaki *eski* çarşaflardan biriydi."

"Bir dahaki sefere yapmadan önce sor, tamam mı? Şimdi git hazırlan. On dakikaya çıkmış olmamız gerekiyor." Alnını öptüm ve eğilip temiz ama çıplak Joey'yi yerden aldım. "Hadi *seni de* hazırlayalım, minik havuç."

Bo leziz kokan keki fırından çıkarırken ben de Joey'yi Charlie'yle paylaştıkları odaya taşıdım. Turuncular ve çiçek desenleriyle dolu odalarında Charlie'yi çoktan siyah-beyaz çizgili taytını giymiş, korsan elbisesini kafasından geçirirken buldum.

"Selam sana, Kaptan Charlie!"

"Selam sana, anneciğim!" dedi kemerinden hayali bir kılıç çıkararak.

"Kılıcın dolapta," dedim ona.

O sırada mutfaktan Bo'nun sesi geldi. "Win? Annen arıyor. Kızların kostümlerini görmek istiyormuş."

Dizlerimin arasındaki Joanna'yı hareketsiz tutmaya çalışarak, "Joey'yi giydiriyorum!" diye seslendim. Diğer kızların onun yaşında olduğundan çok daha aktifti ve şansı olsa düz duvara bile tırmanabilirdi. "Hepsi giyininceye arayacağımızı söyle!"

Bo elindeki telefonu bize doğrultmuş halde kapıda belirerek bana sessiz özür taşıyan bir tebessümle baktı.

"Ah! Selam, anne! Affedersin, şu anda biraz *yoğunum*," dedim Bo'ya ölümcül bir gülümseme atarak.

"Charlie June, *yine mi* korsan oldun?" dedi annem. Ona her zaman Charlie June diye seslenirdi. Ona kızımızın göbek adının June olduğunu söylediğimiz andan itibaren Büyükanne June, Charlie'nin iki adı olduğuna karar vermişti.

"Evet, büyükanne," dedi Charlie telefona koşarak. "August olmadı ama. Bu sene hayalet olmak istedi."

"Ya Joey?"

"Papağan oldu," dedim küçük kızımı ekrana doğru kaldırarak. Bu kıymetli kostümü her kızımız ilk birkaç Cadılar Bayramı'nda giymişlerdi. "Bu kostümün son senesi muhtemelen." Ekrana görünmeden Bo'ya bakarak dudaklarımı büzdüm. "Fermuarı zor çektim."

"Yenisini yaparız," dedi Bo. Telefonu koridorda yanından geçen August'a verdi. Tam olarak doğru yerlerden kesilmemiş olsa da kostümünde göz yerine iki delik olan Gus telefonu alıp büyükannesiyle sohbete başlayarak uzaklaştı.

"Acaba *nereye* sığdıracağız?" diye sordum kollarımı boynuna sararak. Bu küçük evi fazlasıyla mobilya, çocuk ve sevgiyle doldurmuştuk. Fakat ikimiz de duygusal insanlardık ve birbirimize âşık olduğumuz, kızlarımızı hastaneden ilk getirdiğimiz evi bırakmak istemiyorduk. Kızlar ayakta durabildikleri andan itibaren boylarını yatak odası kapısına çizmeye başlamıştık. Arka bahçeye, derme çatma ağaç evlerinin üstüne bir elma ağacı dikmiştik ve ilk meyvelerini bu sene görmüştük. Seranın her yerini sarmaşıklar kaplamıştı, toprak ona ait olanı geri istiyordu. Doğrusu ben de benzer bir duygu içindeydim. Bu ev tarafından sahiplenildiğimi hissediyordum.

Bo mırıldanarak yüzünü boynuma gömdü ve kokumu içine çekti. "Seni özledim."

"Sorudan kaçma," dedim o çeneme öpücükler kondururken. "Ayrıca dikkatimi dağıtma." Kıkırdadım.

"Duymadın mı? Acayip başarılı bir karım var. Bize yeni,

gösterişli bir ev satın alabilir," dedi ve ellerini belime doğru kaydırdı.

Onu öpmek için yüzümü kaldırarak, "Ah, gerçekten mi?" diye sordum.

"Eğer nazikçe istersem alır." Dudağımı dişlerinin arasında tutup çekiştirdi. "Belki de nazikçe *istemem?*"

"Ben de seni özledim," dedim yüzündeki saçları geri iterek. Yıllar içinde saçını ve sakalını uzatmaya devam etmişti. Bu haline *bayılıyordum*. Ona yakışıyordu. Ayrıca birkaç yıl yalvardıktan sonra kontak lens yerine devamlı gözlük takması için de ikna etmiştim.

"Yeni eve hayır. Ben burada kalmayı tercih ederim çünkü burası *bizim* evimiz. Onu nasıl bırakabiliriz? Bütün yaz kamptayken bile uzak durmak zor geliyor."

"İyi, bodrumu kazarız o zaman."

"Çocukları da orada yetiştiririz."

"Kaliteli şarap gibi yaşlanırlar," dedi Bo gülümseyerek. "Bir çocuk daha istemez misin?" diye sordu. Hemen şimdi başlamaya hazırmışçasına dolgun kalçalarımı sıktı.

"Bir çocukla daha başa çıkabileceğimize gerçekten inanıyor musun? Onlarla baş başa dört gün geçirdikten sonra yeni bir tane daha mı istiyorsun?"

"İstediğimi biliyorsun, tatlım." Önce burnunu, sonra dudaklarını burnuma sürttü. "En kötü senaryo oyunu oynayalım hadi," dedi dudakları nazikçe benimkilere değerken. "Ya da... en iyi senaryo."

Kamp ardı ardına beş sene başarılı olunca Bo beni üçüncü kez hamile bırakmadan edememiş ve şirket hayatını bırakıp tam zamanlı baba olmaya karar vermişti. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığını söylüyordu ancak üç çocuk gerçekten *fazlaydı*.

Kol saatime bakıp inlerken onu son bir kez öptüm. Fakat o gitmemiz gereken bir yer olduğunu unutmuş gibi görünüyordu. "Bo, hey." Öpücüklerin arasında ağzına doğru gülümsedim. "Hadi bırak artık. Geç kalacağız."

"O zaman izin ver giyinmene yardım edeyim," dedi ve şiddetli kahkahalarım eşliğinde beni kucakladığı gibi omzuna attı. "Bir ara kostümüne file çorap dahildi diye hatırlıyorum. Onu tekrar bulabilir miyiz?" diye sorarken köşeyi dönüp koridora geçti.

"Baba!" dedi Joey. Bana bakarken gözlerini kısmış olan Charlie'nin yanında dikiliyordu. "Hayır!"

"Yakalandık," diye fısıldadım. Koşmaya başladığında Bo'ya sıkıca tutundum.

"İndir annemi!" Charlie köpük kılıcıyla Bo'nun baldırlarına vurmaya çalışırken kıkırdıyordu.

"Asla!" diye bağırdı Bo.

Evet, günümüzden kaos eksik olmuyordu. Evet, ellerimiz sürekli dolu olacak kadar meşguldük. Fakat mükemmel, küçük bir hayatımız vardı. Mutluyduk. Mümkün olduğunda su kenarında saatler geçiriyor, ihtiyaç duyduğumuzda kanepemizde beraber dinleniyor ve her istediğimizde yemek odasında dans ediyorduk.

August'ın köşeyi dönüp duvara dayanarak ebeveynleriyle kardeşlerinin *gülünç* davranışlarını başını iki yana sallayarak izlediğini fark ettim. Ona bakarken bana verdiği her şey için sessiz bir teşekkür yolladım.

Kızım bana çok şey öğretmişti. Babasıyla beni bir araya getirmişti. *Ne kadar* becerikli olduğumu fark etmemi sağlamıştı. O hayatımıza girip altüst ettiğinden beri hep harika şeyler gerçekleşmişti.

Şimdi biliyordum ki, yine olsa hiç tereddüt etmeden aynı şeyleri yapardım.